ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന : പ്രവർത്തനത്തിൽ

XI

കേരളസർക്കാർ
വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ്

തയാറാക്കിയത്
സംസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ ഗവേഷണ പരിശീലന സമിതി (SCERT), കേരളം
2018

First Edition
March 2006 Chaitra 1928

Reprinted
June 2014

PD 45T MJ

© National Council of Educational Research and Training, 2006

Rs. .....

Printed on 80 GSM paper

Published by the SCERT, Thiruvananthapuram
Department of Education,
Government of Kerala
&
Printed at:
Centre for Advanced Printing and Training (C-apt),
(Government of Kerala), Thiruvananthapuram

ALL RIGHTS RESERVED

- No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.
- This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade, be lent, re-sold, hired out or otherwise disposed of without the publisher's consent, in any form of binding or cover other than that in which it is published.
- The correct price of this publication is the price printed on this page, Any revised price indicated by a rubber stamp or by a sticker or by any other means is incorrect and should be unacceptable.

ആമുഖം

മലയാള ഭാഷ മാധ്യമമാക്കിക്കൊണ്ട് ഏതു വിഷയവും എത്ര ആഴത്തിൽ പഠിക്കാനും ഏതു ഗഹനമായ ആശയവും പ്രകാശനം ചെയ്യാനും കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠഭാഷയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഹയർസെക്കന്ററി പഠനത്തിന് അവസരം നൽകാനുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ് പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്.

എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി. തയാറാക്കിയ എല്ലാ കോർ വിഷയങ്ങളുടെയും പുസ്തകങ്ങൾ എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി. മലയാളത്തിലേക്ക് സ്വതന്ത്ര പരിഭാഷ നടത്തി പുറത്തിറക്കുകയാണ്. വികസിത രാജ്യങ്ങൾ മാതൃഭാഷയാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള മാധ്യമമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നത്. ദേശീയതലത്തിലുള്ള മിക്ക മത്സരപ്പരീക്ഷകളും പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ ഉത്തരമെഴുതുന്നത് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ ഹയർസെക്കന്ററി തലത്തിലും മലയാളത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. കേരളത്തിലെ കുട്ടികൾ അവരുടെ മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ ജ്ഞാനനിർമ്മിതിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന് ഈ പുസ്തകങ്ങൾ അവസരമൊരുക്കും.

പുസ്തകങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ പരമാവധി മലയാളത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈനംദിന വ്യവഹാരത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ മലയാള ലിപിയിൽ അതേ പടി നിലനിർത്താനും ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികളുടെ ആശയഗ്രഹണം കൂടുതൽ എളുപ്പമാക്കുന്നതോടൊപ്പം മലയാള ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ഈ പരിഭാഷ പുസ്തകങ്ങൾ സഹായകമാകുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.

ഡോ. ജെ. പ്രസാദ്
ഡയറക്ടർ, എസ്.സി.ഇ.ആർ.ടി.

FOREWORD

The National Curriculum Framework (NCF), 2005, recommends that children's life at school must be linked to their life outside the school. This principle marks a departure from the legacy of bookish learning which continues to shape our system and causes a gap between the school, home and community. The syllabi and textbooks developed on the basis of NCF signify an attempt to implement this basic idea. They also attempt to discourage rote learning and the maintenance of sharp boundaries between different subject areas. We hope these measures will take us significantly further in the direction of a child-centred system of education outlined in the National Policy on Education (1986).

The success of this effort depends on the steps that school principals and teachers will take to encourage children to reflect on their own learning and to pursue imaginative activities and questions. We must recognise that given space, time and freedom, children generate new knowledge by engaging with the information passed on to them by adults. Treating the prescribed textbook as the sole basis of examination is one of the key reasons why other resources and sites of learning are ignored. Inculcating creativity and initiative is possible if we perceive and treat children as participants in learning, not as receivers of a fixed body of knowledge.

These aims imply considerable change in school routines and mode of functioning. Flexibility in the daily time-table is as necessary as rigour in implementing the annual calendar so that the required number of teaching days is actually devoted to teaching. The methods used for teaching and evaluation will also determine how effective this textbook proves for making children's life at school a happy experience, rather than a source of stress or boredom. Syllabus designers have tried to address the problem of curricular burden by restructuring and reorienting knowledge at different stages with greater consideration for child psychology and the time available for teaching. The textbook attempts to enhance this endeavour by giving higher priority and space to opportunities for contemplation and wondering, discussion in small groups, and activities requiring hands-on experience.

The National Council of Educational Research and Training (NCERT) appreciates the hard work done by the textbook development committee responsible for this book. We wish to thank the Chairperson of the advisory group in Social Sciences, Professor Hari Vasudevan and the Chief Advisors for this book, Professor Suhas Palshikar and Professor Yogendra Yadav for guiding the work of this committee. Several teachers contributed to the development of this textbook; we are grateful to their principals for making this possible. We are indebted to the institutions and organisations which have generously permitted us to draw upon their resources, material and personnel. We are especially grateful to the members of the National Monitoring Committee, appointed by the Department of Secondary and Higher Education, Ministry of Human Resource Development under the Chairmanship of Professor Mrinal Miri and Professor G.P. Deshpande, for their valuable time and contribution. As an organisation committed to systemic reform and continuous improvement in the quality of its products, NCERT welcomes comments and suggestions which will enable us to undertake further revision and refinement.

Director
National Council of Educational
Research and Training

New Delhi
20 December 2005

ഉള്ളടക്കം

	Foreword	4
	നിങ്ങൾക്കൊരു കത്ത്	8
1.	ഭരണഘടന എന്തുകൊണ്ട്? എങ്ങനെ?	16
2.	ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ അവകാശങ്ങൾ	41
3.	തിരഞ്ഞെടുപ്പും പ്രാതിനിധ്യവും	67
4.	കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം	97
5.	നിയമ നിർമ്മാണ സഭ	119
6.	നീതി ന്യായ വിഭാഗം	145
7.	ഫെഡറലിസം	173
8.	പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ്	201
9.	ഭരണഘടന ഒരു സജീവ പ്രമാണമെന്ന നിലയിൽ	221
10.	ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രം	245

പാഠപുസ്തക വികസന സമിതി

സെക്കണ്ടറി തലത്തിലെ പാഠപുസ്തക ഉപദേശക സമിതി അധ്യക്ഷൻ

ഹരി വാസുദേവൻ, പ്രൊഫസർ, ചരിത്ര വിഭാഗം, കൽക്കട്ട സർവ്വകലാശാല, കൊൽക്കട്ട

മുഖ്യ ഉപദേഷ്ടാക്കൾ

സുഹ്രാസ് പൽഷിക്കർ, പ്രൊഫസർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര, പൊതുഭരണവിഭാഗം, പൂനെ സർവ്വകലാശാല, മഹാരാഷ്ട്ര.

യോഗേന്ദ്രയാദവ്, സീനിയർ ഫെലോ, സെന്റർ ഫോർ ദി സ്റ്റഡി ഓഫ് ഡവലപിംഗ് സൊസൈറ്റി, ഡൽഹി.

അംഗങ്ങൾ

എ.കെ. വെർമ, റീഡർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം ക്രൈസ്റ്റ് ചർച്ച് കോളേജ്, കാൻപൂർ, ഉത്തർപ്രദേശ്

അലക്സ് എം ജോർജ്ജ്, സ്വതന്ത്ര ഗവേഷകൻ, ഇരുട്ടി, കണ്ണൂർ ജില്ല, കേരളം

അഞ്ജു മൽഹോത്ര, പ്രിൻസിപ്പാൾ, കൽക്ക പബ്ലിക് സ്കൂൾ, ന്യൂഡൽഹി.

ചൈത്ര രേഡ്കർ, സീനിയർ ലക്ചർ, എസ്സ്.എൻ.ഡി.റ്റി കോളേജ്, മുംബൈ, മഹാരാഷ്ട്ര.

എം. മനീഷ, സീനിയർ ലക്ചർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം, ലൊറേറ്റോ കോളേജ് കൊൽക്കട്ട.

മനീഷ് ജയിൻ, ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥി, വിദ്യാഭ്യാസ വിഭാഗം, ഡൽഹി യൂണിവേഴസ്സിറ്റി, ഡൽഹി.

പങ്കജ് പുഷ്കർ, സീനിയർ ലക്ചർ, ഡയറക്ട്രേറ്റ് ഓഫ് ഹയർ എഡൂക്കേഷൻ, ഹൽദവാനി, ഉത്തരാഞ്ചൽ

പ്രതാപ് ഭാനു മേത്ത, അധ്യക്ഷൻ, സെന്റർ ഫോർ പോളിസി റിസർച്ച്, ന്യൂഡൽഹി.

പുഷ്കർ രാജ്, സീനിയർ ലക്ചർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം, സക്കീർ ഹുസൈൻ കോളേജ്, ന്യൂഡൽഹി.

രാജീവ ഭാർഗവ, സീനിയർ ഫെലോ, സെന്റർ ഫോർ ദി സ്റ്റഡീ ഓഫ് ഡവലപ്പിംഗ് സൊസൈറ്റീസ്, ഡൽഹി

രാകേഷ് ശുക്ല, അഭിഭാഷകൻ, സുപ്രീകോടതി, ഡൽഹി.

സന്ദീപ് ശാസ്ത്രി, ഡയറക്ടർ, ഇന്റർ നാഷണൽ അക്കാദമി ഫോർ ക്രിയേറ്റീവ് ടീച്ചിംഗ്, ബംഗളൂർ, കർണ്ണാടക.

സഞ്ജയ് ലോധ, അസ്സോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം, മോഹൻലാൽ സുഖാദിയ സർവ്വകലാശാല, ഉദയ്പൂർ

സഞ്ജീബ് മുഖർജി, സീനിയർ ലക്ചറർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം, കൽക്കട്ട സർവ്വകലാശാല, കൊൽക്കട്ട.

സയ്യിദ് സബൂല്ല, പി.ജി.റ്റി മഹാറാണീസ് ഗവൺമെന്റ് പ്രീ യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, മൈസൂർ, കർണ്ണാടക

ശൈലേന്ദ്ര ദിയോലാങ്കർ, ലക്ചറർ, രാഷ്ട്രതന്ത്ര വിഭാഗം, ഗവൺമെന്റ് കോളേജ് ഔറംഗബാദ്, മഹാരാഷ്ട്ര.

ഷെഫാലി ത്ഢാ, അസ്സോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, സെന്റർ ഫോർ പൊളിറ്റിക്കൽ & സ്റ്റഡീസ്, സ്കൂൾ ഓഫ് സോഷ്യൽ സയൻസ്, ജവഹർലാൽ നെഹ്റു സർവ്വകലാശാല, ന്യൂഡൽഹി.

ശ്രീലേഖ മുഖർജി, പി.ജി.റ്റി., സെന്റ് പോൾ സ്കൂൾ, ന്യൂഡൽഹി.

വേർഷ മങ്കു, വൈസ് പ്രിൻസിപ്പാൾ, കുലച്ചി ഹാൻസ് രാജ് സ്കൂൾ ന്യൂഡൽഹി.

മെമ്പർ കോ – ഓർഡിനേറ്റർ

സഞ്ജൈ ദ്യുബൈ, റീഡർ, എൻ.സി.ഇ.ആർ.റ്റി. ന്യുഡൽഹി

പാഠപുസ്തക വിവർത്തനം

ശില്പശാലയിൽ പങ്കെടുത്തവർ

നിങ്ങൾക്കൊരു കത്ത്

പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ,

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പേര് കാണുമ്പോൾ, ഞാൻ വീണ്ടും ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടന പഠിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? ഇത് ഞാൻ മുൻ ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിച്ചതല്ലേ?. എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ നിങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വാഭാവികമായും ഉണ്ടായേക്കാം. ശരിയാണ്, ഇന്ത്യൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ ഘടനയും ഭരണഘടനയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളും നിങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ നിങ്ങൾ ഇതുവരെ പഠിച്ചതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിലേക്ക് ഈ പുസ്തകം നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും.

നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത വിഷയമനുസരിച്ച് വരുന്ന രണ്ടുകൊല്ലം രാഷ്ട്രതന്ത്രം പഠിക്കാൻ പോവുകയാണല്ലോ. രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തെ പരിചയപ്പെടാൻ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം രാജ്യത്തെ രാഷ്ട്രീയം പഠിക്കുന്നതല്ലേ? ഈ പുസ്തകംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതും അതുതന്നെയാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം പഠിക്കുന്നതുവഴി ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ പഠനമേഖലയിലേക്കുള്ള വാതിലുകൾ നിങ്ങൾക്കുമുന്നിൽ തുറന്നിടുകയാണിവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളെയും അവയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള രാഷ്ട്രീയ അധികാരത്തെയും പഠിക്കുന്നതിലൂടെ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ തത്വങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഭരണഘടന പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും അത് എങ്ങനെ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ നിങ്ങൾക്ക് മനസിലാക്കാൻ സാധിക്കും. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ നിയമ വ്യവസ്ഥകളും അതിന്റെ സാങ്കേതികമായ വിശദാംശങ്ങളും അല്ല ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇവിടെ യഥാർഥരാഷ്ട്രീയവുമായുള്ള സംവാദങ്ങളിലൂടെ എങ്ങനെയാണ് രാഷട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപം കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് പരിശോധിക്കുന്നു.

2005 ലെ ദേശീയ പാഠ്യപദ്ധതി ചട്ടക്കൂടിൽ പ്രചോദിതരായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ വിവിധ തരത്തിലുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തയാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതനുസരിച്ച് ആവർത്തനത്തിലൂടെ മനഃപാഠമാക്കുന്നതിനു പകരം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ

വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി നേടിയെടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി. ഡയറക്ടർ പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ തന്ത്രത്തിന്റെ പുതിയ സിലബസിൽ കുട്ടികൾ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥകൾ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കുത്തി നിറയ്ക്കുന്നതിനു പകരം, ഭരണഘടനയുടെ യുക്തിയും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾക്കുമാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഭരണഘടന എന്ന ആശയത്തെയും അതിന്റെ രൂപീകരണ ചരിത്രത്തെയും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും ഈ പുസ്തകം നിങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരും. തീർച്ചയായും ഭരണഘടനയുടെ പ്രധാന വ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് നമ്മൾ ചർച്ചചെയ്യും. പക്ഷേ നമ്മൾ പുതിയ മൂന്ന് സവിശേഷതകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അനുഛേദങ്ങൾ

ഒന്നാമതായി, എന്തുകൊണ്ടാണ് ചില പ്രത്യേക ക്രമീകരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മറ്റുചിലത് സ്വീകരിക്കാത്തതെന്നുമുള്ള നിങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസയോട് ഈ പാഠപുസ്തകം ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതായി, യഥാർത്ഥ രാഷ്ട്രീയവുമായുള്ള കൂടിചേരലിലൂടെ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങൾ എങ്ങനെ വളരുന്നു എന്നു നിങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിലെ അധ്യായങ്ങൾ 1950 ൽ വച്ച് അവസാനിപ്പിക്കുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അവ 1950 ൽ ആരംഭിച്ച് അടുത്ത അമ്പതുവർഷത്തെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭരണഘടന നിർമ്മാണ സഭയിലെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ

Source: http://parliamentofindia.nic.in/ls/debates/debates.htm

ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിയുന്നതിനുള്ള ഒരു ജിജ്ഞാസ നിങ്ങളിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഈ പുസ്തകത്തിനു കഴിയുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ അടുത്ത വർഷം നിങ്ങൾ പഠിക്കാൻപോകുന്ന ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിനുവേണ്ടി നിങ്ങളെ സജ്ജരാക്കുകയും ചെയ്യും.

മൂന്നാമതായി ഇന്ത്യയേയും അതിന്റെ ഭരണഘടനയേയും സമാനസ്വഭാവവും ഉത്കണ്ഠകളുമടങ്ങിയ മറ്റുലോകരാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണഘടനയുമായി

താരതമ്യം ചെയ്യാൻ നിങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട്തന്നെ സാധ്യമായ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതെന്തെന്നു ഈ പുസ്തകം പറഞ്ഞുതരുന്നു. ഇതുവഴി സ്ഥാപനങ്ങളെയും സമൂഹങ്ങളെയും താരതമ്യം ചെയ്യാനുള്ള ശീലം നിങ്ങളിൽ വളർത്താൻ കഴിയുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

മുന്നി

ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം കൂടുതൽ ആകർഷകമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള പഠനസഹായികളും ഞങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഓരോ അധ്യായത്തിലും ഭരണഘടനയിൽ നിന്നും അനുഛേദങ്ങൾ ഉദാഹരണത്തിനുവേണ്ടി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിലൂടെ ഭരണഘടനയുടെ വാചകഘടനയും പദാവലിയും അനുഭവിച്ചറിയാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നു. ഓരോ അധ്യായത്തിലും ഭരണഘടന നിർമ്മാണ സഭയിൽ നടന്ന ചർച്ചകളിൽ നിന്നുള്ള കുറച്ച് ഉദ്ധരണികളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിലെ അസാധരണമായ രാഷ്ട്രീയ ധീക്ഷണയേയും ഉൾക്കാഴ്ചയേയും നിങ്ങൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതുപോലെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ രൂപീകരണത്തിനുപിന്നിലെ സംഭവവികാസങ്ങളെ അറിയാനും ഇത് നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

കൂടാതെ മിക്കവാറും എല്ലാ അധ്യായങ്ങളിലും കാർട്ടൂണുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവ വെറും നേരംപോക്കിനു വേണ്ടിയുള്ളതല്ല. വിമർശനങ്ങൾ, ദുർബലമായ മേഖലകൾ, പരാജയങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് അവ നിങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞുതരും. ഈ കാർട്ടൂണുകൾ ആസ്വദിക്കുന്നതുകൂടാതെ രാഷ്ട്രീയം എന്തെന്നും രാഷ്ട്രീയത്തെ കുറിച്ച് ഏതു രൂതിയിൽ ചിന്തിക്കണമെന്നും അവയിൽ നിന്നും നമുക്ക് പഠിക്കാൻ കഴിയും. അവ സാനമായി സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് പേജുകളുടെ വശങ്ങളിലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളുണ്ട്. ഇർഫാൻ എന്ന കാർട്ടൂണിസ്റ്റിന്റെ വരയിലൂടെ അവർ നിങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ നിങ്ങളെപോലെ തന്നെയാണ്. അന്വേഷണത്വരയും ജിജ്ഞാസയും വിമർശനബുദ്ധിയുമുള്ളവർ. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഈ പുസ്തക രചയിതാക്കളെക്കാൾ ധൈര്യം അവർ കാണിക്കുന്നു.

ഉന്നി

അവർ ഉയർത്തുന്ന അപ്രിയമായ ചോദ്യങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഓരോരുത്തരെയും ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നതാണ്. അവരെ നമ്മൾ 'ഉന്നി' എന്നും 'മുന്നി' എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഈ പുസ്തകരചനയിലൂടെ അവർ ഞങ്ങൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരായി മാറി. നിങ്ങൾക്കും അവരെ ഇഷ്ടപ്പെടുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. ചിലപ്പോൾ അവരിൽ

നിന്നും പ്രചോദനം നേടി നിങ്ങൾ അധ്യാപകരോടും ഞങ്ങളോടു തന്നെയും കൂടുതൽ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം.

ഓരോ അധ്യായത്തിന്റെയും അവസാനം അഭ്യാസങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ആകർഷകമായ ചില പദപ്രശ്നങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ദേശീയ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ നിന്നും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി. ഡയറക്ടർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, പാഠപുസ്തകങ്ങൾ മൂല്യനിർണ്ണയ വ്യവസ്ഥയെ മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ചില സുഹൃത്തുക്കളുടെ സഹായത്തോടെ അഭ്യാസത്തിൽ നൂതനമായ പദപ്രശ്നങ്ങൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ബൗദ്ധികമായ ശേഷി പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ അവ നിങ്ങളെ സഹായിക്കും. ഈ പദപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അത് ഒരു പരീക്ഷക്ക് ഉത്തരം നൽകുന്നതുപോലെയുള്ള തോന്നൽ നിങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കില്ല എന്നാണ് ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

ആറുമാസം തുടർച്ചയായി അധ്വാനിച്ച വലിയൊരു സംഘത്തിന്റെ സഹായത്തോടെയാണ് ഞങ്ങൾ ഈ പുസ്തകം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ ഗ്രൂപ്പിനെകുറിച്ചുള്ള വിശദവിവരങ്ങൾ പുസ്തകത്തിൽ പത്താമത്തെ പേജിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പാഠപപുസ്തക വികസന സമിതി എന്ന ഭാഗത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. എൻ.സി.ഇ.ആർ.റ്റി. ഡയറക്ടർ പ്രൊഫ. കൃഷ്ണകുമാർ ഞങ്ങളെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ വളരെയധികം പിന്തുണക്കുകയും ആവശ്യമായ മാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ പ്രൊഫ. മൃണാൾമിറി, പ്രൊഫ. ജി. പി. ദേശ് പാണ്ഡെ, ദേശീയ നിരീക്ഷണ സമിതി അംഗങ്ങൾ എന്നിവരുടെ വിലയേറിയ സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു വലിയ വിഭാഗം ആളുകൾ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനായി ആത്മാർത്ഥമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പ്രൊഫ. രാജീവ് ഭാർഗവ, പ്രതാപ്മേത്ത, സന്ദീപ് ശാസ്ത്രി, ഡോ. സന്ജീബ് മുഖർജി, ഡോ. സഞ്ജയ് ലോധ, ഡോ. പുഷ്കർ രാജ്, ശ്രീമതി എം. മനീഷ, ഡോ. ശൈലേന്ദ്ര ഡിയോലങ്കർ, ശ്രീമതി ചൈത്ര രേഡ്കർ തുടങ്ങിയവരുടെ സേവനം ലഭിച്ചത് ഭാഗ്യമായി കരുതുന്നു. പങ്കജ് പുഷ്കർ, മനീഷ് ജയിൻ, അലക്സ്ജോർജ്, എം, മനീഷ എന്നിവരാണ്. ഈ സംഘത്തിന്റെ നെടും തൂണുകളായി പ്രവർത്തിച്ചത്. അവരാണ് പുസ്തകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയത്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കരടുരൂപം തയാറാക്കാക്കുന്നതിനും പട്ടികകളും വിവരണങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ കഠിനശ്രമം ഞങ്ങൾക്ക് ഏറെ പ്രയോജനപ്രദമായി. മേന്മ നിലനിർത്തുന്നതിലുള്ള അവരുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയും സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ബോധനമാർഗ്ഗങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ ഉൾക്കാഴ്ച്ചയും ഈ പുസ്തകത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചതിനപ്പുറത്തേക്കുള്ള നിലവാരത്തിലെത്തിക്കാൻ സഹായിച്ചു.

അഭ്യാസങ്ങളുടെ നിലവാരം ഉയർത്താനും അതിൽ നൂതനമായ സങ്കേതങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കാനും മനീഷ് ജയിൻ അശ്രാന്ത പരിശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പുസ്തകം അതിന്റെ പ്രായോഗിക തലത്തിൽ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയത് പങ്കജ് പുഷ്ക്കറാണ്. സി.എസ്.ഡി.എസ്. ന്റെ ലോകനീതി പരിപാടിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശ്രീ രജ്ഞനയും ഡോ. സൻഞ്ജിർ അലവും അടിയന്തിര ഘട്ടങ്ങളിൽ നമ്മെ ഏറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിഷിഗൻ സർവകലാശാലയിലെ ഗവേഷണ വിദ്യാർത്ഥിയായ അമിത് അഹുജയാണ് താരതമ്യ ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ പട്ടികകൾ തായറാക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചത്.
ശ്വേതറാവു നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ സുന്ദരമായ രൂപ കല്പനയും വിവിധ കാർട്ടൂണുകളും ഇർഫാൻ ഖാന്റെ സൃഷ്ടിയായ ഉന്നി, മുന്നി എന്നീ കഥാപാത്രങ്ങളും നിങ്ങൾ നന്നായി ആസ്വദിക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്. ചിൽഡ്രൻസ് ബുക്ക്ട്രസ്റ്റ്, ശങ്കറിന്റെ കാർട്ടൂണുകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഞങ്ങളോട് സഹകരിക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. ആർ. കെ ലഷ്മണും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാർട്ടൂണുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള അനുമതി നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ രാഷ്ട്രതന്ത്രപഠനം കൂടുതൽ ജൈവികവും, പ്രസക്തവും, വിദ്യാർത്ഥി സൗഹാർദപരവുമാകുന്നതിനുള്ള കൂട്ടായ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ പുസ്തകം.
പുസ്തകനിർമ്മാണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനാവശ്യമായ പശ്ചാത്തല സൗകര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിത്തന്ന സി.എസ്.ഡി.എസിന്റെ ലോക്നീതി പരിപാടിയുടെയും അതിന്റെ ഡയറക്ടറുടെയും സന്മനസ് ഇവിടെ പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.
സമീപകാലത്ത് നിങ്ങൾ വലിയ ഒരു പരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കുകയുണ്ടായി. പരീക്ഷിക്കപ്പെടാനുള്ള അടുത്ത ഊഴം ഞങ്ങളുടേതാണ്. ഈ പുസ്തകംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ച ഫലമുണ്ടായോ എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് വിലയിരുത്താം. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും അടുത്തതവണ പുസ്തകം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും അടങ്ങിയ പരീക്ഷാഫലത്തിനുവേണ്ടി ഞങ്ങൾ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു.

സുഹാസ് പൽശ്രിക്കർ
യോഗേന്ദ്രയാദവ്
മുഖ്യ ഉപദേഷ്ടാക്കൾ

കടപ്പാട്

അധ്യായം 1
ഭരണഘടന എന്തുകൊണ്ട്? എങ്ങനെ?

ആമുഖം

ഈ പുസ്തകം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിവിധ മേഖലകൾ ഇതിലെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. കൂടാതെ ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധങ്ങളെ പറ്റിയും ഇതിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ പഠിക്കും.

ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, ഗവൺമെന്റ്, പ്രസിഡന്റ്, പ്രധാനമന്ത്രി എന്നിവയെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് മുൻപ് ഗവൺമെന്റിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ഘടന മനസ്സിലാക്കണം. അവയെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന വിവിധ ആശയങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ നിന്നുമാണ് എന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഈ അദ്ധ്യായം പഠിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കും.

- ഭരണഘടന എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ത് ?
- ഒരു ഭരണഘടന സമൂഹത്തിന് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെന്ത് ?
- സമൂഹത്തിലെ അധികാരത്തിന്റെ വിതരണം ഭരണഘടന എങ്ങനെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു ?
- ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയതെങ്ങനെ ?

എന്തുകൊണ്ടാണ് നമുക്ക് ഭരണഘടന ആവശ്യമാകുന്നത് ? Why do we need a Constitution ?

എന്താണ് ഒരു ഭരണഘടന? ഇതിന്റെ ചുമതലകൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഒരു സമൂഹത്തിൽ എന്ത് പങ്കാണ് അത് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്? നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതവുമായി ഭരണഘടന എങ്ങനെയെല്ലാം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുക നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുപോലെ അത്ര പ്രയാസകരമല്ല.

ഭരണഘടന ഏകോപനവും ഉറപ്പും അനുവദിക്കുന്നു. Constituion allows coordination and assurance

ഇവർ എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളെ പോലെയാണ്.

താരതമ്യേന ഒരു വലിയ കൂട്ടത്തിലെ അംഗമാണ് നിങ്ങൾ എന്ന് ചിന്തിക്കുക. ഈ കൂട്ടത്തിന് താഴെ പറയുന്ന സവിശേഷതകൾ ഉണ്ടെന്നു കൂടി വിചാരിക്കുക. ഈ കൂട്ടത്തിലെ അംഗങ്ങൾ വിവിധ രീതിയിൽ വ്യത്യസ്തരാണ്. അവർ മതങ്ങളോട് കൂറ് പുലർത്തുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ ഹിന്ദുക്കളും ചിലർ മുസ്ലീങ്ങളും ചിലർ ക്രിസ്ത്യാനികളും മറ്റു ചിലർ ഒരു മതത്തോടും കൂറു പുലർത്താത്തവരുമാണ്. ഇതു കൂടാതെ അവർ മറ്റു തരത്തിലും വ്യത്യസ്തരാണ്. വിവിധ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവരും, വ്യത്യസ്ത കഴിവുള്ളവരും വിനോദങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നവരും സിനിമ മുതൽ പുസ്തകം വരെ വ്യത്യസ്ത അഭിരുചികൾ വച്ചു പുലർത്തുന്നവരുമാണ്. ചിലർ സമ്പന്നരും. ചിലർ ദരിദ്രരും ചിലർ വൃദ്ധരും മറ്റു ചിലർ യുവാക്കളുമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട് എന്നും വിചാരിക്കുക. ഒരു വ്യക്തിക്ക് എത്രമാത്രം സമ്പത്ത് കൈവശം വെക്കാം? എല്ലാ കുട്ടികളെയും സ്കൂളിൽ അയക്കണമെന്നത് നിർബന്ധിതമാക്കണോ? അതോ രക്ഷിതാക്കളെ തീരുമാനമെടുക്കാൻ അനുവദിക്കണമോ? ഭദ്രത, സുരക്ഷ എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി ഈ കൂട്ടത്തിന് എത്രമാത്രം തുക ചെലവഴിക്കാം? അതോ പകരമായി കൂടുതൽ പാർക്കുകൾ നിർമ്മിക്കണോ? കൂട്ടത്തിലെ ഏതാനും അംഗങ്ങൾക്കെതിരെ വിവേചനം കാട്ടുവാൻ ഈ കൂട്ടത്തിനെ അനുവദിക്കാമോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം വിവിധ അംഗങ്ങളിൽ നിന്നും വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന ഉത്തരങ്ങളായിരിക്കും ലഭിക്കുക. എന്നാൽ അവരുടെ ഈ വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്നതിന് ഇവർക്ക് ഒത്തൊരുമയോടെ ജീവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വിവിധ തരത്തിൽ ഇവർ പരസ്പരം ആശ്രയിക്കുന്നു. ഇവിടെ പരസ്പര

അതെ ഇത് എന്റെ കോളനി പോലെയാണ്. ഇത് നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന് /നഗരത്തിന് /കോളനിക്ക് ബാധകമാണോ?

സഹകരണം അനിവാര്യമാണ്. ഒത്തൊരുമയോടെ സമാധാനപരമായി ജീവിക്കുവാൻ ഈ കൂട്ടത്തെ പ്രാപ്തരാക്കുക എന്തായിരിക്കും?

ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളിൽ യോജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഇവർക്ക് ഒത്തൊരുമയോടെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടേക്കാം. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ കൂട്ടത്തിന് ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരുന്നത്? ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് ചിന്തിച്ചു നോക്കൂ. അരക്ഷിതാവസ്ഥയിലായിരിക്കും ഇവർ ജീവിക്കുക. ഇവിടെ ഓരോരുത്തർക്കും എന്തെല്ലാം ചെയ്യാം എന്ന അറിവ് ഉണ്ടാവുകയില്ല. ആർക്ക് എന്തിലാണ് അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കാനാവുക? ചുരുങ്ങിയ തോതിലെങ്കിലും ഏകോപനം നേടുന്നതിന് എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും അറിവുള്ളതും പൊതുവായി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതുമായ ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ ഈ നിയമങ്ങളിൽ എല്ലാവർക്കും അറിവുണ്ടാവുക എന്നു മാത്രമല്ല നടപ്പാക്കാൻ കഴിയുന്നതു കൂടിയായിരിക്കണം. മറ്റുള്ളവർ ഈ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുമെന്ന ഉറപ്പ് പൗരന് ഇല്ലാത്ത പക്ഷം തങ്ങളും ഈ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല എന്ന് അവർ കരുതും. മറ്റുള്ളവർ നിയമം അനുസരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവർക്കും നൽകുന്ന ഉറപ്പാണ് നിയമപരമായി നടപ്പാക്കാൻ കഴിയുന്ന ചട്ടങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്ത പക്ഷം അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും.

സമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ചുരുങ്ങിയ തോതിലെങ്കിലും ഏകോപനം കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാമത്തെ ചുമതല.

പ്രവർത്തനം

ഈ ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിന്താപരീക്ഷണം ക്ലാസ്സിൽ അവതരിപ്പിക്കുക. ക്ലാസ്സ് മുഴുവനായി ഇവ ചർച്ച ചെയ്യുകയും എല്ലാവർക്കും ബാധകമായ ചില തീരുമാനങ്ങളിൽ എത്തുകയും വേണം. തീരുമാനങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാകാം.

* എങ്ങനെയാണ് ക്ലാസ്സ് പ്രതിനിധിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്?
* ക്ലാസ്സിനെ മൊത്തം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി എന്ന നിലയ്ക്ക് ക്ലാസ്സിന് മുഴുവൻ ബാധകമാകുന്ന എന്തെല്ലാം തീരുമാനങ്ങളാണ് കൈക്കൊള്ളാൻ കഴിയുക?
* മുഴുവൻ ക്ലാസ്സുമായും കൂടിയാലോചിക്കാതെ ക്ലാസ്സ് പ്രതിനിധിക്ക് തീരുമാനം എടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടോ ?
* ഈ പട്ടികയോട് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം നിങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കാം. നേരത്തെ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്ന വിഷയങ്ങളാണ് ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന് ഉറപ്പാക്കണം.

* ആവശ്യമെങ്കിൽ ഈ തീരുമാനങ്ങൾ എങ്ങനെ നിങ്ങൾ പുനഃപരിശോധിക്കും?

* തീരുമാനങ്ങൾ എല്ലാം എഴുതി നോട്ടീസ് ബോർഡിൽ ഇടുക. എന്തെല്ലാം പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഈ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടായത്? വിവിധ കുട്ടികൾക്കിടയിലുണ്ടായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാം. ഈ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് പരിഹരിച്ചത്. ക്ലാസ്സിന് ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നും എന്തെങ്കിലും നേട്ടം ഉണ്ടായോ?

തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം വ്യക്തമാക്കൽ (Specification of decision making powers)

രാഷ്ട്രം എങ്ങനെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഭരിക്കപ്പെടുന്നു, തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് ഭരണഘടനയിലാണ്. എന്നാൽ ഈ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കണം? അവയെ അടിസ്ഥാന നിയമമാക്കുന്നതെന്താണ്? സമൂഹത്തെ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ആര് തീരുമാനം എടുക്കണം എന്നാണ് ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾ തീരുമാനിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങൾക്ക് x എന്ന നിയമം ആവശ്യമാകുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് y എന്ന നിയമമാകും ആവശ്യം. ആരുടെ നിയമങ്ങളും താൽപ്പര്യവുമാണ് നമ്മെ ഭരിക്കേണ്ടത് എന്ന് എങ്ങനെ നമ്മൾ തീരുമാനിക്കും? നിങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്ന നിയമമാണ് എല്ലാവർക്കും ജീവിക്കാൻ നല്ലത് എന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കും. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവർ ചിന്തിക്കുക അവരുടെ നിയമമാണ് നല്ലത് എന്നാവും. ഈ തർക്കം നമുക്ക് എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാനാവും? അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ സംഘത്തെ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾ എന്തായിരിക്കണം എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ആരാണ് തീരുമാനമെടുക്കുക എന്ന് തീരുമാനിക്കണം.

ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകേണ്ടത് ഭരണഘടനയാണ്. സമൂഹത്തിലെ അധികാരത്തിന്റെ വിതരണം അത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. നിയമം എന്തായിരിക്കണം എന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്കായിരിക്കണമെന്ന് ഭരണഘടന തീരുമാനിക്കുന്നു. ആര് തീരുമാനമെടുക്കണം എന്ന ചോദ്യത്തിന് തത്വാധിഷ്ഠിതമായി വിവിധ തരത്തിൽ ഉത്തരം നൽകാം. രാജവാഴ്ച അനുവദിക്കുന്ന ഭരണഘടനയിൽ രാജാവ് തീരുമാനമെടുക്കും. പഴയ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിന്റേതുപോലെ ഏക പാർട്ടി സമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം പാർട്ടിക്കാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ജനാധിപത്യ ഭരണഘടനകളിലാകട്ടെ ഈ അധികാരം ജനങ്ങൾക്കാണ്. എന്നാൽ ഇത് അത്ര എളുപ്പമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനങ്ങൾ തീരുമാനമെടുക്കും എന്ന് ഉത്തരം നൽകുമ്പോൾ അവർ എങ്ങനെ തീരുമാനം എടുക്കും എന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കണം. ഒരു നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നതിന് എല്ലാ ജനങ്ങളും അംഗീകാരം നൽകണോ? പുരാതന ഗ്രീക്കുകാർ ചെയ്തിരുന്നതുപോലെ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ

നേരിട്ട് വോട്ടു ചെയ്യണോ? അതോ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുത്തുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ മുൻഗണന പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ മതിയോ? എന്നാൽ ജനങ്ങൾ പ്രതിനിധികളിലൂടെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ എങ്ങനെയാണ് ഈ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്? എത്ര പ്രതിനിധികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം?

ഉദാഹരണത്തിന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിയമങ്ങൾ, നയങ്ങൾ എന്നിവയിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിന് നൽകിയിരിക്കുന്നു. പാർലമെന്റിന് രൂപം നൽകിയതും സവിശേഷമായ രീതിയിലാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിലെ നിയമങ്ങൾ എന്താണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതിനു മുൻപ് അത് നിർമ്മിക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്കെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിനാണെങ്കിൽ, ഈ അധികാരം പാർലമെന്റിനു നൽകുന്ന ഒരു നിയമവും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇത് ഭരണഘടനയുടെ ചുമതലയാണ്. ഈ അധികാരം ഗവൺമെന്റിനെ പ്രഥമസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.

കാർട്ടൂൺ

"European Constitution" by Patrick Chappate, Tribune, 21SEP04 Copyright International Cagle Herald Cartoons.

യൂറോപ്യൻ യൂണിയനിലെ രാജ്യങ്ങൾ ഒരു യൂറോപ്യൻ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. ഈ ശ്രമത്തെ ഒരു കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് നോക്കിക്കാണുന്നതാണ് ഇവിടെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഏതു ഭരണഘടനാ രൂപീകരണത്തിലും എല്ലായ്പ്പോഴും ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുണ്ടോ? ഈ നിയമങ്ങൾ ന്യായരഹിതവും നീതിവിരുദ്ധവും ആണെന്ന് നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ചിന്തിക്കും. ചില കൃത്യമായ നടപടിക്രമങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി നിലവിൽ വന്ന ഗവൺമെന്റാണ് അവ പാസ്സാക്കിയത് എങ്കിലും തീർച്ചയായും ഇത്തരം നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് നീതിവിരുദ്ധമായിരിക്കും.

സമൂഹത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്കെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നത് ഭരണഘടനയുടെ രണ്ടാമത്തെ ചുമതലയാണ്. ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നും അത് തീരുമാനിക്കുന്നു.

ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾക്കുമേലുള്ള പരിമിതികൾ (Limitations on the powers of Government)

തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്കെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം മതിയാവുകയില്ല. തീരുമാനം എടുക്കാനുള്ള അധികാരം ആർക്കാണെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു

നിങ്ങൾ ഒരു ഭീകരജീവിയെ ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും അതിനുശേഷം അതിൽ നിന്നും നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് ആശങ്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യം ഗവൺമെന്റെന്ന ഭീകരജീവിയെ എന്തിന് സൃഷ്ടിക്കണമെന്ന് ഞാൻ ചോദിക്കും.

എന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങൾ തികച്ചും ന്യായരഹിതമെന്ന് കരുതുന്ന നിയമങ്ങൾ അതിനുശേഷം ഈ അധികാരകേന്ദ്രം പാസ്സാക്കിയാലോ. ഉദാഹരണത്തിന് നിങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മതം പിൻതുടരുന്നത് നിരോധിച്ചാൽ, ചില നിറത്തിലുള്ള വസ്ത്രം നിരോധിക്കുന്നു എന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ചില പാട്ടുകൾ പാടരുതെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചാൽ, ഒരു വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട (ജാതി, മതം) ജനങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ സേവിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ, സമ്പത്ത് കൈവശം വെയ്ക്കാൻ അവരെ അനുവദിക്കാതിരുന്നാൽ അതുമല്ലെങ്കിൽ ഗവൺമെന്റ് ഏകപക്ഷീയമായി ആരെയെങ്കിലും അറസ്റ്റ് ചെയ്താലോ, ഏതെങ്കിലും ഒരു നിറമുള്ളവർ മാത്രമേ പൊതുക്കിണറിൽ നിന്നും വെള്ളമെടുക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്താലോ.

അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഭരണഘടനയുടെ മൂന്നാമത്തെ ചുമതലതങ്ങളുടെ പൗരനുമേൽ ഗവൺമെന്റിനു ചുമത്താവുന്ന അധികാരത്തിന് പരിധി നിശ്ചയിക്കുകയെന്നതാണ്. ഈ പരിധികൾ മൗലികമാണ് എന്തെന്നാൽ ഗവൺമെന്റുകൾ ഒരിക്കലും അവ ലംഘിക്കുവാൻ പാടില്ല.

വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാരത്തെ ഭരണഘടന പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരു ഗവൺമെന്റിനും ലംഘിക്കാൻ അനുവാദമില്ലാത്തതും പൗരനെന്നനിലയിൽ എല്ലാവർക്കും ലഭിക്കുന്നതുമായ ചില മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ്, അധികാരം പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പൊതുവായ മാർഗ്ഗം. ഈ അവകാശങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ ഉള്ളടക്കവും വ്യാഖ്യാനവും ഓരോ ഭരണഘടനയിലും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു കൂട്ടം ആവശ്യങ്ങൾ ഭൂരിഭാഗം ഭരണഘടനകളും സംരക്ഷിക്കും. ഇതിലൂടെ കാരണമില്ലാതെ ഏകപക്ഷീയമായി അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും പൗരൻ സംരക്ഷിക്കപ്പെടും. ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിനു മേലുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാന നിയന്ത്രണമാണ് ഇത്. ചില അടിസ്ഥാന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികമായും പൗരന് അവകാശമുണ്ട്. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം, വിശ്വാസ സ്വാതന്ത്ര്യം, സംഘടനാ സ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യാപാര- വാണിജ്യ സ്വാതന്ത്ര്യം തുടങ്ങിയവയാണ് ഇവ. ദേശീയ അടിയന്തരാവസ്ഥക്കാലത്ത് ഈ അവകാശങ്ങൾ പരിമിതപ്പെടുത്താം. ഈ അവകാശങ്ങൾ റദ്ദാക്കാവുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും ഭരണഘടന നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു

ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും (Aspirations and goals of a Society)

തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം വിതരണം ചെയ്യുക,

ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾക്ക് പരിധി നിശ്ചയിക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ പഴയകാല ഭരണഘടനകൾ കൂടുതലായും ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെ പോലുള്ള 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭരണഘടനകൾ സമൂഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് ചില ക്രിയാത്മകമായ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂട് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രത്യേകിച്ചും ഈ രംഗത്ത് പുതുമയുള്ളതാണ്. വിവിധ തരത്തിലുള്ള

കാർട്ടൂൺ

Shankar. Copyright: Children's Book Trust.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾക്ക് വ്യത്യസ്ത അഭിലാഷങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കിടയിൽ സമവായം കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നെഹ്റുവിനെ ഇവിടെ കാണാം. ഈ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങൾ എന്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തിരിച്ചറിയാമോ? ഇതിൽ ആരുടെ വാദഗതിയ്ക്കാണ് പ്രാമുഖ്യം ലഭിച്ചതെന്നാണ് നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?

അസമത്വങ്ങൾ ആഴത്തിൽ വേരോടിയ സമൂഹത്തിൽ അധികാരങ്ങൾക്ക് പരിധി നിശ്ചയിക്കുകയും അസമത്വം മറികടക്കുന്നതിനുള്ള അനുകൂലാത്മക നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് ഗവൺമെന്റുകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും വേണം.

ഉദാഹരണത്തിന് ജാതിവിവേചനത്തിൽ നിന്നും മുക്തമായ ഒരു സമൂഹമാണ് ഇന്ത്യ അഭിലഷിക്കുന്നത്. ഇതാണ് സമൂഹത്തിന്റെ അഭിലാഷമെങ്കിൽ ഈ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഗവൺമെന്റിനെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം. വർണ്ണവിവേചനത്തിന്റെ ദീർഘകാല ചരിത്രമുള്ള ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയെപ്പോലൊരു രാജ്യത്ത് അതിന്റെ പുതിയ ഭരണഘടന വർണ്ണ

ഭരണഘടനയിൽ ചില നല്ല കാര്യങ്ങൾ എഴുതിവയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണ്? ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ മാറ്റാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉദാത്തമായ അഭിലാഷങ്ങൾ എഴുതിവയ്ക്കുന്നതിന്റെ കാര്യമെന്ത്?

വിവേചനം അവസാനിപ്പിക്കുവാൻ അവിടത്തെ ഗവൺമെന്റിനെ പ്രാപ്തമാക്കണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഭരണഘടന ക്രിയാത്മകമായ രീതിയിൽ സമൂഹത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സംരക്ഷിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന് സമൂഹത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും അന്തസ്സോടും, സ്വാഭിമാനത്തോടും ജീവിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ എല്ലാം അതായത് ഭൗതികസുഖം, വിദ്യാഭ്യാസം, തുടങ്ങിയവ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. ക്രിയാത്മകമായ ക്ഷേമപദ്ധതികൾ കൈക്കൊള്ളുവാൻ ഗവൺമെന്റിനെ ഭരണഘടന പര്യാപ്തമാക്കുന്നു. അവയിൽ ചിലത് നിയമപരമായി നടപ്പാക്കാൻ കഴിയുന്നവയുമാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിന്റെ പിന്തുണ അതിനുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാകും. ഇത്തരം വകുപ്പുകൾ മൗലികാവകാശങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയും. രാഷ്ട്രനയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ചില അഭിലാഷങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ ഗവൺമെന്റിനോട് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുക നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തിനാവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് രൂപം നൽകുക തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് ഗവൺമെന്റിനെ പ്രാപ്തമാക്കുകയാണ്. ഭരണഘടനയുടെ നാലാമത്തെ ചുമതല.

ഭരണഘടനയിലെ അനുബന്ധ വകുപ്പുകൾ

ഭരണഘടന ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും മാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ പൊതു നന്മക്കാവശ്യമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഗവൺമെന്റിന് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

- ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടന അനേകം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരിസ്ഥിതി പരിപാലനം, ന്യായരഹിതമായ വിവേചനത്തിന് ഇരയായവരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ, എല്ലാവർക്കും പാർപ്പിടം, ആരോഗ്യം തുടങ്ങിയവ ലഭ്യമാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ നടപടികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ അത് ഗവൺമെന്റിനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു.
- ഇന്തോനേഷ്യൻ ഭരണഘടന ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥ രൂപീകരിക്കാനും നടപ്പാക്കാനും ഗവൺമെന്റിനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരും അഗതികളുമായ കുട്ടികളെ ഗവൺമെന്റ് സംരക്ഷിക്കുമെന്നും ഈ ഭരണഘടന ഉറപ്പുനൽകുന്നു.

ഒരു ജനതയുടെ മൗലിക സ്വത്വം (Fundamental Identity of a People)

അവസാനമായി ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി ഒരു ഭരണഘടന ജനതയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ജനങ്ങൾ വ്യതിരിക്തമായ ഒരു കൂട്ടമെന്ന നിലയിൽ നിലവിൽവരുന്നത് അടിസ്ഥാന നിയമമായ ഭരണഘടനയിലൂടെയാണെന്ന് ഇതർത്ഥമാക്കുന്നു. എങ്ങനെ ഒരാൾ ഭരിക്കപ്പെടണം, ആരാൽ അവൻ ഭരിക്കപ്പെടണം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കൂട്ടം അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നതിലൂടെ ജനങ്ങൾ കൂട്ടായ സ്വത്വത്തിന് രൂപം നൽകുന്നു. ഭരണഘടന നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപ് ഒരാൾക്ക് പല തരത്തിലുള്ള സ്വത്വങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നതിലൂടെ ഒരാൾ അവന്റെ രാഷ്ട്രീയ സ്വത്വത്തിന് രൂപം നൽകുന്നു. രണ്ടാമതായി ഭരണഘടനാ നിയമങ്ങൾ വ്യക്തിഗത അഭിലാഷങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒരാൾക്ക് പിൻതുടരുന്നതിനുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂട് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഒരാൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്യാം ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നിവയുടെ മേൽ ആധികാരികമായ നിയന്ത്രണം ഭരണഘടന കൊണ്ടുവരുന്നു. നാം ലംഘിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളെ അത് നിർവ്വചിക്കുന്നു. അതുവഴി ഭരണഘടന ഒരാൾക്ക് ധാർമ്മിക സ്വത്വവും നൽകുന്നു. അവ

ഒരു കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

സദ്ദാം ഹുസ്സൈന്റെ ഭരണം തകർന്നതിനുശേഷം ഇറാഖിലെ വിവിധ വംശീയ വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പുതിയ ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച് ധാരാളം അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായി. ഈ വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾ എന്തിനു വേണ്ടിയാണ് നില കൊള്ളുന്നത്. യൂറോപ്യൻ യൂണിയൻ, ഇന്ത്യ എന്നിവിടങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള തർക്കങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് മുൻപ് നൽകിയിട്ടുള്ള കാർട്ടൂണുകളെ ഇവിടെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന കാർട്ടൂണുമായി താരതമ്യം ചെയ്യൂ.

"Iraqi Constitution", John Trever, Albuquerque Journal, 18AUG05. Copyright. Cagle Cartoons.

സാനമായി വിവിധ അടിസ്ഥാന രാഷ്ട്രീയ ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾ വിവിധ ഭരണഘടനാ പരിഹാരങ്ങളിൽ പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്നത് ഒരുപക്ഷേ അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം.

ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള വിവിധ ഭരണഘടനകൾ നോക്കിയാൽ അവ വിവിധ തരത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റിന്റെ രൂപത്തിൽ ആവശ്യമായ വിശദാംശങ്ങൾ അവ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. കൂടാതെ ധാരാളം ആശയങ്ങൾ അവ പങ്കുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മിക്ക ആധുനിക ഭരണഘടനകളും ചില രീതിയിലെങ്കിലും ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റുകൾക്കാണ് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

അതോടൊപ്പം ചില അടിസ്ഥാന അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നു എന്നും അവ അവകാശപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന സ്വാഭാവിക സ്വത്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടനകൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു കൂട്ടം ചരിത്ര പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ കൂടിച്ചേരലാണ് മിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളും. രാഷ്ട്രത്തിനുള്ളിൽ അധിവസിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളെ അവ കോർത്തിണക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് വംശീയതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ജർമ്മൻ സ്വത്വം രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ജർമ്മൻ ഭരണഘടന ഈ സ്വത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ച് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന വംശീയ സ്വത്വം പൗരത്വത്തിനുള്ള മാനദണ്ഡമായി കണക്കാക്കുന്നില്ല. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റും രാജ്യത്തെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച് വിവിധ രാഷ്ട്രങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത ധാരണകളാണ് മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നത്. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ദേശീയ സ്വത്വം രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നത് ഇത്തരം ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നാണ്.

പഠനപുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

ഇന്ത്യയിലെയും മറ്റ് ഭരണഘടനകളിലെയും ചില വകുപ്പുകൾ ഇവിടെ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഓരോ വകുപ്പും നിർവ്വഹിക്കുന്ന ചുമതല എഴുതുക.

ഗവൺമെന്റ് ഒരുപൗരനോട് ഏതെങ്കിലും ഒരു മതം പിന്തുടരുവാനോ, ഒരു മതവും പിന്തുടരുവാൻ പാടില്ലെന്നോ കല്പിക്കാൻ പാടില്ല.	ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിനു മേലുള്ള നിയന്ത്രണം
സമ്പത്ത്, വരുമാനം എന്നിവ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അസമത്വം കുറയ്ക്കുവാൻ ഗവൺമെന്റ് ശ്രമിക്കണം.	
പ്രധാനമന്ത്രിയെ നിയമിക്കാനുള്ള അധികാരം പ്രസിഡന്റിനുണ്ട്.	
എല്ലാവരും അനുസരിക്കേണ്ട പരമോന്നത നിയമമാണ് ഭരണഘടന.	
ഏതെങ്കിലും വംശം, ജാതി മതം എന്നിവയിൽപ്പെട്ടവർക്ക് മാത്രമായി ഇന്ത്യൻ പൗരത്വം പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.	

ഒരു ഭരണഘടനയുടെ ആധികാരികത (The Authority of a Constitution)

ഒരു ഭരണഘടന നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഏതാനും ചുമതലകൾ നാം രേഖപ്പെടുത്തി. എന്തുകൊണ്ടാണ് മിക്ക സമൂഹങ്ങൾക്കും ഭരണഘടനയുള്ളത് എന്ന് ഈ ചുമതലകൾ വിവരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭരണഘടനകളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങൾ കൂടി ഉന്നയിക്കാം.

എ) എന്താണ് ഒരു ഭരണഘടന ?

ബി) ഒരു ഭരണഘടന എത്രമാത്രം കാര്യക്ഷമമാണ് ?

സി) ഒരു ഭരണഘടന എത്രമാത്രം നീതിയുക്തമാണ് ?

രാഷ്ട്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒട്ടേറെ വകുപ്പുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ക്കമുള്ള ഒരു പ്രമാണമാണ് മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലെയും ഭരണഘടന. രാഷ്ട്രം എങ്ങനെ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും എന്ത് നിയമങ്ങളാണ് അത് പിൻതുടരേണ്ടത് എന്നും ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തെ ഭരണ ഘടനയെക്കുറിച്ച് നാം ചോദിക്കുമ്പോൾ ഈ പ്രമാണമാണ് സാധാരണ ഗതിയിൽ സൂചിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ ബ്രിട്ടൻ പോലുള്ള ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണഘടനയെന്നു വിളിക്കാവുന്ന ഏക പ്രമാണമില്ല. മറിച്ച് പ്രമാണങ്ങളുടെയും തീരുമാനങ്ങളുടെയും ഒരു നിരയെ കൂട്ടായി ഭരണഘടന യെന്നു വിളിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച ചുമത ലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണത്തെ അഥവാ ഒരു കൂട്ടം പ്രമാണ ങ്ങളെ നമുക്ക് ഭരണഘടനയെന്ന് വിളിക്കാം.

എന്നാൽ ലോകത്ത് ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന ഭരണഘടനകൾ മിക്കതും കടലാസിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങുന്നവയാണ്. അതായത് അവ ഉപരിപ്ലവമായ വാക്കുകൾ മാത്രമാണെന്നർത്ഥം. നിർണ്ണായക ചോദ്യമി താണ്: ഒരു ഭരണഘടന എത്രമാത്രം കാര്യക്ഷമമാണ്? അവയെ കാര്യ ക്ഷമമാക്കുന്നതെന്താണ്? ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഭരണഘടനയുടെ യഥാർത്ഥ സ്വാധീനം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതെന്താണ്? ഒരു ഭരണഘടന കാര്യക്ഷമമായി മാറുന്നത് വിവിധ ഘടകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ്.

പ്രഖ്യാപന രീതി (Mode of Promulgation)

എങ്ങനെ ഒരു ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നു എന്നതാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയത് ആരാണ്, എത്രമാത്രം അധികാരം അവർക്കതിനുണ്ടായിരുന്നു? വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭരണ ഘടന പ്രവർത്തനരഹിതമാണ് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവ തയ്യാറാക്കി യത് സൈനികമേധാവികളോ, ജനങ്ങളെ തങ്ങളോടൊപ്പം നിർത്താൻ കഴിവില്ലാത്ത ജനപിന്തുണയില്ലാത്ത നേതാക്കൻമാരോ ആണ്. ഇന്ത്യ,

തങ്ങളുടെ ഭരണഘടന നീതിയുക്തമല്ല എന്നു കണ്ടാൽ ജനങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യും? ഭരണഘടന കടലാസിൽ മാത്രമൊതുങ്ങിയാൽ ജനങ്ങൾക്ക് എന്ത് സംഭവിക്കും?

ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലേതുപോലെ ഏറ്റവും വിജയകരമായ ഭരണഘടനകൾ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിനു ശേഷം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. 1946 ഡിസംബറിനും 1949 നവംബറിനും ഇടയ്ക്ക് പ്രവർത്തിച്ച ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഔപചാരികമായി തയ്യാറാക്കിയത്. എങ്കിലും ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗം ജനങ്ങളെ ഒത്തൊരുമിച്ച് കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ അസാമാന്യ കഴിവു പ്രകടിപ്പിച്ച ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ദീർഘകാല ചരിത്രത്തെ അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പൊതുസമ്മതരായ നേതാക്കൾ ചേർന്നാണ് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയത് എന്നതുകൊണ്ട് തന്നെ വലിയ പൊതുസമ്മിതി ഭരണഘടനയ്ക്ക് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. സമൂഹത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ ആദരവ് നേടാൻ കഴിഞ്ഞവരും, വ്യക്തിപരമായ അധികാര താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉപകരണമല്ല ഭരണഘടന എന്ന് ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞവരുമാണ് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ ഭരണഘടന പൊതുവായി രൂപപ്പെടുത്തിയ ദേശീയ അഭിപ്രായ സമന്വയത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു.

ചില രാജ്യങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഭരണഘടന ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജനഹിത പരിശോധനയ്ക്ക് (Referendum) വിധേയമാക്കുകയുണ്ടായി. ഭരണഘടനയുടെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് എല്ലാ ജനങ്ങളും ഇവിടെ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഇത്തരമൊരു ജനഹിത പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നിരുന്നാലും ജനങ്ങളുടെ അളവറ്റ പിന്തുണയും അംഗീകാരവും അതിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ജനപിന്തുണയുള്ള നേതാക്കളുടെ യോജിച്ച പിന്തുണ അതിനുണ്ടായിരുന്നു. ഭരണഘടന ജനഹിത പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടി

നേപ്പാളിലെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദം

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയ സുഗമവും ലളിതവുമായ ഒന്നല്ല. ഭരണഘടനാനിർമ്മാണത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഉദാഹരണമാണ് നേപ്പാൾ. 1948 മുതൽ 1990 വരെ നേപ്പാൾ അഞ്ച് ഭരണഘടനകൾ നിർമ്മിച്ചു. 1948, 1951, 1959, 1962, 1990 എന്നിങ്ങനെ. നേപ്പാൾ രാജാവാണ് ഈ ഭരണഘടനകളെല്ലാം തയ്യാറാക്കി നൽകിയത്. അന്തിമ അധികാരം രാജാവിനായിരുന്നു. എങ്കിലും 1990 ലെ ഭരണഘടന ബഹുകക്ഷി സമ്പ്രദായം (Multi Party System) കൊണ്ടു വന്നു. രാജ്യത്തെ ഗവൺമെന്റ് പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു ദശാബ്ദക്കാലം തീവ്രമായ രാഷ്ട്രീയ സമരങ്ങളുണ്ടായി. നേപ്പാൾ ഭരണഘടനയിൽ രാജാവിന്റെ പങ്കെന്തായിരിക്കണമെന്നതായിരുന്നു പ്രധാന വിഷയം. ചില വിഭാഗങ്ങൾ നേപ്പാളിൽ രാജഭരണം അവസാനിപ്പിക്കാനും റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കാനും ആഗ്രഹിച്ചു. രാജാവിന് കുറച്ച് അധികാരം മാത്രമുള്ള പരിമിത രാജഭരണത്തിലേക്ക് മാറണമെന്ന് മറ്റ് ചിലർ കരുതി. രാജാവാകട്ടെ, തന്റെ അധികാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. 2002 ഒക്ടോബറിൽ രാജാവ് എല്ലാ അധികാരങ്ങളും കൈയ്യടക്കി.

വിവിധ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും സംഘടനകളും പുതിയ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭ രൂപീകരിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. ജനകീയമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ഓഫ് നേപ്പാൾ (മാവോയിസ്റ്റ്) മുൻനിരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സമരം ചെയ്യുന്ന പാർട്ടികൾക്ക് സ്വീകാര്യമായ ഒരു ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപിക്കുവാൻ അവസാനം രാജാവ് നിർബന്ധിതനായി. ഈ ഗവൺമെന്റ് രാജാവിന്റെ മിക്ക അധികാരങ്ങളും നീക്കം ചെയ്തു.

2013 ൽ നേപ്പാൾ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലേക്കുള്ള പുതിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നു. 2015 സെപ്റ്റംബർ 17 ന് പുതിയ ഭരണഘടന പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുകയും സെപ്റ്റംബർ 20 ന് നിലവിൽ വരുകയും ചെയ്തു.

ട്ടില്ലെങ്കിലും അതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് അത് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയ വ്യക്തികളുടെ പൊതുസമ്മതി ഭരണഘടനയുടെ വിജയസാദ്ധ്യതയെ ഒരു പരിധിവരെ ഉറപ്പാക്കുന്നു.

ഭരണഘടനയിലെ മുഖ്യ വകുപ്പുകൾ (The substantive Provisions of a Constitution)

ഭരണഘടനയിലെ വ്യവസ്ഥകളുമായി ഒത്തു പോകുവാൻ എല്ലാവർക്കും എന്തെങ്കിലും ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുക എന്നത് അതിന്റെ അംഗീകാര മുദ്ര യാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ഭൂരിപക്ഷ വിഭാഗം ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്നു എങ്കിൽ അവർ ഭരണഘടനയുമായി യോജിച്ചു പോവുകയില്ല. ഒരു വിഭാഗം ജനതയുടെ ചെലവിൽ കുറച്ചു പേർ പ്രബലരായി മാറുകയും സമൂഹത്തിലെ ചെറിയ വിഭാഗങ്ങളുടെ അധികാരം വ്യവസ്ഥാപിതമായി ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭരണഘടനകൾ എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമാവുകയില്ല. തങ്ങളുടെ സ്വത്വം അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നു എന്ന് ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തിന് തോന്നിയാൽ അവർ ഭരണഘടനയെ അനുസരിക്കുകയില്ല. ഒരു ഭരണഘടനയും സമ്പൂർണ്ണ നീതി ഉറപ്പാക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അടിസ്ഥാന നീതി ഉറപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂട് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു എന്ന് അത് ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണം.

ഈ ചിന്താപരീക്ഷണം നിങ്ങൾ ചെയ്യൂ. നിങ്ങളോടു തന്നെ ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കുക. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും യോജിച്ചുപോകാൻ കാരണമാവുന്ന ചില അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം എന്തായിരിക്കണമെന്നാണ് നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?

ഭരണഘടന അതിൽ അംഗമാകുന്നവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും എത്രമാത്രം സംരക്ഷിക്കുന്നുവോ അതിനനുസൃതമായി അത് വിജയിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യതയും കൂടും. വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എല്ലാവർക്കും അതിനോട് യോജിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ചട്ടക്കൂട് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഈ പുസ്തകം പഠിച്ചതിനുശേഷം ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ നൽകുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയും.

സന്തുലിത സ്ഥാപന രൂപരേഖ (Balanced Institutional Design)

ഭരണഘടന സാധാരണയായി അട്ടിമറിക്കപ്പെടുന്നത് ജനങ്ങളാലല്ല മറിച്ച് തങ്ങളുടെ അധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ആളുകളാൽ ആണ്. മികച്ച രീതിയിൽ രൂപകൽപ്പന ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഭരണഘടനകൾ സമൂഹത്തിൽ അധികാരം വിഭജിച്ചു നൽകുകയും ഭരണഘടന അട്ടിമറിക്കപ്പെടുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു സ്ഥാപനവും അധികാരത്തിന്റെ കുത്തക നേടുന്നില്ല എന്ന് ബുദ്ധിപരമായ രൂപകൽപ്പനയിലൂടെ ഉറപ്പാക്കുകയാണ് ഒരു മാർഗ്ഗം. വിവിധ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ അധികാരം വിഭജിച്ച് നൽകുന്നതിലൂടെയാണ് ഇത് നടപ്പാക്കുക. ഉദാഹരണത്തിന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന, നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗം, കാര്യ

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

"Castle of Cards", Ares, copyright Cagle Cartoons, SEP05

എന്തുകൊണ്ടാണ് കാർട്ടൂണിസ്റ്റ് ഇറാഖി ഭരണഘടനയെ ചീട്ടുകൊട്ടാരം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ വിശേഷണം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ബാധകമാണോ?

നിർവ്വഹണ വിഭാഗം, നീതിന്യായ വിഭാഗം ഭരണഘടനാ സ്ഥാപനമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ അധികാരം സമാന്തരമായി വിഭജിച്ചു നൽകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാപനം ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് നിയന്ത്രിക്കാൻ മറ്റ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കഴിയുമെന്ന് ഇതിലൂടെ ഉറപ്പാക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ വിജയകരമായ നിലനിൽപ്പിന് സഹായകമായി മാറിയത് ഇത്തരത്തിൽ ബുദ്ധിപരമായി രൂപം നൽകിയ പരസ്പര നിയന്ത്രണവും സന്തുലനവും (Checks and Balances) ആണ്.

ഭരണഘടനകൾ ചില മൂല്യങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ, നടപടികൾ എന്നിവ ആധികാരികമെന്ന നിലയ്ക്ക് മുറുകെ പിടിക്കുകയും അതേസമയം അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പരമാവധി വഴക്കം കാണിച്ചുകൊണ്ട് മാറി വരുന്ന ആവശ്യങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ട് സന്തുലിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുകയും വേണം എന്നതാണ് ബുദ്ധിപരമായ സ്ഥാപനനിർമ്മിതിയുടെ മറ്റൊരു പ്രധാന വശം. വളരെയധികം ദൃഢമായ (rigid) ഭരണഘടനകൾ മാറ്റത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മുറവിളിയാൽ തകരാനാണ് സാദ്ധ്യത. അതേസമയം വളരെയധികം അയവുള്ള (Flexible) ഭരണഘടനയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക് സുരക്ഷയോ, ദീർഘ ദർശിത്വമോ, സ്വത്വമോ നൽകുകയില്ല. വിജയകരമായ ഭരണഘടനകൾ അതുകൊണ്ട് അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായി മാറുന്നതിലും ശരിയായ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നു. "ഭരണഘടന ഒരു സജീവപ്രമാണം എന്ന നിലയിൽ" എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ (chapter IX) ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ ഈ ധിഷണ കാണാൻ കഴിയും. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ജീവനുള്ള ഒരു പ്രമാണമായി കണക്കാക്കുന്നു. വ്യവസ്ഥകളിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയും എന്നാൽ അത്തരത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള പരിധിയും തമ്മിലുള്ള ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിലൂടെ ഭരണഘടന ജനങ്ങൾ ആദരിക്കുന്ന ഒരു പ്രമാണമായി നിലനിൽക്കുമെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നു. ഒരു വിഭാഗത്തിനും ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നും ഈ സംവിധാനത്തിലൂടെ ഉറപ്പാക്കപ്പെടുന്നു.അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഭരണഘടന ആധികാരികമാണോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ സ്വയം ഉന്നയിക്കാം.

- ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയ വ്യക്തികൾ വിശ്വാസയോഗ്യരാണോ? ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ബാക്കി ഭാഗത്ത് ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകാം.
- രണ്ടാമതായി ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കാൻ ആർക്കും കഴിയാത്ത തരത്തിൽ അധികാരം ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിതരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഭരണഘടന ഉറപ്പാക്കുന്നുണ്ടോ? പ്രധാനമായും ഭരണഘടനയുമായി ഒത്തുപോകുവാൻ അത് ഓരോരുത്തർക്കും എന്തെങ്കിലും നൽകുന്നുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യത്തെ കുറിച്ചാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രധാനമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.
- അതുപോലെ തന്നെ ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകൾ, അഭിലാഷങ്ങൾ എന്നിവക്ക് ഭരണഘടന ഉചിതമായ സ്ഥാനം നൽകുന്നുണ്ടോ? ജനങ്ങളുടെ സ്വമനസ്സാലെയുള്ള അംഗീകാരം അഥവാ കൂറ് ഭരണഘടനയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്നത് ഭരണഘടന നീതിയുക്തമാണോ എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന നീതിയുടെ തത്വങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്? ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാന അദ്ധ്യായം ഇതിനുള്ള ഉത്തരം നൽകും.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയതെങ്ങനെ? (How was the Indian Constitution made)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എങ്ങനെയാണ് രൂപപ്പെടുത്തിയത് എന്ന് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം. അവിഭക്ത ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി തെരഞ്ഞെടുത്ത ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയാണ് (Constituent Assembly) ഔപചാരികമായി ഭരണഘടന രൂപീകരിച്ചത്. ആദ്യ സമ്മേളനം 1946 ഡിസംബർ 9-ാം തീയതി നടന്നു. ഇന്ത്യാ വിഭജനത്തെ തുടർന്നു ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയെന്ന നിലയിൽ 1947 - ആഗസ്റ്റ് 14 ന് വീണ്ടും സമ്മേളിച്ചു. 1935 - ലെ ഗവൺമെന്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ ആകറ്റിലൂടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പ്രവിശ്യാ നിയമ നിർമ്മാണ സഭകളിലെ അംഗങ്ങൾ പരോക്ഷ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെയാണ് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണസഭയിലെ അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ക്യാബിനറ്റ് മിഷൻ എന്നറിയപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷ് ക്യാബിനറ്റ് കമ്മിറ്റി നിർദ്ദേശിച്ച രൂപരേഖ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി രൂപീകരിച്ചത്. ഈ പദ്ധതിയനുസരിച്ച് :

- ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി ഓരോ പ്രവിശ്യയ്ക്കും ഓരോ നാട്ടുരാജ്യത്തിനും അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനും സീറ്റുകൾ അനുവദിക്കുകയുണ്ടായി. 1 : 10,00,000 എന്നതായിരുന്നു ഏകദേശ അനുപാതം.
- ഇതിന്റെ ഫലമായി ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവിശ്യകളിൽ നിന്നും (ബ്രിട്ടന്റെ നേരിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ) 292 അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾക്ക് 93 സീറ്റുകളും അനുവദിച്ചു.
- ഓരോ പ്രവിശ്യയിലെയും സീറ്റുകൾ ജനസംഖ്യാനുപാതമനുസരിച്ച് മുസ്ലീങ്ങൾ, സിഖുകാർ, പൊതുവിഭാഗം (General) എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു മുഖ്യ വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ വീതിച്ചു നൽകി.

- ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ വ്യവസ്ഥയിലെ ഏക കൈമാറ്റ വോട്ടു സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് (Single Transferable Vote system) പ്രവിശ്യാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ ഓരോ സമുദായത്തിലും പെട്ട അംഗങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിനിധക തെരഞ്ഞെടുത്തു.
- നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിനിധികളെ കൂടിയാലോചനയിലൂടെ നിശ്ചയിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചു.

നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ ജനാധിപത്യത്തെ ഒരു സാമൂഹ്യ ജനാധിപത്യമാക്കി നാം മാറ്റേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹ്യ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിത്തറയിലല്ലാതെ രാഷ്ട്രീയ ജനാധിപത്യത്തിന് കൂടുതൽ കാലം നിലനിൽക്കാൻ കഴിയില്ല. സാമൂഹ്യ ജനാധിപത്യം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്താണ്? സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ ജീവിത തത്വങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിത രീതിയെന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. ത്രിത്വത്തിലെ (trinity) വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങളെന്ന രീതിയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നീ തത്വങ്ങൾ കണക്കാക്കേണ്ടതില്ല. ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിൽ നിന്നും വേർപെടുത്താനുള്ള ശ്രമം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ തന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിന് തുല്യമാകും. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സമത്വത്തിൽ നിന്നും സമത്വത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നും വേർപിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. സമത്വമില്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യം ഭൂരിപക്ഷത്തിനുമേൽ ചുരുക്കം ചിലരുടെ മേധാവിത്വത്തിന് ഇടയാക്കും. സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത സമത്വം വ്യക്തികളുടെ മുൻകൈയ്യെടുക്കൽ ഇല്ലാതാക്കും. സാഹോദര്യമില്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വും സ്വാഭാവികത കൈവരിക്കില്ല.

ഡോ. ബി.ആർ. അംബേദ്കർ, *CAD, Vol.XI, p.979, 25* നവംബർ *1949*

സമത്വം സ്വാതന്ത്ര്യം സാഹോദര്യം എന്നീ തത്വങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്മുറികളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടോ? അവ എങ്ങിനെയാണ് സഹവർത്തിത്വം പുലർത്തുന്നത്: ചർച്ച ചെയ്യുക.

ഒരു ഭരണഘടനയെ കാര്യക്ഷമവും ആദരണീയവുമാക്കുന്ന മൂന്ന് ഘടകങ്ങളാണ് ഇതിന് മുൻപ് ചർച്ച ചെയ്തത്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഈ പരീക്ഷയിൽ എത്രത്തോളം വിജയിക്കുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കാം.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ഘടന (Composition of the Constituent Assembly)

1947 ജൂൺ 3 ലെ പദ്ധതി അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇന്ത്യ വിഭജിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പാക്കിസ്ഥാനിൽ നിന്നും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ ഭരണഘടനാനിർമ്മാണ സഭയിലെ അംഗങ്ങളല്ലാതായി. ഇതോടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ അംഗസംഖ്യ 299 ആയി കുറഞ്ഞു. അവരിൽ 284 പേർ 1949 നവംബർ 26 ന് അന്തിമമായി ഭരണഘടന പാസ്സാക്കിയപ്പോൾ ഒപ്പുവയ്ക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ വിഭജനത്തെ തുടർന്ന് കെട്ടഴിച്ചുവിട്ട ഭീകരമായ അക്രമങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയത്. തീവ്രമായ സമ്മർദ്ദത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടും വിഭജനത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ സങ്കൽപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത കലാ

ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ജനങ്ങളും ചേർന്ന് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു? അത് ഇപ്പോഴത്തേതിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുക്കുമോ?

പങ്ങളിൽ നിന്ന് ശരിയായ പാഠമുൾക്കൊണ്ടും ഭരണ ഘടന തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യ മനക്കരുത്ത് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഒരു പുതിയ പൗരത്വ സങ്കൽപ്പത്തിന് ഭരണഘടന രൂപം നൽകി. ഇവിടെ ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗങ്ങൾ സുരക്ഷിതരായിരിക്കുമെന്നും അതേ സമയം മതപരമായ സ്വത്വം പൗരത്വ അവകാശത്തിന് മാനമദണ്ഡമായിരിക്കില്ലെന്നും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണസഭയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വിവരണം ഭരണഘടന എങ്ങനെ തയ്യാറാക്കി എന്നതിന്റെ ഉപരിപ്ലവമായ ഒരു ചിത്രീകരണം മാത്രമാണ്. സാർവ്വത്രിക വോട്ടവകാശത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. എന്നിരുന്നാലും ഭരണഘടനാനിർമ്മാണ സഭയെ പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവമുള്ളതാക്കാൻ ഗൗരവമായ ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച പദ്ധതിയനുസരിച്ച് എല്ലാ മതവിഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യം നൽകിയിരുന്നു. പട്ടികവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട 28 അംഗങ്ങളും ഇതുകൂടാതെ സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ കാര്യത്തിലാണെങ്കിൽ 82 % സീറ്റുകൾ കൈവശപ്പെടുത്തിയ കോൺഗ്രസ്സിനായിരുന്നു അസംബ്ലിയിൽ മേധാവിത്വം. എല്ലാ വിധ അഭിപ്രായങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൈവിദ്ധ്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്ന പാർട്ടിയായിരുന്നു കോൺഗ്രസ്സ്.

വിചിന്തന തത്വം (The Principle of Deliberation)

പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ആധികാരികത വെളിവാകുന്നത്. ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുന്നതിന് സ്വീകരിച്ച നടപടിക്രമങ്ങൾ, അംഗങ്ങൾ, അവരുടെ ചർച്ചകളിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച മൂല്യങ്ങൾ എന്നിവയും ആധികാരികത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനഘടകങ്ങളാണ്. പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവം അവകാശപ്പെടുന്ന ഏത് അസംബ്ലിയിലും സമൂഹത്തിലെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾ പങ്കെടുക്കുന്നു എന്നത് അഭിലഷണീയമാണ്. സ്വന്തം സ്വത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധികൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് മാത്രമല്ല, രാജ്യത്തിന്റെ മൊത്തം താൽപ്പര്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണ് ഓരോ അംഗവും ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുത്തത് എന്നതും തുല്യപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പലപ്പോഴും വിയോജിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും അംഗങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥ താൽപ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല.

അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിൽ ന്യായമായും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രധാനമായും താഴെപ്പറയുന്നവയായിരുന്നു. ഇന്ത്യ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് കേന്ദ്രീകൃത ഗവൺമെന്റാണോ വികേന്ദ്രീകൃത ഗവൺമെന്റാണോ? സംസ്ഥാനങ്ങളും കേന്ദ്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എങ്ങിനെ

യായിരിക്കണം? നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ അധികാരം എന്തായിരിക്കണം? ഭരണഘടന സ്വത്തവകാശം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടോ? എന്നിങ്ങനെ ആധുനിക രാഷ്ട്രത്തിന് അടിത്തറയിടുന്ന മിക്കവാറും എല്ലാ വിഷയങ്ങളും അതീവ താൽപ്പര്യത്തോടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഭിന്നാഭിപ്രായമൊന്നും കൂടാതെ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടത് ഭരണഘടനയിലെ ഒരേ ഒരു വകുപ്പാണ്. സാർവ്വത്രിക വോട്ടവകാശത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആയിരുന്നു അത്. നിശ്ചിതപ്രായമെത്തിയ എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും മതം, ജാതി, വിദ്യാഭ്യാസം, ലിംഗവ്യത്യാസം, വരുമാനം എന്നീ വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതെ വോട്ടു ചെയ്യാനുള്ള അവകാശമെന്നാണ് അതിനർത്ഥം. ആർക്കെല്ലാം വോട്ടവകാശം നൽകണം എന്ന വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യേണ്ടതില്ല എന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അതേസമയം മറ്റെല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഗൗരവമായ ചർച്ചകൾക്കും സംവാദങ്ങൾക്കും വിധേയമാക്കി. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ജനാധിപത്യ പ്രതിബദ്ധതക്ക് ഇതു തന്നെയാണ് ഏറ്റവും വലിയ സാക്ഷ്യപത്രം.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ പ്രസിഡന്റ് ഡോ. രാജേന്ദ്രപ്രസാദും ഡ്രാഫ്റ്റിംങ് കമ്മിറ്റിയുടെ ചെയർമാൻ ഡോ. ബി.ആർ അംബേദ്കറും പരസ്പരം അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നു.

പൊതുയുക്തി (Public Reason) അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അംഗങ്ങൾ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടത് എന്നതിൽ നിന്നും ഭരണഘടന അതിന്റെ ആധികാരികത നേടുന്നു. ചർച്ചകൾക്കും യുക്തിസഹമായ വാദങ്ങൾക്കുമാണ് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ ഊന്നൽ നൽകിയത്. തങ്ങളുടെ സ്വന്തം താൽപ്പര്യങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുകയല്ല അവർ ചെയ്തത്. നേരെമറിച്ച് തങ്ങളുടെ നിലപാടുകൾക്കുള്ള തത്വാധിഷ്ഠിത കാരണങ്ങൾ മറ്റ് അംഗങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഊന്നൽ നൽകി. സങ്കുചിത താൽപ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്നു നിൽക്കാൻ ഇതിലൂടെ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിങ്ങളുടെ വാദഗതിയുമായി ഒത്തുപോകാനുള്ള കാരണങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് നിങ്ങൾ നൽകേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ ദീർഘമായ സംവാദങ്ങൾ വഴി ഭരണഘടനയിലെ ഓരോ വകുപ്പും സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കി. ഇത് പൊതുയുക്തിയ്ക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ അംഗീകാരമാണ്.

..... ഡ്രാഫ്റ്റിങ് കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും അതിന്റെ ചെയർമാനായ ഡോ.ബി.ആർ. അംബേദ്കർ സ്വന്തം അനാരോഗ്യം പോലും വകവയ്ക്കാതെ അത്യുൽസാഹത്തോടും അർപ്പണമനോഭാവത്തോടെയും പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് മറ്റാരേക്കാളും നന്നായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഡ്രാഫ്റ്റിങ് കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായും പിന്നീട് അതിന്റെ ചെയർമാനായും നിയമിക്കാൻ നാമെടുത്ത തീരുമാനത്തിന്റെയത്രയും ശരിയായ മറ്റൊരു തീരുമാനവും നമുക്ക് എടുക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. തന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കലിനെ അദ്ദേഹം അന്വർത്ഥമാക്കിയെന്നു മാത്രമല്ല ഏൽപ്പിച്ച ജോലി ദീപ്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കമ്മിറ്റിയിലെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു കാണുക അനവസരത്തിലുള്ളതായിരിക്കും. ചെയർമാനെപ്പോലെ തന്നെ അവരെല്ലാവരും അത്യുൽസാഹത്തോടും അർപ്പണമനോഭാവത്തോടും പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് എനിക്കറിയാം. അവർ രാജ്യത്തിന്റെ ആദരവും നന്ദിയും അർഹിക്കുന്നു. ”

ഡോ. രാജേന്ദ്രപ്രസാദ് *CAD, Vol. XI, p.994, 26* നവംബർ *1949*

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന നാഴിക്കല്ലുകളായ അമേരിക്കൻ ഫ്രഞ്ച് വിപ്ലവങ്ങളും തുല്യപ്രാധാന്യത്തോടെ ഈ സംവാദങ്ങളിൽ ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു.

നടപടിക്രമങ്ങൾ (Procedures)

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയുടെ സാധാരണ നടപടിക്രമങ്ങളിലും പൊതുയുക്തിക്ക് ഊന്നൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. വിവിധ വിഷയങ്ങൾക്കായി ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിൽ 8 പ്രധാന കമ്മിറ്റികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ കമ്മിറ്റികളുടെ അദ്ധ്യക്ഷ സ്ഥാനം വഹിച്ചത് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു, രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്, സർദാർ വല്ലഭായ് പട്ടേൽ, മൗലാനാ ആസാദ്, ഡോ.ബി.ആർ അംബേദ്കർ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു. പല കാര്യങ്ങളിലും ഇവർ തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും ഗാന്ധിജിയുടെയും കടുത്ത വിമർശകനായിരുന്നു അംബേദ്കർ. പട്ടികജാതിക്കാരുടെ ഉന്നമനത്തിന് ആവശ്യമായതൊക്കെ ചെയ്യാതിരുന്നതിന് അവരെ അദ്ദേഹം കുറ്റപ്പെടുത്തി. പട്ടേലും നെഹ്റുവുമാകട്ടെ നിരവധി വിഷയങ്ങളിൽ വിയോജിപ്പുള്ളവരായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും അവർ എല്ലാവരും ഒത്തൊരുമയോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. ഓരോ കമ്മിറ്റിയും ഭരണഘടനയുടെ പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളുടെ കരട് തയ്യാറാക്കുകയും ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിൽ ചർച്ചകൾക്ക് വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്തു. പലപ്പോഴും അഭിപ്രായ സമന്വയം കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ചില വ്യവസ്ഥകൾ വോട്ടെടുപ്പിന് വിധേയമായാണ് അംഗീകരിച്ചത്. ഓരോ തവണയും ഒരു ചെറിയ വാദഗതിയോ, തടസ്സവാദമോ, അഭിപ്രയാമോ ഉയർന്നുവരുമ്പോൾ വളരെ അധികം സൂക്ഷ്മതയോടെയാണ് അവ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. തടസ്സവാദങ്ങൾ എഴുതിയെടുത്താണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. അസംബ്ലി 2 വർഷത്തിനും 11 മാസത്തിനുമിടയിൽ 166 ദിവസങ്ങൾ യോഗം ചെർന്നു. ഈ യോഗങ്ങളിൽ പത്രപ്രവർത്തകർക്കും, പൊതുജനങ്ങൾക്കും പ്രവേശനാനുമതി ലഭിച്ചിരുന്നു.

ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പൈതൃകം (Inheritance of the Nationalist Movement)

എന്നാൽ ഒരു ഭരണഘടനയും അത് നിർമ്മിച്ച ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭകളുടെ മാത്രം ഉൽപ്പന്നമല്ല. ഭരണഘടന ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സംരക്ഷിക്കേണ്ട പ്രധാന തത്വങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായ സമന്വയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയെപ്പോലെ വൈവിദ്ധ്യമുള്ള ഒരു സമിതിക്ക് പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഈ തത്വങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്താണ് രൂപപ്പെട്ടത്. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും പൈതൃകമായി ലഭിച്ച തത്വങ്ങൾക്ക് (ആശയങ്ങൾക്ക്) മൂർത്ത രൂപവും

1937 - ൽ നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ എന്ത് സംഭവിക്കുമായിരുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ 1957 വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു എങ്കിലോ ? നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഇന്നുള്ളതിൽ നിന്നും വളരെയധികം വ്യത്യാസമുള്ളതാകുമായിരുന്നോ?

ആകൃതിയും നൽകുകയാണ് ഒരു രീതിയിൽ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭ ചെയ്തത്. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണത്തിന് മുൻപുള്ള ദശാബ്ദങ്ങളിൽ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രസക്തമായ അനേകം ചോദ്യങ്ങൾ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ചർച്ച ചെയ്യുകയുണ്ടായി – ഇന്ത്യയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗവൺമെന്റിന്റെ രൂപം, അത് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കേണ്ട മൂല്യങ്ങൾ, അത് മറി കടക്കേണ്ട അസമത്വങ്ങൾ തുടങ്ങി ഈ സംവാദങ്ങളിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഉത്തരങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടനയിൽ അന്തിമ രൂപം നൽകി.

ഒരു പക്ഷേ, ദേശീയപ്രസ്ഥാനം ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിൽ കൊണ്ടു വന്ന തത്വങ്ങളുടെ ഏറ്റവും നല്ല ചുരുക്കെഴുത്താണ്. 1946 ൽ നെഹ്റു അവതരിപ്പിച്ച ലക്ഷ്യപ്രമേയം, (അസംബ്ലിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നിർവ്വചിച്ച പ്രമേയം) ഈ അഭിലാഷങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും രത്നച്ചുരുക്കമാണ്. ഭരണഘടനയിലെ മുഖ്യ വ്യവസ്ഥകൾ എന്ന ഭാഗത്ത് മുൻപ് പരാമർശിക്കപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങൾ ഈ ലക്ഷ്യപ്രമേയത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യം, പരമാധികാരം, സാർവ ലൗകിക സ്വത്വം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ ഭരണഘടന സ്ഥാപനപരമായ രൂപം നൽകി. ഇത്തരത്തിൽ നിയമങ്ങളും നടപടിക്രമങ്ങളും ഇഴപിരിഞ്ഞ കേവലമായ ഒന്നല്ല ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന, മറിച്ച് ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച വിവിധ വാഗ്ദാനങ്ങൾ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ഗവൺമെന്റിന് രൂപം നൽകാൻ അതിന് ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്.

ലക്ഷ്യപ്രമേയത്തിലെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ

* ഇന്ത്യ ഒരു സ്വതന്ത്ര, പരമാധികാര, റിപ്പബ്ലിക്കാണ്.
* ഇന്ത്യ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യൻ ഭൂപ്രദേശങ്ങളുടെയും, ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും (നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെയും) ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയ്ക്ക് പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന മറ്റ് ഭാഗങ്ങളുടെയും, യൂണിയന്റെ ഭാഗമാകാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ഒരു യൂണിയനായിരിക്കും.
* സ്വതന്ത്ര പരമാധികാര ഇന്ത്യയുടെയും, ഭരണഘടനയുടെയും എല്ലാ അധികാരവും ജനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നതാണ്.
* സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ നീതി; പദവിയിലും അവസരത്തിലുമുള്ള സമത്വം, നിയമത്തിനു മുന്നിലെ സമത്വം, മൗലിക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ, സംസാരം, ആശയപ്രകടനം, മത വിശ്വാസം ആരാധന, തൊഴിൽ സംഘടന, പ്രവൃത്തി സംഘം ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുക. എന്നിവ നിയമവ്യവസ്ഥയ്ക്കും പൊതുധാർമ്മികതയ്ക്കും വിധേയമായി ഉറപ്പു നൽകുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണം.
* ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ, പിന്നോക്ക ഗോത്രവർഗ്ഗമേഖലകൾ, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർ, മറ്റ് പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയർക്ക് മതിയായ സംരക്ഷണം നൽകണം.
* ഇന്ത്യൻ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ഭൂപ്രദേശപരമായ അഖണ്ഡതയും കര, കടൽ, ആകാശം എന്നിവയുടെ മേൽ അതിനുള്ള പരമാധികാര അവകാശങ്ങൾ എന്നിവ നീതിക്കും നിയമത്തിനും അനുസൃതമായി നിലനിർത്തണം. ലോക സമാധാനത്തിനും മാനവരാശിയുടെ ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി സ്വപ്രേരണയാൽ ഈ രാജ്യം സംഭാവന ചെയ്യും.

സ്ഥാപനപരമായ രൂപരേഖ (Institutional arrangements)

ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സന്തുലിതമായ സംവിധാനമാണ് ഭരണഘടനയുടെ കാര്യക്ഷമത ഉറപ്പാക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ ഘടകം. ഗവൺമെന്റ് ജനാധിപത്യപരവും ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തോട് പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നതുമായിരിക്കണം എന്നതാണ് അടിസ്ഥാന തത്വം. നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗം. കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം, നീതിന്യായ വിഭാഗം എന്നിവ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കിടയിൽ ശരിയായ സന്തുലനം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണസഭ ധാരാളം സമയം ചെലവഴിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത് നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗത്തിനും കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിനും അധികാരം വിഭജിച്ചു നൽകുന്ന പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയും കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ അധികാരം പങ്കിടുന്ന ഫെഡറൽ സമ്പ്രദായവും സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കി.

അപ്പോൾ ഇതൊരു കടമെടുക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനയായിരുന്നോ ? ഒരിടത്തു നിന്നും ഒന്നും കടമെടുക്കാത്ത ഒരു ഭരണഘടന നമുക്കെന്തുകൊണ്ട് ഉണ്ടായില്ല?

ഏറ്റവും സന്തുലിതമായ ഗവൺമെന്റ് സംവിധാനങ്ങൾക്ക് രൂപം നൽകുമ്പോൾ മറ്റുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നും അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ യാതൊരു മടിയും കാട്ടിയില്ല. ഭരണഘടനാ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നും കടംകൊള്ളുന്നതിന് അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ എതിരായിരുന്നുമില്ല. അവരുടെ വിശാലമായ അറിവുകളുടെ ഒരു സാക്ഷ്യപത്രം എന്ന നിലയിൽ തീർച്ചയായും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഏത് വാദഗതിക്കുമേലും, ചരിത്രപരമായ ഏത് ഉദാഹരണത്തിലും കൈവയ്ക്കുകയെന്നത് യഥാസമയം ഭരണഘടന പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനാവശ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഒട്ടേറെ വ്യവസ്ഥകൾ അവർ കടമെടുത്തു.

എന്നാൽ ഈ ആശയങ്ങളുടെ കടമെടുക്കൽ വെറും അനുകരണമായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കും കടമെടുത്ത ഓരോ വ്യവസ്ഥയും അനുയോജ്യമാണ് എന്ന് സാധൂകരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. സങ്കുചിത കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ലോകത്ത്

ലോകചരിത്രത്തിൽ ഈ കാലത്ത് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഒരു ഭരണഘടനയിൽ എന്തെങ്കിലും പുതിയതായി ഉണ്ടാകുമോ എന്ന് ചോദിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പുതിയതായി എന്തെങ്കിലുമൊന്ന് ഉണ്ടാവുമെങ്കിൽ അത് പരാജയങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കി രാജ്യത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അനുരൂപമാക്കുകയെന്നത് മാത്രമാണ്.

ഡോ. ബി.ആർ. അംബേദ്കർ

AD.Vol.VV,P.37,A നവംബർ 1948

വിവിധ രാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണഘടനയിൽ നിന്നും കടമെടുത്ത വ്യവസ്ഥകൾ
(Provisions adopted from constitutions of different countries)

ലഭ്യമായതിൽ ഏറ്റവും മികച്ചതിനെ സ്വന്തമാക്കാൻ കെൽപ്പുള്ളതുമായ ഒരു ഭരണ ഘടനാ നിർമ്മാണ സഭ ലഭിച്ചതിൽ ഇന്ത്യ ഭാഗ്യം ചെയ്തു.

സംഗ്രഹം (Conclusion)

ജനങ്ങൾ പങ്കുവച്ച അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങളും ഉന്നതമായ അഭിലാഷങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രമാണം രാജ്യത്തിന് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടത് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ ദീർഘ ദർശിത്വത്തിനും ധിഷണയ്ക്കും ഉള്ള ഉപഹാരമായാണ്. മറ്റനേകം ഭരണഘടനകൾ അവ ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ട കടലാസ്സുകളുടെ ഒപ്പം നശിച്ചുപോയപ്പോൾ സങ്കീർണ്ണമായി രൂപകൽപ്പന ചെയ്ത പ്രമാണമായിട്ടു കൂടി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അതിജീവിക്കുകയും ഒരു ജീവിക്കുന്ന പ്രമാണമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്തത് ഇക്കാരണത്താലാണ്.

ഒരു അതുല്യമായ പ്രമാണമെന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന മറ്റനേകം ഭരണഘടനകൾക്ക് മാതൃകയാണ്, പ്രത്യേകിച്ചും ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനക്ക്. ശരിയായ ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥ കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു ഏകദേശം മൂന്നു വർഷത്തോളം നീണ്ടു നിന്ന ഭരണഘടനയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സുദീർഘമായ അന്വേഷണത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഭരണഘടന രൂപം നൽകിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ യാദൃശ്ചികമോ താൽക്കാലിക സംവിധാനമോ ആയിരുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച് വരും കാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിവുള്ളവയായിരുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിലെ ബാക്കി അദ്ധ്യായങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ ഇതേക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കും.

അഭ്യാസം

1) താഴെ ചേർത്തവയിൽ ഏതാണ് ഭരണഘടനയുടെ ചുമതല അല്ലാത്തത്?

a. പൗരന്റെ അവകാശങ്ങൾ അത് ഉറപ്പു നൽകുന്നു.

b. ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങളുടെ അധികാരമേഖല അത് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

c. നല്ല ജനങ്ങൾ അധികാരത്തിൽ വരുന്നു എന്ന് അത് ഉറപ്പാക്കുന്നു.

d. പൊതുവായി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്ന മൂല്യങ്ങളെ അത് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

2) പാർലമെന്റിന്റേതിനേക്കാൾ ഉന്നതമാണ് ഭരണഘടനയുടെ ആധികാരികത എന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള പ്രധാന കാരണം താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ്.

a. പാർലമെന്റ് നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുൻപേ ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു.

b. പാർലമെന്റംഗങ്ങളേക്കാൾ പ്രഗൽഭരായ നേതാക്കന്മാരാണ് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ.

c. പാർലമെന്റ് എങ്ങനെ രൂപീകരിക്കണം, അതിന്റെ അധികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ് എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നത് ഭരണഘടനയാണ്.

d. പാർലമെന്റിന് ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല.

3) ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ച് താഴെ നൽകിയിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾ ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുക.

a. ഗവൺമെന്റിന്റെ രൂപീകരണം അധികാരങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ലിഖിത പ്രമാണമാണ് ഭരണഘടന.

b. ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ മാത്രം ആവശ്യമുള്ളതും നിലനിൽക്കുന്നതുമായ ഒന്നാണ് ഭരണഘടന.

c. ആശയങ്ങൾ, മൂല്യങ്ങൾ എന്നിവ കണക്കിലെടുക്കാത്ത നിയമസംഹിതയാണ് ഭരണഘടന.

d. ഭരണഘടന പൗരന് ഒരു പുതിയ സ്വത്വം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

4) ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ രൂപീകരണത്തെക്കുറിച്ച് നൽകിയിരിക്കുന്ന അനുമാനങ്ങൾ ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുക. നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനുള്ള വാദഗതികൾ എഴുതുക.

a. എല്ലാ ജനങ്ങളും ചേർന്ന് തെരഞ്ഞെടുത്തതല്ല എന്നതിനാൽ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭ ഇന്ത്യൻ ജനതയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നില്ല.

b. നേതാക്കൾക്കിടയിൽ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ചട്ടക്കൂട് (Basic Frame Work) സംബന്ധിച്ച് പൊതുധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഇതിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളൊന്നും എടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

c. മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും കടം കൊണ്ടതായതിനാൽ ഭരണഘടനയിൽ ഒട്ടും മൗലികതയുണ്ടായിരുന്നില്ല. (originality)

5) ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ച് നൽകിയിരിക്കുന്ന നിഗമനങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുന്ന രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ എഴുതുക.

a. ജനങ്ങളുടെ അംഗീകാരം നേടാൻകഴിഞ്ഞ വിശ്വാസ്യതയുള്ള നേതാക്കന്മാരാണ് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയത്.

b. ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കാൻ കഴിയാത്ത തരത്തിൽ അത് അധികാരം വിതരണം ചെയ്യുന്നു.

c. ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകളുടെയും അഭിലാഷങ്ങളുടെയും ആകെത്തുകയാണ് ഭരണഘടന.

6) ഒരു രാജ്യത്തെ അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും ഭരണഘടനയിൽത്തന്നെ കൃത്യമായി നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? അത്തരം നിർണ്ണയത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ എന്ത് സംഭവിക്കും?

7) ഭരണാധികാരികളുടെ മേൽ ഭരണഘടന നിയന്ത്രണം കൊണ്ടുവരേണ്ടതാവശ്യമായതെന്തുകൊണ്ട്? ജനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു അധികാരവും നൽകാത്ത ഒരു ഭരണഘടനയുണ്ടാകുമോ ?

8) രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിലെ പരാജയത്തിനുശേഷം ജപ്പാൻ അമേരിക്കൻ പട്ടാളത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ജപ്പാൻഭരണഘടന രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അമേരിക്കയിലെ ഗവൺമെന്റിനിഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥയും ജപ്പാൻ ഭരണഘടനയിലുണ്ടാവുകയില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭരണഘടനാ രൂപീകരണത്തിൽ നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പ്രശ്നങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടോ? ഇതിൽ നിന്നും ഇന്ത്യയുടെ അനുഭവം ഏതു തരത്തിലാണ് വ്യത്യസ്തമാവുന്നത്.

9) രജത് അവന്റെ ടീച്ചറോട് ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ഭരണഘടനയ്ക്ക് അറുപത്തെട്ടു വർഷം പഴക്കമുണ്ട്. അത് ഒരു കാലഹരണപ്പെട്ട പുസ്തകമാണ്. അത് നടപ്പാക്കുന്നതിന് ആരും എന്റെ അനുവാദം ചോദിച്ചില്ല. വളരെ കടുപ്പമുള്ള ഭാഷയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതിനാൽ എനിക്കത് മനസ്സിലാക്കാനും കഴിയില്ല. ഈ പ്രമാണം ഞാനെന്തിന് അനുസരിക്കണം? നിങ്ങളായിരുന്നു രജതിന്റെ അദ്ധ്യാപകനെങ്കിൽ ഈ ചോദ്യത്തിന് എങ്ങനെ ഉത്തരം നൽകും

10) നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ എന്ന ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുത്ത മൂന്ന് പ്രാസംഗകർ മൂന്ന് വ്യത്യസ്ത നിലപാടുകളെടുക്കുകയുണ്ടായി.

ഹർബാൻ : ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റിന്റെ ചട്ടക്കൂട് നൽകുന്നതിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന വിജയിച്ചു.

നേഹ : സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നിവ ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് നല്ല വാഗ്ദാനങ്ങൾ ഭരണഘടന നൽകി. എന്നാൽ ഇതുവരെ അത് നടപ്പായില്ല. അതിനാൽ ഭരണഘടന പരാജയപ്പെട്ടു.

നസീമ : ഭരണഘടന നമ്മെ പരാജയപ്പെടുത്തിയില്ല. നമ്മൾ ഭരണഘടനയെ ആണ് പരാജയപ്പെടുത്തിയത്.

ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും നിലപാടുകളോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട്? യോജിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്താണ് നിങ്ങളുടെ നിലപാട് ?

അധ്യായം - 2

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ അവകാശങ്ങൾ

(RIGHTS IN THE INDIAN CONSTITUTION)

ആമുഖം (Introduction)

ഒരു ഭരണഘടന ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ച് മാത്രമല്ല, അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചത് പോലെ ഭരണഘടനയെന്നുള്ളത് ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾക്കുമേൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൊണ്ടുവരികയും എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കും അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചില അവകാശങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥ ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രമാണമാണ്. ഈ അധ്യായത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമ്മൾ പഠിക്കും. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ III -ാം ഭാഗം മൗലികാവകാശങ്ങൾ പട്ടിക്കപ്പെടുത്തുന്നതോടൊപ്പം ഈ അവകാശങ്ങൾക്ക് മേലുള്ള പരിമിതികളെക്കുറിച്ചും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ അറുപത്തി ഏഴ് വർഷത്തിനുള്ളിൽ ഈ അവകാശങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി മാറുകയോ വിപുലമാകുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ അദ്ധ്യായം പഠിക്കുന്നതിലൂടെ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കറിയാൻ കഴിയും.

1. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വ്യത്യസ്ത മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്?
2. ഈ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ?
3. ഈ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനുള്ള പങ്കെന്ത്?
4. മൗലികാവകാശങ്ങളും രാഷ്ട്രനയത്തിന്റെ നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്ത്?

അവകാശങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം (The Importance of Rights)

1982 - ൽ ഏഷ്യൻ ഗെയിംസിന്റെ നിർമാണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഗവൺമെന്റ് ഏതാനും കുറച്ച് കോൺട്രാക്ടർമാരെ ഏല്പിച്ചു. മേൽപ്പാതകളും (Flyovers) സ്റ്റേഡിയങ്ങളും നിർമിക്കുന്നതിന് ഈ കരാറുകാർ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ദരിദ്രരായ നിർമാണത്തൊഴിലാളികളെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. മോശമായ ജീവിത സാഹചര്യത്തിലാണ് അവരെ പാർപ്പിച്ചത്. മിനിമം കൂലിപോലും നൽകുവാൻ അവർ തയാറായിരുന്നില്ല.

അവരുടെ ദയനീയമായ സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിയ സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെ ഒരു സംഘം സുപ്രീംകോടതിയിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് പരാതിപ്പെട്ടു. സർക്കാർ നിർദേശിച്ചിട്ടുള്ള കുറഞ്ഞ കൂലി നൽകാതെ ജോലി ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത് അടിമപ്പണിക്കോ (beger) അല്ലെങ്കിൽ നിർബന്ധിത ജോലിക്കോ (Forced labor) തുല്യമാണെന്നും അത് മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനമാണെന്നും വാദിച്ചു. ഈ വാദം കോടതി സ്വീകരിക്കുകയും ആയിരക്കണക്കിനു വരുന്ന ഈ തൊഴിലാളികൾക്ക് സർക്കാർ നിർദേശിച്ച മിനിമം കൂലി ലഭ്യമാകുന്നത് ഉറപ്പ് വരുത്തണമെന്ന് സർക്കാറിനോട് നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

മക്കൽ ലാലംങ്ങിനെ 23 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ക്രിമിനൽ കുറ്റത്തിന് അറസ്റ്റു ചെയ്തു. അസ്സമിലെ ചുബുരി ഗ്രാമത്തിലെ നിവാസിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വിചാരണ സമയത്ത് മാനസികനില തെറ്റിയതായി കാണപ്പെട്ടതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെ തേജ്പൂരിലെ ലോക് പ്രിയ ഗോപിനാഥ് ബർദോളി മാനസിക ആശുപത്രിയിലേക്ക് അയച്ചു.

1967 -ലും 1996 -ലും മക്കൽ ലാലംങ്ങിനെ ചികിത്സിച്ചിരുന്ന ഡോക്ടർമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സ വിജയകരമായതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മക്കൽ വിചാരണ നേരിടുവാൻ യോഗ്യനാണെന്ന് കാണിച്ച് ജയിലധികാരികൾക്ക് കത്തെഴുതി. പക്ഷേ ആരും ഈ എഴുത്തിന് ശ്രദ്ധകൊടുത്തില്ല. മക്കൽ ജുഡീൽഷ്യൽ കസ്റ്റഡിയിൽ തന്നെ തുടർന്നു.

മക്കൽ ഒരു സമ്പന്നനും അധികാരമുള്ളവനുമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ത് സംഭവിക്കുമായിരുന്നു? നിർമാണ തൊഴിലാളികൾ എൻജിനീയർമാരായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും. അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുമായിരുന്നോ?

മക്കൽ ലാലംങ്ങിനെ 2005 ജൂലൈയിൽ മോചിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് 77 വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. 54 വർഷം അദ്ദേഹം കസ്റ്റഡിയിൽ ചെലവാക്കി. ആ കാലയളവിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേസ് വിചാരണക്ക് വന്നതേയില്ല. സംസ്ഥാനത്ത് വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടാതെ കിടന്നിരുന്ന കേസുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷൻ നിയമിച്ച ഒരു സംഘം ഇടപെട്ടത് കൊണ്ടാണ് അയാളെ മോചിപ്പിച്ചത്.

മക്കലിന്റെ ജീവിതം പൂർണമായും പാഴായി. കാരണം അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ ശരിയായ രീതിയിലുള്ളൊരു വിചാരണ ഒരിക്കലും

നടത്തുകയുണ്ടായില്ല. നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഓരോ പൗരനും ജീവിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശം നൽകുന്നുണ്ട്. ന്യായവും കാലതാമസവുമില്ലാത്ത വിചാണക്കുള്ള അവകാശം ഏതൊരു പൗരനും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നതാണ് ഇതു കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഭരണഘടന നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ ലഭിക്കാതെ വരുമ്പോൾ എന്തു സംഭവിക്കുന്നുവെന്ന് മക്കലിന്റെ അനുഭവം കാണിക്കുന്നു.

ആദ്യ ഉദാഹരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഭരണഘടന നൽകിയിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനമുണ്ടായി. പക്ഷേ ഇത് കോടതിയിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി തൊഴിലാളികൾക്ക് അവകാശപ്പെട്ട വേതനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ഭരണഘടന ഉറപ്പുനൽകുന്ന ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള അവകാശം ഈ തൊഴിലാളികൾക്ക് നീതി ഉറപ്പുവരുത്തി.

അവകാശ പത്രിക (Bill of Rights)

ഈ രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങളും കാണിക്കുന്നത് അവകാശങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെയും അവയുടെ നടപ്പിലാക്കലിനെയുമാണ്. പൗരന്മാർക്ക് ചില അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്നും ഗവൺമെന്റ് ഈ അവകാശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ജനാധിപത്യം ഉറപ്പുവരുത്തണം. അതിനാൽ മിക്ക ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളുടെയും ഭരണഘടനയിൽ പൗരന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും അതിനാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അത്തരം അവകാശങ്ങളുടെ പട്ടികയേയാണ് അവകാശ പത്രിക (Bill of Rights) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. അവകാശ പത്രിക വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഗവൺമെന്റിനെ വിലക്കുകയും അവകാശ ലംഘനമുണ്ടായാൽ അതിനുള്ള പരിഹാരം ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു ടെലിവിഷനോ അല്ലെങ്കിൽ ഫാൻ വാങ്ങുമ്പോൾ വാറന്റി കാർഡ് ലഭിക്കുന്നത് പോലെയാണ് അവകാശ പത്രിക യെന്ന് (Bill of Rifhts) എനിക്ക് മനസ്സിലായി. അങ്ങനെതന്നെയല്ലേ?

വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഭരണഘടന സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ആരിൽ നിന്നാണ്? ഒരു വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നത് മറ്റൊരു വ്യക്തിയോ, അല്ലെങ്കിൽ സ്വകാര്യ സംഘടനയോ ആകാം. അത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ വ്യക്തിയ്ക്ക് ഗവൺമെന്റിന്റെ സംരക്ഷണം ആവശ്യമാണ്. അപ്രകാരം വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിന് സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട്. നേരെമറിച്ച് ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധഘടകങ്ങളുടെ (നിയമനിർമാണം (legislation) കാര്യനിർവഹണം (Executive) ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം (Bureacracy), നീതിന്യായ വിഭാഗം (Judiciary), പ്രവർത്തനത്താൽ വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെട്ടേക്കാം.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ (Fundamental Rights in the Indian Constitution)

സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്ത് നമ്മുടെ ദേശീയ നേതാക്കന്മാർ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കുകയും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധി

കാരികളോട് അവ മാനിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1928 – ൽ തന്നെ മോത്തിലാൽ നെഹ്റു കമ്മിറ്റി അവകാശ പത്രിക (Bill of Rights) വേണമെന്ന വാദം ഉന്നയിച്ചിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി ഭരണഘടന രൂപീകരിക്കുന്ന വേളയിൽ അവകാശങ്ങൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേകം സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട അവകാശങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക തന്നെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. അവ മൗലികാവകാശങ്ങൾ (Fundamental Rights) എന്ന് അറിയപ്പെട്ടു. മൗലികാവകാശങ്ങൾ വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയതായതിനാൽ ഗവൺമെന്റ് തന്നെ അവ ലംഘിക്കുകയില്ലെന്ന് ഭരണഘടന ഉറപ്പ് വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

മൗലികാവകാശങ്ങൾ ലഭ്യമായ മറ്റ് അവകാശങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. സാധാരണയായി, നിയമപരമായ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതും നടപ്പിലാക്കുന്നതും സാധാരണ നിയമങ്ങൾ (Ordinary laws) ആണെങ്കിൽ മൗലികാവശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതും ഉറപ്പ് വരുത്തുന്നതും രാജ്യത്തെ ഭരണഘടനയാണ്. സാധാരണ നിയമങ്ങളെ ലളിതമായ നടപടി ക്രമത്തിലൂടെ ഭേദഗതി ചെയ്യുമ്പോൾ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഭേദഗതിയ്ക്ക് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാകൂ. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു ഘടകവും മൗലികാവകാശങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്ന രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല. ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെട്ടാൽ അവയെ സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും ഉത്തരവാദിത്തവും നീതിന്യായ

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനയിലെ അവകാശ പത്രിക (Bill of Rights in the South African Constitution)

1996 ഡിസംബറിലാണ് ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നത്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ വർണവിവേചന ഗവൺമെന്റിന്റെ പിരിച്ചുവിടലിനെ തുടർന്നുണ്ടായ ആഭ്യന്തരയുദ്ധ ഭീഷണിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഭരണഘടനയുടെ രൂപീകരണവും പ്രഖ്യാപനവും നടന്നത്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലായിട്ടാണ് അവകാശ പത്രികയെ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടന വർഗം (race), ലിംഗം (gender) , ഗർഭം (Pregnancy), വൈവാഹിക പദവി (Marital Status), വംശം (Ethnic), വർണം, വയസ്, വൈകല്യം (disability), മതം, മനഃസാക്ഷി (Conscience), വിശ്വാസം, സംസ്കാരം, ഭാഷ, ജനനം, എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനം വിലക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷെ പൗരന്മാർക്ക് ഏറ്റവും കൂടുതൽ അവകാശങ്ങൾ ലഭ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള ഭരണഘടനയിലൊന്നാണിത്. ഒരു പ്രത്യേക ഭരണഘടനാ കോടതിയാണ് ഈ അവകാശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നത്.

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപെട്ടിട്ടുള്ള ചില അവകാശങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നു.

- അന്തസിനുള്ള അവകാശം (Right to Dignity)
- സ്വകാര്യതയ്ക്കുള്ള അവകാശം (Right to Privacy)
- മാന്യമായ തൊഴിൽ ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം (Right to Fair labour Practices)
- ആരോഗ്യകരമായ പരിസ്ഥിതിയ്ക്കും, പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിനുമുള്ളള അവകാശം (Right to Healthy environment and right to protection of environment)
- പാർപ്പിട സൗകര്യത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to adequate housing)
- ആരോഗ്യപരിപാലനം, ഭക്ഷണം, ജലം, സാമൂഹിക സുരക്ഷ എന്നിവയ്ക്കുള്ള അവകാശം (Right to health care, food, water and social security)
- കുട്ടികളുടെ അവകാശങ്ങൾ (Children's Rights)
- അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുമുള്ള അവകാശം (Right to Basic and higher education)
- സാംസ്കാരികവും, മതപരവും, ഭാഷാപരവുമായ വിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശം (Right to cultural, religious and linguistic communities.)
- വിവരാവകാശം (Right to Information)

(Judiciary) വിഭാഗത്തിനുണ്ട്. ഇത് തുടർന്ന് വരുന്ന അധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ പഠിക്കും. കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗത്തിന്റെയും, നിയമനിർമാണ വിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൗലികാവകാശങ്ങളെ ലംഘിക്കുകയോ, അന്യായമായ രീതിയിൽ നിയന്ത്രിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഇത്തരം പ്രവർത്തികളെ നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള അധികാരം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനുണ്ട്. എങ്കിലും മൗലികാവകാശങ്ങൾ പരിപൂർണമോ (absolute) അനിയന്ത്രിതമോ (unlimited) അല്ല. അതിനുമേൽ ഗവൺമെന്റിന് യുക്തിപരമായ (Reasonable) നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

പുരോഗതി പരിശോധിക്കുക (Check your progress)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ മൗലികാവകാശങ്ങളും ഭക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനയിലെ അവകാശ പത്രികയും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്ത് താഴെ പറയുന്ന അവകാശങ്ങളുടെ പട്ടിക തയാറാക്കുക

- രണ്ടിലും പൊതുവായിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങൾ
- ഭക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനയിൽ ലഭ്യമായതും എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ലഭ്യമല്ലാത്തതും
- ഭക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടനയിൽ വ്യക്തമായി പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ അന്തർലീനമായതുമായ അവകാശങ്ങൾ.

സമത്വാവകാശം (Right to Equality)

താഴെ പറയുന്ന രണ്ട് സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കുക. ഇവ സാങ്കൽപികമാണ്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ചിലത് നിലവിൽ സംഭവിക്കുന്നതും, ഭാവിയിൽ സംഭവിച്ചേക്കാവുന്നതുമാണ്. മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനം ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?

സ്വാദേഷ് കുമാർ തന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ ഒരാളോടൊപ്പം ഗ്രാമത്തിലെ വഴിയോര ക്കടയിൽ നിന്നും ചായ കുടിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. കടക്കാരന് സ്വാദേഷ് കുമാറിനെ അറിയാം. പക്ഷേ അവന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ ജാതി അറിയുവാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റ പേര് ചോദിച്ചു. ഇതിന് ശേഷം ചായക്കടക്കാരൻ സ്വാദേഷ് കുമാറിന് നല്ല പാത്രത്തിൽ ചായ കൊടുത്തപ്പോൾ ദളിതനായ സുഹൃത്തിന് മൺപാത്രത്തിലാണ് ചായ നൽകിയത്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന

ഭാഗം 3: മൗലിക അവകാശങ്ങൾ

സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to Equality)

- നിയമത്തിനുമുന്നിൽ തുല്യത.
- തുല്യ നിയമ പരിരക്ഷ.
- മതം, വർഗം, ജാതി, ലിംഗം, ജനനസ്ഥലം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനങ്ങളുടെ നിരോധനം.
- ഹോട്ടലുകൾ, കടകൾ, കിണറുകൾ, കുളങ്ങൾ, പൊതു സ്നാനഘട്ടങ്ങൾ, പൊതുനിരത്തുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിൽ തുല്യ പ്രവേശനം
- പൊതുജോലികളിൽ അവസരസമത്വം.
- അയിത്ത നിർമ്മാർജനം
- സ്ഥാനപ്പേരുകൾ നിർത്തലാക്കൽ.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to Freedom)

താഴെ പറയുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ

- അഭിപ്രായ പ്രകടനത്തിനും ആവിഷ്കാരത്തിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം.
- സമാധാനപരമായി സമ്മേളിക്കാനുള്ള അവകാശം.
- സംഘടനകൾ രൂപികരിക്കുവാനുള്ള അവകാശം.
- ഇന്ത്യയിലെവിടെയും സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കാനുള്ള അവകാശം.
- ഇന്ത്യയിൽ എവിടെയും സ്ഥിരതാമസമാക്കാനുള്ള അവകാശം.
- ഇഷ്ടമുള്ള തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനും, വ്യവസായത്തിലും കച്ചവടത്തിലും ഏർപ്പെടുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം.
- കുറ്റങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നത് സംബന്ധിച്ച സംരക്ഷണം
- ജീവനും വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശം.
- വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവകാശം.
- ചില കേസുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുള്ള ശിക്ഷയിൽ നിന്നും അറസ്റ്റിൽ നിന്നുമുള്ള പരിരക്ഷ.

ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള അവകാശം (Right against exploitation)

- മനുഷ്യ വ്യാപരത്തിനെതിരെയും, നിർബന്ധിത ജോലിക്കെതിരെയുമുള്ള അവകാശം.
- കുട്ടികളെകൊണ്ട് അപകടകരമായ ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതിനുള്ള നിരോധനം

മത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to freedom of religion)

- മനഃസാക്ഷിക്കും സ്വതന്ത്രമായ മതവിശ്വാസത്തിനും മതാചരണത്തിനും മത പ്രചാരണത്തിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം
- മതപരമായ കാര്യങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനുള്ള അവകാശം.
- ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക മതത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനായി നികുതി നൽകുത് സംബന്ധിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം
- വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മതബോധനത്തിലോ, ആരാധനയിലോ പങ്കെടുക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്വാതന്ത്ര്യം.

സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങൾ (Cultural and Educational Rights)

- ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ഭാഷയുടെയും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും സംരക്ഷണം.
- നൂനപക്ഷ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം.

ഭരണഘടനാപരമായ പരിഹാരങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം. (Right to Constitutional Remedies)

- മൗലികാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി റിട്ടുകൾ (Writs), ഉത്തരവുകൾ, നിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നിവ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനായി കോടതിയെ സമീപിക്കാനുള്ള അവകാശം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ? അതോ ഇതൊക്കെ വെറും സാങ്കല്പികം മാത്രമാണോ?

ഒരു വാർത്താ ചാനൽ തങ്ങളുടെ നാല് വാർത്താ അവതാരകർക്കെതിരെ ഇനി മുതൽ അവർ വാർത്ത വായിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ള ഒരു ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചു. അവർ നാല് പേരും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. 45 വയസ്സിനു മുകളിൽ പ്രായമുണ്ടെന്നതായിരുന്നു അവർക്കെതിരെ ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള കാരണം. എന്നാൽ 45 വയസിനു മുകളിൽ പ്രായമുള്ള പുരുഷൻമാരായ രണ്ട് വാർത്താ അവതാരകർക്കെതിരെ ഈ വിലക്ക് ഏർപ്പെടുത്തിയതുമില്ല.

വ്യക്തമായ വിവേചനത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ് ഇവ. ഒന്നാമത്തേത് ജാതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേത് ലിംഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള വിവേചനം നീതീകരിക്കാവുന്നതാണെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?

സമത്വാവകാശം ഇത്തരത്തിലുള്ളതും അല്ലാത്തതുമായ എല്ലാ വിവേചനത്തെയും ദൂരീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പൊതുസ്ഥലങ്ങളായ കടകൾ, ഭോജനശാലകൾ, വിനോദ കേന്ദ്രങ്ങൾ, കിണറുകൾ, സ്നാനഘട്ടങ്ങൾ, ആരാധനാലയങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കാൻ ഇത് തുല്യ അവസരം നൽകുന്നു. ജനനം, മതം, ലിംഗം, വർണം, ജാതി, വർഗം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു വിവേചനവും പാടില്ല. മേൽ പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പൊതു നിയമനങ്ങളിൽ യാതൊരു വിവേചനവും അനുവദിക്കുന്നില്ല. മുൻകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ ഇത്തരം തുല്യപ്രവേശനം പ്രാവർത്തികമാക്കിയിരുന്നില്ല. അത്കൊണ്ട് തന്നെ ഈ അവകാശങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

അയിത്താചരണം അസമത്വത്തിന്റെ പ്രാകൃതമായ രൂപമാണ്. സമത്വാവകാശം ഇതിനെ നിർമാർജനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയിലെ 18 -ാം വകുപ്പ് പ്രകാരം സ്ഥാനപ്പേരുകൾ നൽകുന്നത് നിർത്തലാക്കുന്നതിലൂടെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് സൈനികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ മികവിനൊഴികെ യാതൊരു സ്ഥാനപ്പേരും നൽകുന്നതിൽ നിന്ന് രാഷ്ട്രത്തെ വിലക്കുന്നു. അങ്ങനെ സമത്വാവകാശം തുല്യപദവിയും അന്തസ്സും ഉറപ്പ് വരുത്തിക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യയെ ഒരു യഥാർത്ഥജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രമാക്കിത്തീർക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

അനുച്ഛേദം 16(4) പിന്നോക്ക വിഭാഗത്തിൽപെട്ട ജന വിഭാഗത്തിന് സർക്കാർ സർവ്വീസിൽ മതിയായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് സ്റ്റേറ്റിന് ബോധ്യപ്പെടുന്ന പക്ഷം ആ വിഭാഗത്തിന് അർഹമായ സംവരണം കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ നിന്ന് ഈ വകുപ്പ് സർക്കാറിനെ വിലക്കുന്നില്ല.

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖം (Preamble) വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇത് എങ്ങനെയാണ് സമത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നത്. സമത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ആമുഖത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതായി നിങ്ങൾക്ക് കാണാം. - തുല്യപദവി, അവസരസമത്വം. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും തുല്യ അവസരങ്ങൾ അനുഭവിക്കുവാൻ കഴിയുക എന്നതാണ് അവസരസമത്വം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ വിവിധ തരത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ അവസരസമത്വം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്താണ്? പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന ചില വിഭാഗങ്ങളുടെ (സാമൂഹികവും, സാമ്പത്തികവുമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നവർ, സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ) ഉന്നമനത്തിനായി പ്രത്യേക പദ്ധതികളും നടപടികളും ഗവൺമെന്റിന് നടപ്പിലാക്കാവുന്നതാണെന്ന് ഭരണഘടന വ്യക്തമാക്കുന്നു. സമത്വത്തെ പിൻതുടരുമ്പോഴും, തൊഴിലിലും, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശനത്തിലും സംവരണം നൽകുന്നത് നിങ്ങളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാവാം. സംവരണം പോലുള്ള നയങ്ങളെ സമത്വാവകാശത്തിന്റെ ലംഘനമായി കാണാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഭരണഘടനയുടെ അനുഛേദം 16 (4) ൽ വ്യക്തമായി വിശദീകരിക്കുന്നു. അവസരസമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിന് ഇത് അനിവാര്യമാണെന്ന് ഭരണഘടനയുടെ അന്തഃസത്ത പരിശോധിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമാകും.

നിങ്ങളാണ് ന്യായാധിപൻ (You are the Judge)

ഒറീസയിലെ പുരി ജില്ലയിൽ നിന്ന് ദളിത് വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണ് താൻ എന്ന് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഹദിബന്ധു എന്ന വ്യക്തിയിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്കൊരു തപാൽ കാർഡ് ലഭിച്ചു. ഈ കത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിച്ചത് തങ്ങളുടെ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട പുരുഷൻമാർ അവിടെ നടന്ന ഒരു വിവാഹ ചടങ്ങിന്റെ ഭാഗമായി വരന്റെയും വരനോടൊപ്പം വന്ന ഉയർന്ന ജാതിയിൽപ്പെട്ട അതിഥികളുടേയും കാൽ കഴുകണമെന്ന ആചാരത്തെ നിരസിച്ചു എന്നതാണ്, ഇതിന്റെ പ്രതികാരമായി ഈ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട നാല് സ്ത്രീകളെ മർദ്ദിക്കുകയും മറ്റൊരാളെ നഗ്നയാക്കി നടത്തുകയും ചെയ്തു. തപാൽ കാർഡിൽ അദ്ദേഹം തുടർന്ന് ഇങ്ങനെ എഴുതി, "ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ വിദ്യാസമ്പന്നരാണ്. ആചാരങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഉന്നതജാതിയിൽപ്പെട്ടവരുടെ കാൽ കഴുകുന്നതും, എച്ചിലില എടുക്കുന്നതും, പാത്രങ്ങൾ കഴുകുന്നതിനും അവർ തയ്യാറല്ല എന്ന് വ്യക്തമാക്കി."

മുകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതകൾ ശരിയാണെന്ന നിഗമനത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ നിങ്ങൾ തീരുമാനമെടുക്കുക.

- ഈ സംഭവത്തിൽ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?
- ഈ കാര്യത്തിൽ എന്ത് ചെയ്യുവാനാണ് നിങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനോട് ഉത്തരവിടുക?

വകുപ്പ് 21. ജീവനും വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള സംരക്ഷണം – നിയമത്താൽ സ്ഥാപിതമായ നടപടി ക്രമങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെ ഏതൊരു വ്യക്തിയുടെയും ജീവനോ, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമോ ഹനിക്കാൻ പാടില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to Freedom)

സമത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും (equality and freedom) ജനാധിപത്യത്തിന് ഏറ്റവും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ രണ്ട് അവകാശങ്ങളാണ്. ഇവ രണ്ടും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നത് കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ചിന്തയുടെയും, ആവിഷ്ക്കാരത്തിന്റെയും അവയുടെ പ്രയോഗത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ഒരാൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതുപോലെയോ, ആഗ്രഹിക്കുന്നത് പോലെയോ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ളതല്ല സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന് വ്യക്തമാണ്. അങ്ങനെയായാൽ സമൂഹത്തിലെ വലിയ ഒരു വിഭാഗം ജനതയ്ക്ക് അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയാതെ വരും. അക്കാരണത്താൽ, മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കാതെയും ക്രമസമാധാനം തകർക്കാതെയും ഓരോ വ്യക്തിയും അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മാത്രമേ സ്വാതന്ത്ര്യമായി നിർവ്വചിക്കാൻ കഴിയൂ.

ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിയമപ്രകാരം ചില വ്യക്തികളുടെ ജീവടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണോ ഇത് കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്? വിചിത്രമല്ലേ. നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും ഉദാഹരണമുണ്ടോ?

ജീവിക്കുന്നതിനും വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശം (Right to life and personal liberty)

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് ജീവനും, വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ. നിയമത്താൽ സ്ഥാപിതമായ നടപടിക്രമങ്ങളിലൂടെയല്ലാതെ (Procedure established by law) ഏതൊരാളുടേയും ജീവനോ, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമോ ഹനിക്കാൻ പാടില്ല. ഇത് കൊണ്ട് അർത്ഥമാകുന്നത് അറസ്റ്റിന് ആസ്പദമായ കാരണം ധരിപ്പിക്കാതെ ഒരു വ്യക്തിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നതാണ്. അഥവാ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന വ്യക്തിക്ക് അയാൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അഭിഭാഷകനുമായി ആലോചിക്കുവാനും അദ്ദേഹം മുഖേന പ്രതിവദിക്കാനുമുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും. അതുപോലെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ 24 മണിക്കൂറിനകം ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ മുൻപാകെ പോലീസ് നിർബന്ധമായും ഹാജരാക്കേണ്ടതാണ്. പോലിസിന്റെ ഭാഗമാല്ലാത്ത മജിസ്ട്രേറ്റ് ഈ അറസ്റ്റ് നീതിയുക്തമാണോ അല്ലയോ എന്ന കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കും.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നത് മാത്രമല്ല, മറിച്ച് വിശാലമായ ഒരു പ്രായോഗികതയും ഇതിനുണ്ട്. സുപ്രീംകോടതിയുടെ വിവിധ വിധിന്യായങ്ങൾ ഈ അവകാശത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചൂഷണമുക്തമായി അന്തസ്സോടെ ജീവിക്കുവാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ അവകാശം ഈ അവകാശത്തിൽപ്പെടുന്നുവെന്ന് സുപ്രീംകോടതി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ജീവനോപാധിയില്ലാതെ ഒരു വ്യക്തിക്കും ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നും ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിൽ പാർപ്പിടത്തിനും ഉപജീവനത്തിനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നും സുപ്രീംകോടതി വ്യക്തമാക്കുന്നു.

കരുതൽ തടങ്കൽ (Preventive Detention)

സാധാരണയായി ഒരു വ്യക്തി അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നത് അയാൾ ഏതെങ്കിലും കുറ്റകൃത്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതിനു ശേഷമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ചില അപവാദങ്ങളുണ്ട്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കുറ്റം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപായി കുറ്റം ചെയ്യാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന സംശയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യക്തികളെ കുറച്ച് സമയത്തേക്ക് മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച നടപടിക്രമങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യാം. ഇത് കരുതൽ തടങ്കൽ (Preventive Detention) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. അതായത് ഒരു വ്യക്തി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുരക്ഷക്കോ, ക്രമസമാധാനത്തിനോ ഭീഷണി ഉയർത്തുമെന്ന് ഗവൺമെന്റിന് തോന്നുകയാണെങ്കിൽ അയാളെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യാനും വിചാരണ കൂടാതെ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാനും ഗവൺമെന്റിന് അധികാരമുണ്ട്. മൂന്ന് മാസം വരെയാണ് കരുതൽ തടങ്കൽ നീട്ടിക്കൊണ്ട് പോകാൻ കഴിയുക. മൂന്ന് മാസത്തിന് ശേഷം ഈ കേസ് ഒരു ഉപദേശകസമിതിക്ക് മുൻപാകെ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കണം.

സാമൂഹിക വിരുദ്ധ ശക്തികളെയും ദേശവിരുദ്ധരെയും ഫലപ്രദമായി നേരിടുവാനുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി ഇതിനെ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഗവൺമെന്റ് പലപ്പോഴും ഈ നിയമത്തെ ദുരുപയോഗം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നീതികരിക്കാനാവാത്ത കാരണങ്ങളാൽ ഒരു വ്യക്തിക്കെതിരെ ഈ നിയമം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നും കൂടുതൽ സുരക്ഷിതത്വം വേണമെന്ന് ജനങ്ങളിൽ ചിലരെങ്കിലും ചിന്തിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ജീവനും വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശവും കരുതൽ തടങ്കലും തമ്മിൽ പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യം നിലനിൽക്കുന്നു.

മറ്റു സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ (Other Freedoms)

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശമെന്നതിൽ മറ്റു പല അവകാശങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഈ അവകാശങ്ങൾ പൂർണ്ണമല്ല. ഓരോ അവകാശവും ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്.

ഉദാഹരണത്തിന് അഭിപ്രായ സ്വാതന്ത്ര്യം, ആവിഷ്ക്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവ ക്രമസമാധാനം, സമാധാനം, ധാർമ്മികത തുടങ്ങിയവയുടെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക്

വിധേയമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ സമ്മേളനത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആയുധമില്ലാതെ സമ്മേളനത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന നിയന്ത്രണത്തിന് വിധേയമാണ്. എന്നാൽ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ അഞ്ചോ അതിൽ അധികമോ ആളുകൾ ഒത്തു ചേരുന്നതിന് ഗവൺമെന്റിന് നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ ഇത്തരം അധികാരങ്ങൾ ഭരണസംവിധാനത്തിന് നിഷ്പ്രയാസം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യാം. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു നടപടിക്കെതിരെയോ അതിന്റെ നയത്തിനെതിരെയോ ഉള്ള യഥാർത്ഥ പ്രതിഷേധത്തിനുള്ള അനുവാദം പോലും നിഷേധിക്കപ്പെടാം. എന്നാൽ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളിൻമേൽ ജാഗരൂകരായിരിക്കുകയും ബോധവാന്മാരായിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ദുരുപയോഗം കുറയ്ക്കാം. അവകാശങ്ങൾക്ക് മീതെയുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഭരണഘടനാ

"ഈ മൗലികാവകാശങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയതാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. വളരെ കുറച്ച് അവകാശങ്ങൾ മാത്രമാണ് യഥാർഥത്തിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. മിക്കവാറുമുള്ള എല്ലാ അവകാശങ്ങൾക്കും പിന്നിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന നിബന്ധനകൾ അവകാശങ്ങളെ ഏതാണ്ട് മുഴുവനായും ഇല്ലാതാക്കുന്നു. എന്തായിരിക്കണം മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാട്? നമ്മുടെ ജനതയ്ക്ക് ലഭ്യമാവണമെന്ന് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ അവകാശങ്ങളും അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്."

സോമനാഥ് ലാഹിരി സി.എ.ഡി വാല്യം III പേജ് 404 ഏപ്രിൽ 29

നിർമ്മാണ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ തന്നെ അതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

കുറ്റാരോപിതർക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ (Rights of accused)

വിവിധ കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തികൾക്ക് വേണ്ടത്ര സംരക്ഷണം ലഭിക്കണമെന്ന് ഭരണഘടന നിഷ്ക്കർഷിക്കുന്നു. മിക്കപ്പോഴും കുറ്റം ആരോപിക്കപ്പെട്ട ഏതൊരു വ്യക്തിയും കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് നമ്മൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. കുറ്റം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് കോടതി കണ്ടെത്തിയാൽ മാത്രമേ അയാൾ കുറ്റവാളിയാകുന്നുള്ളൂ. കുറ്റാരോപിതനായ ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും സ്വയം പ്രതിരോധിക്കുവാനുള്ള അവസരവും ലഭ്യമാക്കേണ്ടതാണ്. കോടതികളിൽ ന്യായമായ വിചാരണ ഉറപ്പ് വരുത്തുവാൻ ഭരണഘടന മൂന്ന് അവകാശങ്ങൾ പ്രധാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

- ഒരേ കുറ്റത്തിന് ഒരു വ്യക്തിയേയും ഒന്നിൽ കൂടുതൽ തവണ ശിക്ഷിക്കാൻ പാടില്ല.
- ഏതൊരു മുൻകാല കുറ്റ കൃത്യത്തെയും പിൽകാലത്തുണ്ടായ നിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിയമ വിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കാനോ ശിക്ഷിക്കാനോ പാടില്ല.

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക (Check your Progress)

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തിന്മേൽ താഴെ പറയുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ ? നിങ്ങളുടെ ഉത്തരങ്ങളെ സാധുകരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുക.

- സാമുദായിക ലഹളക്കു ശേഷം ജനങ്ങൾ സമാധാന ജാഥയ്ക്കായി നഗരത്തിൽ ഒത്തു ചേർന്നു.
- ദളിതരുടെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനം വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ ബലമായി പ്രവേശിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു പ്രക്ഷോഭയാത്ര സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
- നൂറു കണക്കിന് ഗോത്ര വർഗ്ഗക്കാർ വ്യവസായത്തിനായി സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്ത അവരുടെ ഭൂമി തിരിച്ച് കൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട്കൊണ്ട് റോഡ് ഉപരോധിക്കുന്നു.
- ജാതി മാറി വിവാഹം കഴിച്ച യുവ ദമ്പതികൾക്ക് നൽകേണ്ട ശിക്ഷ തീരുമാനിക്കുവാൻ വേണ്ടി ജാതി പഞ്ചായത്ത് യോഗം ചേരുന്നു.

- ഒരു വ്യക്തിയേയും അയാൾക്കെതിരായി തെളിവു നൽകുന്നതിനായി നിർബന്ധിക്കാൻ പാടില്ല.

ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള അവകാശം (Right against exploitation)

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ദശലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ നിസ്സഹായരും, മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തപ്പെട്ടവരുമാണ്. സഹജീവികളായ മനുഷ്യരാൽ തന്നെ അവർ ചൂഷണത്തിന് വിധേയമാകാം. നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന അടിമപ്പണി അല്ലെങ്കിൽ കൂലി നൽകാതെ നിർബന്ധിത വേല ചെയ്യിപ്പിക്കൽ എന്നിവ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ചൂഷണമാണ്. മനുഷ്യവ്യാപാരവും അവരെ അടിമകളാക്കി ഉപയോഗിക്കുക എന്നതും മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള ചൂഷണമാണ്. ഭരണഘടനാപ്രകാരം ഇവ രണ്ടും നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഭൂപ്രഭുക്കന്മാരും പണം വായ്പയ്ക്ക് കൊടുക്കുന്നവരും, മറ്റു സമ്പന്ന വ്യക്തികളുമായിരുന്നു നിർബന്ധിത തൊഴിലെടുപ്പിച്ചിരുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ച് ഇഷ്ടിക നിർമ്മാണം പോലുള്ള ചില മേഖലകളിൽ.

ഏത് മൗലിക അവകാശത്തിന്റെ ലംഘനമാണ് ഈ ചിത്രത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടെത്തുക.

അടിമപ്പണി ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ഇത് ഇപ്പോൾ ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു കുറ്റകൃത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വ്യവസായ ശാലകൾ, ഖനികൾ എന്നിവ പോലെയുള്ള അപകടകരമായ മേഖലകളിൽ 14 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള കുട്ടികളെ കൊണ്ട് തൊഴിൽ ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നത് ഭരണഘടന വിലക്കിയിരിക്കുന്നു. ബാലവേല നിയമവിരുദ്ധമാക്കിയതും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവകാശം കുട്ടികളുടെ മൗലികാവകാശമായി മാറ്റുകയും ചെയ്തത് ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള അവകാശം കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തായി മാറാൻ സഹായിച്ചു.

മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം (Right to freedon of Religion)

എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചുള്ള മതം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും പിന്തുടരുവാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഭരണഘടന നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സ്വന്തം രാജ്യത്തെ നിവാസികൾക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാതിരുന്ന അനേകം ഭരണാധികാരികളും ചക്രവർത്തിമാരും ലോകത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭരണാധികാരികളുടെ മതത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ മതം പിൻതുടർന്നവർ ഒന്നുകിൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണാധികാരികളുടെ മതത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യാൻ നിർബന്ധിതരാവുകയോ ചെയ്തു. അതിനാൽ ഒരാളുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചുള്ള മതം പിന്തുടരാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളിലൊന്നായി എന്നും നിലകൊള്ളുന്നു.

വിശ്വാസത്തിനും ആരാധനയ്ക്കുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം (Freedon of Faith and Worship)

ഇന്ത്യയിൽ ഏതൊരു പൗരനും ഏത് മതം തെരഞ്ഞെടുക്കാനും അത് അനുഷ്ഠിക്കുവാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. മതസ്വാതന്ത്ര്യം അപ്രകാരം അവനവന്റെ മനസാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഏത് മതം സ്വീകരിക്കുവാനും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മതവും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട് എന്നതാണ് ഇത് കൊണ്ട് അർത്ഥമാകുന്നത്. മതസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് ഏതൊരു മതം സ്വീകരിക്കാനും ആചരിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. മതസ്വാതന്ത്ര്യം ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. ക്രമസമാധാനം, ധാർമ്മികത, ആരോഗ്യം എന്നിവയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മേൽ സർക്കാരിന് ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ചുമത്താൻ കഴിയും. മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനിയന്ത്രിതമായ ഒരവകാശമല്ല എന്നതാണ് ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാകുന്നത്. ചില സാമൂഹിക തിന്മകൾ (evils) പിഴുതെറിയുന്നതിന് സർക്കാരിന് മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാം. ഉദാഹരണമായി സതി, ബഹുഭാര്യാത്വം, അല്ലെങ്കിൽ ബഹുഭർതൃത്വം, നരബലി പോലെ

യുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ നിരോധിച്ചുകൊണ്ട് മുൻകാലങ്ങളിൽ സർക്കാർ നടപടികൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. അത്തരം നിയന്ത്രണങ്ങളെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശങ്ങളിൻമേലുള്ള ഇടപെടലുകളാണെന്ന പേരിൽ എതിർക്കാൻ കഴിയില്ല.

മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തിൻമേലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഗവൺമെന്റും വിവിധ മതങ്ങളുടെ അനുയായികളും തമ്മിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും സംഘർഷങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും മതവിഭാഗത്തിന്റെ ചില പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഗവൺമെന്റ് നിയന്ത്രിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അത് തങ്ങളുടെ മതത്തിലുള്ള ഇടപെടലാണെന്ന് ആ മതത്തിന്റെ അനുയായികൾ കരുതുന്നു.

മറ്റു പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും മതസ്വാതന്ത്ര്യം രാഷ്ട്രീയ വിവാദത്തിന് കാരണമാകുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ മതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം ഭരണഘടന ഉറപ്പ് നൽകുന്നു. ഒരു മതത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു മതത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിന് ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടും. മതപരിവർത്തനം ഭീഷണിയുടെയും (intimidation) അല്ലെങ്കിൽ പ്രലോഭനങ്ങളുടെയും (inducement) അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന കാരണത്താൽ ചില ആളുകൾ അതിനോട് നീരസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഭരണഘടന നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനം അനുവദിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ മതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും അതുവഴി മറ്റുള്ളവരെ അതിലേക്ക് ആകർഷിക്കുവാനും മാത്രമാണ് നമ്മുടെ, ഭരണഘടന അവകാശം നൽകുന്നത്.

എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും സമത്വം (Equality of all Religion)

അനേകം മതങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമെന്ന നിലയിൽ വ്യത്യസ്ത മതങ്ങളോട് തുല്യ പരിഗണന നൽകുകയെന്നത് ഗവൺമെന്റിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവശ്യമായ കാര്യമാണ്. മറ്റൊരു അർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഗവൺമെന്റ് ഒരു മതത്തിനും പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകുന്നില്ല. ഇന്ത്യയ്ക്ക് ഒരു ഔദ്യോഗിക മതമില്ല. പ്രധാനമന്ത്രിയോ പ്രസിഡന്റോ, ന്യായാധിപനോ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനോ ആകാൻ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക മതവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടണമെന്നില്ല. അതുപോലെ പൊതുജോലിയുടെ കാര്യത്തിൽ മതപരമായ വിവേചനങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഗവൺമെന്റ് കാണിക്കാൻ പാടില്ലായെന്ന് സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം പഠിച്ചപ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് തുല്യ

പ്രവർത്തനം (Activity)

- നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ പട്ടണത്തിലോ നടക്കുന്ന പൊതു മത പരിപാടികളുടെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കുക.
- ഇതിൽ ഏതെല്ലാം പരിപാടികളാണ് മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്.
- നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്തുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് ഈ അവകാശങ്ങൾ ലഭ്യമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ത് സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുക.

തയ്ക്കുള്ള അവകാശ (Right to Equality) ത്തിലൂടെ ഭരണഘടന ഉറപ്പ് നൽകുന്നതായി കാണാം. സർക്കാർ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മതപ്രചരണമോ, മതബോധനമോ, ഏതെങ്കിലും മതസ്ഥർക്ക് പ്രത്യേക പരിഗണനയോ നൽകുന്നില്ല. മതേതരത്വം എന്ന തത്വത്തെ നിലനിർത്തുകയും, പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ഇത്തരം നിയമങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

സംസ്ക്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങൾ (Cultural and Educational Rights)

ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് നാം സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ വൈവിധ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ സമൂഹം ഏക ശിലാത്മക

ന്യൂനപക്ഷങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സുരക്ഷാബോധം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ഭാരിച്ച ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ട്..... ഒരു മതേതര രാഷ്ട്രത്തിൽമാത്രമേ ന്യൂനപക്ഷത്തിന് സുരക്ഷിതത്വം ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അത് അവരെ ദേശീയവാദികളാക്കും. ഭൂരിപക്ഷസമുദായം തങ്ങളുടെ ദേശസ്നേഹത്തെ പൊലിപ്പിച്ചു കാട്ടേണ്ടതില്ല.....അവർ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അവസ്ഥയിൽ തങ്ങളെ സ്വയം സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ ഭീതിയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. സുരക്ഷിതത്വത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള എല്ലാ അവകാശവാദങ്ങളും ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ മനസ്സിലുള്ള ഭീതിയുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണ്.....ഭാഷ, ലിപി അതുപോലെ തങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമാകേണ്ട സേവനങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതി.

സർദാർ ഹുക്കും സിങ്ങ് സി.എ.ഡി VIII പേജ് 322, 26 May 1945

(monolithic) സമൂഹമല്ല. വൈവിധ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വിശാലമായ ഒരു സമൂഹമാണ് നമ്മുടേത്. അത്തരത്തിൽ വൈവിധ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു സമൂഹത്തിൽ മറ്റു വിഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എണ്ണത്തിൽ ചെറുതായ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗം ന്യൂനപക്ഷമാണെങ്കിൽ അവർ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സംസ്കാരം സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടോ ?

വൈവിദ്ധ്യമാണ് നമ്മുടെ ശക്തിയെന്ന് നമ്മുടെ ഭരണഘടന വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മൗലികാവകാശങ്ങളിൽ ഒന്ന് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സംസ്ക്കാരം നിലനിർത്തുവാനുള്ള അവകാശമാണ്. ന്യൂനപക്ഷ പദവി മതത്തെ

മാത്രം ആശ്രയിച്ചുള്ളതല്ല. ഭാഷാപരവും, സാംസ്കാരിക പരവുമായ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ഇതിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക ഭാഗത്തോ അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യത്തൊട്ടാകെയോ മറ്റ് വിഭാഗങ്ങളെക്കാൾ എണ്ണത്തിൽ കുറവുള്ളവരും ഒരു പൊതുഭാഷയോ മതമോ ഉള്ളവരുമായ വിഭാഗങ്ങളാണ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ. അത്തരം സമുദായങ്ങൾക്ക് അവരുടേതായ ഒരു സംസ്ക്കാരവും, ഭാഷയും ലിപിയും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അവർക്ക് അവയെ സംരക്ഷിക്കാനും വികസിപ്പിക്കാനുമുള്ള അവകാശവുമുണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മതപരവും ഭാഷാപരവുമായ എല്ലാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കും അവരുടേതായ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. അതിലൂടെ അവർക്ക് സ്വന്തം സംസ്ക്കാരത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനും വികസിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് സാമ്പത്തിക സഹായം അനുവദിക്കുമ്പോൾ ന്യൂനപക്ഷ സമുദായ മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളോട് സർക്കാർ വിവേചനം കാണിക്കുകയില്ല.

എന്റെ നാട്ടിൽ ഞാൻ ന്യൂനപക്ഷം. എന്നാൽ പട്ടണത്തിൽ ഞാൻ ഭൂരിപക്ഷം എന്റെ ഭാഷ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ ന്യൂനപക്ഷം. മതം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. എങ്കിൽ നമ്മളെല്ലാം ന്യൂനപക്ഷമല്ലേ?

ഭരണഘടനാപരമായ പരിഹാരങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം (Right to Constitutional Remedies)

വളരെയധികം മതിപ്പുളവാകുന്ന മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ പട്ടിക ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെന്ന് ആരും തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ കേവലം അവകാശങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക എഴുതിവച്ചത് കൊണ്ട് മാത്രം കാര്യമില്ല. അവകാശങ്ങൾ പ്രായോഗിക തലത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കുന്നതിനും അവക്കെതിരെയുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് നേടിയെടുക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് ഭരണഘടനാപരമായ പരിഹാരങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം (Right to constitutional remedies). ഭരണഘടനാപരമായ പരിഹാരങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശത്തെ ഭരണഘടനയുടെ ഹൃദയവും ആത്മാവു (heart and soul) മായാണ് ഡോ. ബി.ആർ. അംബേദ്കർ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിനു കാരണം ഏതെങ്കിലും ഒരു മൗലികാവകാശത്തിന്റെ ലംഘനമുണ്ടായാൽ അത് പുനഃസ്ഥാപിച്ച് കിട്ടുന്നതിനായി ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും ഹൈക്കോടതിയേയോ സുപ്രീംകോടതിയേയോ സമീപിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഭരണഘടനാപരിഹാരമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഉറപ്പ് നൽകുന്നു. സുപ്രീംകോടതിക്കും, ഹൈക്കോടതിക്കും ഇത്തരം അവകാശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് സർക്കാരിന് ഉത്തരവുകളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകാൻ കഴിയും. കോടതികൾക്ക് റിട്ടുകൾ (writs) എന്ന പേരിൽ നിരവധി പ്രത്യേക ഉത്തരവുകൾ ഇതിനായി പുറപ്പെടുവിക്കാം.

ഹേബിയസ് കോർപ്പസ് (Habeas Corpus)

അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ കോടതിക്ക് മുൻപാകെ ഹാജരാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് കോടതി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഉത്തരവിനെയാണ് ഹേബിയസ് കോർപ്പസ് എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയെ അറസ്റ്റ് ചെയ്യാനുണ്ടായ കാരണങ്ങളോ അതിന്റെ രീതിയോ നിയമാ

നുസ്യതമോ, തൃപ്തികരമോ അല്ലെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിയെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ കോടതിക്ക് ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കാവുന്നതാണ്.

മാൻഡമസ് (Mandamus)

ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ നിയമപരമായ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റാതിരിക്കുന്നതുമൂലം മറ്റൊരു വ്യക്തിയുടെ അവകാശം ഹനിക്കപ്പെടുന്നതായി കോടതി കണ്ടെത്തുമ്പോൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന റിട്ടാണ് മാൻഡമസ്.

പ്രൊഹിബിഷൻ (Prohibition)

കീഴ്ക്കോടതികൾ അധികാരപരിധി ലംഘിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനെ തടയുന്നതിന് മേൽ കോടതികൾ (സുപ്രീംകോടതിയോ, ഹൈക്കോടതിയോ) പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഉത്തരവാണ് പ്രൊഹിബിഷൻ.

ക്വോവാറന്റോ (Quo Warranto)

ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അദ്ദേഹത്തിന് അർഹതയില്ലാത്ത സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതായി കോടതി കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ അതിൽ നിന്ന് തടഞ്ഞു കൊണ്ട് കോടതി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന റിട്ടാണ് ക്വോവാറന്റോ.

സെർഷ്യോററി (Certiorari)

ഒരു കീഴ്ക്കോടതിയിലെയോ മറ്റ് അധികാര സ്ഥാനത്തിന്റെയോ മുൻപാകെ പരിഗണനയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു കേസ് മേൽക്കോടതിയിലേക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ഉന്നത അധികാര സ്ഥാനത്തിലേക്കോ കൈമാറ്റം ചെയ്യാനുള്ള ഉത്തരവാണ് ഈ റിട്ട്.

ജുഡീഷറിയെ കൂടാതെ പിൻകാലത്ത് അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി മറ്റു പല സംവിധാനങ്ങളും രൂപവൽക്കരിച്ചു. ദേശീയ ന്യൂനപക്ഷ കമ്മീഷൻ, ദേശീയ വനിതാകമ്മീഷൻ, ദേശീയ പട്ടികജാതി കമ്മീഷൻ മുതലായവയെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടാകും. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ത്രീകളുടെയും ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ദളിതർ എന്നിവരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ മൗലികാവകാശങ്ങളും മറ്റു തരത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങളെയും സംര

ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷൻ (National Human Rights Commission)

ഏത് ഭരണഘടനയും നൽകുന്ന അവകാശങ്ങൾ പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നത് അവ എങ്ങനെ നടപ്പാക്കുന്നു എന്നതിലൂടെയാണ്. നിരക്ഷരർ, ദരിദ്രർ തുടങ്ങിയ സമൂഹത്തിലെ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയണം. സ്വതന്ത്രസംഘടനകളായ പീപ്പിൾസ് യൂണിയൻ ഫോർ ലിബർട്ടി (പി.യു.സി.എൽ.) അതു പോലെ പീപ്പിൾസ് യൂണിയൻ ഫോർ ഡെമോക്രാറ്റിക് റൈറ്റ്സ് (പി.യു.ഡി.ആർ.) തുടങ്ങിയവ അവകാശ ലംഘനങ്ങൾക്കെതിരെ കാവൽഭടന്മാരെപ്പോലെ പ്രവർത്തിച്ച് വരുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 1993 ൽ ഗവൺമെന്റ് ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷൻ സ്ഥാപിച്ചത്.

സുപ്രീംകോടതി മുൻ ചീഫ് ജസ്റ്റിസ്, സുപ്രീംകോടതിയിലെ മുൻ ജഡ്ജി, ഹൈക്കോടതിയിലെ മുൻ ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് കൂടാതെ മനുഷ്യാവകാശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ അറിവും പ്രായോഗിക പരിചയവുമുള്ള രണ്ട് അംഗങ്ങൾ, എന്നിവവർ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷന്റെ ഘടന.

സ്വന്തമായി മുൻകൈയ്യെടുത്തോ, അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനത്തിന് ഇരയായ വ്യക്തിയുടെ പരാതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലോ അന്വേഷണം നടത്തുക, ജയിലുകൾ സന്ദർശിച്ച് തടവുകാരുടെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുക. മനുഷ്യാവകാശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുകയും അവ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക തുടങ്ങിയവയാണ് മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ.

കമ്മീഷന് ഓരോ വർഷവും ആയിരക്കണക്കിന് പരാതികൾ ലഭിക്കുന്നു. കസ്റ്റഡി മരണം, കസ്റ്റഡിയിൽ വെച്ചുള്ള ബലാൽസംഗം, ആളുകളെ കാണാതാകൽ, പോലീസ് അതിക്രമങ്ങൾ, നടപടികൾ എടുക്കുന്നതിലുള്ള പോരായ്മ, സ്ത്രീകളോട് അപമര്യാദയോടെ പെരുമാറൽ തുടങ്ങിയവ ഇതിൽപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഇടപെടലിൽ ഒന്നായ പഞ്ചാബിൽ നിന്ന് കാണാതായ യുവാക്കളുടെ കേസുകളുടെ അന്വേഷണത്തിലും ഗുജറാത്ത് കലാപ കേസുകളുടെ വിചാരണയിലും ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷന്റെ ഇടപെടൽ ഫലപ്രദമാണെന്ന് തെളിഞ്ഞു.

കമ്മീഷന് ശിക്ഷിക്കാനുള്ള അധികാരമില്ല. കമ്മീഷൻ നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗവൺമെന്റിന് ശുപാർശകൾ നൽകാനോ അല്ലെങ്കിൽ കോടതികളോട് നടപടിക്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കാൻ ശുപാർശ ചെയ്യാനോ മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ.

രാഷ്ട്രനയത്തിന്റെ നിർദേശക തത്ത്വങ്ങൾ (Directive Principles of State Policy)

സ്വാതന്ത്ര്യ ഇന്ത്യ അനേകം വെല്ലുവിളികളെ നേരിടേണ്ടി വരുമെന്ന് നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശിൽപ്പികൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എല്ലാ പൗരൻമാർക്കും സമത്വവും ക്ഷേമവും കൊണ്ടുവരിക എന്ന വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന് ചില നയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നും അവർ ചിന്തിച്ചു. എന്നാൽ അതെ സമയം തന്നെ ചില പ്രത്യേക നയ രൂപീകരണ കാര്യങ്ങളിൽ ഭാവി ഗവൺമെന്റുകൾക്കുമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കണമെന്ന് ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഉദ്ദേശമില്ലായിരുന്നു.

ക്ഷിക്കുനന്നതിനായി നിയമാനുസൃതമായി ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷനും (National Human Rights Commission) സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

അതുകൊണ്ട് തന്നെ നിയമം മൂലം നടപ്പാക്കാൻ കഴിയാത്ത ചില മാർഗ്ഗരേഖകൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതായത് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗവൺമെന്റ് ഇതിൽപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മാർഗ്ഗരേഖ നടപ്പിലാക്കിയില്ല എങ്കിൽ ആ നയം നടപ്പിലാക്കാൻ ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശം ഗവൺമെന്റിന് നൽകണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ട് കോടതിയെ സമീപിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതായത് ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ ഭരണഘടനയുടെ നീതിന്യായേതര ഭാഗങ്ങളാണ് (Non-justiciable). അതായത് ഇവ കോടതി മുഖേന നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയില്ല. ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് പിന്നിലുള്ള ധാർമ്മിക ശക്തി ഗവൺമെന്റിനെ അർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ അവ നടപ്പിലാക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമെന്ന് ഭരണഘടനാ ശിൽപ്പികൾ ചിന്തിച്ചു. കൂടാതെ ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വബോധം ഗവൺമെന്റിൽ സൃഷ്ടിക്കാൻ ജനങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കുമെന്നും അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. അപ്രകാരം നയപരമായ മാർഗ്ഗരേഖകളുടെ ഒരു വേറിട്ട പട്ടിക നമ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളുടെ പട്ടികയെ രാഷ്ട്രനയത്തിന്റെ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങൾ (Directive Principles of State Policy) എന്നു പറയുന്നു.

എന്താണ് നിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ? (What do the Directive Principles contains)

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രധാനമായും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള മൂന്ന് കാര്യങ്ങളാണ് പട്ടികപ്പെടുത്തുന്നത്.

- ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ നാം സ്വീകരിക്കേണ്ട ഉദ്ദേശ്യ ലക്ഷ്യങ്ങൾ
- മൗലികാവകാശത്തിന് പുറമെ വ്യക്തികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായ ചില അവകാശങ്ങൾ
- ഗവൺമെന്റ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ ചില നയങ്ങൾ. .

താഴെ കാണുന്ന ചില നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതിലൂടെ ഭരണഘടനാ ശിൽപ്പികളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെക്കുറിച്ച് ചില ആശയങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്നതാണ്. ചില നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് അതാത് കാലഘട്ടങ്ങളിലെ സർക്കാരുകൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജന്മിത്ത നിരോധന നിയമങ്ങൾ, ബാങ്കുകളുടെ ദേശസാൽക്കരണം, നിരവധി ഫാക്ടറി നിയമങ്ങൾ, കുറഞ്ഞ കൂലി നിശ്ചയിക്കൽ, ചെറുകിട കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ പ്രോത്സാഹനം, പട്ടികജാതിക്കാരുടെയും പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരുടെയും ഉന്നമനത്തിനുള്ള സംവരണം എന്നീ നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവകാശം, രാജ്യമൊട്ടാകെ പഞ്ചായത്ത് രാജ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ രൂപീകരണം, തൊഴിലുറപ്പ് പദ്ധതിയുടെ ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം, കൂടാതെ ഉച്ചഭക്ഷണ പദ്ധതി മുത

പൗരന്മാരുടെ മൗലിക ചുമതലകൾ (Fundamental Duties of Citizens)

- 1976 – ൽ 42 –ാം മത്തെ ഭരണഘടന ഭേദഗതി പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. മറ്റു വിഷയങ്ങളോടൊപ്പം പൗരന്മാരുടെ മൗലിക ചുമതലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പട്ടിക ഈ ഭേദഗതിയിൽ ചേർക്കപ്പെട്ടു. മൊത്തമായി പത്ത് ചുമതലകൾ എഴുതിചേർക്കപ്പെട്ടു. എന്നിരുന്നാലും ഈ ചുമതലകൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഭരണഘടന മൗനം പാലിക്കുന്നു.
- പൗരന്മാൻ എന്ന നിലയിൽ ഭരണഘടനയെ അനുസരിക്കുക, രാജ്യത്തെ പ്രതിരോധിക്കുക, എല്ലാ പൗരന്മാർക്കിടയിലും സൗഹാർദ്ദത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുക, പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷിക്കുക.
- എന്നിരുന്നാലും നാം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് അവകാശങ്ങൾ അനുഭവിക്കണമെങ്കിൽ ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കണമെന്ന് യാതൊരു നിബന്ധനയും ഭരണഘടനയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലായെന്നതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ മൗലിക കർത്തവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ വഴി മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ പദവിക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

നിങ്ങളുടെ പുരോഗതി പരിശോധിക്കുക (Check Your Progress)

ഇന്ത്യയിൽ ഏകദേശം 33 ദശലക്ഷം നഗരവാസികൾ വീടില്ലാത്തവരാണെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ജനതയുടെ 5% ആളുകൾക്ക് രാത്രികാലങ്ങളിൽ അഭയസ്ഥലം ലഭ്യമല്ല. നൂറ് കണക്കിന് വീടില്ലാത്ത വൃദ്ധരും, രോഗികളുമായ ജനങ്ങൾ ശൈത്യകാലത്ത് ശീതകാറ്റേറ്റ് മരണപ്പെടുന്നു. ഗാർഹിക രേഖകളുടെ അഭാവത്തിൽ റേഷൻ കാർഡോ, വോട്ടിങ്ങ് കാർഡോ അവർക്ക് ലഭ്യമാകുന്നില്ല. ഇവർ ഗവൺമെന്റിന്റെ സഹായം ആവശ്യമുള്ളവരാണെങ്കിലും ഇത്തരം രേഖകളുടെ അഭാവത്തിൽ അവർക്ക് സർക്കാർ സഹായം ലഭിക്കാറില്ല. ഭവനരഹിതരായ ഈ ആളുകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും വളരെ തുച്ഛമായ വേതനം ലഭിക്കുന്ന താൽക്കാലിക ജീവനക്കാരാണ്. രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ഇവർ തൊഴിൽ തേടി നഗരങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുതകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഭരണഘടനാ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശമെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സുപ്രീംകോടതിയ്ക്ക് ഒരു പരാതി എഴുതുക. താങ്കളുടെ പരാതിയിൽ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കണം.

- ഭവനരഹിതരായ ഇവരുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽ ഏതെല്ലാം മൗലികാവകാശങ്ങളാണ് നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നത്.
- ഏത് തരത്തിലുള്ള ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കാനാണ് നിങ്ങൾ സുപ്രീം കോടതിയോട് അപേക്ഷിക്കുക

മൗലികാവകാശങ്ങളും നിർദ്ദേശക തത്ത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം (Relations between Fundamental Rights and Directive Principles)

മൗലികാവകാശങ്ങളും നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളും പരസ്പര പുരകങ്ങളാണെന്ന്

ഒരു കോടതിക്കും നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ഭരണഘടനയിലെ മനോഹരമായ കാര്യങ്ങൾ എന്നോട് പറയുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണ്?

നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നു. മൗലികാവകാശങ്ങൾ ഗവൺമെന്റിനെ ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് വിലക്കുമ്പോൾ നിർദേശകതത്വങ്ങൾ ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ഗവൺമെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. മൗലികാവകാശങ്ങൾ പ്രധാനമായും വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുമ്പോൾ നിർദേശക തത്വങ്ങൾ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവരുടേയും ക്ഷേമം ഉറപ്പ് വരുത്തുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും നിർദേശകതത്വങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ഗവൺമെന്റ് ശ്രമിച്ച ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ പൗരന്റെ മൗലികാവകാശങ്ങളുമായി ഇതിന് തർക്കമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ജന്മിത്തം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതിന് ഗവൺമെന്റ് തീരുമാനിച്ചപ്പോഴാണ് ഈ പ്രശ്നം ഉടലെടുത്തത്. സ്വത്താവകാശം ലംഘിച്ചുവെന്നതിന്റെ പേരിൽ ഈ നടപടികൾ എതിർക്കപ്പെട്ടു. വ്യക്തി താൽപ്യത്തിനുപരിയായി സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് പരിഗണന നൽകിയ ഗവൺമെന്റ് ഈ നിർദ്ദേശക തത്വത്തെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിന് ഭരണഘടനയിൽ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവന്നു. ഇത് ദീർഘകാല നിയമയുദ്ധത്തിലേക്ക് നയിച്ചു. ഇതിൽ കാര്യനിർവഹണ, നീതിന്യായ വിഭാഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചു. നിർദേശക തത്വങ്ങളെ പ്രാബല്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് അവകാശങ്ങളെ വെട്ടിച്ചുരുക്കാം എന്ന വാദമാണ് ഗവൺമെന്റ് മുന്നോട്ട് വെച്ചത്. ജനക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അവകാശങ്ങൾ തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നു എന്ന വാദമാണ് ഇവർ മുന്നോട്ട് വെച്ചത്. നേരെ മറിച്ച് മൗലികാവകാശങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതും പവിത്രവു

സ്വത്തവകാശം (Right to Proporty)

അവകാശങ്ങളും നിർദേശക തത്ത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവാദത്തിന് പിന്നിലുള്ള പ്രധാന കാരണം യഥാർത്ഥ ഭരണഘടനയിൽ മൗലികാവകാശമായി ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വത്ത് നേടാനും, കൈവശം വെക്കാനും, നിലനിർത്താനുമുള്ള അവകാശമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗവൺമെന്റിന് സാമൂഹ്യക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി സ്വത്ത് എടുത്ത് ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് ഭരണഘടന വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. 1950 മുതൽ സ്വത്തവകാശത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ ഗവൺമെന്റ് നിരവധി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവകാശങ്ങളും നിർദേശക തത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൻമേൽ ദീർഘമായിനീണ്ടുനിന്ന സംവാദത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഈ അവകാശമായിരുന്നു. അവസാനം 1973 - ൽ സ്വത്തവകാശം ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയുടെ ഭാഗമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഈ അവകാശം പരിമിതപ്പെടുത്താൻ പാർലമെന്റിന് അധികാരമുണ്ടെന്നും സുപ്രീംകോടതി വിധിച്ചു. അങ്ങനെ 1978 - ൽ 44 -ാം ഭരണഘടന ഭേദഗതിയിലൂടെ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റിൽ നിന്ന് സ്വത്തവകാശമെന്ന അവകാശത്തെ മാറ്റുകയും നിയമാനുസൃതമായ അവകാശമായി അനുച്ഛേദം 300 A യുടെ ഭാഗമായി മാറ്റുകയും ചെയ്തു.

മാണെന്നും നിർദേശക തത്വങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി ഇവ പരിമിതപ്പെടുത്താനാവില്ലെന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് കോടതി മുന്നോട്ട് വെച്ചത്.

ഇത് സങ്കീർണ്ണമായ മറ്റൊരു സംവാദത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. ഇത് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതായിരുന്നു. പാർലമെന്റിന് ഭരണഘടനയുടെ ഏത് ഭാഗവും ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നായിരുന്നു ഗവൺമെന്റ് വാദിച്ചിരുന്നത്. മൗലികാവകാശങ്ങളെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഭരണഘടന ഭേദഗതിയും പാർലമെന്റിന് വരുത്താൻ കഴിയുകയില്ല എന്നതായിരുന്നു കോടതിയുടെ നിലപാട്. കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസിലെ സുപ്രധാന വിധിയിലൂടെയാണ് സുപ്രീംകോടതി ഈ തർക്കത്തിന് തീർപ്പ് കൽപിച്ചിച്ചത്. ഈ കേസിൽ ഭരണഘടനയക്ക് ചില അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അത് പാർലമെന്റിനാൽ ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതാണെന്നും സുപ്രീം കോടതി പറഞ്ഞു. അദ്ധ്യായം – 9 ൽ ഭരണഘടന ഒരു സജീവ പ्रമാണം എന്ന പാഠഭാഗത്ത് ഈ വിഷയം നാം വളരെ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതാണ്.

Dalit family finally gets some respite from court

Sessions court sends the case back to magistrate with direction to pass a fresh order

Special Correspondent

JAIPUR: A Dalit family in Nimora village near here — facing persecution for constructing a temple of Lord Hanuman and worshipping the deity — has finally got some reprieve with a Sessions court striking down an order of a lower court, which had accepted the closure by police of a criminal case against the [illegible] caste people.

• Verdict of ACJM quashed

• Family alleges persecution by high caste people

Bhatt, by which he had accepted the final report of police and rejected a protest petition. The victimised Dalit [illegible] case under Sec. 182 of India Penal Code against Dhanka for giving "false information" to the police. The magistrate accepted the final report, rejected Dhan

भ्रूण हत्या और यौन उत्पीड़न के खिलाफ मुहिम

आठ मार्च से जिला स्तर पर संवेदना परामर्श केंद्र खोलने का एलान

स्टेशन में ट्रेनों पर पाबंदी के मामले

बाल श्रम पर पाबंदी के मामले

वार्ड सदस्य खातून को दबंगों ने कालिख पोत कर घुमाया

स्त्री भ्रूण हत्याएं रोकी जाएं: पाटील

'डायन' कह कर यातना देने वालों की अब खैर नहीं

बाल विवाह के खिलाफ आवाज उठाई दो बहादुर बच्चियों ने

ഉപസംഹാരം (Conclusion)

മഹാരാഷ്ട്രയിൽ നിന്നുള്ള സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവായ ജ്യോതി റാവു ഫൂലേ (1827 – 1890) യുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ അവകാശമെന്നതിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്ന പഴയകാല കാഴ്ചപ്പാടുകൾ പ്രകടമാകുന്നതായി കാണാം. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ആശയം കൂടുതൽ ശക്തമാക്കപ്പെടുകയും അത് ഭരണഘടനാ അവകാശങ്ങളിലേയ്ക്ക് നയിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഈ മഹത് പാരമ്പര്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ഭാഗമാക്കുകയും ചെയ്തു. 1950 – മുതൽ തന്നെ നീതിന്യായവ്യവസ്ഥ അവകാശങ്ങളുടെ പ്രധാന സംരക്ഷകനെന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നീതിന്യായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അവകാശങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി പല രീതിയിലും വിപുലപ്പെടുത്തി. നമ്മുടെ ഭരണകൂടവും അതുപോലെ ഭരണവിഭാഗവും ഇതിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനകത്ത് നിന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവകാശങ്ങൾ സർക്കാറിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പരിധി നിശ്ചയിക്കുകയും അതുപോലെ രാജ്യത്ത് ജനാധിപത്യ ഭരണക്രമം ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

അഭ്യാസങ്ങൾ (Excercises)

I തന്നിരിക്കുന്ന ഓരോ പ്രസ്താവനയും ശരിയോ തെറ്റോ എന്നെഴുതുക.

എ) ഒരു രാജ്യത്ത് ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന അവകാശങ്ങൾ അവകാശപത്രിക മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നു

ബി) ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ അവകാശ പത്രിക സംരക്ഷിക്കുന്നു.

സി) ലോകത്ത് എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും ഒരു അവകാശ പത്രികയുണ്ട്.

ഡി) അവകാശ ലംഘനങ്ങൾക്കെതിരായ പരിഹാരങ്ങൾ ഭരണഘടന ഉറപ്പ് നൽകുന്നു.

II താഴെ തന്നിരിക്കുന്നവയിൽ മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും നല്ല വിവരണം ഏതാണ്?

എ) ഒരു വ്യക്തിക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട എല്ലാ അവകാശങ്ങളും

ബി) നിയമപരമായി പൗരന് നൽകിയിരിക്കുന്ന എല്ലാ അവകാശങ്ങളും

സി) ഭരണഘടന നൽകുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതുമായ അവകാശങ്ങൾ

ഡി) ഭരണഘടന നൽകുന്നതും പരിമിതപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തതുമായ അവകാശങ്ങൾ

III താഴെ പറയുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ച്. ഓരോ സാഹചര്യത്തിലും ഏത് മൗലികാവകാശമാണ് ഉപയോഗിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ലംഘിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്? എപ്രകാരം?

എ) അമിതഭാരമുള്ള പുരുഷന്മാരായ വിമാനത്തിനുള്ളിലെ ജോലിക്കാരെ ദേശീയ വിമാന

കമ്പനി സ്ഥാനക്കയറ്റത്തിന് അനുവദിച്ചപ്പോൾ സഹപ്രവർത്തകരായ സത്രീ ജോലിക്കാരെ ഇതേ കാരണത്താൽ മാറ്റിനിർത്തി.

ബി) സർക്കാറിന്റെ നയങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്ന ഒരു ഡോക്യുമെന്ററി സിനിമ ഒരു സംവിധായകൻ നിർമ്മിച്ചു.

സി) വലിയ ഒരു അണക്കെട്ടിന്റെ നിർമാണത്തെ തുടർന്ന് കുടിയൊഴിപ്പിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ പുനരധിവാസം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഒരു റാലി സംഘടിപ്പിച്ചു.

ഡി) ആന്ധ്രക്കാർ ആന്ധ്രാപ്രദേശിന് പുറത്ത് തെലുങ്ക് ഭാഷാ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാലയം നടത്തുന്നത്.

IV സാംസ്കാരികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ അവകാശങ്ങളെ പറ്റി താഴെ പറയുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ ശരിയായത് ഏത്?

എ) ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗത്തിലെ കുട്ടികൾക്ക് മാത്രം വേണ്ടി ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ആ വിഭാഗത്തിലെ കുട്ടികൾക്ക് മാത്രമേ പഠിക്കാൻ കഴിയൂ.

ബി) ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗത്തിലെ കുട്ടികൾക്ക് അവരുടെ സംസ്കാരവും വിശ്വാസവും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് എന്ന് സർക്കാർ സ്കൂളുകൾ ഉറപ്പ് വരുത്തണം.

സി) ഭാഷാപരവും മതപരവുമായ ന്യൂനപക്ഷവിഭാഗത്തിന് അവരുടെ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി സ്കൂളുകൾ ആരംഭിക്കുവാനും അത് അവർക്കു വേണ്ടി സംവരണം ചെയ്യാനും സാധിക്കും.

ഡി) തങ്ങൾ സ്വന്തമായി നടത്തുന്ന സ്ഥാപനത്തിലല്ലാതെ മറ്റ് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കരുതെന്ന് ഭാഷാ മത ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗത്തിന് ആവശ്യപ്പെടാം.

V താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ് മൗലികാവകാശ ലംഘനം? എന്തുകൊണ്ട്?

എ) അടിസ്ഥാന വേതനം നൽകാത്തത്

ബി) ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ നിരോധനം

സി) രാത്രി 9 മണിക്കുശേഷമുള്ള ഉച്ചഭാഷിണികൾക്കുള്ള നിരോധനം.

ഡി) ഒരു പ്രഭാഷണം നടത്തുന്നത്

VI പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകൻ പറയുന്നത് അവർക്ക് മൗലികാവകാശങ്ങളല്ല വേണ്ടത് മറിച്ച് നിയമസാധുതയുള്ള നിർദേശക തത്വങ്ങളാണ് എന്നാണ്. ഇതിനോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? കാരണം വ്യക്തമാക്കുക.

VII തൂപ്പ് ജോലി ചെയ്ത്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജാതി വിഭാഗത്തെ അതേ ജോലിയിൽ തുടരാൻ നിർബന്ധിക്കുകയും, അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നവർ അവർക്ക് മറ്റ് ജോലികൾ നിഷേധിക്കുന്നതുമായിട്ടാണ് പല റിപ്പോർട്ടുകളും സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കൂടാതെ അവരുടെ കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിൽ നിന്നും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഇവരുടെ ഏതെല്ലാം മൗലികവകാശങ്ങളാണ് ലംഘിക്കപ്പെടുന്നത്.

VIII രാജ്യത്തെ പട്ടിണിക്കാരുടെ, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഒരു മനുഷ്യാവകാശ ഗ്രൂപ്പ് അവരുടെ പരാതിയിലൂടെ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തി. 5 കോടി ടണ്ണിലധികം ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കൾ ഫുഡ് കോർപ്പറേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യുടെ ഗോഡൗണിൽ കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു. ന്യായവില ഷോപ്പുകളിൽ നിന്നും എത്ര അളവ് ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളാണ് തങ്ങൾക്ക് വാങ്ങാൻ കഴിയുക എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഭൂരിഭാഗം റേഷൻ കാർഡ് ഉടമകൾക്കും അറിയില്ല എന്നാണ് പഠനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. പൊതുവിതരണ സംവിധാനം ശക്തിപ്പെടുത്താൻ ഗവൺമെന്റിനോട് ഉത്തരവിടാൻ അവർ കോടതിയോട് അപേക്ഷിച്ചു.

എ) ഏതെല്ലാം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അവകാശങ്ങളാണ് ഈ കേസിൽ ഉൾപെട്ടിട്ടുള്ളത്? എപ്രകാരമാണ് ഈ അവകാശങ്ങൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്?.

ബി) ഇത്തരത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങൾ ജീവിക്കുവാനുള്ള അവകാശത്തിന്റെ ഭാഗമാണോ?

IX ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ട, സോമനാഥ് ലാഹിറിന്റെ ഭരണഘടനാനിർമാണസഭയിൽ നടത്തിയ പ്രസ്താവന വായിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിനോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ അത് തെളിയിക്കാൻ ആവശ്യമായ ഉദാഹരണം നൽകുക. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിനോട് എതിരായുള്ള വാദങ്ങൾ സമർത്ഥിക്കുക.

X നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മൗലികാവകാശം ഏത്? അതിലെ വ്യവസ്ഥകളെ ക്രോഡീകരിച്ചുകൊണ്ട് എന്ത് കൊണ്ടാണ് അത് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതെന്ന് സമർത്ഥിക്കുക.

അധ്യായം 3

തെരഞ്ഞെടുപ്പും പ്രാതിനിധ്യവും (Election and Representation)

ആമുഖം

നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ചെസ് കളിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ചെസ് കളിക്കുമ്പോൾ 'കുതിര' അതിന്റെ സാധാരണ മുന്നേറ്റത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി വേഗത്തിൽ മുന്നോട്ട് സഞ്ചരിച്ചാൽ (സഞ്ചാരപഥം മാറ്റിയാൽ) എന്താവും സംഭവിക്കുക? അമ്പയർ ഇല്ലാത്ത ക്രിക്കറ്റ് മത്സരത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിയുമോ? എല്ലാ കായിക ഇനങ്ങളും ചില നിബന്ധനകൾ പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിബന്ധനകളിൽ മാറ്റം വരുത്തുക വഴി മത്സരഫലം തന്നെ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്ന പൊതുസമ്മതനും നിഷ്പക്ഷനുമായ അമ്പയറുടെ സാന്നിധ്യം ആവശ്യമാണ്. മത്സരം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ നിബന്ധനകളെയും അമ്പയറെയും സംബന്ധിച്ച് പൊതു സ്വീകാര്യത ഉറപ്പ് വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. കായിക മത്സരങ്ങളെക്കുറിച്ച് മുകളിൽ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊക്കെത്തന്നെ ഒരു ഇലക്ഷനെ സംബന്ധിച്ചും പ്രസക്തമാണ്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിന് ചില നിയമങ്ങളും ചില വ്യവസ്ഥിതികളും ഒക്കെ ഉണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ പരിണിത ഫലം നാം സ്വീകരിച്ച നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷപാത രഹിതമായി ഒരു ഇലക്ഷൻ നടത്തുന്നതിന് നമുക്ക് പ്രത്യേകമായി ഒരു സംവിധാനം ആവശ്യമാണ്. മുമ്പ് പ്രതിപാദിച്ച ഈ രണ്ടു തീരുമാനങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് മുമ്പ് തന്നെ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതുകൊണ്ട് ഇത് ഏതെങ്കിലും ഗവൺമെന്റിനു വിട്ടു നൽകാനാവില്ല. അതിനാലാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാന തീരുമാനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ജനാധിപത്യ രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇലക്ഷനെയും അതിന്റെ പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളാണ് ഈ അധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം. ഇലക്ഷൻ നടത്തേണ്ട രീതികളെയും അതിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ വ്യവസ്ഥകളെയും പ്രയോഗതലത്തെയുമെല്ലാം നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകൾ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾകൂടി ഇതോടൊപ്പം ഉണ്ട്. ഈ പാഠഭാഗത്തിലൂടെ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കും.

- വിവിധ തരത്തിലുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പു രീതികൾ
- നാം അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പു രീതി, അതിന്റെ സവിശേഷതകൾ
- സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ആവശ്യകത
- തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പരിഷ്കരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കാൻ .

തെരഞ്ഞെടുപ്പും ജനാധിപത്യവും (Elections and Democracy)

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെക്കുറിച്ചും ജനാധിപത്യത്തെക്കുറിച്ചും ലളിതമായ രണ്ട് ചോദ്യ ങ്ങൾ സ്വയം ചോദിച്ചു കൊണ്ട് നമുക്ക് തുടങ്ങാം.

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ കൂടാതെ നമുക്ക് ജനാധിപത്യം സാധ്യമാണോ?

ജനാധിപത്യം ഇല്ലാതെ നമുക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ സാധ്യമാണോ?

READ A CARTOON

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആഘോഷമാണെന്ന് അവർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈ കാർട്ടൂൺ അതിന്റെ കുഴപ്പ ങ്ങളാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ സംബന്ധി ച്ചിടത്തോളം എല്ലായ്പ്പോഴും ഇത് ശരിയാണോ? ജനാധിപ ത്യത്തിന് ഇത് ഭൂഷണമാണോ?

മുൻ ക്ലാസുകളിൽ നാം പഠി ച്ചതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും അതിൽ നിന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾകൊണ്ടും ഈ രണ്ട് ചോദ്യ ങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്കൊരു ചർച്ചയാകാം.

ഒരു ബൃഹത്തായ ജനാധിപത്യരാജ്യ ത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം അനിവാര്യമാണെന്ന് ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പൗരന്മാർക്കെല്ലാം നേരിട്ട് തീരുമാനമെടുക്കൽ പ്രക്രിയയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ജന ങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിനിധികളെ തെര ഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു കൾ പ്രാധാന്യം കൈവരിച്ചു. ഇന്ത്യ ഒരു ജനാധിപത്യ രാജ്യമാണെന്ന് നാം വിചാ രിക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവസാനമായി നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പാണ് നമ്മുടെ മന സ്സിലേക്ക് വരിക. ഇന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജനാധിപത്യ പ്രക്രീയയുടെ ഏറ്റവും പ്രത്യ ക്ഷമായ പ്രതീകകങ്ങളായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ ജനാധിപത്യങ്ങളെ നാം പലപ്പോഴും വേർതിരിക്കാറുണ്ട്. ഗവൺമെന്റിന്റെ തീരുമാനമെടുക്കൽ പ്രക്രിയയിലും ഗവൺമെന്റിനെ നയിച്ചുകൊണ്ടുപോകു

ന്നതിലും ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് പങ്കെടുക്കുന്നു എന്നതാണ് പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യം എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഗ്രീക്കിലെ പുരാതന നഗര രാഷ്ട്രങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യത്തിന് ഉദാഹരണമാണ്. തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സംവിധാനത്തിലെ ഗ്രാമസഭകൾ പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യത്തോട് ചേർന്ന് നിൽക്കുന്ന ഒന്നായി പലരും കണക്കാക്കുന്നു. ലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകൾ ചേർന്നിരുന്ന് തീരുമാനമെടുക്കുക എന്നത് പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യ സംവിധാനത്തിൽ പ്രായോഗികമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭരണം എന്നതിനെ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഭരണം എന്ന് അർത്ഥമാക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

ഈ സംവിധാനത്തിൽ ജനങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവർ രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണത്തിലും ഭരണ നിർവ്വഹണത്തിലും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിലും ആ പ്രതിനിധികൾ ക്രിയാത്മകമായി പങ്കെടുക്കുകയും ഇടപെടുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ ജനപ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന മാർഗ്ഗമാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ (Elections). അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനും ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും പൗരന്മാർക്ക് പരിമിതമായ പങ്കാണ് ഉണ്ടാവുക. ഇവിടെ നയ രൂപീകരണങ്ങളിൽ പൗരന്മാർ വേണ്ടത്ര സജീവമല്ല. ഈ സംവിധാനത്തിൽ പൗരന്മാർ ഇടപെടുന്നത് അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ മുഖേനയാണ്. ഇവിടെ എല്ലാ പ്രധാന തീരുമാനങ്ങളും കൈക്കൊള്ളുന്നത് ഈ പ്രതിനിധികളാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയ്ക്ക് വളരെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

എല്ലാ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും ജനാധിപത്യപരമല്ലെന്ന് രണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യമില്ലാത്ത പല രാജ്യങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്താറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ജനാധിപത്യമില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികൾ പോലും തങ്ങൾ ജനാധിപത്യവാദികളാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. തങ്ങളുടെ ഭരണത്തിന് ഭീഷണി ഉണ്ടാകാത്ത തരത്തിലായിരിക്കും അവർ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുക. ഇങ്ങനെ ജനാധിപത്യപരമല്ലാതെ നടത്തിയ തെരെഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്ക് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് പറയാമോ? ജനാധിപത്യപരമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ അങ്ങനെയല്ലാത്ത തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നിന്നും വേർതിരിക്കുന്നതെന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ജനാധിപത്യപരമായ രീതിയിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിന് ഒരു രാജ്യം ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ട കാര്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?

ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ഭരണഘടനയിൽ എഴുതി വയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം എന്താണ്? ഇതൊക്കെ പാർലമെന്റിനു തീരുമാനിച്ചുകൂടെ? അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു മുൻപും എല്ലാ പാർട്ടികൾക്കും തീരുമാനിച്ചുകൂടെ?

ഇവിടെയാണ് ഭരണഘടന കടന്നുവരുന്നത്. ഒരു ജനാധിപത്യ രാജ്യത്തിലെ ഭരണഘടനയിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജനാധിപത്യ രീതിയിൽ നടത്തുന്നതിനുവേണ്ട അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും.

സാധാരണയായി തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നിയമങ്ങൾ രൂപീകരീക്കാനുള്ള ചുമതല അവിടുത്തെ നിയമനിർമ്മാണ സഭകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളിൽ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവും.

- വോട്ടുചെയ്യാൻ അർഹതയുള്ളവർ ആരൊക്കെയാണ്.?
- ആർക്കൊക്കെയാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കാനാവുക?
- ആരാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് മേൽനോട്ടം വഹിക്കുക?
- വോട്ടർമാർ എങ്ങനെയാണ് തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുക?
- വോട്ടെണ്ണലും ജനപ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കലും എങ്ങനെയാണ്?

മറ്റു മിക്ക ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലെയും ഭരണഘടനപോലെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുന്നു. പരിശോധിച്ചാൽ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് ചോദ്യങ്ങളും സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അതുവഴി ജനാധിപത്യപരമാകുന്നതിനെപ്പറ്റിയുമാണ്. മറ്റു രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളാകട്ടെ, നീതിപൂർവ്വമായ പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ചും, മുകളിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും കൂടാതെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ച ഭരണഘടനാപരമായ വകുപ്പുകളും ഈ അധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം (Election system in India)

മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിവിധ തരത്തിലുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായങ്ങളും രീതികളും നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുമല്ലോ? ഇതെല്ലാം എന്താണെന്ന് നിങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാകും. വിവിധതരം പ്രചരണ രീതികളെക്കുറിച്ചും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിങ്ങൾ വായിക്കുകയോ കാണുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാകും. വിവിധതരം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് രീതികൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

പ്രവർത്തനം (Activity)

ഇന്ത്യയിലെയോ മറ്റേതെങ്കിലും രാജ്യത്തിലെയോ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെപ്പറ്റി പത്രവാർത്തകൾ ശേഖരിക്കുക. താഴെ പറയുന്ന ഇനങ്ങളിൽ അവയെ തരം തിരിക്കുക.

എ. പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം

ബി. സമ്മതിദാന യോഗ്യത

സി. തിരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ ചുമതല. നിങ്ങൾക്ക് ഇന്റർനെറ്റ് സൗകര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഇലക്ഷൻ പ്രോസസ് ഇൻഫർമേഷൻ കളക്ഷൻ (www.epicproject.org) എന്ന സൈറ്റ് സന്ദർശിച്ച് മുകളിൽ പറഞ്ഞ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാവുന്നതാണ്. കുറഞ്ഞത് നാലു രാജ്യങ്ങളുടെയെങ്കിലും വിവരങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുമല്ലോ?

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിന് ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ട്. മാത്രമല്ല ഈ ഉത്തരവാദിത്വം നിക്ഷിപ്തമായ ഒരു അധികാര കേന്ദ്രവും. എന്തുചെയ്യാം എന്തുചെയ്യരുത് എന്നതിനെപ്പറ്റി നിയമങ്ങളുണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സംവിധാനമെന്നാൽ ഇതുമാത്രമാണോ? എന്തുകൊണ്ടാണ് ഭരണഘടനയിൽ വോട്ടുകൾ എങ്ങനെ എണ്ണണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും പ്രതിനിധികളെ എങ്ങനെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും പരമാർശിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് അത്ഭുതം തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകും. അത് തീർച്ചയല്ലേ?

ജനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുകയും വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ടുകൾ കിട്ടുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു. ലോകത്തെവിടെയും തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഇങ്ങനെയാണ് അതിനെപ്പറ്റി ഇത്ര വിശദമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം എന്താണ്?

പ്രവർത്തനം (Activity)

നാല് ക്ലാസുകളുടെ പ്രതിനിധികളെ കണ്ടെത്താൻ നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ അനുകരണ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് (Mock election) നടത്തുക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിന് വ്യത്യസ്ത മായ മൂന്ന് സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുക

- ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഒരു വോട്ടാണ് നൽകാൻ കഴിയുന്നത്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ടു ലഭിക്കുന്ന നാല് പേർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടും
- ഇനി ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിക്കും നാല് വോട്ടുവീതവും അത് ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിക്കോ അതല്ലെങ്കിൽ വ്യത്യസ്ത സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്ക് വീതം വച്ചോ നല്കാവുന്നതാണ്. ഇവിടെയും ഏറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ട് ലഭിക്കുന്ന നാലുപേർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു.
- ഓരോ വോട്ടർമാരും സ്ഥാർത്ഥികൾക്ക് മുൻഗണന നല്കുകയും താഴെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള രാജ്യസഭാ അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ച് വോട്ടെണ്ണുകയും ചെയ്യുന്നു.

തീർച്ചയായും ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്, കാരണം ഇതു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം കരുതുന്നതുപോലെ അത്ര ലളിതമല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായവുമായി അത്രമേൽ ഇഴുകിചേർന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്ക് മറ്റൊന്നിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാനേ കഴിയില്ല. ഒരു ജനാധിപത്യ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജനങ്ങൾ നൽകുന്ന മുൻതൂക്കമാണ് വിജയിയെ നിശ്ചയിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ജനങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനും മുൻഗണനാക്രമം നിശ്ചയിക്കാനും വിവിധതരത്തിലുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും സമ്പ്രദായങ്ങളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ആരാണ് വിജയി എന്ന കാര്യത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് വ്യത്യാസം വന്നെന്നിരിക്കും. ചില സമ്പ്രദായങ്ങളും നിയമങ്ങളും വലിയ പാർട്ടികൾക്ക് അനുകൂലമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചിലതാകട്ടെ ചെറിയ പാർട്ടികൾക്കാകും അനുകൂലമാകുക. ചിലത് ഭൂരിപക്ഷ സമുദായങ്ങൾക്കായിരിക്കും അനുകൂലമാകുക. എന്നാൽ മറ്റു ചില നിയമങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെയാവും

നൽകിയിരിക്കുന്ന പത്രവാർത്ത നോക്കുക

नवभारत टाइम्स

रविवारीय संस्करण

पहली बार कांग्रेस को तीन-चौथाई बहुमत

हेगड़े सरकार का इस्तीफा

50 ശതമാനത്തിൽ താഴെ വോട്ടുകളും എന്നാൽ 80 ശതമാനത്തിലധികം സീറ്റുകളും ഇത് അനീതിയല്ലേ? അനീതികരമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥിതിയെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾക്ക് എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാനാകും?

സംരക്ഷിക്കുക. ഇത് എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു ഉദാഹരണത്തിലൂടെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

കേവല ഭൂരിപക്ഷ വ്യവസ്ഥ (FPTP System)

ഇത് ഇന്ത്യയുടെ ജനാധിപത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു ചരിത്ര മുഹൂർത്തമാണ് വെളിവാക്കുന്നത്. 1984 ൽ നടന്ന ലോകസഭ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ആകെയുള്ള 543 സീറ്റുകളിൽ 415 സീറ്റുകളിലും വിജയിച്ച്, 80 ശതമാനം സീറ്റുകളിലധികം നേടി കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി അധികാരത്തിലെത്തി. ലോക്സഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ചരിത്രത്തിൽ ഇന്നുവരെ മറ്റൊരു പാർട്ടിക്കും ഇത്തരം ഒരു വിജയം നേടാനായിട്ടില്ല. ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലം വ്യക്തമാക്കുന്നതെന്താണ്?

കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി അഞ്ചിൽ നാല് ഭാഗം സീറ്റുകൾ നേടി വിജയിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ സമ്മതിദായകരിൽ അഞ്ച് പേരിൽ നാല് പേർ കോൺഗ്രസിന് വോട്ടു ചെയ്തുവെന്നാണോ ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കേണ്ടത്? എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല. താഴെ തന്നിട്ടുള്ള പട്ടിക പരിശോധിച്ച് നോക്കുക. നാൽപ്പത്തിയെട്ടു ശതമാനം വോട്ടുകളാണ് കോൺഗ്രസ് പാർട്ടിക്ക് നേടാനായത്. ഇതിനർത്ഥം ആകെ വോട്ട് ചെയ്തവരിൽ 48% പേർ മാത്രമാണ് കോൺഗ്രസ് സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് വോട്ട് ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്നാണ്. എന്നിട്ടും ലോക്സഭയിലെ 80 ശതമാനത്തിലധികം സീറ്റുകളിൽ വിജയിക്കാൻ കോൺഗ്രസ് പാർട്ടിക്ക് കഴിഞ്ഞു. മറ്റു പാർട്ടികളുടെ പ്രകടനം ഒന്ന് പരിശോധിക്കുക. ബി.ജെ.പി.ക്ക് 7.4% വോട്ടുകൾ ലഭ്യമായെങ്കിലും ഒരു ശതമാനത്തിൽ താഴെ സീറ്റുകൾ മാത്രമാണ്

1984 ലോക്സഭ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പ്രധാന പാർട്ടികൾക്കു ലഭിച്ച വോട്ടുകളും സീറ്റുകളും

പാർട്ടി	വോട്ടുകൾ (ശതമാനത്തിൽ)	സീറ്റുകൾ
കോൺഗ്രസ്	48.0	415
ബിജെപി	7.4	2
ജനത	6.7	10
ലോക്ദൾ	5.7	3
സി പി ഐ(എം)	5.7	22
തെലുങ്കുദേശം	4.1	30
ഡി.എം.കെ	2.3	2
എഐഎഡിഎംകെ	1.6	12
അകാലിദൾ	1.0	7
എജിപി	1.0	7

വിജയിക്കാനായത്. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിച്ചു?

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് പിന്തുടരുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പു രീതിയുടെ പ്രത്യേകതമൂലമാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. ഈ സമ്പ്രദായ പ്രകാരം

- രാജ്യത്തെ മൊത്തം 543 നിയോജകമണ്ഡലമായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു
- ഓരോ നിയോജകമണ്ഡലവും ഒരു പ്രതിനിധിയെ വീതം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.
- ഓരോ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലും ഏറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ടുകിട്ടുന്ന സ്ഥാനർത്ഥി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

മറ്റു സ്ഥാനർത്ഥികളെക്കാൾ കൂടുതൽ വോട്ടുകൾ കിട്ടുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥി വിജയിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുമെന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുത. വിജയിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് ആ നിയോജകമണ്ഡലത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷം വോട്ടുകൾ കിട്ടണമെന്നില്ല ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്ന സ്ഥാനർത്ഥി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പ്രാതിനിധ്യവ്യവസ്ഥയെ കേവലഭൂരിപക്ഷ വ്യവസ്ഥ അഥവാ ആപേക്ഷിക ഭൂരിപക്ഷ വ്യവസ്ഥ അല്ലെങ്കിൽ ഫസ്റ്റ് പാസ്റ്റ് ദി പോസ്റ്റ് (First Past The Post System FPTP) വ്യവസ്ഥ എന്നു പറയുന്നു. 'തെരഞ്ഞെടുപ്പു മത്സരത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ മുന്നിലെത്തുന്ന ആദ്യത്തെ സ്ഥാനാർത്ഥിയാണ് വിജയി' ഈ വ്യവസ്ഥയെ 'ബഹുത്വവ്യവസ്ഥ' (Plurality System) എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇനി നമുക്ക് ഉദാഹരണത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാം. കോൺഗ്രസ് പാർട്ടിക്ക് കിട്ടിയ വോട്ടു വിഹിതത്തെക്കാൾ എത്രയോ അധികം സീറ്റ് വിഹിതമാണ് അവർക്ക് ലഭിച്ചത്. മിക്ക മണ്ഡലങ്ങളിലും അൻപത് ശതമാനം വോട്ടുപോലും

നേടാതെയാണ് സ്ഥാനാർത്ഥികൾ വിജയിച്ചത്. ധാരാളം സ്ഥാനാർത്ഥികൾ മത്സര രംഗത്തുള്ളപ്പോൾ വിജയിയാകുന്ന സ്ഥനാർത്ഥിക്ക് മിക്കപ്പോഴും അൻപത് ശതമാനത്തിൽ താഴെയാകും വോട്ടുകൾ ലഭിക്കുക. പരാജയപ്പെടുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്കും സീറ്റുകൾ കിട്ടാതെ പോകുന്ന പാർട്ടികൾക്കും ലഭ്യമാകുന്ന വേട്ടുകൾ പാഴായി പോകുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇരുപത്തി അഞ്ചോ അതിൽ താഴെയോ ശതമാനം വോട്ടുകൾ നേടുക വഴി പാർട്ടിക്ക് മിക്ക സീറ്റുകളിലും വിജയിക്കാനാകും.

ഇത് വളരെയധികം ചിന്താകുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണല്ലോ? ഈ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ എന്റെ എം.പി.യും എം.എൽ എയും ആരാണെന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെയാണ് അറിയുക. എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ആരുടെ അടുത്തേക്കാണ് പോകേണ്ടത്?

ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം (Proportional Represention)

ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ഇസ്രയേലിൽ ഇന്ന് നിലവിലുള്ള മറ്റൊരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് രീതിയുമായി താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കാം ഇസ്രായേലിൽ വോട്ടുകൾ എണ്ണി കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോ പാർട്ടികൾക്കും ലഭ്യമായ വോട്ടുകൾക്ക് ആനുപാതികമായി പാർലമെന്റിൽ സീറ്റുകൾ അനുവദിക്കുന്നു. (പട്ടിക കാണുക) ഓരോ പാർട്ടിയും ആനുപാതികമായി ലഭ്യമായ സീറ്റുകളിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു മുൻപുതന്നെ മുൻഗണന ക്രമത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനാത്ഥികളുടെ പട്ടികയിൽ നിന്ന് പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായത്തെ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം (Proportional Representation) എന്നു പറയുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു പാർട്ടിക്ക് തങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയ വോട്ടിന്റെ അനുപാതത്തിലായിരിക്കും സീറ്റുകൾ ലഭിക്കുക.

ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായത്തിന് രണ്ട് രീതികൾ ഉണ്ട്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഇസ്രയേൽ, നെതർലാന്റ്സ് എന്നിവിടങ്ങളിലുള്ള പോലെ രാജ്യം മുഴുവൻ ഒറ്റ മണ്ഡലമായി കണക്കാക്കുന്നു. ദേശീയ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഓരോ പാർട്ടിക്കും ലഭിക്കുന്ന വോട്ടു വിഹിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സീറ്റുകൾ അനുവദിച്ചു നല്കുന്നു. അർജന്റീനയിലും പോർച്ചുഗലിലും ഉള്ളതു പോലെ രാജ്യം മുഴുവൻ വിവിധ ബഹു അംഗമണ്ഡലങ്ങളായി വിഭജിക്കുന്ന മാർഗ്ഗമാണ് മറ്റൊന്ന്. ഇവിടെ എത്ര പേരെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോ മണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നും സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെ ഒരു പട്ടിക പാർട്ടികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു രീതികളിലും വോട്ടർമാർ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് സ്ഥാനാർത്ഥിക്കല്ല. മറിച്ച് പാർട്ടിക്കൾക്കാണ്. ഒരു പാർട്ടിക്ക് രേഖപ്പെടുത്തിയ വോട്ടുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാകും മണ്ഡലങ്ങളിലെ സീറ്റുകളുടെ വിതരണം നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികൾ വിവിധ പാർട്ടികളിൽപെട്ടവരായിരിക്കും. ഇന്ത്യയിൽ ആനുപാതിക സമ്പ്രദായം പരോക്ഷ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ (Indirect Election) പരിമിതമായ തോതിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ രാഷ്ട്രപതി, ഉപരാഷ്ട്രപതി, രാജ്യസഭ, വിധാൻ പരിഷത്ത് (Legislative Council) എന്നിവിടങ്ങളിൽ മൂന്നാമതൊരു തരത്തിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ ആനുപാതിക സമ്പ്രദായമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇസ്രയേലിലെ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം

ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായമാണ് ഇസ്രയേൽ പിന്തുടരുന്നത്. ഇസ്രയേലിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ (നെസ്സറ്റ്)യിലേക്ക് നാലുവർഷത്തിലൊരിക്കലാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കുന്നത്. ഓരോ പാർട്ടിയും അവരുടെ സ്ഥാനാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ലിസ്റ്റ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കും. വോട്ടർമാർ സ്ഥാനാർത്ഥിക്കല്ല പാർട്ടിക്കാണ് വോട്ടു ചെയ്യുന്നത്. ഓരോ പാർട്ടിക്കും ലഭ്യമായ വോട്ടുകളുടെ അനുപാതം അനുസരിച്ചാണ് നിയമസഭയിൽ സീറ്റുകൾ ലഭിക്കുന്നത്. ചെറിയതോതിൽ ജനപിന്തുണയുള്ള ചെറുപാർട്ടികൾക്കു പോലും ഇതുവഴി പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നു. (നിയമസഭയിൽ സീറ്റ് ലഭിക്കുന്നതിന് ഒരു പാർട്ടിക്ക് ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് 1.5 ശതമാനം വോട്ടെങ്കിലും ലഭിച്ചിരിക്കണം) ഇത് മിക്കപ്പോഴും ഒരു കൂട്ടുകക്ഷി സർക്കാരിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് കാരണമാകാറുണ്ട്.

2003 ൽ നെസ്സറ്റിലേക്ക് നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലത്തിന്റെ പട്ടിക താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഓരോ പാർട്ടിക്കും ലഭ്യമായ വോട്ട് ശതമാനം എത്രയെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുക.

രാജ്യസഭ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം എങ്ങനെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുന്നു? (How does PR Works in Rajya Sabha Election?)

പാർട്ടി	സീറ്റുകൾ	സീറ്റുവിഹിതം	വോട്ട്കളുടെ വിഹിതം
ലിക്കുഡ്	37		
ഷാസ്	11		
നാഷണൽ യൂണിയൻ	07		
നാഷണൽ ലീജിയസ് പാർട്ടി	5		
യു.ടി.ജെ	5		
ഇസ്രയേൽ ബി അലിയാ	2		
ലേബർ	19		
ഷിനുൽ	15		
അറബ് പാർട്ടി	9		
മിറെറ്റ്സ്	6		
ആം ഇഹാദ്	4		
ആകെ	120		

കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായവും (FPTP) ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ വ്യവസ്ഥയും ഒരു താരതമ്യം

കേവല ഭൂരിപക്ഷം (FPTP)	ആനുപാതിക പ്രാധിനിത്യം (PR)
നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ജില്ലകൾ എന്നു വിളിക്കുന്ന ചെറിയ ഭൂപ്രദേശ യൂണിറ്റുകളായി രാജ്യത്തെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു	വലിയ ഭൂപ്രദേശം നിയോജകമണ്ഡലളായി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ രാജ്യം മുഴുവൻ ഒറ്റ നിയോജകമണ്ഡലമായിരിക്കും
എല്ല നിയോജകമണ്ഡലത്തിലും ഒരോ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.	ഒരു നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു തന്നെ ഒന്നിലധികം പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കാം
വോട്ടർമാർ സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്കാണ് വോട്ടു നല്കുന്നത്	വോട്ടർമാർ പാർട്ടിക്കാണ് വോട്ടു നല്ക്കുന്നത്.
ഒരു പാർട്ടിക്ക് കിട്ടിയ വോട്ടിന്റെ ശതമാനത്തെക്കാൾ നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ സീറ്റ് ലഭിക്കാം.	ഓരോ പാർട്ടിക്കും അവർക്ക് ലഭിച്ച വോട്ടിന് ആനുപാതികമായി സീറ്റ് ലഭിക്കുന്നു.
വിജയിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് ഭൂരിപക്ഷം (50% +1) വോട്ട് ലഭിക്കണമെന്നില്ല. ഉദാഹരണം : ബ്രിട്ടൻ, ഇന്ത്യ	വിജയിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് ഭൂരിപക്ഷം വോട്ട് ലഭിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം: ഇസ്രയേൽ, നെതർലാന്റ്സ്

ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ ഇനമായ ഏക കൈമാറ്റ വോട്ടു വ്യവസ്ഥ (Single transferable vote system -STV) യാണ് രാജ്യസഭ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പിന്തുടരുന്നത്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിനും രാജ്യസഭയിലേക്ക് പ്രത്യേക കോട്ട (Quota) നിശ്ചയിച്ചിരിക്കും. അതായത് സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണ സഭകളാണ് (State Legislative Assembly) രാജ്യസഭാ മെമ്പർമാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്, സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലെ എം.എൽ.എ മാരാണ് വോട്ടർമാർ. ഓരോ വോട്ടറും സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് തങ്ങളുടെ വോട്ട് മുൻഗണനാക്രമം അനുസരിച്ച് രേഖപ്പെടുത്തണം. ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ വിജയത്തിന് ഒരു നിശ്ചിത കോട്ട വോട്ട് ലഭിച്ചിരിക്കണം.

$$\left[\frac{\text{മൊത്തം രേഖപ്പെടുത്തിയ വോട്ടുകളുടെ എണ്ണം}}{\text{മൊത്തം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടേ സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം} + 1}\right] + 1$$

ഉദാഹരണത്തിന് രാജസ്ഥാനിലെ 200 എം.എൽ.എ മാർ ചേർന്ന് നാല് രാജ്യസഭാ അംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെങ്കിൽ വിജയിക്ക് (200/4+1 = 40+1) വോട്ട് ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഓരോ സ്ഥാനാർത്ഥിക്കും ലഭിച്ച ഒന്നാം വോട്ടുകളാണ് ആദ്യം എണ്ണുക. സ്ഥാനാർത്ഥികൾ ഒന്നാം പരിഗണന വോട്ടുകൾ ഉറപ്പാക്കിയിരിക്കണം. എല്ലാ ഒന്നാം മുൻഗണന വോട്ടുകളും എണ്ണിക്കഴിയുമ്പോൾ നിശ്ചയിച്ച കോട്ട വോട്ട് കിട്ടുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥികൾ വിജയിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിക്കും. എല്ലാം ഒന്നാം മുൻഗണനാ വോട്ടുകളും എണ്ണിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും കോട്ട തികയുന്നില്ല എങ്കിൽ ഏറ്റവും കുറവ് മുൻഗണനാ വോട്ടുകൾ കിട്ടിയ സ്ഥാനാർത്ഥിയെ ഒഴിവാക്കും മാത്രമല്ല പ്രസ്തുത സ്ഥാനാർത്ഥിയുടെ മുൻഗണനാ വോട്ടുകൾ ആബാലറ്റിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനത്ത് മുൻഗണനാ വോട്ട് ലഭിച്ച ആൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യും. ആവശ്യമുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥികൾ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതുവരെ ഈ പ്രക്രിയ തുടരുകയും അവർ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇന്ത്യ കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചത്? (Why did India adopt the FPTP system?)

ഇതിനുള്ള ഉത്തരം ഊഹിച്ചെടുക്കുക അത്ര പ്രയാസകരമല്ല. രാജ്യസഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കോളം (Box) വ്യക്തമായി വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾക്ക് ബോധ്യമാകും. ഈ സമ്പ്രദായം വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണെന്നും അതിനാൽ തന്നെ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളിലാണ് അതു പ്രാവർത്തികമാക്കാനാകുക എന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഇന്ത്യയെപ്പോലെയുള്ള ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഇത് നടപ്പിലാക്കുക വളരെ പ്രയാസകരമാണ്. ലളിതമായ നടപടിക്രമങ്ങളാണ് കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വിജയത്തിനും ജനകീയതയ്ക്കും ആധാരം. തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളെക്കുറിച്ചും രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചും സവിശേഷ ജ്ഞാനമില്ലാത്ത സാധാരണ സമ്മതിദായകനു പോലും ഈ സമ്പ്രദായം (കേവല ഭൂരിപക്ഷ) വളരെ ലളിതമായി പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമയത്തു തന്നെ സമ്മതിദായകന് തെരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട സ്ഥാനാർത്ഥികളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണ നൽകുന്നു. വോട്ടിംഗിലൂടെ താൻ ഏതു പാർട്ടിയെ അല്ലെങ്കിൽ ഏതു സ്ഥാനാർത്ഥിയെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമ്മതിദായകൻ പാർട്ടിക്കോ, സ്ഥാനാർത്ഥിക്കോ അല്ലെങ്കിൽ അവ രണ്ടിനും തുല്യമായോ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായം ഇഷ്ടപ്പെട്ട പാർട്ടിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ മാത്രമല്ല മറിച്ച് ഇഷ്ടപ്പെട്ട പ്രത്യേക സ്ഥാനാർഥിയെപ്പോലും തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നു. എന്നാൽ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം പോലെയുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥയിൽ വോട്ടർമാരോട് പാർട്ടിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനാകും ആവശ്യപ്പെടുക. പാർട്ടി പട്ടികയിൽ നിന്നാകും (Party list) പ്രതി

READ A CARTOON

ഭരണപക്ഷത്തെ അംഗങ്ങൾ 'കൊച്ചു' പ്രതിപക്ഷത്തെ കേൾക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു! ഇത് നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രതിഫലനമാണോ?

നിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. തത്ഫലമായി ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതോ ആ പ്രദേശത്തോട് പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരോ ആയ ഏക പ്രതിനിധി ഉണ്ടാവുകയില്ല. ആരാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള അവസരമുണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല ആ മണ്ഡലത്തോട് പ്രത്യേക പ്രതിബദ്ധതയുള്ളവരായി നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഒരു പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യത്തിൽ സ്ഥിരതയാർന്ന ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രദാനം ചെയ്യാൻ അനുയോജ്യമല്ല എന്നതായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ കാഴ്ചപ്പാട്. പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായത്തിലെ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗ (Executive) ത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് നാം അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ പഠിക്കും. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തി (Executive) ന് നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആവശ്യമാണ്. വോട്ടു വിഹിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സീറ്റുകൾ പങ്കുവെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായത്തിൽ വ്യക്തമായ ഒരു ഭൂരിപക്ഷം ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാകും.

പഠനപുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

1996 ലെ തമിഴ്നാട് നിയമസഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ ഫലം ഇവിടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഇസ്രയേലിലെപ്പോലെ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ (PR System) വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. അവിടെയെങ്കിൽ

- നിയമസഭയുടെ ഘടന എന്താകുമായിരുന്നു?
- ഏതു പാർട്ടിക്കായിരിക്കും ഭൂരിപക്ഷം ഉണ്ടായിരിക്കുക?
- ആര് ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കും?

ഈ സമ്പ്രദായം പൊതുവെ വലിയ പാർട്ടിക്കോ മുന്നണിക്കോ വോട്ടുവിഹിതത്തെക്കാൾ കുറച്ചധികം സീറ്റുകൾ നൽകുന്നു. അങ്ങനെ ഈ സമ്പ്രദായം സ്ഥിരതയാർന്ന ഒരു ഗവൺമെന്റിനെ പ്രദാനം ചെയ്യുക വഴി ഒരു പാർലമെന്ററി ഗവൺമെന്റിന്റെ സുഗമമായതും കാര്യക്ഷമമായതുമായ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥിതി എന്തു സ്വാധീനമാണ് ഉണ്ടാക്കുക?

ആകെ സീറ്റുകൾ : 234			
പാർട്ടി അനുസരിച്ച് സീറ്റുകൾ	**വോട്ടുകൾ**	**സീറ്റുകൾ ആനുപാതിക**	**പ്രാതിനിധ്യ വ്യവസ്ഥ**
ഡി.എം.കെ	42.1	173	
എ.ഐ.എഡി.എം.കെ.	21.5	4	
കോൺഗ്രസ്	5.6		
സി.പി.ഐ.	2.1	8	
സി.പി.ഐ. (എം.)	1.7	1	
ടി.എം.കെ.	9.3	39	
പി.എം.കെ.	3.8	4	
മറ്റുള്ളവരും സ്വതന്ത്രന്മാരും	13.9	5	

പ്രവർത്തനത്തിന് കാരണമാകുന്നു. അവസാനമായി, ഒരു പ്രദേശത്തെ വ്യത്യസ്ത സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരുമിച്ച് നിന്ന് വിജയിക്കാൻ കേവലഭൂരിപക്ഷ (FPTP) സമ്പ്രദായം അവസരമൊരുക്കുന്നു. ഇന്ത്യപോലെ വൈവിധ്യങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന ഒരു രാജ്യത്ത് ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം ഓരോ സാമുദായിക വിഭാഗങ്ങൾക്കും അവരുടേതായ ദേശവ്യാപക പാർട്ടി രൂപീകരിക്കുന്നതിന് വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം പ്രദാനം ചെയ്യും. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ കൂടി ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണവേളയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

ഭരണഘടനയുടെ ഇതുവരെയുള്ള പ്രവർത്തനം ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ പ്രതീക്ഷകളെ ഊട്ടിയുറപ്പിച്ചുട്ടുണ്ട്. കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായം (FPTP System) ലളിതവും സാധാരണ വോട്ടർന്മാർക്കുപോലും പരിചിതവുമാണെന്ന് തെളിയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു സമുദായത്തിൽ നിന്നോ ജാതിയിൽ നിന്നോ മുഴുവൻ വോട്ടുകളും ഒരു പാർട്ടിക്ക് ലഭ്യമാകുന്നതിനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണയായി കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായം ദ്വി പാർട്ടി സമ്പ്രദായത്തിന് കാരണമായിത്തീരുന്നു. ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത് അധികാരത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടു പാർട്ടികൾമാത്രം മത്സരിക്കാനുണ്ടാവുകയും മിക്കപ്പോഴും അധികാരം മാറിമാറി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. ഇവിടെ അധികാര മത്സരത്തിനും പങ്കുവയ്ക്കലിനു പുതിയ ഒരു പാർട്ടിയോ മൂന്നാമതൊരു പാർട്ടിയോ കടന്നുവരിക പ്രയാസകരമാണ്. ഈ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഇന്ത്യയിലെ കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിന് നേരിയ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം നമ്മൾ കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായമാണ് സ്വീകരിച്ചതെങ്കിലും ഒന്നിലധികം ചെറുപാർട്ടികൾ നിലനിൽക്കത്തന്നെ ഒരു ഏകകക്ഷിപാർട്ടി മേധാവിത്വം ഉടലെടുത്തു. 1989 നുശേഷം ഇന്ത്യ ഒരു ബഹുകക്ഷി മുന്നണി സമ്പ്രദായത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. അതേസമയം തന്നെ പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും മത്സരാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ദ്വികക്ഷി സമ്പ്രദായം കാലക്രമേണപോലും കൂട്ടുകക്ഷി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഉദയം ധാരാളം പുതിയ പാർട്ടികൾക്കും ചെറുപാർട്ടികൾക്കും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അവസരമൊരുക്കി എന്നതാണ് ഇന്ത്യൻ പാർട്ടി സമ്പ്രദായത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കിയത്.

നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളുടെ സംവരണം (Reservation of Constituencies)

കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക നിയോജക മണ്ഡലത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ട് നേടുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതായി പ്രഖ്യാപിക്കുമെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ചെറിയ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇത് മിക്കപ്പോഴും കോട്ടം വരുത്തുന്നതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ സാമൂഹിക സാഹചര്യത്തിൽ ഇത് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ജാതി അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനത്തിനത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രം തന്നെ നമുക്കുണ്ട്. അത്തരം ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയിൽ കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിൽ മേധാവിത്വമുള്ള സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളും ജാതികളും എല്ലായിടത്തും വിജയിക്കുകയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾ അങ്ങനെതന്നെ തുടരുകയും ചെയ്തേക്കാം. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശിൽപികൾ ഇത്തരം പ്രയാസങ്ങളെക്കുറിച്ച് ബോധ്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പുവരുത്താനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലങ്ങൾ (separate electorate) ഇന്ത്യയ്ക്ക് എന്നും ഒരു ശാപമായിരുന്നു, ഇതാകട്ടെ ഈ രാജ്യത്തിന് കണക്കാക്കാനാകത്തത്ര ദോഷം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.....
പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലങ്ങൾ "നമ്മുടെ മുന്നോട്ടുള്ള പുരോഗതിയിൽ അവ്യക്തത പടർത്തി.... ഞങ്ങൾക്ക് (മുസ്ലീംങ്ങൾക്ക്) ഈ ദേശത്തോടൊപ്പം ഒന്നായി ചേരണം.... മുസ്ലീം സമുദായത്തിനായി നീക്കി വച്ച സംവരണങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ ഓർത്ത് നിങ്ങൾ കൈകടത്തരുത്"

താജാമുൽ ഹുസൈൻ *CAD, Vol.VIII, P.333, 26* മെയ് *1949*

ഈ പ്രശ്നം സ്വാതന്ത്രത്തിനുമുൻപുതന്നെ വളരെയധികം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റാകട്ടെ പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലം (seprate electorate) എന്ന ആശയം നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിൽ നിന്നും ഒരു സ്ഥാനാർത്ഥിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെങ്കിൽ അതേ സമുദായത്തിൽ പെടുന്ന ആളുകൾക്കാകും വോട്ടു ചെയ്യുവാനുള്ള യോഗ്യത. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിൽ നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യ നിർവ്വഹണത്തിന് ഈ സമ്പ്രദായം അനുയോജ്യമല്ലെന്ന ആശങ്ക പല അംഗങ്ങളും പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കൊണ്ടാണ് 'സംവരണ മണ്ഡലങ്ങൾ' എന്ന ആശയം നടപ്പിലാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഈ വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം ഒരു മണ്ഡലത്തിലെ എല്ലാ വോട്ടർമാർക്കും വോട്ടവകാശമുണ്ട്, എന്നാൽ സ്ഥാനാർത്ഥി നിർബന്ധമായും സംവരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രത്യേക സമുദായത്തിലോ സാമൂഹിക വിഭാഗത്തിലോ ഉൾപ്പെടുന്ന ആളായിരിക്കണം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി ചില സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങൾ ചിന്നി ചിതറി കിടക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മണ്ഡലത്തിലെ വിജയത്തെ സ്വാധീനിക്കാനുള്ള ശക്തിയുള്ള വിഭാഗമായിരിക്കില്ല. എന്നാൽ രാജ്യം ആകമാനം നോക്കുമ്പോൾ അവർ നിർണായക ശക്തിയുള്ള വിഭാഗവുമാണ്. അവരുടെ ശരിയായ പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിന് സംവരണം ആവശ്യമായിവന്നു. ലോക്സഭയിലേക്കും സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലേക്കും പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്ക് സീറ്റ് സംവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തുടക്കത്തിൽ ഇത് പത്തു വർഷത്തേക്കാണ് നൽകിയത്. പിന്നീട് തുടർച്ചയായി ഭരണഘടനാഭേദഗതിയിലൂടെ 2020 വരെ ദീർഘിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സംവരണത്തിന്റെ കാലാവധി കഴിയുമ്പോൾ, അത് ദീർഘിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പാർലമെന്റിന് തീരുമാനമെടുക്കാവുന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ജനസംഖ്യയിൽ ഈ രണ്ടു വിഭാഗത്തിനുമുള്ള എണ്ണത്തിന് ആനുപാതികമായിട്ടാണ് സീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ലോക്സഭയിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാവുന്ന ആകെയുള്ള 543

സീറ്റുകളിൽ 84 എണ്ണം പട്ടികജാതി വിഭാഗങ്ങൾക്കായും 47 എണ്ണം പട്ടിക വർഗ്ഗ വിഭാഗങ്ങൾക്കായും സംവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സംവരണ മണ്ഡലം ഏതായിരിക്കണമെന്ന് ആരാണ് തീരുമാനിക്കുക? എന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത് തീരുമാനിക്കുന്നത്? അതിർത്തി നിർണയ കമ്മീഷൻ എന്ന സ്വതന്ത്ര ഏജൻസിയാണ് ഇത് തീരുമാനിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപതിയാണ് ഈ കമ്മീഷനെ നിയമിക്കുന്നത്.

"..... എന്നാൽ ഇന്ത്യയിലെ ആദിവാസികളെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് ചില കാര്യങ്ങൾ പറയുവാനാണ് ഞാൻ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഭൂതകാല ഇന്ത്യയിൽ ഒരു മൃഗശാലയിൽ എന്ന പോലെ ഞങ്ങളെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി നിർത്തിയിരുന്നതിനാൽ പ്രധാന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളോടും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനോടും പ്രബുദ്ധരായ ഇന്ത്യൻ പൗരന്മാരോടും ഞങ്ങൾ നന്ദിയുള്ളവരാണ്. ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് ഇഴുകി ചേർന്നു പോകുവാൻ തയ്യാറാണ്. ആ കാരണം കൊണ്ടാണ്..... നിയമസഭകളിലേക്ക് കഴിയുന്നത്ര സംവരണം ഞങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചത്. ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലങ്ങൾ (Separate electorate) ചോദിച്ചിരുന്നില്ല..... 1935 ലെ ആക്ട് പ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം നിയമസഭാ മണ്ഡലങ്ങളുടെ എണ്ണം 1585 ആയിരിക്കെ ആദിവാസി എം എൽ എ മാരുടെ എണ്ണം വെറും 24 ആയിരുന്നു..... കേന്ദ്രത്തിനാകട്ടെ ഒരു പ്രതിനിധിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല."

ജയ്പാൽസിംഗ് CAD, Vol.V, P.209, 27 ആഗസ്റ്റ് 1947

ഇന്ത്യയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷനുമായി സഹകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അതിർത്തി നിർണയ കമ്മീഷൻ തങ്ങളുടെ ജോലികൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ മുഴുവൻ മണ്ഡലങ്ങളുടേയും അതിർത്തികൾ നിർണ്ണയിക്കുക എന്നതാണ് ഈ കമ്മീഷന്റെ ലക്ഷ്യം. ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും എത്ര സംവരണമണ്ഡലങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം എന്നത് ആ സംസ്ഥാനത്തെ പട്ടിക ജാതി പട്ടികവർഗ്ഗ വിഭാഗങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിനാനുപാതികമായിട്ടാണ് നിശ്ചയിച്ചയിക്കുന്നത്. അതിനു ശേഷം ഈ കമ്മീഷൻ അവിടെയുള്ള ജനസംഖ്യയുടെ ഘടനപരിശോധിക്കുന്നു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ പട്ടികവർഗ്ഗ വിഭാഗ അനുപാതമുള്ള മണ്ഡലമാണ് അവർക്കായി സംവരണം ചെയ്യുക. പട്ടികജാതി വിഭാഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതിർത്തി നിർണയ കമ്മീഷൻ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് പരിഗണിക്കുന്നത്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ പട്ടികജാതി ജനസംഖ്യാ അനുപാതമുള്ള മണ്ഡലങ്ങൾ സംവരണത്തിനായി എടുക്കുന്നു. കൂടാതെ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി സംവരണ മണ്ഡല

ങ്ങൾ വിതരണം നടത്തുന്ന കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പട്ടികജാതി വിഭാഗങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി ഏകദേശം തുല്യമായി വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുത്. അതിർത്തി നിർണ്ണയ നടപടികൾ കൈകൊള്ളുമ്പോൾ ഈ സംവരണ മണ്ഡലങ്ങൾ ഒരോ തവണയും മാറി വരാറുണ്ട്.

മറ്റു ദുർബല വിഭാഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലാകട്ടെ ഇത്തരം ഒരു സംവരണരീതി ഭരണഘടന പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. കാലക്രമേണ ലോക്സഭയിലേക്കും സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലേക്കും വനിതകൾക്ക് സംവരണം വേണമന്നുള്ള ആവശ്യം ശക്തമായി ഉയർന്നു വന്നു. പ്രാധിനിത്യ സഭകളിൽലേക്ക് കുറച്ചു സ്ത്രീകൾ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് യാഥാർത്ഥ്യമാണെങ്കിലും മൂന്നിലൊന്നു സംവരണം എന്ന ആവശ്യവും ശക്തമായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. നഗര – ഗ്രാമ തദ്ദേശ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ത്രീകൾക്ക് സംവരണം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റുകളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റുകൾ എന്ന അധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ ചർച്ചചെയ്യും. ലോക്സഭയുടെ കാര്യത്തിലും സംസ്ഥാന നിയമസഭകളുടെ (വിധാൻസഭ) കാര്യത്തിലും ഈ സംവരണം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് ഇനിയും ഭേദഗതികൾ അനിവാര്യമാണ്. പാർലമെന്റിൽ ഇതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ പലതണ ഉയർന്നു വന്നു. എന്നാൽ ഇന്നുവരെ നിയമം പാസ്സാക്കിയെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

സ്വതന്ത്രവും നീതി പൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് (Free and Fair Elections)

സ്വതന്ത്രവും നീതി പൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഉറപ്പ് വരുത്തുക എന്നതാണ് ഏതൊരു ഇലക്ഷൻ സമ്പ്രദായത്തിന്റെയും ശരിയായ വിലയിരുത്തൽ. ജനാധിപത്യത്തെ യാഥാർത്ഥത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം നിഷ്പക്ഷവും സുതാര്യവുമായിരിക്കേണ്ടത് പരമപ്രധാനമാണ്. കൂടാതെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു ഫലത്തിലൂടെ തന്റെ നിയമപരമായ പ്രതിഫലനം കണ്ടെത്താനുള്ള വോട്ടറുടെ അഭിലാഷത്തെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായംഅനുവദിക്കുക തന്നെ വേണം.

പുരോഗതി പരിശോധിക്കുക.

ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലീം ജനസംഖ്യയുടെ അനുപാതം ഏകദേശം 13.5 ശതമാനമാണ് എന്നാൽ സാധാരണയിൽ ലോക്സഭയിലെ മുസ്ലീം എം.പി. മാരുടെ എണ്ണം അവരുടെ ജനസംഖ്യാ വിഹിതത്തിന്റെ പകുതിയിൽ താഴെ കുറവാണ്. ഈ സാഹചര്യം പല നിയമ സഭകളിലും നിലനില്ക്കുന്നു. ഈ വസ്തുതയെ പറ്റി മൂന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾ വ്യത്യസ്തമായ നിഗമനങ്ങളിലെത്തുന്നു. നിങ്ങൾ അവരോട് എന്തുകൊണ്ട് യോജിന്നു അല്ലെങ്കിൽ വിയോജിക്കുന്നു എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുക

വിശാൽ : ഇത് കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ (FPTP) അനീതിയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത് നമ്മൾ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കണം

ആരിഫ് : ഇത് പട്ടികജാതി പട്ടിക വർഗ്ഗത്തിന് സംവരണം നല്കിയ യുക്തിയാണ് കാണിക്കുന്നത്. പട്ടിക ജാതി വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് നല്കുന്നതുപോലെ മുസ്ലീങ്ങൾക്ക് സംവരണം നല്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

സാബി : എല്ലാ മുസ്ലീങ്ങളെ കുറിച്ചും സംസാരിക്കുന്നതിൽ കഴമ്പില്ല. ഏതൊരു വ്യവസ്ഥ പ്രകാരവും മുസ്ലീം സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരുവിധ പ്രാതിനിധ്യവും ലഭിക്കുന്നില്ല. മുസ്ലീം സ്ത്രീകൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക കാറ്റഗറിയാണ് നല്കേണ്ടത്.

സാർവത്രിക വോട്ടവകാശവും മത്സരിക്കാനുള്ള അവകാശവും (Universal Franchise and Right to Contest)

ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം നല്കുന്നതിനു പുറമേ ഭരണഘടന രണ്ട് അടിസ്ഥാന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി നല്കുക കൂടിചെയ്യുന്നു. ആരെല്ലാമാണ് വോട്ടർമാർ? ആരൊക്കെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കും? നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ സുസ്ഥാപിതമായ ജനാധിപത്യ ക്രമങ്ങളാണ് പിന്തുടരുന്നത്.

ഞാൻ പ്രായപൂർത്തിയായ ആളാണോ അതോ അല്ലയോ? ഞാൻ എന്റെ ഭാവി തൊഴിൽ ജീവിതം തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ തക്ക പക്വമതിയാണ്, ഡ്രൈവിംഗ് ലൈസൻസ് എടുക്കാൻ തക്ക പ്രായമുള്ള ആളാണ്. എന്നാൽ വോട്ടു ചെയ്യാൻ തക്ക പ്രായമായില്ലത്രേ? നിയമങ്ങൾ എനിക്കും ബാധകമാക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ നിയമങ്ങൾ ആരു നിർമ്മിക്കണമെന്ന് എന്തുകൊണ്ട് എനിക്ക് തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

ജനാധിപത്യ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ആ രാജ്യത്തെ പ്രായപൂർത്തിയായ മുഴുവൻ പൗരൻമാരും തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടു ചെയ്യാൻ യോഗ്യരായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾ ഇതിനകം തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെയാണ് സാർവ്വത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ അവകാശ ത്തിനു വേണ്ടി പല രാജ്യങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ ദീർഘകാലത്തെ സമരപോരാട്ടങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് സമര പോരാട്ടങ്ങൾക്കൊടുവിൽ വളരെ വൈകിയാണ് ഈ അവകാശം ലഭിച്ചത്. നമ്മുടെ ഇന്ത്യയിലെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട തീരുമാനങ്ങളിൽ ഒന്ന് പ്രായപൂർത്തിയായ എല്ലാ പൗരൻമാർക്കും വോട്ടവകാശം ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്നതായിരുന്നു.

1989 വരെ ഇന്ത്യയിൽ പ്രായപൂർത്തിയായവർ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 21 വയസ്സിന് മുകളിൽ പ്രായമുള്ളവർ എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ 1989 ലെ ഒരു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ വോട്ടുചെയ്യാനുള്ള പ്രായം 18 വയസ്സാക്കി കുറച്ചു. എല്ലാ പൗരൻമാർക്കും അവരുടെ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ പങ്കാളികളാകാനുള്ള അവസരം പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം ഉറപ്പവരുത്തി. ഇത് നാം അവകാശങ്ങൾ എന്ന അധ്യായത്തിൽ പഠിച്ച സമത്വം, വിവേചനം കാട്ടരുത് മുതലായ തത്വങ്ങളോട് ഉൾച്ചേർന്നു നില്ക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യത പോലും കണക്കിലെടുക്കാതെ എല്ലാവർക്കും വോട്ടവകാശം നൽകുന്നത് ശരിയായ നടപടിയല്ലെന്ന് ഇക്കാലത്തു പോലും നിരവധിയാളുകൾ ചിന്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയും അവരുടെ മണ്ഡലത്തിന്റെ നന്മയും തീരുമാനിക്കാനുള്ള ശേഷിയും

മൂല്യബോധവും പ്രായപൂർത്തിയായ എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും തുല്യമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതക്കൾക്ക് ഉറച്ച വിശ്വാസമാണുണ്ടായിരുന്നത്.

വോട്ടു ചെയ്യുന്നതിൽ ഏതാണോ ശരിയായിട്ടുള്ളത് അതു തന്നെയാണ് മത്സരിക്കുന്നതിനും ബാധകമാകുക. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിനും പ്രതിനിധിയാക്കുന്നതിനും എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും അവകാശമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും വിവിധ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ മത്സരിക്കുന്നതിന് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രായപരിധി ആവശ്യമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് ലോക്സഭ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിന്സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് 25 വയസ്സെങ്കിലും തികഞ്ഞിരിക്കണം. കൂടാതെ മറ്റുചില നിയന്ത്രണങ്ങളുമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, രണ്ട് വർഷമോ അതിലധികമോ തടവു ശിക്ഷ അനുഭവിച്ച വ്യക്തികൾ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കാൻ അയോഗ്യരാണ്. എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിന് ധനം, വിദ്യാഭ്യാസം, വംശം, വർഗ്ഗം, ലിംഗം, തുടങ്ങിയ യാതൊരു നിയന്ത്രണങ്ങളുമില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം എല്ലാ പൗരന്മാർക്കുമായി തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്നു.

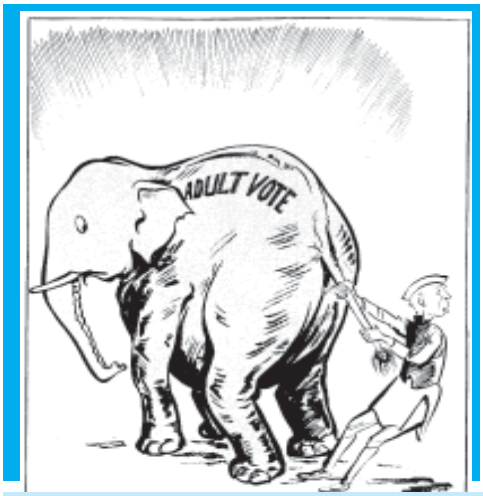

പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശ സമ്പ്രദായത്തെ ആനയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിയാമോ? ഇതു മെരുങ്ങാത്തതായതുകൊണ്ടാണോ? അതോ ഓരോരുത്തരും ആനയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ തൊട്ടുനോക്കി ആന എന്താണെന്ന് ചിത്രീകരിക്കുന്ന കഥപോലെയാണോ?

സ്വതന്ത്ര തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ (Independent Election Commission)

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥിതിയും പ്രക്രിയയും സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് ഇന്ത്യ നിരവധി പരിശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ നടത്തിപ്പിനും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നതിനും സ്വതന്ത്രമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ രൂപീകരണം എന്നതാണ് ഇതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പല രാജ്യങ്ങളിലും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ നടത്തിപ്പിനായി ഒരു സ്വതന്ത്ര സംവിധാനമില്ല എന്ന കാര്യം നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമോ?

ഭരണഘടനയുടെ 324-ാം വകുപ്പു പ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽ 'വോട്ടർ പട്ടിക തയ്യാറാക്കുന്നതിനും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നതിനും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും' ഒരു സ്വതന്ത്ര തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ ഉണ്ട്. തെരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന്

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ മുഖ്യ പങ്ക് ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഭരണഘടനയിലെ ഈ വാക്കുകൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഭരണഘടനയുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനം സുപ്രീം കോടതിപോലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വകുപ്പ് 324 (1)

തെരെഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ മേൽനോട്ടവും മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശ നിയന്ത്രണവും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മിഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുമെന്ന് ഈ ഭരണഘടനപ്രകാരം, പാർമെന്റിലേക്കും ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നിയമ നിർമ്മാണമണ്ഡലത്തിലേക്കും നടത്തുന്ന എല്ലാ തെരെഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കും വേണ്ട സമ്മതിദായക പട്ടികകൾ തയ്യാറാക്കുന്നതുന്നതിന്റെയും അവയിലേക്കുള്ള എല്ലാതെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും നടത്തുന്നതിന്റെയും രാഷ്ട്രപതിയുടെയും ഉപരാഷ്ട്രപതിയുടെയും സ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് നടത്തുന്ന തെരെഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെയും മേൽനോട്ടവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും നിയന്ത്രണവും (ഈ ഭരണഘടനയിൽ തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മിഷൻ എന്ന് പരാമർശിക്കുന്ന) ഒരു കമ്മിഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനെ സഹായിക്കുന്നതിന് ഓരോ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഒരു മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ (Chief Electoral Officer) ഉണ്ട്. തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമല്ല. ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി സംസ്ഥാനത്ത് സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരാണ് തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും നടത്തുന്നതും. രണ്ടിനും അവരുടേതായ പ്രവർത്തന മണ്ഡലങ്ങളുണ്ട്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റുകൾ എന്ന അധ്യായത്തിൽ നാം പഠിക്കും. ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ ഒരു ഏകാംഗ സമിതിയോ ഒരു ബഹു അംഗ സമിതിയോ ആകാം.

1989 വരെ ഇതൊരു ഏകാംഗ കമ്മീഷൻ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനെ ഒരു ബഹുഅംഗ സമിതിയാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തി 1989-ലെ പൊതു തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് മുന്നോടിയായി രണ്ടു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെ നിയമിച്ചു. എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിന് ശേഷം വളരെ പെട്ടെന്നു തന്നെ ഇത് വീണ്ടും ഒരു ഏകാംഗ കമ്മീഷനായി പുനഃക്രമീകരിച്ചു. എന്നാൽ 1993-ൽ രണ്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെ നിയമിച്ചുകൊണ്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ വീണ്ടും ഒരു ബഹുഅംഗ സമിതിയാക്കി മാറ്റി. അന്നുമുതൽ ഇതൊരു ബഹുഅംഗകമ്മീഷനായി തുടരുന്നു. ബഹുഅംഗ കമ്മീഷനെ കുറിച്ച് തുടക്കത്തിൽ വളരെയധികം ആശങ്കകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആർക്കാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ അധികാരം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും എത്രത്തോളം അധികാരമുണ്ട് എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചും അന്നത്തെ മുഖ്യ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർ മറ്റു കമ്മീഷണർമാരുമായി വ്യക്തമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. സുപ്രീം കോടതിക്ക് ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കേണ്ടതായും വന്നു. കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി

പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അധികാരം വിഭജിച്ചു നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ബഹു അംഗ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനാണ് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു അഭിപ്രായ സമന്വയം ഇന്ന് രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ അധ്യക്ഷനായിട്ടുള്ളത് മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർ ആണ്. എന്നാൽ മറ്റു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെക്കാൾ കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയിട്ടില്ല. മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാഷ്ട്രപതിയാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെ നിയമിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടിയോട് ആഭിമുഖ്യമുള്ള വ്യക്തികളെ കമ്മീഷൻ അംഗങ്ങളായി നിയമിക്കുന്നതിനും തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇവർ തങ്ങളെ നിയോഗിക്കുന്ന പാർട്ടികളോട് ചായ്വ് പുലർത്തുന്നതിനുമുള്ള സാധ്യതകൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പോരായ്മ നിലനില്ക്കുന്നതു കൊണ്ട് നിയമന നടപടിക്രമം മാറ്റേണ്ടതുണ്ടെന്ന് ധാരാളം ആളുകൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറുടെയും മറ്റു കമ്മീഷണർമാരുടെയും നിയമനത്തിന് സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമായും പ്രതിപക്ഷ നേതാവുമായും കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശം പലരും മുന്നോട്ട് വച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ പ്രശ്നം ഇപ്പോഴെങ്കിലും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ സർക്കാരിന് ഒരു ഏകാംഗ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാൻ കഴിയുമോ? ഭരണഘടന ഈ കളി (game) അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ടോ?

മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറുടെയും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരുടെയും കാലാവധിയുടെ സംരക്ഷണം ഭരണഘടന ഉറപ്പു നൽകുന്നു. ആറ് വർഷത്തേയ്ക്ക് അഥവാ 65 വയസ്സ് വരെ ആണ് അവരുടെ നിയമന കാലാവധി. പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളും പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ (Special Majority) ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കിയാൽ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രപതിക്ക് കാലാവധി പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറെ പുറത്താക്കാവുന്നതാണ്. തങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമായി തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടില്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഭരണകക്ഷി മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷണറെ മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രപതിക്ക് നീക്കം ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് ധാരാളം ചുമതലകളുണ്ട്.

- വോട്ടർ പട്ടിക തയ്യാറാക്കുന്നതിനും പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നു. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പേരുകൾ പട്ടികയിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുക, അനർഹരുടെ പേരുകളും നിലവിലില്ലാത്തവരുടെ പേരുകളും കടന്നുകൂടുക തുടങ്ങിയ തെറ്റുകൾ ഒഴിവാക്കി വോട്ടർപട്ടിക സ്വതന്ത്രവും കുറ്റമറ്റതുമാക്കുന്നതിനും എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ നടത്തുന്നു.

പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം

പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം എന്നതു കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്:

- പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെയും വോട്ടു ചെയ്യുന്നവരുടെയും മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷം
- സഭയിലെ മൊത്തം അംഗസംഖ്യയുടെ കേവല ഭൂരിപക്ഷം

പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടു കൂടി നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ 57 വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉണ്ടെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ദിവസം 51 കുട്ടികൾ ഹാജരാറുകയും അതിൽ 50 പേർ വോട്ടെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും വിചാരിക്കുക. ഇത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ പ്രമേയം പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സാക്കി എന്ന് എങ്ങനെ പറയാനാകും?

ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് മറ്റു മൂന്ന് അധ്യായത്തിലെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തെ പറ്റി പരാമർശങ്ങൾ കാണാനാകും. കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം (Executive) എന്ന അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ രാഷ്ട്രപതിയുടെ ഇംപീച്ച്മെന്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചർച്ച ചെയ്യുന്നതാണ്. പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്ന മറ്റു രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.

- തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമയക്രമം നിശ്ചയിക്കുകയും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പട്ടിക (Schedule) തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വിജ്ഞാപനം, നാമനിർദ്ദേശ പത്രിക സമർപ്പിക്കേണ്ട തീയതി, പത്രിക സമർപ്പിക്കേണ്ട അവസാന തീയതി, സൂക്ഷ്മ പരിശോധനാ തീയതി, പത്രിക പിൻവലിക്കാനുള്ള അവസാന തീയതി, തെരഞ്ഞെടുപ്പ് തീയതി, വോട്ടെണ്ണൽ, ഫലപ്രഖ്യാപനം എന്നിവയെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പട്ടിക. (Election schedule)

- സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വകവുമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയകളുടെ ഏതു ഘട്ടത്തിലും തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അധികാരം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനുണ്ട്. രാജ്യത്തോ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംസ്ഥാനത്തോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മണ്ഡലത്തിലോ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് അന്തരീക്ഷം കലുഷിതമാവുകയും സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വകവുമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സാധ്യമല്ലാതെ വരുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നീട്ടി വയ്ക്കുന്നതിനോ റദ്ദാക്കുന്നതിനോ ഉള്ള അധികാരം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനുണ്ട്. കൂടാതെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കും സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്കും ഒരു മാതൃകാ പെരുമാറ്റ ചട്ടം കമ്മീഷൻ നടപ്പിലാക്കാറുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക മണ്ഡലത്തിൽ വീണ്ടും വോട്ടെടുപ്പ് (re-poll) ആവശ്യമായി വന്നാൽ അതിനുള്ള ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുവാനും കമ്മീഷന് സാധിക്കും. സ്വതന്ത്രവും നീതി പൂർണ്ണവുമായല്ല വോട്ടെണ്ണൽ നടന്നതെന്ന് കമ്മീഷന് ബോധ്യം വന്നാൽ വീണ്ടും വോട്ടെണ്ണൽ (re-count) പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള അധികാരവും കമ്മീഷനുണ്ട്.

- രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കുള്ള അംഗീകാരവും അവർ ഓരോരുത്തർക്കുള്ള

ചിഹ്നവും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനാണ് അനുവദിച്ചു നൽകുന്നത്.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് സ്വന്തമായുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവാണ്. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെ സഹായത്തോടെയാണ് കമ്മീഷൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടത്തുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും ഒരിക്കൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങളുടെമേലും ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെ മേലും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് നിയന്ത്രണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കും. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയാവേളയിൽ കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചുമതലകൾ തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷൻ നിശ്ചയിച്ചു നൽകുന്നു. ഇതിന്റെ പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനാണുള്ളത്. ഉദ്യോഗസ്ഥരെ സ്ഥലം മാറ്റാനും അവരുടെ സ്ഥലംമാറ്റം റദ്ദാക്കാനും നിഷ്പക്ഷമായി പ്രവർത്തിക്കാത്തവർക്കെതിരെ നടപടിയെടുക്കാനും കമ്മീഷന് സാധിക്കും.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക.

Watch out! Winning the elections is going to be tough. We'll have to face new situations like the code of conduct, fair and free polling, strict . . . !

നേതാവ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനെ ഭയപ്പെടുന്നു. നേതാക്കൾ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനെ ഭയപ്പെടുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

അധികാരങ്ങളുള്ള ഒരു സ്വതന്ത്ര അധികാരകേന്ദ്രമായി കാലക്രമേണ ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ മാറി. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയയുടെ പരിശുദ്ധി കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ നിഷ്പക്ഷമായും ചായ്‌വില്ലാതെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമത മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് നിയമപരമോ ഭരണഘടനാപരമോ ആയ മാറ്റം അനിവാര്യമല്ലെന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ ചരിത്രം കാണിച്ചുതരുന്നു. ആദ്യ ഇരുപത് വർഷങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ സ്വതന്ത്രവും ആധികാരികവുമാണ് ഇപ്പോഴുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ എന്ന് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.ഇത് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ അധികാരവും ഭരണഘടനാപരമായ സംരക്ഷണവും വീണ്ടും വർദ്ധിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് ഭരണഘടന നേരത്തെ തന്നെ നൽകിയ അധികാരങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷന് ഇത് സാധ്യമായത്.

കഴിഞ്ഞ 65 വർഷങ്ങളിലായി 16 ലോക്സഭാ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടന്നു. അതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും ഉപതെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ നടത്തുകയുണ്ടായി. ആസ്സാം, പഞ്ചാബ്, ജമ്മുകാശ്മീർ തുടങ്ങിയ അക്രമ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്ന മേഖലകളിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടത്തുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് നിരവധി ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ 1991-ൽ മുൻപ്രധാനമന്ത്രി രാജീവ്ഗാന്ധി തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കാലത്ത് കൊല്ലപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയ പാതിവഴിക്ക് നിർത്തിവെക്കേണ്ടി വന്ന സാഹചര്യവും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. 2002-ൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് മറ്റൊരു നിർണ്ണായക സാഹചര്യം നേരിടേണ്ടി വന്നു. ഗുജറാത്ത് നിയമസഭ പിരിച്ചുവിട്ട് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തേണ്ട സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ ഗുജറാത്തിലെ അനിയന്ത്രിതമായ അക്രമം കാരണം അവിടെ പെട്ടെന്ന് ഒരു സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുക സാധ്യമല്ലെന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ വിലയിരുത്തി. സംസ്ഥാന നിയമസഭയിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഏതാനും മാസത്തേക്ക് നീട്ടിവയ്ക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ തീരുമാനിച്ചു. സുപ്രീം കോടതി തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ ഈ തീരുമാനത്തെ ശരിവച്ചു.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ (Electoral Reforms)

ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥിതിയും പരിപൂർണ്ണമല്ല. അവയുടെ യഥാർത്ഥ നടത്തിപ്പിൽ ധാരാളം കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും ഉണ്ടാകും. സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായി ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും പരിശ്രമങ്ങളും മിക്ക ജനാധിപത്യ സമൂഹങ്ങളും തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കും. സ്വതന്ത്രമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ, തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം എന്നിവയിലൂടെ

നിയമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തികൊണ്ട് നമുക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പിലെ പണത്തിന്റെയും കയ്യൂക്കിന്റെയും സ്വാധീനം കുറയ്ക്കുവാൻ കഴിയുമോ? നിയമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നത് കൊണ്ട് യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം സംഭവിക്കുമോ?

പുരോഗതി പരിശോധിക്കുക

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് താഴെപറയുന്ന അധികാരങ്ങളും പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളും ഉണ്ടെന്ന് എന്തുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നത്?

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സംബന്ധമായ ഏതുജോലിയും നിർവഹിക്കുന്നതിന് ഗവൺമെന്റ് ജീവനക്കാർക്ക് ഉത്തരവ് നൽകാൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് കഴിയും.

ഗവൺമെന്റിന് മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറെ പുറത്താക്കാൻ കഴിയില്ല.

നീതിയുക്തമല്ല എന്നുതോന്നുന്ന പക്ഷം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് റദ്ദാക്കാൻ കഴിയും.

സ്വതന്ത്രവും നീർപൂർവ്വവുമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന എല്ലാം ഉറപ്പാക്കാൻ ഇന്ത്യ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും കഴിഞ്ഞ 65 വർഷത്തെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് അനുഭവങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വ്യവസ്ഥിതി കുറ്റമറ്റതാക്കാൻ ധാരാളം പരിഷ്ക്കാര നിർദ്ദേശങ്ങൾ മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ, രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ, നിരവധി സ്വതന്ത്ര സംഘടനകൾ, ഈ രംഗത്തെ വിദഗ്ദ്ധർ എന്നിവർ ധാരാളം പരിഷ്കാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില നിർദ്ദേശങ്ങളാകട്ടെ ഇതു സംബന്ധിച്ച ഭരണഘടനാ വകുപ്പുകളുടെ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതാണ്. ഇതേക്കുറിച്ച് കൂടുതലായി ഈ അധ്യായത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യാം.

READ A CARTOON

Forget that old habit and face the camera! Remember you have been nominated and are standing for the election now!

R K Laxman in The Times of India.

ഗൗരവമേറിയ കുറ്റകൃത്യത്തിന് ആരോപണ വിധേയനായ വ്യക്തിയെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വിലക്കേണ്ടതല്ലേ?

- നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം കേവല ഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിൽ (FPTP) നിന്ന് വിഭിന്നമായി ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മാതൃക സ്വീകരിക്കണം. ഇത് കഴിയുന്നിടത്തോളം തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന വോട്ടുകൾക്ക് ആനുപാതികമായ സീറ്റുകൾ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് പാർട്ടികളെ സഹായിക്കും.
- പാർലമെന്റിലും സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലും മൂന്നിലൊന്ന് പ്രാതിനിധ്യം സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭ്യമാക്കുന്നതരത്തിൽ പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം.
- തെരഞ്ഞെടുപ്പ് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പണത്തിന്റെ സ്വാധീനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് കർശനമായ നിയന്ത്രണങ്ങളും വകുപ്പുകളുമുണ്ടാകണം. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ചെലവുകൾ മുഴുവൻ ഒരു പ്രത്യേക ഫണ്ട് രൂപീകരിച്ച് അതിൽ നിന്നും സർക്കാർ വഹിക്കണം.

- കോടതിയുടെ വിചാരണയിലിരിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണെങ്കിൽ കൂടിയും ക്രിമിനൽ കേസ് പശ്ചാത്തലമുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥികളെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വിലക്കണം.
- തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രചാരണങ്ങളിൽ ജാതി-മത പ്രീണനങ്ങളുടെ ഉപയോഗം പൂർണ്ണമായും നിരോധിക്കണം.
- സുതാര്യവും ജനാധിപത്യപരവുമായാണ് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേക നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം.

ഇവയെല്ലാം കുറച്ച് നിർദ്ദേശങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ സമവായം രൂപപ്പെട്ട് വന്നിട്ടില്ല. അഥവാ സമവായം ഉണ്ടായാൽ പോലും നിയമങ്ങൾക്കും ഔപചാരിക വകുപ്പുകൾക്കും ചെയ്യാനാവുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് ചില പരിമിതിയുണ്ട്. സ്ഥാനാർത്ഥികളും, പാർട്ടികളും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയയിൽ പങ്കാളികളാകുന്ന മറ്റുള്ളവരും ഒരു യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യ മത്സരത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത ഉൾക്കൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകളും ജനാധിപത്യ അഭിലാഷങ്ങളും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിന് നിയമപരമായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി രണ്ട് പ്രധാന മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ജനങ്ങൾ തന്നെ ജാഗരൂകരായും ക്രിയാത്മകമായും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുക എന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് നിരന്തരമായി രാഷ്ട്രീയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എത്രത്തോളം പ്രവർത്തിക്കാനാകും എന്ന കാര്യത്തിൽ ചില പരിമിതികൾ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സ്വതന്ത്രവും നീതിപൂർവ്വവുമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഉറപ്പ് വരുത്തുന്നതിന് വിവിധ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളും സന്നദ്ധ സംഘടനകളും വളരെ ജാഗരൂകരായിരിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

ഉപസംഹാരം (Conclusion)

പ്രാതിനിധ്യ ജനാധിപത്യം പിൻതുടരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ജനാധിപത്യം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമവും വിശ്വാസപൂർണ്ണവുമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് തെരഞ്ഞെടുപ്പും തെരഞ്ഞെടുപ്പിലെ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവവും മുഖ്യഘടകങ്ങളാണ്. ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വിജയം ധാരാളം ഘടകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

- നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം വോട്ടർമാർക്ക് തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളെ സ്വതന്ത്രമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അവസരം നൽകുന്നു എന്ന് മാത്രമല്ല സംസ്ഥാനത്തിലും കേന്ദ്രത്തിലും സമാധാനപരമായി ഗവൺമെന്റുകളുടെ മാറ്റം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

- രണ്ടാമതായി വോട്ടർമാർ വളരെ താല്പര്യത്തോടെയും ശ്രദ്ധയോടെയും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയയിൽ പങ്കാളികളാകുന്നു എന്നതാണ്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥികളുടെയും പാർട്ടികളുടെയും എണ്ണം കൂടിവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

- മൂന്നാമതായി, ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം വിവിധ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇടം നൽകുന്നതും (accommodative) വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണെന്ന് (inclusive) തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രതിനിധികളുടെ സാമൂഹിക ഘടനയിൽ സാവധാനം മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വനിതാ സാമാജികരുടെ എണ്ണത്തിൽ സംതൃപ്തമായ തരത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എങ്കിലും ഇന്ന് നമ്മുടെ പ്രതിനിധികൾ വിവിധ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉള്ളവരാണെന്ന് കാണാം.

- നാലാമതായി, രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗം പ്രദേശങ്ങളിലെയും തെരഞ്ഞെടുപ്പു ഫലങ്ങളിൽ ക്രമക്കേടോ ബൂത്തുപിടുത്തമോ പ്രതിഫലിക്കാറില്ല. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ തീർച്ചയായും ബൂത്തുപിടുത്തം നടക്കാറുണ്ട്. വോട്ടർപട്ടികയിൽ നിന്ന് പേരുകൾ അപ്രത്യക്ഷമായതിനെ കുറിച്ചും, വോട്ടർമാരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്ന പരാതികളെക്കുറിച്ചും ഒക്കെ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടാകും. തെരഞ്ഞെടുപ്പുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചില അക്രമസംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായതിന്റെ വാർത്തയും നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ അപൂർവ്വമായി ഉണ്ടാകാറുണ്ടെങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ഫലത്തെ അത് കാര്യമായി ബാധിക്കാറില്ല.

- അവസാനമായി, ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജനാധിപത്യ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകമായി മാറി എന്നതാണ്. ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ അന്തിമഫലം തിരസ്ക്കരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ച് ഒരു ഗവൺമെന്റിനും ഇന്ന് ചിന്തിക്കാൻ പോലും ആകില്ല. അതുപോലെതന്നെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ കൂടാതെ ഒരു സർക്കാർ രൂപീകരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഇന്ന് ചിന്തിക്കാനാകില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ കൃത്യമായ ഇടവേളകളിൽ നടത്തുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഒരു ജനാധിപത്യ പരീക്ഷണമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇന്ത്യയ്ക്ക് യശസ്സും കീർത്തിയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

മുകളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ട ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സംവിധാനത്തിന് രാഷ്ട്രത്തിനകത്തും പുറത്തും ആദരവും വിശ്വാസവും ആർജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ വോട്ടർമാർ വിശ്വാസം ആർജിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ വിശ്വാസ്യതയും നിയമസാധുതയും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ കൈക്കൊണ്ട തീരുമാനത്തെ നീതീകരിക്കുന്നു. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയ കൂടുതൽ കുറ്റമറ്റതാവുകയാണെങ്കിൽ നാം വോട്ടർമാർ എന്ന നിലയിലും പൗരനെന്ന നിലയിലും കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമതയോടെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മഹോത്സവത്തിൽ പങ്കാളികളാവുകയും ഇത് കൂടുതൽ അർത്ഥവത്തായി മാറുകയും ചെയ്യും.

അഭ്യാസം

1. താഴെ തന്നിട്ടുള്ളതിൽ പ്രത്യക്ഷ ജനാധിപത്യവുമായി സാദൃശമുള്ളത് ഏതാണ്?

   (a) കുടുംബ യോഗത്തിലെ ചർച്ചകൾ

   (b) ക്ലാസ് മോണിട്ടറുടെ തെരെഞ്ഞടുപ്പ്

   (c) ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാനാർത്ഥിയെ തെരെഞ്ഞടുക്കൽ

   (d) ഗ്രാമസഭയിൽ എടുത്ത തീരുമാനങ്ങൾ

   (e) മാധ്യമങ്ങൾ നടത്തിയ അഭിപ്രായവോട്ടെടുപ്പ്

2. താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏത് ഉത്തരവാദിത്വമാണ് തെരെഞ്ഞടുപ്പ് കമ്മീഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമല്ലാത്ത് ?

   (a) വോട്ടർപട്ടിക തയ്യാറാക്കുക

   (b) സ്ഥാനാർത്ഥികളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യുക

   (c) പോളിംഗ് ബൂത്ത് സജ്ജമാക്കൽ

   (d) തെരെഞ്ഞടുപ്പ് പെരുമാറ്റചട്ടം നടപ്പിലാക്കൽ

   (e) പഞ്ചായത്ത് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്ക് മേൽനോട്ടം വഹിക്കൽ

3. താഴെ പറയുന്നവയിൽ ലോക്സഭയ്ക്കും രാജ്യസഭയ്ക്കും പൊതുവായത് ഏത്?

   (a) 18 വയസ്സിനു മുകളിൽ പ്രായമുള്ള എല്ലാ പൗരന്മാരും വോട്ടു ചെയ്യാൻ അർഹരാണ്

   (b) വ്യത്യസ്ത സ്ഥാനാർത്ഥികൾക്ക് മുൻഗണനാക്രമത്തിൽ വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.

   (c) ഓരോ വോട്ടിന്റെയും മൂല്യം തുല്യമാണ്

   (d) വിജയിക്ക് പകുതിയിൽ കൂടുതൽ വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചിരിക്കണം

4. കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിൽ വിജയിയായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സ്ഥാനാർത്ഥി

   (a) ഏറ്റവും കൂടുതൽ പോസ്റ്റൽ ബാലറ്റ് നേടിയിരിക്കണം.

(b) രാജ്യത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ വോട്ടുകൾ ലഭിക്കുന്ന പാർട്ടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ആളായിരിക്കണം

(c) ആ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ മറ്റുള്ള സ്ഥാനാർത്ഥികളേക്കാൾ കൂടുതൽ വോട്ട് ലഭിച്ചിരിക്കണം.

(b) 50 ശതമാനത്തിലധികം വോട്ടുകൾ നേടി ഒന്നാമതെത്തിയ ആൾ ആയിരിക്കണം

5. സംവരണ മണ്ഡലവും പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലവും (Separate electorate) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്താണ് ?

പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് മണ്ഡലം (Separate electorate) ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ നിരാകരിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

6. താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളിൽ ശരിയല്ലാത്തവ ഏത്? ഒരു വാക്കോ ഒരു വാചകമോ പകരം വച്ചുകൊണ്ടോ, പുതുതായി ചേർത്തു കൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ പുന:ക്രമീകരിച്ചു കൊണ്ടോ പ്രസ്താവനയെ ശരിയാക്കുക

(a) ഇന്ത്യയിലെ മുഴുവൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പും കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായ (FPTP)മാണ്പിന്തുടരുന്നത്

(b) പഞ്ചായത്തു തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, നഗരസഭാതെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ എന്നിവയുടെ മേൽനോട്ടം തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ വഹിക്കുന്നില്ല.

(c) ഇന്ത്യയിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറെ പുറത്താക്കാൻ രാഷ്ട്രപതിക്ക് കഴിയില്ല

(d) തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷനിൽ ഒന്നിലധികം കമ്മീഷണർമാരെ നിയമിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമാണ്.

7. സാമൂഹികമായി അവഗണിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം ഇന്ത്യൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായം ലക്ഷ്യമിടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഇന്ത്യൻ നിയമനിർമ്മാണസഭകളിലെ സ്ത്രീപ്രാതിനിധ്യം പത്തുശതമാനമായെങ്കിലും മാറേണ്ടതുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ നിങ്ങൾ എന്തെല്ലാം മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ?

8. പുതിയൊരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടന ചർച്ച ചെയ്യുന്നിതിനുള്ള സമ്മേളനത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചില ആഗ്രഹങ്ങൾ ഇവിടെ പരാമർശിച്ചി

രിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും നേരെ, ഈ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സാധൂകരണത്തിനായി കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായമാണോ, അതോ ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യസമ്പ്രദായമാണോ യോജിച്ചത് എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുക

(a) ജനങ്ങൾ അവരുടെ പ്രതിനിധിയെ ആരെന്ന് വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അങ്ങനെ വ്യക്തിപരമായി ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരായി അവരെ നിലനിർത്താൻ കഴിയും.

(b) രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി ചെറിയ ഭാഷാ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുണ്ട്. ന്യായമായ പ്രാതിനിധ്യം നാം അവർക്ക് ഉറപ്പുവരുത്തണം

(c) വിവിധ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വോട്ടുകളും സീറ്റുകളും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേട് ഉണ്ടായിരിക്കരുത്.

(d) ഒരു നല്ല സ്ഥാനാർത്ഥിയെ അയാളുടെ/അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയെ ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ കൂടിയും ജനങ്ങൾക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയാണം.

9. ഒരു മുൻ മുഖ്യതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിൽ ചേരുകയും തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വീക്ഷണങ്ങളാണുള്ളത്. മുൻതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർ ഒരു സ്വാതന്ത്ര പൗരനാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിൽ ചേരുന്നതിനും തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്നതിനും അവകാശം ഉണ്ട് എന്നതാണ് അതിലൊന്ന്. ഇത് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷന്റെ നിഷ്പക്ഷതയെ സ്വാധീനിക്കാനുള്ള സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കാമെന്നതാണ് മറ്റൊരു വാദം. അതിനാൽ മുൻതെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാരെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. ഇതിൽ ഏത് നിലപാടിനോടാണ് താങ്കൾ യോജിക്കുന്നത്. കാരണം വ്യക്തമാക്കുക?

10. പാകപ്പെടാത്ത കേവലഭൂരിപക്ഷ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നും ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യം സമ്പ്രദായത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തിന് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം ഇപ്പോൾ പാകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രസ്താവനയോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? യോജിക്കുന്നു എങ്കിലും വിയോജിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിനുള്ള കാരണം നിങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുക.

അദ്ധ്യായം - 4

കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം

(Executive)

ആമുഖം

നിയമനിർമ്മാണ സഭ (Legislature), കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം (Executive), നീതിന്യായ വിഭാഗം (Judiciary) എന്നിവ ഗവൺമെന്റിന്റെ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളാണ്. ക്രമസമാധാനപാലനം, ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമം ഉറപ്പാക്കൽ തുടങ്ങിയ ഗവൺമെന്റ് ചുമതലകൾ ഈ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളും ചേർന്നാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നുത്. ഈ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളുടേയും യോജിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനം ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ഇവയുടെ സംതുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നത് ഭരണഘടന ഉറപ്പാക്കുന്നു. ഒരു പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥിതിയിൽ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗവും നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗവും പരസ്പരാശ്രയത്വം പുലർത്തുന്നു. നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗം കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെയും കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഘടനയും (Structure), ചുമതലകളു (Function) മാണ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ആനുകാലിക പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഭാഗമായി കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഘടനയിലും പ്രവർത്തനത്തിലും വന്ന മാറ്റങ്ങളും ഈ പാഠഭാഗത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ പാഠഭാഗത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു പഠിതാവിന് താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു.

- പാർലമെന്ററി, പ്രസിഡൻഷ്യൽ എക്സിക്യൂട്ടീവുകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കണ്ടെത്താൻ.
- ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രപതിയുടെ ഭരണഘടനാപദവി മനസ്സിലാക്കാൻ
- മന്ത്രിസഭയുടെ ഘടനയും പ്രവർത്തനവും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ പ്രാധാന്യവും മനസ്സിലാക്കാൻ
- ഭരണ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും പ്രവർത്തനവും മനസ്സിലാക്കാൻ

കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം എന്നാൽ എന്ത്? (What is an Exceutive?)

നിങ്ങളുടെ സ്കൂളിന്റെ ഭരണ നിർവ്വഹണ ചുമതല ആർക്കാണ്? ഒരു സ്കൂളിലോ ഒരു സർവ്വകലാശാലയിലോ പ്രധാനപ്പെട്ട തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നത് ആരാണ്? ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിലും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിനും അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനും ഒരു അധികാരി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ പ്രവർത്തനത്തെ ഭരണം എന്നോ മാനേജ്മെന്റ് എന്നോ പറയും. എന്നാൽ നയരൂപീകരണം, ഭരണനിർവ്വഹണം എന്നിവയ്ക്ക് ഉയർന്നതലത്തിൽ ഒരു സംവിധാനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ദൈനംദിന ഭരണത്തെ ഏകോപിപ്പിക്കുകയും മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഈ വിഭാഗമാണ്. വിവിധ ബാങ്കുൾ, വ്യവസായ ശാലകൾ, വലിയ വ്യാപാരശാലകൾ എന്നിവയിലെ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെകുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ? ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിലും ഭരണനിർവ്വഹണത്തിനായി ഒരു മുഖ്യ ഭരണാധികാരിയോ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗമോ ഉണ്ടായിരിക്കും. ചില അധികാരികൾ നയങ്ങളുടേയും ചട്ടങ്ങളുടേയും രൂപീകരണത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു വിഭാഗം ദൈനംദിന പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഈ തീരുമാനങ്ങൾ നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചട്ടങ്ങളും നയങ്ങളും നടപ്പിലാക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയേയോ ഒരു സംഘം വ്യക്തികളെയോ ആണ് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം എന്നതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ഗവൺമെന്റിലും ഒരു വിഭാഗം ചട്ടങ്ങളും നയങ്ങളും ആയി ബന്ധപ്പെട്ട തീരുമാനമെടുക്കുകയും മറ്റൊരു വിഭാഗം ഈ ചട്ടങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കൽ, ഭരണനിർവ്വഹണം എന്നീ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റിന്റെ ഘടകമാണ് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം.

കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ മുഖ്യ ചുതമലകൾ എന്തെല്ലാമാണ്? നിയമനിർമ്മാണ സഭ രൂപം നൽകിയ നിയമങ്ങളും നയങ്ങളും നടപ്പിലാക്കുന്നത് കാര്യനിർവ്വഹണവിഭാഗമാണ്. മിക്കപ്പോഴും നയരൂപീകരണത്തിലും കാര്യനിർവ്വഹണവിഭാഗം പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. കാര്യനിർവ്വഹണവിഭാഗം വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ വിവിധ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസിഡന്റെന്നും മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ചാൻസലർ എന്നുമാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. രാഷ്ട്രപതി, പ്രധാനമന്ത്രി, മന്ത്രിമാർ എന്നിവർ മാത്രം അടങ്ങുന്നതല്ല കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം. ദൈനംദിന ഭരണനിർവ്വഹണം നടത്തുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥ വിഭാഗവും ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ് (Civil servants). ഗവൺമെന്റിന്റെ നയരൂപീകരണം

ജനാധിപത്യത്തിൽ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം ജനങ്ങളോട് ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ചിലർ പറഞ്ഞത് ഞാനോർക്കുന്നു. ഇത് വലിയ കമ്പനികളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരുടെ കാര്യത്തിലും സത്യമാണോ? അവരെ സി.ഇ.ഒ (CEO) എന്നല്ലേ വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. അവർക്ക് ആരോടാണ് ഉത്തരവാദിത്വം?

നടത്തുന്നതിന് ചുമതലയുള്ള ഗവൺമെന്റ് തലവനും മന്ത്രിമാരും ഉൾപ്പെടുന്ന വിഭാഗത്തെ രാഷ്ട്രീയ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം (Political Executive) എന്നറിയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ദൈനംദിന ഭരണ നിർവ്വഹണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് ചുമതലയുള്ള വിഭാഗത്തെ സ്ഥിരം കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗമെന്ന് (Permananent Executive) അറിയപ്പെടുന്നു.

വിവിധ തരം കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണ്? (What are the different Types of Executive?)

എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലെയും കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം ഒരേ തരത്തിലുള്ളതല്ല. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിനെകുറിച്ചും ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്ഞിയെകുറിച്ചും നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാരത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്ഞിയുടേയും ഭൂട്ടാൻ രാജാവിന്റെയും അധികാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇന്ത്യയിലും ഫ്രാൻസിലും പ്രധാനമന്ത്രിമാർ ഉണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ അധികാരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇത് എന്തുകൊണ്ട്?

പാഠ്യ പ്രവർത്തനം (Activity)

സാർക്ക് ഉച്ചകോടിയുടേയോ G8 സമ്മേളനത്തിന്റെയോ ഫോട്ടോകൾ ശേഖരിച്ച് പങ്കെടുത്ത നേതാക്കളുടെ പട്ടിക തയ്യാറാക്കുക. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇവർ പങ്കെടുത്തതെന്നും പകരം മറ്റാരെങ്കിലും പങ്കെടുക്കാതിരുന്നത് എന്നും കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുമോ?

മുകളിലെ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ, ഇവയിൽ ചില രാജ്യങ്ങളിലെ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെകുറിച്ച് പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കുന്ന അമേരിക്കയിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങൾ പ്രസിഡന്റിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ളത്. രാജവാഴ്ചയും (Monarchy) പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യവും നിലനിൽക്കുന്ന കാനഡയിൽ, രാജ്ഞി എലിസബത്ത് II രാഷ്ട്രത്തലവനും, പ്രധാനമന്ത്രി ഭരണത്തലവനുമാണ്. അർദ്ധ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കുന്ന ഫ്രാൻസിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയും പ്രസിഡന്റും എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഫ്രാൻസിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയെയും മന്ത്രിമാരെയും നിയമിക്കുന്നത് പ്രസിഡന്റാണെങ്കിലും അവരെ പിരിച്ചുവിടാനുള്ള അധികാരം അദ്ദേഹത്തിനില്ല, കാരണം അവർക്ക് പാർലമെന്റിനോടാണ് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളത്. ഭരണത്തലവൻ പ്രധാനമന്ത്രിയും രാഷ്ട്രത്തലവൻ ചക്രവർത്തിയുമായിട്ടുള്ള ഒരു പാർലമെന്ററി സംവിധാനമാണ് ജപ്പാനിൽ നിലനിൽക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ രാഷ്ട്രത്തലവൻ പ്രസിഡന്റും, ഭരണത്തലവൻ പ്രധാനമന്ത്രിയുമായിട്ടുള്ള ഒരു പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായമാണ് ഇറ്റലിയിൽ നിലനിൽക്കുന്നത്. പ്രസിഡന്റ് രാഷ്ട്രത്തലവനും അദ്ദേഹം

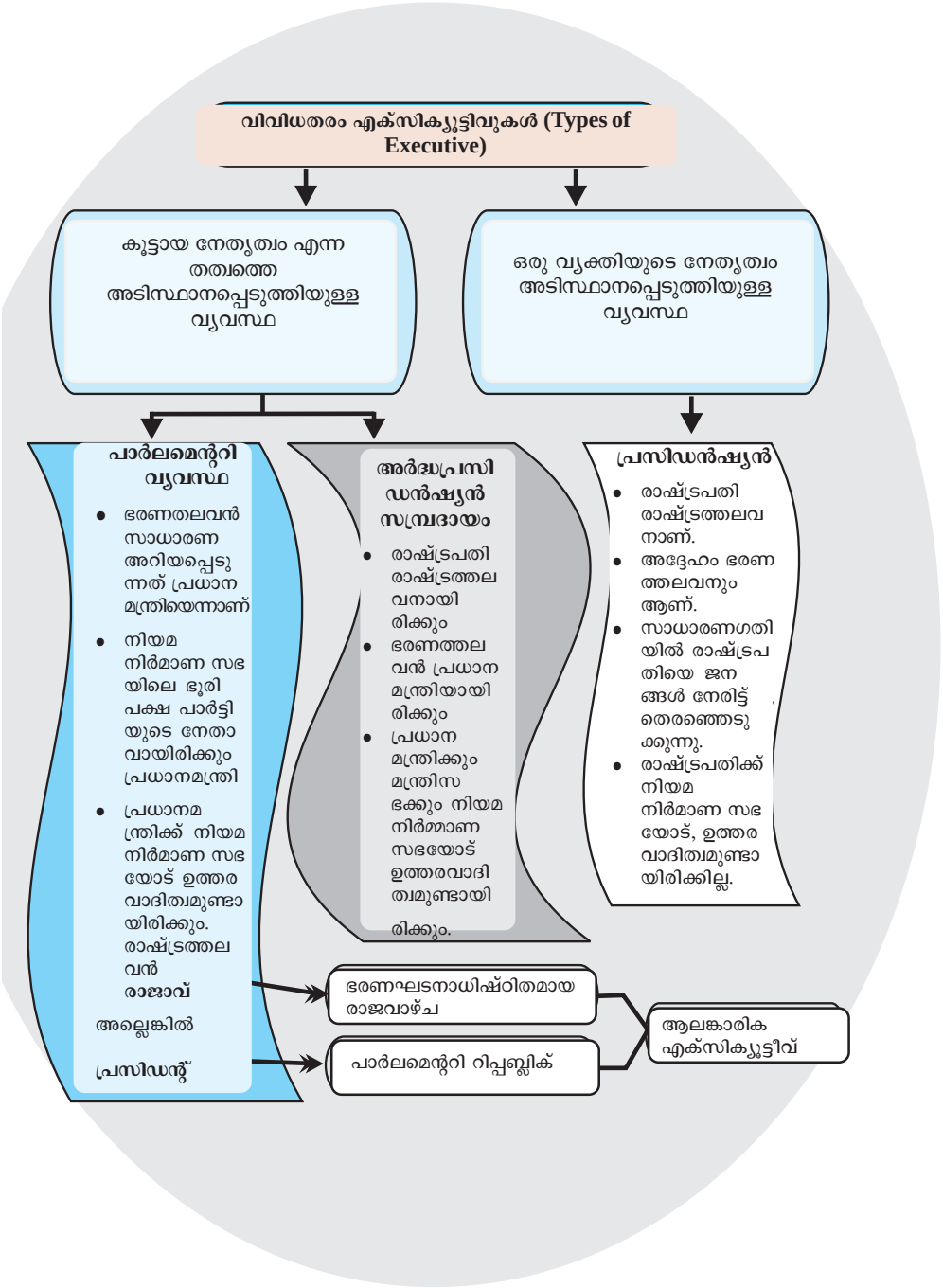
വിവിധതരം എക്സിക്യൂട്ടിവുകൾ (Types of Executive)
കൂട്ടായ നേതൃത്വം എന്ന തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള വ്യവസ്ഥ
ഒരു വ്യക്തിയുടെ നേതൃത്വം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള വ്യവസ്ഥ
പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥ
• ഭരണതലവൻ സാധാരണ അറിയപ്പെടുന്നത് പ്രധാന മന്ത്രിയെന്നാണ്
• നിയമ നിർമാണ സഭയിലെ ഭൂരിപക്ഷ പാർട്ടിയുടെ നേതാവായിരിക്കും പ്രധാനമന്ത്രി
• പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് നിയമ നിർമാണ സഭയോട് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടായിരിക്കും. രാഷ്ട്രത്തലവൻ രാജാവ് അല്ലെങ്കിൽ പ്രസിഡന്റ്
അർദ്ധപ്രസിഡൻഷ്യൻ സമ്പ്രദായം
• രാഷ്ട്രപതി രാഷ്ട്രത്തലവനായിരിക്കും
• ഭരണത്തലവൻ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരിക്കും
• പ്രധാനമന്ത്രിക്കും മന്ത്രിസഭക്കും നിയമ നിർമ്മാണ സഭയോട് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടായിരിക്കും.
പ്രസിഡൻഷ്യൻ
• രാഷ്ട്രപതി രാഷ്ട്രത്തലവനാണ്.
• അദ്ദേഹം ഭരണത്തലവനും ആണ്.
• സാധാരണഗതിയിൽ രാഷ്ട്രപതിയെ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.
• രാഷ്ട്രപതിക്ക് നിയമ നിർമാണ സഭയോട്, ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടായിരിക്കില്ല.
ഭരണഘടനാധിഷ്ഠിതമായ രാജവാഴ്ച
പാർലമെന്ററി റിപ്പബ്ലിക്
ആലങ്കാരിക എക്സിക്യൂട്ടീവ്

ശ്രീലങ്കയിലെ അർദ്ധ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായം (Semi-Presidential Executive in Sri Lanka)

1978-ൽ ശ്രീലങ്ക അതിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ ഭേദഗതി വരുത്തി. എക്സിക്യൂട്ടീവ് പ്രസിഡൻസി (Executive Presidency) സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കി. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് പ്രസിഡന്റിനെ തെഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ രാഷ്ട്രപതിയും പ്രധാനമന്ത്രിയും ഒരേ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയിൽപ്പെട്ടവരോ വ്യത്യസ്ത കക്ഷികളിൽപ്പെട്ടവരോ ആകാം.

ഭരണഘടന പ്രകാരം രാഷ്ട്രപതിക്ക് വിപുലമായ അധികാരങ്ങളാണുള്ളത്. പാർലമെന്റിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയിൽ നിന്നാണ് രാഷ്ട്രപതി പ്രധാനമന്ത്രിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. പ്രധാനമന്ത്രിയും മന്ത്രിമാരും പാർലമെന്റംഗങ്ങളായിരിക്കുമെങ്കിലും, അവരെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്ന് നീക്കം ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രപതിക്കുണ്ട്. ശ്രീലങ്കയുടെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട രാഷ്ട്രത്തലവനും സർവ്വസൈന്യാധിപനും ഭരണത്തലവനും രാഷ്ട്രപതിയാണ്.

രാഷ്ട്രപതിയുടെ കാലാവധി ആറുവർഷമാണ്. എന്നാൽ കാലാവധിക്കു മുമ്പായി അദ്ദേഹത്തെ നീക്കം ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിനുണ്ട്. പാർലമെന്റിലെ ആകെ അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷത്തിൽ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ രാഷ്ട്രപതിയെ നീക്കം ചെയ്യാനാവൂ. പാർലമെന്റിലെ മൊത്തം അംഗസംഖ്യയുടെ പകുതിയിൽ കുറയാത്ത അംഗങ്ങളുടെ പിന്തുണയോടെ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാവുകയും, രാഷ്ട്രപതിക്കെതിരെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ആരോപണങ്ങളിൽ അന്വേഷണം ആവശ്യമാണെന്ന് സ്പീക്കർക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ, സ്പീക്കർക്ക് ഈ വിഷയം സുപ്രീംകോടതിയുടെ പരിഗണനക്ക് വിടാവുന്നതാണ്.

ശ്രീലങ്കൻ പ്രസിഡന്റ്, പ്രധാനമന്ത്രി എന്നിവരുടെ സ്ഥാനം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രപതി, പ്രധാനമന്ത്രി എന്നിവരുടേതിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയാണ് വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്? ഈ രണ്ട് രാജ്യങ്ങളിലേയും, രാഷ്ട്രപതിമാരെ കുറ്റവിചാരണ (impeachment) ചെയ്ത് തൽസ്ഥാനത്ത് നിന്ന് നീക്കം ചെയ്യുന്നതിൽ സുപ്രീംകോടതികൾക്കുള്ള അധികാരം താരതമ്യപ്പെടുത്തുക

നിയമിക്കുന്ന പ്രധാനമന്ത്രി ഭരണത്തലവനുമായുള്ള ഒരു അർദ്ധ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായമാണ് റഷ്യയിലേത്. എന്നാൽ ജർമ്മനിയിലാകട്ടെ ചാൻസലർ ഭരണത്തലവനും നാമമാത്രമായ അധികാരങ്ങളുള്ള പ്രസിഡന്റ് രാഷ്ട്രത്തലവനുമായിട്ടുള്ള ഒരു പാർലമെന്ററി സംവിധാനമാണുള്ളത്.

ഒരു പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായത്തിൽ രാഷ്ട്രത്തലനും ഭരണ തലവനും പ്രസിഡന്റായിരിക്കും. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രസിഡന്റിന് തത്വത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും വിപുലമായ അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. അമേരിക്കയിലും ബ്രസീലിലും മിക്ക ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഈ സമ്പ്രദായമാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്.

പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയാണ് ഭരണത്തലവൻ. മിക്ക പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിലും ഒരു നാമമാത്ര ഭരണത്തലവൻ ഉണ്ടായിരിക്കും. അത് രാജാവാകാം അല്ലെങ്കിൽ രാഷ്ട്രപതിയാകാം. അത്തരം വ്യവസ്ഥയിൽ രാജാവിന്റെയോ രാഷ്ട്രപതിയുടെയോ സ്ഥാനം തികച്ചും ആലങ്കാരികമായിരിക്കും.

യഥാർത്ഥ അധികാരം കൈയ്യാളുന്നത് പ്രധാനമന്ത്രി നയിക്കുന്ന മന്ത്രിസഭയായിരിക്കും. ജർമ്മനി, ഇറ്റലി, ജപ്പാൻ, ബ്രിട്ടൻ, പോർച്ചുഗൽ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ഈ വ്യവസ്ഥ നിലനിൽക്കുന്നു. ഒരു അർദ്ധ പ്രസിഡൻഷ്യൽ വ്യവസ്ഥയിൽ രാഷ്ട്രപതിയും പ്രധാനമന്ത്രിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ രാഷ്ട്രപതിക്ക് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ദൈനംദിന ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാനുള്ള അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ രാഷ്ട്രപതിയും പ്രധാനമന്ത്രിയും ഒരേ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയിൽപ്പെടുന്നവരാകണമെന്നില്ല. ഫ്രാൻസ്, റഷ്യ, ശ്രീലങ്ക എന്നീ രാജ്യൾ അർദ്ധ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായത്തിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക (Check your progress)

നേഹ : ഇത് വളരെ ലളിതമാണ്. ഒരു രാജ്യത്ത് പ്രസിഡന്റ് ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് പ്രസിഡൻഷ്യൽ സമ്പ്രദായവും പ്രധാനമന്ത്രി ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായവുമാണ്. നേഹയുടെ ഈ അഭിപ്രായം എല്ലായ്പ്പോഴും ശരിയല്ല എന്ന് നിങ്ങൾ എങ്ങനെ വിശദമാക്കും.

ഇന്ത്യയിലെ പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവ് (Parliamentary Executive in India)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എഴുതപ്പെട്ട സമയത്തുതന്നെ, 1919 ലേയും 1935ലെയും ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റ് നിയമത്തെ അടിസ്ഥാന മാക്കിയുള്ള പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കിയതിന്റെ ചില അനുഭവങ്ങൾ ഇന്ത്യക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ ഫലപ്രദമായി നിയന്ത്രിക്കാൻ ജനപ്രതിനിധികൾക്ക് കഴിയുമെന്ന് ഈ അനുഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു. ഗവൺമെന്റ് ജനങ്ങളോട് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതായിരിക്കണമെന്നും അവരുടെ പ്രതീക്ഷകളോട് ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുമെന്നും ഉറപ്പു വരുത്തുവാൻ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ആഗ്രഹിച്ചു. പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവിന് ബദലായുള്ളത് പ്രസിഡൻഷ്യൽ രീതിയിലുള്ള ഗവൺമെന്റ് ആണ്. പക്ഷേ പ്രസിഡൻഷ്യൽ എക്സിക്യൂട്ടീവിൽ എല്ലാ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങളും പ്രസി

നമുക്ക് ശക്തരായ പ്രധാനമന്ത്രിമാരുണ്ടായിരുന്നില്ലേ

പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥ വ്യക്തിപൂജയിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായും മുക്തമല്ല എന്നല്ലേ ഇത് കാണിക്കുന്നത്. അതായത് ജനങ്ങളും നിയനിർമ്മാണ വിഭാഗവും എപ്പോഴും ജാഗരൂകരായിരിക്കണം.

ഡന്റിനാണ്. പക്ഷേ ഒരു വ്യക്തിപൂജാസമ്പ്രദായം; (personality cult) എന്ന അപകടം ഈ സമ്പ്രദായത്തിനുണ്ട്. ശക്തമായ ഒരു എക്സിക്യൂട്ടീവ് വിഭാഗം ഉണ്ടാവണമെന്നും എന്നാൽ വ്യക്തിപൂജാ സമ്പ്രദായത്തിനെതിരെ വേണ്ട മുൻകരുതലുകളെടുക്കാനും ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ നിയമനിർമ്മാണസഭക്ക് എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും ധാരാളം ഉപാധികളുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടന കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവ് വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രസിഡന്റ് ഔപചാരിക രാഷ്ട്രത്തലവനായുള്ള ഈവ്യവസ്ഥയിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയും മന്ത്രിസഭയുമാണ് ദേശീയ തലത്തിലെ ഗവൺമെന്റിനെ നയിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനതലത്തിൽ ഗവർണറും മുഖ്യമന്ത്രിയും മന്ത്രിസഭയും ചേർന്നതാണ് എക്സിക്യൂട്ടീവ്.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ എല്ലാ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങളും പ്രസിഡന്റിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയിലൂടെയാണ് ഈ അധികാരങ്ങൾ പ്രസിഡന്റ് നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രസിഡന്റിന്റെ കാലാവധി അഞ്ചു വർഷമാണ്. ജനങ്ങൾ നേരിട്ടല്ല പ്രസിഡന്റിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. പാർലമെന്റിലെ ഇരുസഭകളിലേയും സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ അധോമണ്ഡലത്തിലെയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ഇലക്ടറൽ കോളേജാണ് പ്രസിഡന്റിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ആനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചുള്ള ഏകകൈമാറ്റ വോട്ടു രീതിയിലൂടെയാണ് രാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.

ഭരണഘടനാ ലംഘന കുറ്റത്തിന്മേൽ പാർലമെന്റിന്റെ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി രാഷ്ട്രപതിയെ പുറത്താക്കാവുന്നതാണ്. ഈ നടപടിയെ 'ഇംപീച്ച്മെന്റ്' (impeachment) എന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രക്രിയക്ക് പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളുടേയും പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം ആവശ്യമാണ്. ഭരണഘടനാലംഘനത്തിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രമേ ഇംപീച്ചമെന്റ് സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ.

അനുച്ഛേദം 74 (1) (Article 74 (1) : രാഷ്ട്രപതിയെ സഹായിക്കുവാനും ഉപദേശിക്കുവാനും പ്രധാനമന്ത്രി തലവനായുള്ള ഒരു മന്ത്രിസഭ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും രാഷ്ട്രപതി, തന്റെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ, അങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു.

എന്നാൽ, രാഷ്ട്രപതിക്ക് അങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശം പൊതുവായോ അല്ലാതെയോ പുനരാലോചിക്കുവാൻ മന്ത്രിസഭയോട് ആവശ്യപ്പെടാവുന്നതും അങ്ങനെയുള്ള പുനരാലോചനയ്ക്കു ശേഷം നൽകിയ ഉപദേശമനുസരിച്ച് രാഷ്ട്രപതി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു.

രാഷ്ട്രപതിയുടെ അധികാരവും സ്ഥാനവും (Power and position of President)

മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അനുച്ഛേദം എന്താണർത്ഥമാക്കുന്നത് മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രസിഡന്റ് ബാധ്യസ്ഥനാണെന്നാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാര പരിധിയെ സംബന്ധിച്ച വിവാദങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രസിഡന്റ് ബാധ്യസ്ഥനാണെന്ന് ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് മറ്റൊരു ഭേദഗതിയിലൂടെ പ്രസിഡന്റിന് ഉപദേശം പുനഃപരിശോധനയ്ക്കായി തിരിച്ചയക്കാമെന്നും പക്ഷേ അതേ ഉപദേശം തന്നെ വീണ്ടും മന്ത്രിസഭയെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ പ്രസിഡന്റ് അത് സ്വീകരിക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രപതി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നാമമാത്രഭരണാധികാരിയാണെന്ന് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിയല്ലോ. ഔപചാരികമായി പ്രസിഡന്റിന് വിശാലമായ നിയമനിർമ്മാണ (legislative), കാര്യനിർവ്വഹണ (executive), നീതിന്യായ (Judicial), അടിയന്തിരാധികാരങ്ങൾ (emergency) ഉണ്ട്. എന്നാൽ പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിൽ പ്രസിഡന്റിന് ഈ അധികാരങ്ങൾ മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു മാത്രമേ വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. പ്രധാനമന്ത്രിക്കും മന്ത്രിസഭക്കും ലോകസഭയുടെ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭ യഥാർത്ഥ എക്സിക്യൂട്ടീവായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രപതി മിക്കപ്പോഴും മന്ത്രിസഭ നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാറാണുള്ളത്.

ജവഹർലാൽ നെഹ്റു

CAD, Vol. VI, p. 734

"നമ്മൾ അദ്ദേഹത്തിന് യഥാർത്ഥ അധികാരങ്ങളൊന്നും നൽകുന്നില്ല എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവി അന്തസ്സുറ്റതും ആധികാരികവുമാണ്. ഭരണഘടന ഒരു യഥാർത്ഥ എക്സിക്യൂട്ടിവിനെയോ ആലങ്കാരിക പദവി വഹിക്കുന്ന രാഷ്ട്രത്തലവനെയോ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് അധികാര വാഴ്ചക്കോ ഭരണവാഴ്ചക്കോ ഇടം നൽകാത്ത ഒരു ഉന്നത പദവി സൃഷ്ടിക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്....."

രാഷ്ട്രപതിയുടെ വിവേചനാധികാരങ്ങൾ (Discretionary powers of the President)

ഞാൻ വെറുമൊരു നാമമാത്ര അധികാരിയാണോ? ഞാൻ ഉന്നയിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥ ചോദ്യങ്ങളാണോ? ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുള്ള അവകാശം പുസ്തക രചയിതാക്കൾ എനിക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടോ? അവരുടെ മനസ്സിലുള്ള ചോദ്യങ്ങളാണോ ഞാൻ ചോദിക്കേണ്ടത്?

മുകളിൽ നടന്ന ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു സാഹചര്യത്തിലും രാഷ്ട്രപതിക്ക് വിവേചനാധികാരങ്ങൾ ഇല്ല എന്ന നിഗമനത്തിൽ എത്താൻ കഴിയുമോ? ഇത് തെറ്റായ വിലയിരുത്തലായിരിക്കും. ഭരണഘടനാപരമായി രാഷ്ട്രപതിക്ക് മന്ത്രിസഭ എടുക്കുന്ന എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയുവാനുള്ള അധികാരമുണ്ട്. രാഷ്ട്രപതി ആവശ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും നൽകാൻ പ്രധാനമന്ത്രി ബാധ്യസ്ഥനാണ്. രാഷ്ട്രപതി പലപ്പോഴും പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് എഴുതുകയും രാജ്യം നേരിടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ തന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാഷ്ട്രപതി സ്ത്രീയോ പുരുഷനോ ആകാമെങ്കിലും എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീ രാഷ്ട്രപതിയായിട്ടുണ്ടോ?

ഇതുകൂടാതെ ചുരുങ്ങിയത് മൂന്ന് സാഹചര്യങ്ങളിലെങ്കിലും രാഷ്ട്രപതിക്ക് തന്റെ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനാവും. ഒന്നാമതായി മന്ത്രിസഭനൽകുന്ന ഉപദേശം പുനഃപരിശോധനക്കായി തിരിച്ചയക്കാനുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രപതിക്കുണ്ട്. മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളിൽ നിയമപരമായ പഴുതുകളോ പിഴവുകളോ കണ്ടെത്തുകയോ രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമ താൽപര്യത്തിന് വിരുദ്ധമോ ആണെങ്കിൽ മന്ത്രിസഭയോട് തീരുമാനം പുനഃപരിശോധിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടാൻ രാഷ്ട്രപതിക്ക് കഴിയും. എന്നിരുന്നാലും പ്രസ്തുത ഉപദേശം മന്ത്രിസഭ വീണ്ടും അയച്ചാൽ നടപ്പിലാക്കാൻ രാഷ്ട്രപതി ബാധ്യസ്ഥനാണ്. പുനഃപരിശോധിക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രപതിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്ക് സ്വാഭാവികമായും വലിയ പരിഗണന ലഭിക്കാറുണ്ട്. ആയതിനാൽ രാഷ്ട്രപതിക്ക് വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമാണിത്.

ബില്ലിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നതിന് പ്രസിഡന്റിന് സമയപരിധി ഇല്ല എന്ന കാര്യം കണ്ടുവല്ലോ. ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭം ഇന്ത്യയിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? 1986-ൽ പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കിയ ഇന്ത്യൻ പോസ്റ്റ് ഓഫീസ് ഭേദഗതി ബിൽ പത്രസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നതാണെന്ന് പരക്കെ വിമർശനമുണ്ടായി. അന്നത്തെ രാഷ്ട്രപതി ഗ്യാനിസെയിൽ സിംഗ് ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു തീരുമാനവുമെടുത്തില്ല. അടുത്ത രാഷ്ട്രപതി ശ്രീ.വെങ്കട്ടരാമൻ പുനഃപരിശോധനയ്ക്കായി ബിൽ പാർലമെന്റിലേക്കയച്ചു. ബിൽ കൊണ്ടുവന്ന ഗവൺമെന്റ് ആ സമയത്ത് (1989) മാറുകയും പുതിയ ഗവൺമെന്റ് അധികാരത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. അതൊരു മുന്നണി ഗവൺമെന്റ് ആയിരുന്നതിനാൽ ആ ഗവൺമെന്റ് ബില്ല് തിരികെ പാർലമെന്റിൽ കൊണ്ടുവന്നില്ല. അതായത് സെയിൽ സിംഗ് ബില്ലിന് അംഗീകാരം കൊടുക്കുന്നത് നീട്ടിവയ്ക്കാനെടുത്ത തീരുമാനത്തിലൂടെ ആ ബില്ല് നിയമമാക്കുന്നതിനെ ഫലപ്രദമായി തടയുവാൻ സാധിച്ചു.

രണ്ടാമതായി പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കി അയക്കുന്ന ബില്ലുകൾ (ധനകാര്യ ബില്ലുകളൊഴിക) തടഞ്ഞു വക്കുകയോ അനുമതി നിഷേധിക്കുകയോ ചെയ്യാനുള്ള വീറ്റോ അധികാരം (veto power) പ്രസിഡന്റിനുണ്ട്. പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കുന്ന ബില്ലുകൾ നിയമമാകുന്നതിനു മുമ്പ് രാഷ്ട്രപതിയുടെ അംഗീകാരം നേടേണ്ടതുണ്ട്. രാഷ്ട്രപതിക്ക് പുനഃപരിശോധനക്കുവേണ്ടി ബില്ലുകൾ പാർലമെന്റിലേക്ക് തിരിച്ചയ്ക്കാനുള്ള വീറ്റോ അധികാരം പരിമിതമാണ്. കാരണം അതേ ബില്ല് പാർലമെന്റ് വീണ്ടും പാസ്സാക്കി പ്രസിഡന്റിന് സമർപ്പിച്ചാൽ അംഗീകാരം നൽകാൻ പ്രസിഡന്റ് ബാധ്യസ്ഥനാണ്. രാഷ്ട്രപതിക്ക് ഒരു ബില്ല് എത്രകാലം കൈവശം വച്ചിരിക്കാം എന്നതിനെകുറിച്ച് ഭരണഘടന പരാമർശിക്കുന്നില്ല. അതായത് പ്രസിഡന്റിന് പാർലമെന്റ് പാസ്സാക്കി അയക്കുന്ന ബില്ല് എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും കൈവശം വയ്ക്കാം. ഇത് രാഷ്ട്രപതിക്ക് മറ്റൊരു രീതിയിൽ വിറ്റോ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാൻ അവസരം നൽകും. ഇതിനെ 'പോക്കറ്റ് വീറ്റോ' (pocket veto) എന്നറിയപ്പെടുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ് മൂന്നാമത്തെ വിവേചനാധികാരം ഉയർന്നുവരുന്നത്. സാധാരണയായി ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള കക്ഷിയുടെ തലവനെയാണ് പ്രധാനമന്ത്രിയായി നിയമിക്കുന്നത്. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ പ്രസിഡന്റിന് വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്നാൽ ലോകസഭയിൽ ഒരു കക്ഷിക്കും ഭൂരിപക്ഷമില്ലാതാകുകയും രണ്ടോ മൂന്നോ നേതാക്കൾ സഖ്യം രൂപീകരിച്ചു ഗവൺമെന്റുണ്ടാക്കാൻ അവകാശവാദമുന്നയിക്കുകയും ചെയ്താൽ ആരെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി നിയമിക്കണമെന്ന് രാഷ്ട്രപതിക്ക് തീരുമാനിക്കാം. ഈ അവസരത്തിൽ രാഷ്ട്രപതി തന്റെ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിച്ച് ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണ ലഭിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള കക്ഷിയെ ഗവൺമെന്റുണ്ടാക്കാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു.

1989 മുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയമാറ്റങ്ങൾ രാഷ്ട്രപതിയുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. 1989 മുതൽ 1998 വരെ നടന്ന നാല് തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഒരു

പ്രധാനമന്ത്രിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ രാഷ്ട്രപതിയുടെ പങ്ക് (President's role in choosing the Prime Minister)

1977നു ശേഷം ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയം കൂടുതൽ മത്സരാധിഷ്ഠിതവും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഒരു കക്ഷിക്കും ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാത്ത സാഹചര്യവുമുണ്ടായി. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ രാഷ്ട്രപതി എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? 1998-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ BJPക്കും സഖ്യകക്ഷികൾക്കും 251 സീറ്റ് ലഭിച്ചു. ഭൂരിപക്ഷത്തിന് 21 സീറ്റ് കുറവുണ്ടായിരുന്നു. രാഷ്ട്രപതി കെ.ആർ.നാരായണൻ വളരെ ജാഗ്രതയോടെയുള്ള നടപടിക്രമം സ്വീകരിച്ചു. സഖ്യത്തിന്റെ നേതാവായ അടൽബിഹാരി വാജ്പേയിയോട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവകാശവാദത്തെ സാധുകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളുടെ രേഖകൾ ഹാജരാക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു അതുമാത്രമല്ല, അധികാരത്തിലേറി പത്തു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വിശ്വാസവോട്ട് തേടാനും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

കക്ഷിയോ മുന്നണിയോ ഭൂരിപക്ഷം നേടിയില്ല. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരണത്തിനും ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം തെളിയിക്കാനാവാത്ത പ്രധാനമന്ത്രിമാരുടെ ലോകസഭ പിരിച്ചുവിടാനുള്ള അഭ്യർത്ഥനയുടെ കാര്യത്തിലും രാഷ്ട്രപതിക്ക് ഇടപെടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രപതിയുടെ വിവേചനാധികാരം രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്ഥിരതയില്ലാത്ത സർക്കാരുകളും മുന്നണിഭരണവും രാഷ്ട്രപതിയുടെ അധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

മിക്കപ്പോഴും രാഷ്ട്രപതി ഔപചാരികമായ അധികാരിയും ആലങ്കാരികമായ രാഷ്ട്രത്തലവനും ആണ്. ഇത്തരത്തിൽ ഒരു രാഷ്ട്രപതി ആവശ്യമുണ്ട് എന്നത് നിങ്ങളെ അതിശയിപ്പിച്ചേക്കാം. പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ മന്ത്രിസഭ നിയമനിർമ്മാണസഭയിലെ ഭൂരിപക്ഷത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അതായത്, ഏതു സമയവും മന്ത്രിസഭ പുറത്താക്കപ്പെടുകയും പുതിയ മന്ത്രിസഭ അധികാരത്തിൽ വരികയും ചെയ്യാം. ഇത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ പ്രതീകാത്മകമായി രാജ്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതിനും പ്രധാനമന്ത്രിയെ നിയമിക്കാനും ചുമതലയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രപതി ആവശ്യമാണ്. ഇതാണ് സാധാരണ സാഹചര്യങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രപതിയുടെ കർത്തവ്യം. ഇതുകൂടാതെ ആർക്കും ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാത്ത അവസ്ഥ വന്നാൽ ഗവൺമെന്റിനെ നയിക്കാൻ ഒരു പ്രധാനമന്ത്രിയെ നിയമിക്കാനുള്ള അധിക ബാധ്യതയും പ്രസിഡന്റിനുണ്ട്.

ഇന്ത്യയുടെ ഉപരാഷ്ട്രപതി (The Vice President of India)

ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ അഞ്ച് വർഷത്തേക്കാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള രീതി തന്നെയാണ് ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഇലക്ടറൽ കോളേജിൽ പാർലമെന്റിലെ ഇരു സഭകളിലെയും അംഗങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. സംസ്ഥാന നിയമസഭാംഗങ്ങൾ ഇലക്ടറൽ കോളേജിന്റെ ഭാഗമല്ല. രാജ്യസഭ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ പാസ്സാക്കുകയും ലോകസഭ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രമേയത്തിലൂടെ മാത്രമേ ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ പുറത്താക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഉപരാഷ്ട്രപതി രാജ്യസഭയുടെ എക്സ് ഒഫിഷ്യോ ചെയർമാനാണ്. മരണം, രാജി, പുറത്താക്കൽ (ഇംപീച്ച്മെന്റ്) എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ രാഷ്ട്രപതിയുടെ സ്ഥാനം ഒഴിവു വരികയാണെങ്കിൽ ഉപരാഷ്ട്രപതി രാഷ്ട്രപതിയുടെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. പുതിയ രാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുവരെയോ പരമാവധി ആറ് മാസം വരെയോ മാത്രമേ ഉപരാഷ്ട്രപതിക്ക് രാഷ്ട്രപതിയുടെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. രാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന ഫക്രുദീൻ അലി അഹമ്മദ് അന്തരിച്ചപ്പോൾ പുതിയ രാഷ്ട്രപതിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുവരെ ഉപരാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന ബി.ഡി.ജട്ടി രാഷ്ട്രപതിയായി പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി.

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക (Check your progress)

ദളിത് വിഭാഗങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങൾ തടയുന്നതിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് പരാജയപ്പെട്ട സാഹചര്യത്തിൽ സംസ്ഥാനത്ത് രാഷ്ട്രപതിഭരണം ഏർപ്പെടുത്താൻ പ്രധാനമന്ത്രി ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് സങ്കല്പിക്കുക. പക്ഷേ രാഷ്ട്രപതിയുടെ നിലപാട് വ്യത്യസ്തമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത സാഹചര്യത്തിൽ മാത്രമേ രാഷ്ട്രപതി ഭരണം പോലെയുള്ള കടുത്ത നടപടികളിലേക്കു പോകാവൂ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന ഏതു നടപടിയായിരിക്കും രാഷ്ട്രപതി സ്വീകരിക്കുക.

a. രാഷ്ട്രപതി ഭരണം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കില്ല എന്ന് പ്രധാനമന്ത്രിയെ അറിയിക്കും.
b. പ്രധാനമന്ത്രിയെ പിരിച്ചുവിടുക
c. സംസ്ഥാനത്ത് CRPF -നെ അയയ്ക്കാൻ പ്രധാനമന്ത്രിയോട് ആവശ്യപ്പെടുക.
d. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നിലപാടിലെ തെറ്റ് ചൂണ്ടികാണിച്ചു കൊണ്ട് പത്രപ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിക്കുക.
e. പ്രധാനമന്ത്രിയുമായി ചർച്ച ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. പക്ഷേ പ്രധാനമന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ രാഷ്ട്രപതി ഭരണത്തിനുള്ള ഉത്തരവിൽ ഒപ്പുവയ്ക്കുക.

പ്രധാനമന്ത്രിയും മന്ത്രിസഭയും (Prime Minister and Countil of Ministers)

പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ഓഫീസിനെകുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കാതെ ഗവൺമെന്റിനെ കുറിച്ചോ ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ കുറിച്ചോ ചർച്ചകൾ ഉണ്ടാകാറില്ല. ഇത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുമോ?

കാർട്ടൂൺ വായിക്കാം

22 ആഗസ്റ്റ് 1954

പ്രധാനമന്ത്രിയില്ലാതെ മന്ത്രിസഭയില്ല. പ്രധാനമന്ത്രി എങ്ങനെയാണ് മന്ത്രിസഭയെ 'നയിക്കു'ന്നത് എന്നാണ് ഈ കാർട്ടൂൺ കാണിക്കുന്നത്.

പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശാനുസരണമാണ് രാഷ്ട്രപതി തന്റെ അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുന്നത് എന്ന് ഈ പാഠത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് നമ്മൾ ചർച്ച ചെയ്തിരുന്നു. പ്രധാനമന്ത്രിയാണ് മന്ത്രിസഭയുടെ തലവൻ. ആയതിനാൽ മന്ത്രിസഭയുടെ തലവൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രധാനമന്ത്രി നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഭരണാധികാരിയായി മാറുന്നു.

പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് ലോകസഭയുടെ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ ഭൂരിപക്ഷം പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധികാരത്തെ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കുന്നു. ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണ നഷ്ടപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ തന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് അധികാരം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ ഏറെക്കാലം കോൺഗ്രസ് കക്ഷിക്ക് ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുകയും ആ കക്ഷിയുടെ നേതാവ് പ്രധാനമന്ത്രിയാവുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1989 മുതൽ ഒരു കക്ഷിക്കും ലോക സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാത്ത സാഹചര്യങ്ങളു ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ വിവിധ കക്ഷികൾ ചേർന്ന് മുന്നണി രൂപീകരിച്ച് സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം നേടുന്നു. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ മുന്നണിക്ക് ഏറ്റവും സ്വീകാര്യനായ നേതാവാണ് പ്രധാനമന്ത്രിയാവുന്നത്. ഔപചാരികമായി ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്നയാളെ രാഷ്ട്രപതി പ്രധാനമന്ത്രിയായി നിയമിക്കുന്നു.

മന്ത്രി സഭാംഗങ്ങൾ ആരെല്ലാമാണെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. അവരുടെ വകുപ്പുകളും പദവിയും ഏതെല്ലാമാണെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതും പ്രധാനമന്ത്രിയാണ്. ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രവർത്തനപരിചയവും രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യവും കണക്കിലെടുത്താണ് ക്യാബിനറ്റ് മന്ത്രി, സഹമന്ത്രി, ഉപമന്ത്രി തുടങ്ങിയ പദവി (rank) കൾ തീരുമാനിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മുഖ്യമന്ത്രിയാണ് സ്വന്തം പാർട്ടിയിൽ നിന്നോ കക്ഷികളിൽ നിന്നോ മന്ത്രിമാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. പ്രധാനമന്ത്രിയും മന്ത്രിമാരും പാർലമെന്റംഗങ്ങൾ ആയിരിക്കണം. പാർലമെന്റംഗമല്ലാത്ത ഒരാൾ മന്ത്രിയോ പ്രധാനമന്ത്രിയോ ആകുകയാണെങ്കിൽ ആറു മാസത്തിനുള്ളിൽ പാർലമെന്റിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കാം

Is that all that matters, the portfolio? The house, the car, the servants, travel, the foreign trips, the security, the secretaries, etc., don't they mean anything to you?

R K Laxman in The Times

എന്തുകൊണ്ടാണ് ആളുകൾ മന്ത്രിമാരാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ഈ കാർട്ടൂൺ കാണിക്കുന്നത് ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കും പദവിക്കും വേണ്ടിയാണെന്നാണ്. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് ചില വകുപ്പുകൾക്കു വേണ്ടി കിടമത്സരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ ചില അംഗങ്ങൾക്ക് മന്ത്രിമാരെ പ്രധാനമന്ത്രിയോ മുഖ്യമന്ത്രിയോ തീരുമാനിക്കുന്നതിനു പകരം നിയമ നിർമ്മാണസഭ നേരിട്ട് തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവരായിരുന്നു.

എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ സ്വിസ്സ് സംവിധാനത്തിലേതുപോലെ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയമനിർമ്മാണ സഭ നിശ്ചിതകാലത്തേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് പ്രവിശ്യകൾക്ക് ഏറ്റവും അഭികാമ്യം. ഏകകൈമാറ്റ വോട്ടു വ്യവസ്ഥയാണ് എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗം. കാരണം, എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടേയും താൽപര്യങ്ങൾക്ക് ഇതുവഴി പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുകയും തങ്ങൾക്ക് മതിയായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചില്ല എന്ന തോന്നൽ ഒരു കക്ഷിക്കും ഉണ്ടാവുകയുമില്ല".

ബീഗം ഐസാസ് റസൂൽ, CAD, വോള്യം IV, പേജ് 631, 17 ജൂലൈ 1947
(Begum Aizaz Rasul, CAD, Vol.IV.P631,17 July 1947)

മന്ത്രിസഭയുടെ വലിപ്പം (Size of the Council of Ministers)

2003-ലെ 91-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നിയമത്തിനു മുമ്പ് മന്ത്രിസഭയുടെ വലിപ്പം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത് അതാത് കാലത്തെ അടിയന്തിരസ്ഥിതിയും സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദവും കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത് വളരെ വലിപ്പമുള്ള മന്ത്രിസഭകളുടെ രൂപീകരണത്തിനു കാരണമായി, കൂടാതെ ഒരു പാർട്ടിക്കും വ്യക്തമായ ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാത്ത അവസ്ഥയിൽ മന്ത്രിസ്ഥാനം വാഗ്ദാനം നൽകി ഭൂരിപക്ഷം ഉറപ്പാക്കുന്ന പ്രവണത ഉണ്ടായി. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഇത്തരം പ്രവണത ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ മന്ത്രിമാരുടെ എണ്ണം ലോകസഭയുടെ ആകെ അംഗസംഖ്യയുടെ (സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമ നിർമ്മാണ സഭകളിലെ) പതിനഞ്ചു ശതമാനത്തിൽ കവിയരുതെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന ഭേദഗതി നടപ്പിലാക്കേണ്ടി വന്നു.

എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് പാർലമെന്റ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വിവിധ മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിക്കും. പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷത എന്നത് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലുമാണ് പ്രവർത്തിക്കുക എന്നത് നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുമാണ്.

മന്ത്രിസഭക്ക് ലോകസഭയോടാണ് കൂട്ടുത്തരവാദിത്വമുള്ളത്. ലോകസഭയുടെ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മന്ത്രിസഭ രാജിവയ്ക്കണം എന്നാണ് ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. പാർലമെന്റിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് കമ്മറ്റിയെന്ന നിലയിൽ മന്ത്രിസഭ പാർലമെന്റിനുവേണ്ടി കൂട്ടായ്മയോടെ ഭരണം നടത്തുന്നു എന്ന തത്വത്തിനാണ് ഇവിടെ ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം എന്നത് മന്ത്രിസഭയുടെ ഐക്യം എന്ന തത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. അതായത് ഒരു മന്ത്രിക്കെതിരെയുള്ള അവിശ്വാസം മന്ത്രിസഭയുടെ രാജിയിലേക്കു നയിക്കും

എന്നർത്ഥം. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു മന്ത്രിക്ക് മന്ത്രിസഭയുടെ തീരുമാനങ്ങളിൽ വിജോയിപ്പുണ്ടെങ്കിൽ തീരുമാനമെന്തായാലും അദ്ദേഹം നിർബന്ധമായും അത് അംഗീകരിക്കുകയോ രാജിവയ്ക്കുകയോ വേണം. കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം നിലനിൽക്കുമ്പോൾ മന്ത്രിസഭയുടെ ഏതൊരു നയവും പിന്തുടരാൻ എല്ലാമന്ത്രിമാരും ബാധ്യസ്ഥരാണ്.

ഇന്ത്യയിൽ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് ഗവൺമെന്റിൽ ഉന്നതമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്. പ്രധാനമന്ത്രിയില്ലാതെ മന്ത്രിസഭ നിലനിൽക്കില്ല. പ്രധാനമന്ത്രി സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത് സ്ഥാനമേറ്റതിനു ശേഷമാണ് മന്ത്രിസഭ നിലവിൽ വരുന്നത്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ മരണമോ രാജിയോ സ്വാഭാവികമായും മന്ത്രിസഭയുടെ അന്ത്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. അതേ സമയം ഒരു മന്ത്രിയുടെ പുറത്താക്കലോ രാജിയോ മന്ത്രിയുടെ ഒഴിവ് മാത്രമേ സൃഷ്ടിക്കുന്നുള്ളൂ. മന്ത്രിസഭയേയും രാഷ്ട്രപതിയേയും പാർലമെന്റിനേയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണിയാണ് പ്രധാനമന്ത്രി. അതുകൊണ്ടാണ് പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്രു പ്രധാനമന്ത്രിയെ 'ഗവൺമെന്റിന്റെ അച്ചാണി' (the linch pin of the Government) എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. മന്ത്രിസഭയുടെ ഭരണസംബന്ധമായ തീരുമാനങ്ങൾ, നിയമനിർമ്മാണത്തിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നിവ രാഷ്ട്രപതിയെ അറിയിക്കാനുള്ള ഭരണഘടനാപരമായ ഉത്തരവാദിത്വം പ്രധാനമന്ത്രിക്കുണ്ട്. ഗവൺമെന്റിന്റെ സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങളിലും നയരൂപീകരണത്തിലും പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് സുപ്രധാന പങ്കുണ്ട്. മന്ത്രിസഭയുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണം, ലോകസഭയിലെ നേതൃത്വം, ബ്യൂറോക്രസിയുടെ മേലുള്ള ആജ്ഞാശക്തി, മാധ്യമസ്വാധീനം, തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഉയർത്തികാട്ടുന്ന വ്യക്തി വൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ, അന്തർദ്ദേശീയ ഉച്ചകോടികളിലും വിദേശപര്യടനങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്ന ദേശീയനേതാവ് എന്ന പ്രതിച്ഛായ തുടങ്ങി വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങളിലാണ് പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധികാരങ്ങൾ പ്രകടമാവുന്നത്.

ഒരു വ്യക്തി പ്രധാനമന്ത്രിയാകുന്നത്

അയാൾക്കധികാരമുള്ളതുകൊണ്ടാണോ അതോ പ്രധാനമന്ത്രിയായശേഷം അയാൾക്ക് അധികാരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതാണോ?

എന്നിരുന്നാലും പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധികാരവും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രയോഗവും നിലവിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചായിരിക്കും. ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഒരു കക്ഷിയിൽ നിന്നുള്ളവരാണ് പ്രധാനമന്ത്രിയും മന്ത്രിസഭയുമെങ്കിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ സ്ഥാനം ചോദ്യം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത വിധം ശക്തമാണ്. എന്നാൽ മുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ അധികാരത്തിൽ വരുമ്പോൾ സ്ഥിതി വ്യത്യസ്തമാകുന്നു. 1989 മുതൽ വിവിധ മുന്നണി ഗവൺമെന്റുകൾ അധികാരത്തിൽ വന്നതിന്

നമ്മൾ സാക്ഷികളാണ്. അവയിൽ പലതും ലോകസഭയുടെ കാലാവധി തികച്ചിട്ടില്ല. അവർ ഭൂരിപക്ഷം നഷ്ടപ്പെട്ട് രാജിവക്കുകയോ പുറത്താക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ ബാധിച്ചു.

ഒന്നാമതായി പ്രധാനമന്ത്രിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ രാഷ്ട്രപതിക്കുള്ള വിവേചനാധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ ഇടവരുത്തി. രണ്ടാമതായി, മുന്നണി രാഷ്ട്രീയം, രാഷ്ട്രീയ പങ്കാളികൾ തമ്മിൽ കൂടുതൽ ചർച്ചകൾ അനിവാര്യമാക്കി തീർത്തു. ഇത് പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ അധികാര ചോർച്ചയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, മന്ത്രിമാരെ നിശ്ചയിക്കുക, അവരുടെ പദവിയും വകുപ്പുകളും തീരുമാനിക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ വിശേഷാധികാരങ്ങളുടെ മേൽ നിയന്ത്രണം കൊണ്ടുവന്നു. നാലാമതായി, ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങളും പരിപാടികളും പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് ഒറ്റക്ക് തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയാതായി. വ്യത്യസ്ത പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുള്ള രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു മുമ്പോ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു ശേഷമോ മുന്നണികളായി ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിച്ചു. നിരന്തരമായ ചർച്ചകൾക്കും ഒത്തുതീർപ്പുകൾക്കും ശേഷമാണ് നയങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ ഈ പ്രക്രിയയിലാകെ ഗവൺമെന്റിന്റെ തലവൻ എന്നതിനെക്കാൾ ഒരു മധ്യസ്ഥൻ എന്ന നിലക്കാണ് പ്രധാന മന്ത്രിക്ക് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടി വരുന്നത്.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കാം

My troubles are not over - I won the confidence vote!

R K Laxman in The Times of India.

വിശ്വാസപ്രമേയം വിജയിച്ച ശേഷവും മുഖ്യമന്ത്രി അസന്തുഷ്ടനാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ഊഹിക്കാൻ കഴിയുമോ

ചില വ്യത്യാസങ്ങളോടെയുള്ള പാർലമെന്ററി എക്സിക്യൂട്ടീവ് തന്നെയാണ് സംസ്ഥാനതലങ്ങളിലും നിലനിൽക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനത്ത് രാഷ്ട്രപതി നിയമിക്കുന്ന ഗവർണർ (കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ ഉപദേശാനുസരണം) ഉണ്ട് എന്നതാണ് പ്രധാന വ്യത്യാസം. പ്രധാനമന്ത്രിയെപ്പോലെ മുഖ്യമന്ത്രിയും നിയമനിർമ്മാണ സഭയിലെ ഭൂരിപക്ഷ കക്ഷിയുടെ നേതാവാണെങ്കിലും ഗവർണർക്ക് കൂടുതൽ വിവേചനാധികാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും സംസ്ഥാനതലത്തിലും പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രധാന തത്വങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു.

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക (Check your progress)

പ്രധാനമന്ത്രിയാണ് മന്ത്രിമാരെ നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്ന് കരുതുക. അദ്ദേഹം എന്താണ് ചെയ്യുക?

a. വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ളവരെ തെരഞ്ഞെടുക്കും.

b. സ്വന്തം കക്ഷിയിലെ ആളുകളെ മാത്രം തെരഞ്ഞെടുക്കും.

c. വ്യക്തിപരമായി തന്നോട് വിശ്വാസവും കൂറും ഉള്ളവരെ തെരഞ്ഞെടുക്കും.

d. ഗവൺമെന്റിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നവരെ തെരഞ്ഞെടുക്കും.

e. സ്ഥാനമോഹികളിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രീയ പിൻബലമുള്ളവരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു

സ്ഥിരം എക്സിക്യൂട്ടീവ് : ബ്യൂറോ ക്രസി (Permanant Executive : Bureaucracy)

മന്ത്രിമാരുടെ തീരുമാനങ്ങൾ ആരാണ് നടപ്പിലാക്കുന്നത്?

ഗവൺമെന്റിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഘടകത്തിൽ പ്രധാനമന്ത്രി, മന്ത്രിമാർ, ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം (bureaucracy) അഥവാ ഭരണയന്ത്രം എന്നിവർ ഉൾപ്പെടുന്നു. സൈനികസേവനത്തിൽ നിന്ന് ഇതിനുള്ള വ്യത്യാസം അടിവരയിടുന്നതിനാണ് ഇതിനെ സിവിൽ സർവ്വീസ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ വൈദഗ്ധ്യവും പരിശീലനവും നേടിയിട്ടുള്ള ഗവൺമെന്റിന്റെ സ്ഥിരം ഉദ്യോഗസ്ഥർ നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിലും അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതിലും മന്ത്രിമാരെ സഹായിക്കുന്നു.

ജനാധിപത്യത്തിൽ ഭരണത്തിന്റെയും ഗവൺമെന്റിന്റെയും നിയന്ത്രണവും മേൽനോട്ടവും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കും മന്ത്രിമാർക്കുമായിരിക്കും. പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗം ഭരണകൂടത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്. നിയമനിർമ്മാണവിഭാഗം സ്വീകരിക്കുന്ന നയങ്ങൾ ഉദ്യോഗസ്ഥർ ലംഘിക്കാൻ പാടില്ല. ഭരണത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ നിയന്ത്രണം നിലനിർത്തുക എന്നത് മന്ത്രിമാരുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ഇന്ത്യ വിദഗ്ദമായ ഒരു ഭരണസംവിധാനത്തിന് രൂപം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതേസമയം തന്നെ ഈ ഭരണസംവിധാനം രാഷ്ട്രീയമായി ഉത്തരവാദിത്വം ഉള്ളതും ആണ്. അതോടൊപ്പം തന്നെ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം (Bureaucracy) രാഷ്ട്രീയ നിഷ്പക്ഷത പുലർത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് നയപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകളെടുക്കുകയില്ല എന്നാണ്

ഇതിലൂടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു പാർട്ടി പരാജയപ്പെടുകയും പുതിയ ഗവൺമെന്റിന് മുൻ ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങൾക്കു പകരം പുതിയ നയങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് ജനാധിപത്യത്തിൽ സാധ്യമാണ്. അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ നയരൂപീകരണത്തിലും അവ നടപ്പാക്കുന്നതിലും വിശ്വസ്തയോടും കാര്യക്ഷമമായും പ്രവർത്തിക്കുക എന്നത് ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്.

ഇന്ത്യയിലെ ബ്യൂറോക്രസി ഇന്നൊരു സങ്കീർണ്ണമായ വ്യവസ്ഥയാണ്. അഖിലേന്ത്യാ സർവ്വീസുകൾ, സംസ്ഥാന സർവ്വീസുകൾ, പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ, പൊതുമേഖലാ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്ന സാങ്കേതിക മാനേജീരിയൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നിവർ അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. രാഷ്ട്രീയ നിഷ്പക്ഷതയും വൈവിദ്ധ്യവും പുലർത്തുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെകുറിച്ച് നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. സിവിൽ സർവ്വീസ് അഥവാ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ യോഗ്യതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിഷ്പക്ഷമായി തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിലെ സിവിൽസർവ്വീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരെ (Civil servants) തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷനെയാണ് (UPSC) സമാനമായി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷനുകൾ ഉണ്ട്. പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷനിലെ അംഗങ്ങളെ ഒരു നിശ്ചിത കാലയളവിലേക്കാണ് നിയമിക്കുന്നത്. സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയുടെ അന്വേഷണത്തിനു വിധേയമായി മാത്രമേ അവരെ നീക്കം ചെയ്യാനോ സസ്പെൻഡു ചെയ്യാനോ പാടുള്ളൂ.

യോഗ്യതയുടേയും കാര്യക്ഷമതയുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സിവിൽസർവ്വീസിനെ നിയമിക്കുന്നതെങ്കിലും സമൂഹത്തിലെ ദുർബലവിഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും പൊതു ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരവും ഭരണഘടന ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടെ ദളിതർക്കും ആദിവാസികൾക്കും ഭരണഘട തൊഴിൽ സംവരണം ഉറപ്പു നൽകുന്നു. പിന്നീട് സ്ത്രീകൾക്കും മറ്റു പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്കും സംവരണത്തിന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തെ കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യമുള്ളതും ഒപ്പം തന്നെ സിവിൽ സർവ്വീസിലേക്കുള്ള നിയമനത്തിൽ സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങൾ കടന്നു വരുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉദ്യോഗസ്ഥർ ജനങ്ങളെ സേവിക്കാനുള്ളവരാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ജനങ്ങളെല്ലായ്പോഴും ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥരെ ഭയപ്പെടുകയും ഉദ്യോഗസ്ഥർ യജമാനന്മാരെപ്പോലെ പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

യൂണിയൻ പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മിഷൻ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് സർവ്വീസ്, ഇന്ത്യൻ പൊലീസ് സർവ്വീസ് എന്നിവയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥരാണ് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ജില്ലാതലത്തിൽ

സിവിൽ സർവ്വീസിന്റെ വർഗ്ഗീകരണം
(classification of Civil Serivice)

ഗവൺമെന്റിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ് ജില്ലാ കളക്ടർ. കളക്ടർ സാധാരണയായി ഒരു IAS ഓഫീസറാണെന്നും കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ സേവന വേതന വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ചാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഒരു പ്രത്യേക സംസ്ഥാനത്തിൽ നിയമിതനാകുന്ന ഒരു IAS അല്ലെങ്കിൽ IPS ഓഫീസർ സംസ്ഥാന സർക്കാരിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും കേന്ദ്രഗവൺമെന്റാണ് IAS, IPS ഓഫീസർമാരെ നിയമിക്കുന്നത്. അവർക്ക് കേന്ദ്ര സർവ്വീസിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാവുന്നതാണ്. ഏറ്റവും പ്രധാനമായി അവർക്കെതിരെ അച്ചടക്കനടപടി സ്വീകരിക്കാൻ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥർ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലുമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നു. UPSC നിയമിക്കുന്ന IAS, IPS ഉദ്യോഗസ്ഥരെ കൂടാതെ സംസ്ഥാന പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷനിലൂടെ നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരും ചേർന്നാണ് സംസ്ഥാന ഭരണ നിർവ്വഹണം നടത്തുന്നത്. ഈ സവിശേഷത സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനുമേൽ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണം ശക്തിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്ന് ഫെഡറലിസം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം പിന്നീട് പഠിക്കും. ഗവൺമെന്റിന്റെ ക്ഷേമ പദ്ധതികൾ ജനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള ഉപകരണമാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം. എന്നാൽ മിക്കപ്പോഴും സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ സമീപിക്കാൻ ആളുകൾ ഭയപ്പെടുന്നു. സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളോടും പ്രതീക്ഷകളോടും അനുകൂലമല്ലാത്ത പ്രതികരണമാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതാണ് പൊതുവായ അനുഭവം. ജനാധിപത്യപരമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഗവൺമെന്റുകൾ ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ മാത്രമേ ചിലപ്രശ്നങ്ങളെങ്കിലും ഫലപ്രദമായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ. അതേസമയം തന്നെ അമിതമായ രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടൽ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ കൈകളിലെ ഉപകരണമായി മാറ്റുകയും ചെയ്യും. ഭരണഘടന ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിന്റെ നിയമനത്തിനുവേണ്ടി ഒരു സ്വതന്ത്ര സംവിധാനം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥരെ അവരുടെ കർത്തവ്യ നിർവ്വഹണത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലിൽ നിന്നും സംരക്ഷിക്കാൻ ഒരു വ്യവസ്ഥയും ഇല്ല എന്ന് ധാരാളം ആളുകൾ ചിന്തിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിന്റെ പൗരന്മാരോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പാക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായ വകുപ്പുകൾ ഇല്ല എന്ന തോന്നലും നിലനിൽക്കുന്നു. വിവരാവകാശം പോലുള്ള നടപടികൾ ചെറിയൊരളവുവരെ ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ ചുമതലാബോധമുള്ളവരും ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവരും ആക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉപസംഹാരം (Conclusion)

ആധുനിക കാലത്തെ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം ഗവൺമെന്റിന്റെ ശക്തമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണ്. മറ്റു വിഭാഗങ്ങളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉന്നതമായ അധികാരങ്ങളാണ് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിനുള്ളത്. ഇത് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിനുമേൽ ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു നിയന്ത്രണം അനിവാര്യമാക്കുന്നു. കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം നിരന്തരമായ മേൽനോട്ടത്തിനും നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കും വിധേയമായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഒരുൾക്കാഴ്ച ഭരണഘടന നിർമ്മാതാക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണവർ പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചത്.നിശ്ചിത ഇടവേളകളിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും അധികാരനിർവ്വഹണത്തിൽ ഉള്ള ഭരണഘടനാപരമായ നിയന്ത്രണവും ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രീയവും ചേർന്ന് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ ഉത്തരവാദ പൂർണ്ണമാക്കി മാറ്റുന്നു.

അഭ്യാസം (Exercises)

1. ഒരു പാർലമെന്ററി കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം എന്നാൽ

a. ഒരു പാർലമെന്റുള്ള കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗം.

b. പാർലമെന്റ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം

c. പാർലമെന്റ് കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

d. കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗം പാർലമെന്റിലെ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണയെ ആശ്രയിക്കുന്നു.

2. ഈ സംഭാഷണം വായിക്കൂ ഏത് വാദഗതിയോടാണ് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്?

അമിത് : ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥകൾ പരിശോധിച്ചാൽ പ്രസിഡന്റ് ഒരു റബ്ബർ സ്റ്റാമ്പ് (Rubber stamp) ആണെന്ന് തോന്നും.

ശ്യാമ : പ്രധാനമന്ത്രിയെ രാഷ്ട്രപതി നിയമിക്കുന്നു അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനന് പ്രധാനമന്ത്രിയെ മാറ്റാൻ അധികാരമുണ്ട്.

രാജേഷ് : നമുക്ക് ഒരു രാഷ്ട്രപതിയുടെ ആവശ്യമില്ല. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുശേഷം, പാർലമെന്റ് ചേർന്ന് ഒരു നേതാവിനെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി തെരഞ്ഞെടുത്താൽ മതിയാകും.

3. ചേരുംപടി ചേർക്കുക.

i.	നിയമിക്കപ്പെട്ട സംസ്ഥാനത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു.	ഇന്ത്യൻ ഫോറിൻ സർവ്വീസ്
ii.	രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തോ, രാജ്യത്തിനകത്തുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും സ്ഥലത്തോ ഉള്ള കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ഓഫീസിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു.	സംസ്ഥാന സിവിൽ സർവ്വീസ്
iii.	അനുവദിക്കപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക സംസ്ഥാനത്ത് ജോലി ചെയ്യുന്നു. താൽക്കാലികമായികേന്ദ്രത്തിലേക്കും അയയ്ക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്	അഖിലേന്ത്യ സർവ്വീസ്
iv.	ഇന്ത്യൻ ദൗത്യത്തിനുവേണ്ടി വിദേശത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നു.	കേന്ദ്രസർവ്വീസ്

4. താഴെപ്പറയുന്ന വാർത്തകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന മന്ത്രാലയം കണ്ടെത്തുക. ഇത് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് മന്ത്രാലയമാണോ? അതോ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെയോ? എന്തുകൊണ്ട്?

a. ഔദ്യോഗിക വിജ്ഞാപന പ്രകാരം 2004 – 05 ൽ VII, X, XI ക്ലാസ്സുകളിലെ പാഠപുസ്തകത്തിന്റെ നവീകരിച്ച പതിപ്പുകൾ തമിഴ്നാട് പാഠപുസ്തക കോർപ്പറേഷൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായിരിക്കും.

b. ഇരുമ്പുഖനി കയറ്റുമതിക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതിന് തിരക്കേറിയ തിരുവള്ളൂർ ചെന്നൈ മേഖലയിലൂടെ ഒരു പുതിയ റെയിൽപ്പാത കടന്നുപോകും. ഏകദേശം 80 കിലോമീറ്റർ നീളമുള്ള പുതിയ പാത പുത്തീർ വഴി തുറമുഖത്തിനു സമീപമുള്ള അത്തിപ്പട്ടു വരെ എത്തുകയും ചെയ്യും.

c. രാമായൺ പേട്ട മണ്ഡലത്തിലെ കർഷക ആത്മഹത്യയെകുറിച്ച് പരിശോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രൂപീകരിച്ച 3 അംഗങ്ങളുള്ള സബ് ഡിവിഷണൽ കമ്മറ്റി, വിളവിലെ പരാജയം മൂലമുണ്ടായ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിമൂലമാണ് ഈ മാസം രണ്ട് കർഷകർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തതെന്ന് കണ്ടെത്തി.

5. പ്രധാനമന്ത്രിയെ നിയമിക്കുമ്പോൾ, രാഷ്ട്രപതി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.

a. ലോകസഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ കക്ഷിയുടെ നേതാവിനെ

b. ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷപിന്തുണയുള്ള മുന്നണിയിലെ വലിയ കക്ഷിയുടെ നേതാവിനെ

c. രാജ്യസഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ കക്ഷിയുടെ നേതാവിനെ

d. ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണയുള്ള മുന്നണിയുടെയോ കക്ഷിയുടേയോ നേതാവിനെ

6. ഈ ചർച്ച പരിശോധിച്ച് ഇന്ത്യക്ക് ബാധകമായിട്ടുള്ള വസ്തുത കണ്ടെത്തുക.

അലോക് : പ്രധാനമന്ത്രി ഒരു രാജവിനെപ്പോലെയാണ്, അദ്ദേഹമാണ് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും, തീരുമാനിക്കുന്നത്.

ശേഖർ : (1) അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേക അധികാരം യാതൊന്നും തന്നെയില്ല.

(2) പ്രധാനമന്ത്രി 'തുല്യരിൽ ഒന്നാമൻ' മാത്രമാണ്.

(3) എല്ലാ മന്ത്രിമാർക്കും പ്രധാനമന്ത്രിക്കും ഒരേ അധികാരം തന്നെയാണ്.

ബോബി : ഗവൺമെന്റിന് പിന്തുണ നൽകുന്നവരുടേയും പാർട്ടി അംഗങ്ങളുടേയും പ്രതീക്ഷകൾക്ക് പരിഗണന നൽകേണ്ട ചുമതല പ്രധാനമന്ത്രിക്കുണ്ട്. എല്ലാത്തിലും ഉപരിയായി നയരൂപീകരണത്തിനു മന്ത്രിമാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് അധികാരം കൂടുതലാണ്.

7. മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രസിഡന്റ് ബാധ്യസ്ഥനാണ് എന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? 100 വാക്കുകളിൽ കുറയാതെ നിങ്ങളുടെ ഉത്തരം നൽകുക.

8. പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിലുള്ള കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിൽ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനായി നിയമനിർമ്മാണ സഭക്ക് ഒട്ടനവധി അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ട്. കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

9. ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അമിതമായ രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനം ഉണ്ട് എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. മന്ത്രിമാരോട് ഉത്തരവാദിത്വം ഇല്ലാത്ത കൂടുതൽ സ്വയം ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

a ഭരണം കൂടുതൽ ജനകീയമാക്കുന്നതിന് ഇത് സഹായകരമാണെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുവോ?

b. ഇത് ഭരണം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുവോ?

c. ഭരണത്തിനുമേൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കുള്ള പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം എന്നതാണോ ജനാധിപത്യം കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്?

10. നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തിനു പകരം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദം എന്ന നിർദ്ദേശത്തെകുറിച്ച് 200 വാക്കുകളിൽ ഒരു ഉപന്യാസം തയ്യാറാക്കുക.

അധ്യായം 5

നിയമ നിർമ്മാണ സഭ(LEGISLATURE)

ആമുഖം

ഇന്ത്യയിലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളുടെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിന് നാം സ്വീകരിച്ച രീതികളെ കുറിച്ചും മുൻ അധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ പഠിച്ചുവല്ലോ ? നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾ ജനങ്ങളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും അവ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തെരഞ്ഞെടുത്ത നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾ എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റുകളെ നിലനിർത്തുന്നതിൽ അവ എങ്ങനെ സാഹായിക്കുന്നുവെന്നും നാം ഈ പാഠഭഗത്തിൽ പഠിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റ്, സംസ്ഥാന നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾ എന്നിവയുടെ ഘടന, പ്രവർത്തനം, ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റുകളിലുള്ള അവയുടെ പ്രാധാന്യം എന്നിവയെ പറ്റി നമുക്ക് ഈ പാഠഭാഗത്ത് നിന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ഈ അധ്യായം വായിക്കുന്നതിലൂടെ

- നിയമ നിർമ്മാണ സഭകളുടെ പ്രാധാന്യം
- ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിന്റെ ഘടന, അധികാരം, പ്രവർത്തനം
- നിയമ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയ.
- പാർലമെന്റ് കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗത്തെ എങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു.
- എങ്ങനെ പാർലമെന്റ് സ്വയം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നിവ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

നമുക്ക് എന്തിനാണ് ഒരു നിയമ നിർമ്മാണ സഭ (WHY DO WE NEED A PARLIAMENT)

നിയമ നിർമ്മാണ സഭ കേവലം നിയമം നിർമ്മിക്കുവാൻമാത്രമുള്ള ഒരു സമിതി അല്ല. അവയുടെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് നിയമ നിർമ്മാണം. എല്ലാ ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയകളുടെയും സിരാകേന്ദ്രമാണ് നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ. സഭ ബഹിഷ്ക്കരിക്കൽ, പ്രതിഷേധങ്ങൾ, പ്രകടനങ്ങൾ, ഐക്യപ്പെടലുകൾ, സഹകരണങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ മിക്കപ്പോഴും ദൃശ്യമാണ്. ഇവയിലോരോന്നിനും ചില അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. കാര്യക്ഷമവും ഫലപ്രദവും പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവവുമുള്ള നിയമ നിർമാണ സഭകൾ ഒരു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിജയത്തിന് തീർച്ചയായും അനിവാര്യമാണ്. ജനപ്രതിനിധികൾക്ക് ജനങ്ങളോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിന് നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. തീർച്ചയായും ഇത് പ്രാതിനിധ്യ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വമാണ്.

മിക്കവാറും ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനം നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ നിന്നും കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിലേക്ക് വഴിമാറുന്നതായി കാണാം. നയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതും ഭരണത്തിന്റെ അജണ്ട തീരുമാനിക്കുന്നതും അവ നടപ്പിലാക്കുന്നതും കാബിനറ്റാണ്. ഇന്ത്യയിലും ഇതാണ് സ്ഥിതി. ഇത്തരം കാരണങ്ങളാൽ വിമർശകർ പാർലമെന്റിന്റെ സ്ഥാനം ക്ഷയിച്ചു വരികയാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട് എത്ര ശക്തമായ കാബിനറ്റാണ് നിലവിലുള്ളതെങ്കിൽ പോലും അതിന് നിയമ നിർമ്മാണ സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം അനിവാര്യമാണ്. എത്ര ശക്തനായ നേതാവാണെങ്കിലും അദ്ദേഹം പാർലമെന്റിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും അവിടെ നിന്നുയരുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് തൃപ്തികരമായ തരത്തിൽ മറുപടി നൽകേണ്ടതായുംവരും. ഇവിടെയാണ് പാർലമെന്റിന്റെ യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യ ശക്തി കുടികൊള്ളുന്നത്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും അവയെ കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളുടെയും ഏറ്റവും മികച്ച വേദിയായാണ് ഇതിനെ കാണുന്നത്. ഗവൺമെന്റിന്റെ മറ്റേത് ഘടകങ്ങളെക്കാളും ഏറ്റവും പ്രാതിനിധ്യ സ്വാഭാവമുള്ള ഘടകമാണ് പാർലമെന്റെന്ന് അതിന്റെ ഘടന പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. മുകളിൽ പറഞ്ഞതിനുപരിയായി ഗവൺമെന്റിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനും പിരിച്ചുവിടുവാനും പാർലമെന്റിന് അധികാരമുണ്ട്.

പ്രവർത്തനം

താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പത്ര വാർത്തകൾ വായിച്ചതിനുശേഷം നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുകയെന്ന് ചിന്തിക്കുക. ഓരോ പത്ര റിപ്പോർട്ടും വായിച്ചതിനു ശേഷം എങ്ങനെയാണ് നിയമനിർമ്മാണ സഭ കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുന്നതും പരാജയപ്പെടുന്നതും എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുക.

- 2002 ഫെബ്രുവരി – 28 കേന്ദ്ര ധനകാര്യമന്ത്രി ജസ്വന്ത് സിങ്ങ്, കേന്ദ്ര ബഡ്ജറ്റ് നിർദ്ദേശത്തിൽ 50 kg യൂറിയയുടെ ചാക്കിന്മേൽ

12 രൂപയുടെ വർധനവും മറ്റു രണ്ടു രാസവളങ്ങളിൽ ഏകദേശം 5- ശത മാനത്തിന്റെ ചെറിയ വിലവർദ്ധനവും പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇന്നത്തെ ഒരു ടൺ യൂറിയയുടെ വിലയായ 4830 രൂപയുടെ 80% സബ്സിഡിയായി ലഭിക്കും.

- 2002 മാർച്ച് 11 ന് കേന്ദ്രധനകാര്യമന്ത്രിക്ക് പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ ശക്തമായ പ്രധിഷേധത്തെ തുടർന്ന് രാസവളങ്ങളുടെ വിലവർധനാ തീരുമാനം പിൻവലിക്കേണ്ടി വന്നു. (ഹിന്ദു 2002 മാർച്ച് 12)
- 1998 ജൂൺ 4 ന് ലോകസഭ, യൂറിയയുടെയും പെട്രാളിന്റെയും വിലവർധനവിനെതിരെയുള്ള ശക്തമായ പ്രതിക്ഷേധത്തിന് സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. മുഴുവൻ പ്രതിപക്ഷ കക്ഷികളും സഭ ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു. ഈ വിഷയം രണ്ടു ദിവസത്തോളം സഭയെ ഇളക്കി മറിക്കലിനും സഭാ ബഹിഷ്ക്കരണത്തിനും വഴിവെച്ചു യൂറിയയുടെ സബ്സിഡി കുറയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി ധനകാര്യമന്ത്രി കിലോഗ്രാമിന് 50 പൈസയുടെ വർദ്ധന ബഡ്ജറ്റിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ ശക്തമായ പ്രതിഷേധം ധനകാര്യമന്ത്രി യശ്വന്ത് സിൻഹയെ വിലകുറക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചു.(ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസ് - 1998 - ജൂൺ 4, 5)
- ഒരു അസാധാരണ നീക്കത്തിലൂടെ ലോകസഭ ഇന്ന് അതിന്റെ ഔദ്യോഗിക നടപടികൾ നിർത്തിവെച്ചു കൊണ്ട് ആസാം പ്രശ്നം ചർച്ചചെയ്യുന്നതിന് മുൻഗണന നൽകി . ആസാമിൽ താമസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത സമുദായങ്ങളും വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ സഹകരണം വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിന് സഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും അവരുടെ നയകാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കതീതമായി സഹകരിക്കണമെന്ന് ആഭ്യന്തര മന്ത്രി പി.സി. സേത്തി ഒരു പ്രസ്താവന നടത്തി. ഇപ്പോൾ വേണ്ടത് വിദ്വേഷമല്ല മറിച്ച് സാന്ത്വന സ്പർശമാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.(ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസ് . 1983 ഫെബ്രുവരി 22)
- ആന്ധ്ര പ്രദേശിലെ ഹരിജനങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള അതിക്രമങ്ങളിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് കോൺഗ്രസ്സ് അംഗങ്ങൾ സഭയിൽ പ്രതിഷേധമുയർത്തി (ദ ഹിന്ദു 1985 മാർച്ച് 3)

നമ്മുടെ പാർലമെന്റിന് എന്തിനാണ് രണ്ടു സഭകൾ?
why do we need two Houses of Parliament)

ദേശീയ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയാണ് പാർലമെന്റ്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയാണ് സംസ്ഥാന നിയമസഭ (state legislature).ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിന് രണ്ടു സഭകളുണ്ട്. രണ്ട് സഭകൾ ഉള്ള നിയമ നിർമ്മാണ സഭയെ ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭയെന്നാണ് (bicameral legislature) വിളിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റിന്റെ രണ്ട് സഭകളാണ് രാജ്യസഭയും ലോകസഭയും, രാജ്യസഭയെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ കൗൺസിൽ (Council of State) എന്നും ലോകസഭയെ ജനങ്ങളുടെ സഭയെന്നും (House of People) എന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏക മണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭയോ (unicameral legislature) ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭയോ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഭരണഘടന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ 7 സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുണ്ട്. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ എല്ലാ മേഖലകൾക്കും പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ് വളരെ വലുതും വൈവിധ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുമായ രാജ്യങ്ങൾ ദ്വിമണ്ഡല നിയമ

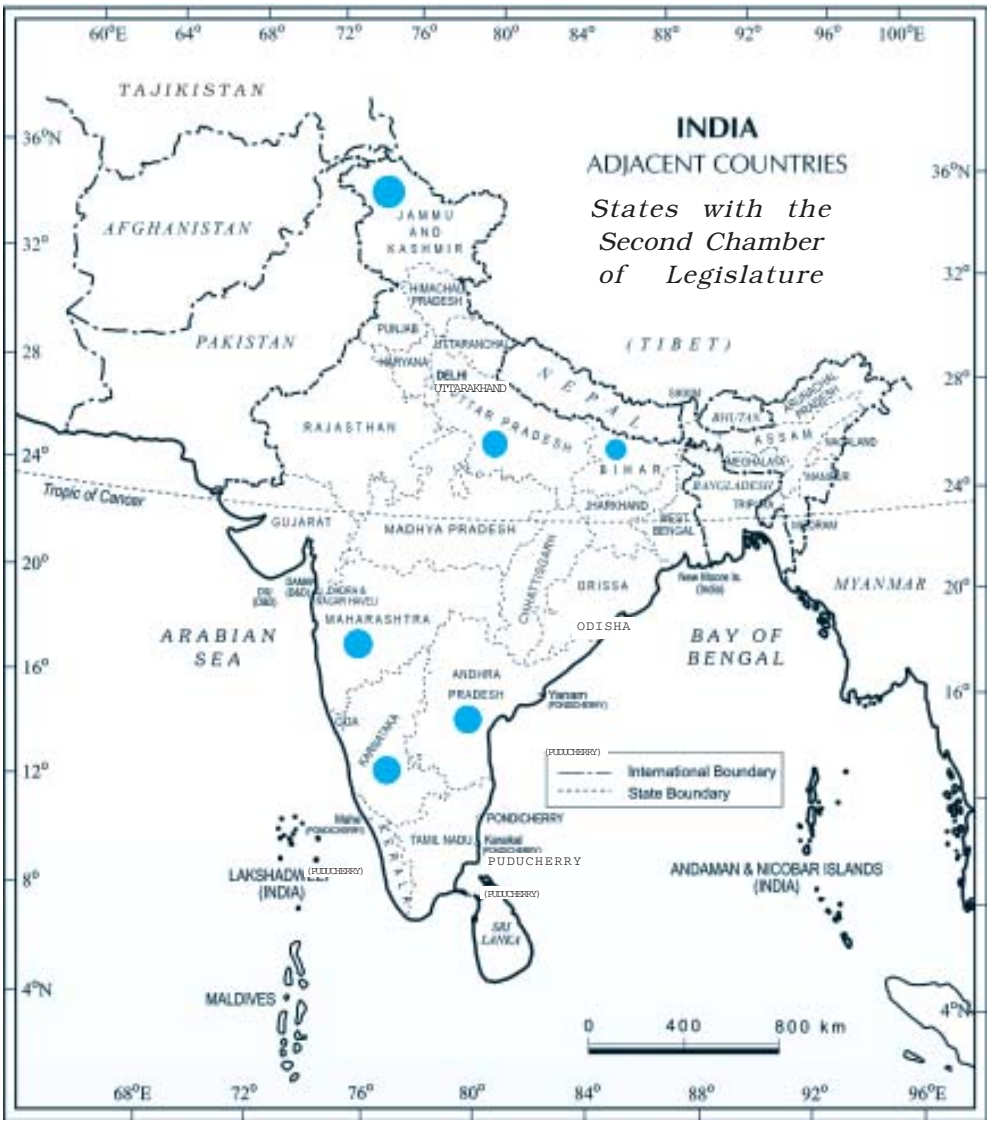

ഇന്ത്യയിൽ ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണസഭകളുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾ,
ആന്ധ്രാപ്രദേശ്,
ബീഹാർ,
ജമ്മുകാശ്മീർ,
കർണ്ണാടക,
മഹാരാഷ്ട്ര,
തെലുങ്കാന,
ഉത്തർപ്രദേശ്

നിർമ്മാണ സഭകൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് മറ്റൊരു നേട്ടം കൂടിയുണ്ട്. ദ്വിമണ്ഡല നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും പുന: പരിശോധനക്കുള്ള അവസരം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നുണ്ട്. ഒരു സഭ എടുക്കുന്ന എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും മറ്റ് സഭയിലേക്കും അംഗീകരത്തിനായി അയക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഓരോ ബില്ലും നയവും രണ്ടു പ്രാവശ്യം ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. ഇത് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഒരു ഇരട്ട പരിശോധന ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. മാത്രമല്ല വേണ്ടത്ര കൂടിയാലോചനകൾ കൂടാതെ ഒരു സഭ തിരക്കിട്ട് തീരുമാനമെടുത്താൽപോലും അത് മറ്റ് സഭയിൽ പുന:പരിശോധിക്കുവാനുള്ള അവസരം ദ്വിമണ്ഡല നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ സാധ്യമാകും.

രാജ്യ സഭ (Rajya Sabha)

പാർലമന്റിന്റെ ഇരു സഭകളിലേക്കുമുള്ള പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വ്യത്യസ്തമാണ്. രാജ്യസഭ ഇന്ത്യയിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. പരോക്ഷമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് രീതിയിലൂടെയാണ് രാജ്യ സഭാംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. സംസ്ഥാന നിയമ സഭയിലേക്ക് ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നിയമ സഭ പ്രതിനിധികൾ (MLA മാർ) അതതു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ രാജ്യ സംഭാംഗങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

> "..... പുനഃപരിശോധന നടത്തുന്ന സമിതി എന്ന നിലയിൽ..... ഉപരി സഭ ഉപകാരപ്രദമായ ചുമതല നിർവഹിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടാനുള്ളത്. മറിച്ച് വോട്ടുകളല്ല. പ്രശ്നകലുഷിതമായ സജീവ രാഷ്ട്രീയതത്തിൽ ഇടപെടാൻ സാധിക്കാത്തവർക്ക് അധോസഭയെ ഉപദേശിക്കുവാൻ സാധിക്കും"
>
> പൂർണിമ ബാനർജി
> *CAD, Vol.IX, p.33,30* ജൂലൈ *1949*

രാജ്യസഭയിലേക്ക് പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് രണ്ട് തത്വങ്ങൾ നില നിൽക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും / പ്രദേശങ്ങൾക്കും അതിന്റെ വലിപ്പമോ ജനസംഖ്യയോ പരിഗണിക്കാതെ തുല്യമായ പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്നതാണ് ഒന്നാമത്തെ തത്വം. ഇതിനെ സമതുലിത പ്രാതിനിധ്യം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത് (symmetrical representation) എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ തത്വമനുസരിച്ച് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ / പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യക്കാനുപാതികമായി രണ്ടാം മണ്ഡലത്തിലേക്കുള്ള പ്രാതിനിധ്യം അനുവദിക്കുന്നു. ഇതു പ്രകാരം കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്ക്/ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ രണ്ടാമത്തെ മണ്ഡലത്തിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ സാധിക്കും.

അമേരിക്കയിൽ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സെനറ്റിൽ തുല്യ പ്രാതിനിധ്യ

മാണ് ഉള്ളത്. ഇത് എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും തുല്യത ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു. ചെറിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും വലിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും തുല്യമായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുന്നുവെന്നതാണ് ഇതുകൊണ്ടർത്ഥാക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിലെ രാജ്യ സഭയിൽ നാം സ്വീകരിച്ച പ്രാതിനിധ്യ സമ്പ്രദായം അമേരിക്കയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്ത് നിന്നും രാജ്യസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവരുടെ എണ്ണം ഭരണഘടനയുടെ നാലാം പട്ടികയിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന തുല്യ പ്രാതിനിധ്യം എന്ന വ്യവസ്ഥ നാം രാജ്യ സഭയിൽ പിന്തുടരുകയാണെങ്കിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുക? 1998.12 ലക്ഷം ജനങ്ങളുള്ള ഉത്തർ പ്രദേശിനും കേവലം 6.10 ലക്ഷം ജനങ്ങളുള്ള സിക്കിമിനും തുല്യമായ പ്രാതിനിധ്യം മാത്രമേ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഭരണഘടനാ നിർമാതാക്കൾ അത്തരം വിവേചനങ്ങൾ തടയുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ കുറഞ്ഞ ജനസംഖ്യയുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന പ്രതിനിധികളെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രതിനിധികളെ ജനസംഖ്യ കൂടുതലുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ലഭിക്കും. ഇതു പ്രകാരം കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള ഉത്തർപ്രദേശിന് 31 അംഗങ്ങളെ രാജ്യ സഭയിലേക്ക് അയക്കുവാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ കുറഞ്ഞ ജനസംഖ്യയുള്ള സിക്കിമിന് ഒരു സീറ്റ് മാത്രമേ രാജ്യ സഭയിൽ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.

രാജ്യഭസഭയിലെ അംഗങ്ങളെ 6 വർഷ കാലയളവിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അംഗങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാൻ അർഹതയുണ്ട്. രാജ്യസഭയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും കാലാവധി പൂർത്തിയാകുന്നത് ഒരേ സമയത്തല്ല. ഓരോ രണ്ടു വർഷം കൂടുമ്പോഴും രാജ്യ സഭയിലെ കാലാവധി പൂർത്തീകരിച്ച മൂന്നിൽ ഒന്ന് അംഗങ്ങൾ

ജർമ്മനിയിലെ ദ്വി മണ്ഡല വ്യവസ്ഥ

ദ്വിമണ്ഡല നിയമനിർമ്മാണ സഭയാണ് ജർമ്മനിയിലുള്ളത് . ഫെഡറൽ അസംബ്ലി (Bundestat) ഫെഡറൽ കൗൺസിൽ (Bundesrag) എന്നീ പേരുകളിലാണ് ജർമ്മനിയിലെ രണ്ടു സഭകൾ അറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രത്യക്ഷവും അനുപാതിക പ്രാതിനിധ്യവും യോജി പ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സങ്കീർണ്ണ പ്രക്രിയയിലൂടെയാണ് ഫെഡറൽ അസംബ്ലിയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നത്. തെരഞ്ഞെ ടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളുടെ കാലാവധി 4 വർഷമാണ്. ജർമനിയിലെ 16 ഫെഡറൽ സംസ്ഥാ നങ്ങളാണ് ഫെഡറൽ കൗൺസിലിനെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. ഫെഡറൽ കൗൺസിലിലെ (Bundesrat) 69 സീറ്റുകൾ ജനസംഖ്യാനുപാതികയായി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വീതിച്ചു നൽകുന്നു. ഫെഡറൽ കൗൺസിലിലെ അംഗങ്ങളായിരിക്കും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിലെ മന്ത്രിമാർ. ഫെഡറൽ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗവൺമെന്റുകൾ ഇവരെ നിയമിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് അല്ലാതെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല. ജർമനിയിലെ നിയമമനുസരിച്ച് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഒരു സംസ്ഥാനത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഒരു ഗ്രൂപ്പായിട്ടാണ് ഫെഡറൽ കൗൺസലിൽ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തേൺത്. സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ കൂട്ടുക്ഷി ഗവൺമെന്റായിതിനാൽ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ സമവായത്തിലെത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ വരികയും അവർ വിട്ടുനിൽക്കുന്നതിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എല്ലാ നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിലും ഫെഡറൽ കൗൺസിൽ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്താറില്ല. എന്നാൽ ഫെഡറൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൺ കറന്റ് അധികാരമുള്ള നയപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഫെഡറൽ കൗൺസിലിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ പാസ്സാക്കിയിരി ക്കണം. അത്തരം നിയമ നിർമ്മാണത്തെ വീറ്റോ ചെയ്യുവാനും ഫെഡറൽ കൗൺസിലിനധികാരമുൺ.

പിരിഞ്ഞു പോവുകയും ആ ഒഴിവിലേക്ക് പുതിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ കാരണത്താൽ രാജ്യസഭ ഒരിക്കലും പിരിച്ചു വിടാറില്ല. അതിനാൽ ഇതിനെ പാർലമെന്റിന്റെസ്ഥിരം സഭയെന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ലോക സഭ പിരിച്ചു വിടുകയും പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ പോലും രാജ്യസഭ വിളിച്ചു കൂട്ടാനും അടിയന്തിര പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാനും ഇതു മൂലം സാധിക്കുന്നു.

രാജ്യസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളെ കൂടാതെ നാമ നിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളുണ്ട്. സാഹിത്യം, കല, സാമൂഹ്യസേവനം, സയൻസ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ പ്രാവീണ്യം തെളിയിച്ച വ്യക്തികളിൽ നിന്നും 12 അംഗങ്ങളെ രാജ്യ സഭയിലേക്ക് നാമ നിർദ്ദേശം ചെയ്യാൻ രാഷ്ട്രപതിക്ക് അധികാരമുണ്ട്

ലോകസഭ (Loksaba)

ലോക സഭയിലേക്കും സംസ്ഥാന നിയമ സഭയിലേക്കും ഉള്ള പ്രതി നിധികളെ ജനങ്ങൾ നേരിട്ട് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ലോകസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടി രാജ്യത്തെ (സംസ്ഥാന നിയമസഭയാണെങ്കിൽ, സംസ്ഥാനത്തെ) ഏകദേശം തുല്യ ജനസംഖ്യാനുപാതത്തിലുള്ള വിവിധ നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളാക്കി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഓരോ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും ഒരുപ്രതിനിധിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. സാർവ്വത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശ പ്രകാരം ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും, വോട്ടിന്റെ മൂല്യം തുല്യമായിരിക്കും. രാജ്യത്ത് നിലവിൽ 543 ലോകസഭ നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. 1971 മുതൽ ഇതിന് മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല.

കായിക താരങ്ങളെയും കലാകാരൻമാരെയും ശാസ്ത്രജ്ഞരെയും രാജ്യസഭയിലേക്ക് നാമ നിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയത് എന്തിനാണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ആരെയാണ് അവർ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ രാജ്യസഭയുടെ നടപടി ക്രമങ്ങളിൽ സംഭാവന ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?

പ്രവർത്തനം

വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് രാജ്യ സഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം കണ്ടെത്തുക. 2011 ലെ സെൻസസ് പ്രകാരം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യയും അവരുടെ രാജ്യസഭ പ്രാതിനിധ്യവും കാണിക്കുന്ന ഒരു ചാർട്ട് തയ്യാറാക്കുക.

ലോകസഭയുടെ പരമാവധി കാലാവധി 5 വർഷമാണ്. കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗം എന്ന മുൻ അധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കോ കൂട്ടുക്ഷി മുന്നണികൾക്കോ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു ശേഷം ഒരു ഗവൺമെന്റിന് രൂപം കൊടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരികയോ, പ്രധാനമന്ത്രി രാഷ്ട്രപതിയോട് ലോകസഭ പിരിച്ചു വിട്ട് പുതിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുവാൻ ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ കാലാവധിയ്ക്ക് മുമ്പ് ലോകസഭ പിരിച്ചു വിടാവുന്നതാണ്.

പാർലമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? (What does the Parliament do?)

നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ചുമതലകൾ എന്തെല്ലാമാണ് ?
പാർലമെന്റിന്റെ രണ്ടു സഭകളുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒരു പോലെയാണോ ?
രണ്ടു സഭകളുടെയും അധികാരങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടോ ?

നിയമ നിർമ്മാണം കൂടാതെ മറ്റു പല ചുമതലകളും പാർലമെന്റ് നിർവഹിക്കുന്നുണ്ട്. പാർലമെന്റിന്റെ ചുമതലകളെ നമുക്ക് പട്ടികപ്പെടുത്താം.

• **നിയമ നിർമ്മാണ ചുമതലകൾ:** രാജ്യത്തിനു വേണ്ടി നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നത് പാർലമെന്റാണ്. നിയമനിർമ്മാണമാണ് പാർലമെന്റിന്റെ മുഖ്യ ചുമതലയെങ്കിലും പലപ്പോഴും പാർലമെന്റ് നിയമ നിർമ്മാണത്തിനു അംഗീകാരം കൊടുക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യാറുള്ളൂ. ഒരു ബില്ലിന്റെ കരട് തയ്യാറാക്കുന്നത് ബന്ധപ്പെട്ടമന്ത്രിമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥരാണ്. ഒരു ബില്ലിന്റെ ഉള്ളടക്കവും അതിന്റെ അവതരണ സമയവും തീരുമാനിക്കുന്നത് കാബിനറ്റാണ്. കാബിനറ്റിന്റെ അംഗീകാരമില്ലാതെ പ്രധാന ബില്ലുകളൊന്നും പാർലമെന്റിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മന്ത്രിമാരല്ലാത്ത അംഗങ്ങൾക്കും പാർലമെന്റിൽ ബില്ലുകൾ അവതരിപ്പിക്കാമെങ്കിലും ഗവൺമെന്റിന്റെ പിന്തുണയില്ലാതെ പാസ്സാക്കിയെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

• **കാര്യനിർവണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യുക:** കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗം അതിന്റെ അധികാര പരിധി ലംഘിക്കുന്നില്ല എന്നും തെരെഞ്ഞെടുത്ത ജനങ്ങളോട് ഉത്തരവാദിത്വം പുലർത്തുന്നുണ്ടെന്നും ഉറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് പാർലമെന്റിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ചുമതലയാണ്. പാർലമെന്റിന്റെ ഈ ചുമതലയെക്കുറിച്ച് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് വിശദമായി നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

• **സാമ്പത്തിക ചുമതല:** ഗവൺമെന്റ് പലകാര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ധാരാളം പണം ചെലവഴിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പണം എവിടെ നിന്നും ലഭിക്കുന്നു? ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള പണം (വിഭവങ്ങൾ) കണ്ടെത്തുന്നത് പലതരം നികുതികളിലൂടെയാണ് ഒരു ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയിൽ നികുതി ചുമത്തൽ പ്രക്രിയയും ഗവൺമെന്റിന്റെ പണം ചെലവഴിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് നിയമനിർമ്മാണസഭകളാണ്. ലോകസഭയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ മാത്രമേ ഇന്ത്യാഗവൺമെന്റിന് പുതിയ നികുതി ചുമത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഗവൺമെന്റിന് അതിന്റെവിവിധ പദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള വിഭവങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നത് പാർലമെന്റിന്റെ സാമ്പത്തിക അധികാരത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. സമാഹരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന വിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും ചെലവഴിച്ച പണത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഒരു കണക്ക് ഗവൺമെന്റുകൾ നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് മുന്നിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കണം. സർക്കാർ പണം ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും അതുപോലെ അമിതമായി പണം ചെലവഴിക്കുന്നില്ലെന്നും നിയമനിർമ്മാണസഭ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. അതുപോലെ

സർക്കാരിന്റെ വാർഷിക ധനകാര്യ അവലോകനത്തിലൂടെയും ബജറ്റിലൂടെയുമാണ് ഇത് സാധ്യമാകുന്നത്.

• **പ്രാതിനിധ്യം:** രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ പ്രാദേശിക സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക മതവിഭാഗങ്ങളുടെ വീക്ഷണങ്ങളെ പാർലമെന്റ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.

• **ചർച്ചാപരമായ ചുമതല:** രാജ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ചർച്ചാവേദിയാണ് പാർലമെന്റ്. ചർച്ചകൾ നടത്തുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന് പരിമിതികളില്ല. അംഗങ്ങൾക്ക് ഏതു വിഷയവും നിർഭയമായി പാർലമെന്റിൽ ചർച്ച ചെയ്യാവുന്നതാണ്. രാജ്യം നേരിടുന്ന ഏതൊരു വിഷയത്തെയും വിശകലനം നടത്താൻ ഇത് പാർലമെന്റിനെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നു. ജനാധിപത്യപരമായ തീരുമാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം ഇത്തരം കാതലായ ചർച്ചകളാണ്.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

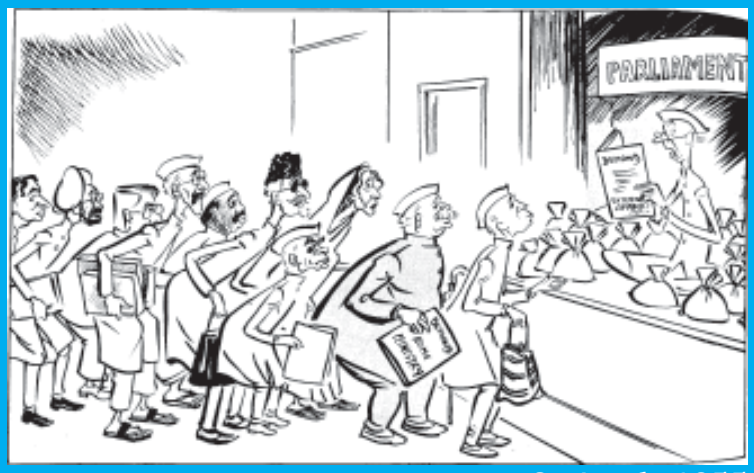

3 April 1955

പാർലമെന്റ് എന്ന യജമാനനു മുമ്പിൽ മന്ത്രിമാർ വളരെ വിനീതരാണ്. വിവിധ മന്ത്രാലയങ്ങൾക്ക് പണം അനുവദിക്കുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരമാണ് ഇതിനു കാരണം.

ഭരണഘടനാപരമായ ചുമതല

ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ചർച്ച ചെയ്യാനും നടപ്പിലാക്കാനും പാർലമെന്റിന് അധികാരമുണ്ട്. ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ പാർലമെന്റിലെ രണ്ടു സഭയ്ക്കും തുല്യ അധികാരമാണുള്ളത്. ഭരണഘടനാപരമായ എല്ലാ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളും പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളും പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ അംഗീകരിക്കണം.

• **തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് ചുമതല (Electoral Functions):** തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് സംബന്ധമായ ചില ചുമതലകളും പാർലമെന്റ് നിർവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപതിയെയും ഉപരാഷ്ട്രപതിയെയും തെരെഞ്ഞെടുക്കുന്നത് പാർലമെന്റാണ്.

• **നീതിന്യായ ചുമതലകൾ (Judical Functions):** രാഷ്ട്രപതി, ഉപരാഷ്ട്രപതി, സുപ്രീംകോടതി - ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാർ എന്നിവരെ പുറത്താക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം പരിഗണിക്കാനുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിന്റെ നീതിന്യായ ചുമതലയിൽ പെട്ടതാണ്..

രാജ്യസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ

പാർലമെന്റിന്റെ പൊതുവായ ചുമതലകളാണ് മുകളിൽ ചർച്ച ചെയ്ത്. എന്നാൽ ഒരു ദ്വിമണ്ഡല നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ രണ്ടു സഭകളുടെയും അധികാരങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുൺ. അവയെക്കുറിച്ച് താഴെ നൽകിയ പട്ടികയിൽ നിന്നും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

രാജ്യസഭയുടെ പ്രത്യേക അധികാരങ്ങൾ

സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യം നൽകുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ളസ്ഥാപനപരമായ ഒരു സംവിധാനമാണ് രാജ്യസഭയെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമല്ലോ ? സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ആയതിനാൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതൊരു വിഷയവും നിർബന്ധമായും രാജ്യസഭയുടെ പരിഗണനക്കും അംഗീകാരത്തിനും വിട്ടിരിക്കണം. സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയം (സംസ്ഥാനനിയമസഭയ്ക്ക് മാത്രം നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ പറ്റുന്നത്.) രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുതാല്പര്യം പരിഗണിച്ച് യൂണിയൻ ലിസ്റ്റിലേക്കോ കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിലേക്കോ മാറ്റാൻ പാർലമെന്റ് ആഗ്രഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ രാജ്യസഭയുടെ അംഗീകാരം അനിവാര്യമാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥ രാജ്യസഭയുടെ കരുത്ത് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ രാജ്യസഭാംഗങ്ങൾ സ്വന്തം

ലോകസഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ

- യൂണിയൻ ലിസ്റ്റിലും കൺകറന്റ് ലിസ്റ്റിലും ഉൾപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുന്നു. ധന-ധനേതര ബില്ലുകൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.
- നികുതി ചുമത്തൽ, വാർഷിക സാമ്പത്തിക കണക്കുകൾ, ബഡ്ജറ്റ് എന്നിവയ്ക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നു.
- ചോദ്യങ്ങൾ, ഉപചോദ്യങ്ങൾ, തീരുമാനങ്ങൾ പ്രമേയങ്ങൾ, അവിശ്വാസ പ്രമേയങ്ങൾ, തുടങ്ങിയവയിലൂടെ കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു.
- ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നു.
- അടിയന്തിരാവസ്ഥാ പ്രഖ്യാപനത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു.
- രാഷ്ട്രപതിയെയും ഉപരാഷ്ട്രപതിയെയും തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.
- രാഷ്ട്രപതി, ഉപരാഷ്ട്രപതി, സുപ്രീംകോടതി - ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാർ എന്നിവരെ നീക്കം ചെയ്യുന്നു.
- കമ്മറ്റികളെയും, കമ്മീഷനുകളെയും നിയമിക്കുകയും അവയുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാജ്യ സഭയുടെ അധികാരങ്ങൾ

- ധനേതര ബില്ലുകൾ പരിഗണിക്കുകയും, അംഗീകരിക്കുകയും ധന ബില്ലുകൾക്ക് ഭേദഗതികൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ അംഗീകരിക്കുക.
- ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടും പ്രമേയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക.
- രാഷ്ട്രപതിയെയും, ഉപരാഷ്ട്രപതിയെയും തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും നീക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ നീക്കം ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയക്ക് മുൻകൈ എടുക്കുന്നത് രാജ്യസഭയാണ്. സുപ്രീംകോടതിയിലെയും ഹൈക്കോടതിയിലെയും ജഡ്ജിമാരെ നീക്കം ചെയ്യുന്നു.
- സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിലെ വിഷയങ്ങളിൽ നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുന്നതിന് പാർലമെന്റിനെ ചുമതലപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം രാജ്യസഭയ്ക്കാണ്.

സംസ്ഥാനത്തിനോടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂറ് സ്വന്തം രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയോട് പുലർത്തുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്.

ലോകസഭയ്ക്ക് മാത്രമായുള്ള ചില അധികാരങ്ങൾ

ലോകസഭയ്ക്ക് മാത്രമായി ചില പ്രത്യേക അധികാരങ്ങളുണ്ട്. ധനബില്ലുകൾക്ക് തുടക്കം കുറിക്കാനോ, നിരാകരിക്കുവാനോ, ഭേദഗതി വരുത്തുവാനോ രാജ്യസഭയ്ക്ക് അധികാരമില്ല. ഇതിനുള്ളഅധികാരം ലോകസഭയ്ക്കാണ്. മന്ത്രിസഭയ്ക്ക് ലോകസഭയോടാണ് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളത്. അല്ലാതെ രാജ്യസഭയോടല്ല. ആയതിനാൽ രാജ്യസഭയ്ക്ക് ഗവൺമെന്റിനെ വിമർശിക്കുവാനല്ലാതെ നീക്കം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണം എന്തെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് പറയുവാൻ കഴിയുമോ? രാജ്യസഭാംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് സംസ്ഥാന നിയമസഭയിലെ അംഗങ്ങളാണ് (M L A), അല്ലാതെ ജനങ്ങൾ നേരിട്ടല്ല. ആയതിനാൽ തന്നെ ഭരണഘടന രാജ്യസഭയ്ക്ക് ചില അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അംഗീകരിച്ച ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയിൽ അന്തിമ അധികാരം ജനങ്ങൾക്കാണ്. ആയതിനാൽ ജനങ്ങളാൽ തെരെഞ്ഞെടു ക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികൾക്കാണ് ഗവൺമെന്റിനെ പുറത്താക്കാനും സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനുമുള്ള അധികാരമുള്ളത്.

എന്നാൽ ധനേതര ബില്ലുകൾ പാസ്സാക്കൽ , ഭരണഘടന ഭേദഗതി, രാഷ്ട്രപതിയുടെ ഇമ്പീച്ച്മെന്റ്, ഉപരാഷ്ട്രപതിയെ പുറത്താക്കൽ തുടങ്ങിയകാര്യങ്ങളിൽ ലോകസഭയ്ക്കും രാജ്യസഭയ്ക്കും തുല്ല്യ അധികാരമാണുള്ളത്.

ജനാവ് നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ലോകസഭയാണ്? ആയതിനാൽ അത് തന്നെ ആയിരിക്കും കൂടുതൽ അധികാരമുള്ള സഭ.

എങ്ങനെയാണ് പാർലമെന്റ് നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നത്? (How does the Parliment make laws)

ഏതൊരു നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെയും അടിസ്ഥാന ചുമതല ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുക എന്നതാണ്. നിയമ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയ്ക്ക് വ്യക്തമായൊരു നടപടിക്രമമുണ്ട്. നിയമ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള ചില നടപടിക്രമങ്ങൾ ഭരണഘടനയിൽ സൂചിപ്പിച്ചുട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലത് കീഴ്വഴക്കങ്ങളിലൂടെ (conventions) രൂപം കൊള്ളുന്നവയാണ്. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയുടെ വിവിധഘട്ടങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചാർട്ട് പരിശോധിച്ചാൽ നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയ സാങ്കേതികവും സങ്കീർണ്ണവുമാണ് എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് വ്യക്തമായി കാണുവാൻ സാധിക്കും.

നിർമ്മിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ ഒരു കരട് രൂപമാണ് ബില്ല്.

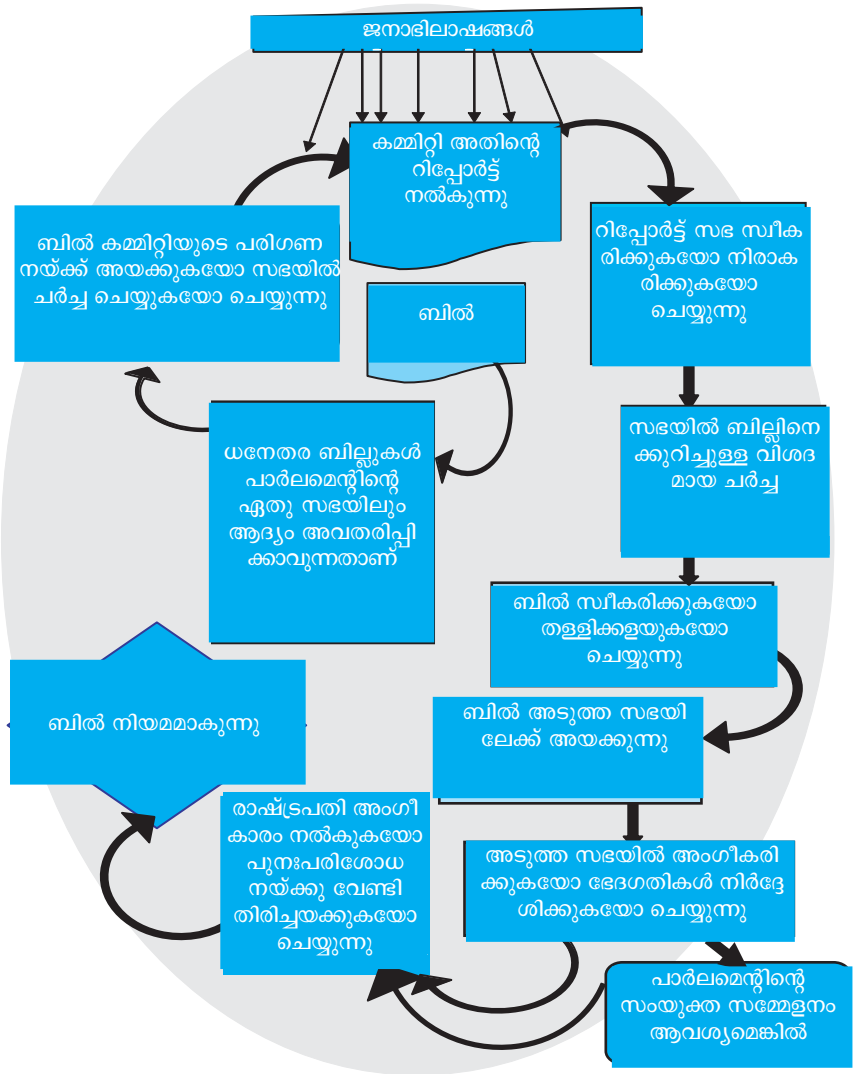
ജനാഭിലാഷങ്ങൾ
കമ്മിറ്റി അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് നൽകുന്നു
റിപ്പോർട്ട് സഭ സ്വീകരിക്കുകയോ നിരാകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു
സഭയിൽ ബില്ലിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ ചർച്ച
ബിൽ സ്വീകരിക്കുകയോ തള്ളിക്കളയുകയോ ചെയ്യുന്നു
ബിൽ അടുത്ത സഭയിലേക്ക് അയക്കുന്നു
അടുത്ത സഭയിൽ അംഗീകരിക്കുകയോ ഭേദഗതികൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു
പാർലമെന്റിന്റെ സംയുക്ത സമ്മേളനം ആവശ്യമെങ്കിൽ
രാഷ്ട്രപതി അംഗീകാരം നൽകുകയോ പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു വേണ്ടി തിരിച്ചയക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു
ബിൽ നിയമമാകുന്നു
ധനേതര ബില്ലുകൾ പാർലമെന്റിന്റെ ഏതു സഭയിലും ആദ്യം അവതരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്
ബിൽ
ബിൽ കമ്മിറ്റിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് അയക്കുകയോ സഭയിൽ ചർച്ച ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നു

ബില്ലുകൾവിവിധതരത്തിലുണ്ട്. മന്ത്രിയല്ലാത്തൊരാൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബില്ലിനെ സ്വകാര്യ ബിൽ(private members bill) എന്നു വിളിക്കുന്നു. എന്നാൽ മന്ത്രിയായ ഒരാൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ബില്ലിനെ ഗവൺമെന്റ് ബില്ല് എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. ഒരു ബില്ല് നിയമമാക്കുന്ന പ്രക്രിയയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ എന്തെന്നു നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

പാർലമെന്റിൽ ഒരു ബില്ല് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് മുൻപുതന്നെ അത്തരമൊരു ബില്ല് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ധാരാളം ചർച്ചകൾ

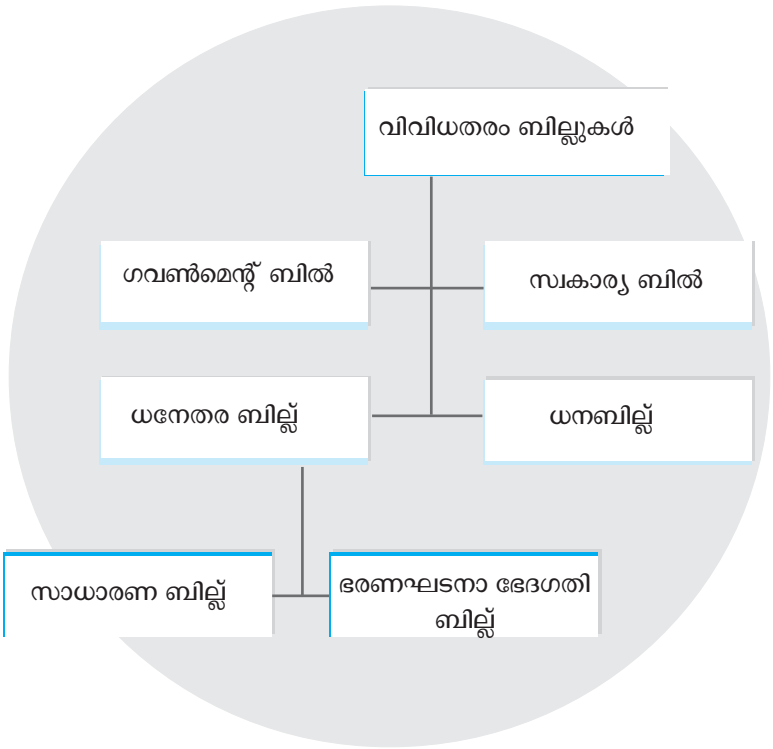

നടക്കുന്നു. തെരെഞ്ഞെടുപ്പ് വാഗ്ദാനങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കാനോ വരാൻ പോകുന്ന തെരെഞ്ഞെടുപ്പിൽ തങ്ങളുടെ വിജയസാധ്യത മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനോ സാധാരണയായി രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ ബില്ലുകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഗവൺമെന്റിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്താറുണ്ട്. തൽപര ഗ്രൂപ്പുകൾ, മാധ്യമങ്ങൾ, പൗര വേദികൾ തുടങ്ങിയവയും പ്രത്യേക നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഗവൺമെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ആയത് നിയമ നിർമ്മാണം കേവലം ഒരു നിയമപരമായ നടപടിക്രമം മാത്രമല്ല അതൊരു രാഷ്ട്രീയ കർമ്മപദ്ധതി കൂടി യാണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. നിയമം നടപ്പിലാക്കുവാനാവശ്യമായ വിഭവ

ങ്ങൾ, ഒരു ബില്ലിനു ലഭിക്കുന്ന പിന്തുണ അല്ലെങ്കിൽ എതിർപ്പ്, ഭരണ കക്ഷിയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് വിജയത്തിലുണ്ടാകുന്ന സാധ്യതകൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ഒരു ബില്ല് തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ സാധാരണ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. മുന്നണി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഗവൺമെന്റ് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ബില്ലുകൾ മുന്നണിയിലെ എല്ലാ കക്ഷികൾക്കും സ്വീകാര്യമായിരിക്കണം. ഇത്തരം പ്രായോഗികമായ പരിഗണനകൾ അവഗണിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തുവാനുള്ള തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനു മുൻപ് ക്യാബിനറ്റ് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുന്നു.

നിർമ്മിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ നയം കാബിനറ്റ് അംഗീകരിക്കുന്നതോടെയാണ് ഒരു ബില്ലിന്റെ കരട് തയ്യാറാക്കൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഏതൊരു ബില്ലിന്റെയും കരട് രൂപം തയ്യാറാക്കുന്നത് ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രാലയമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് പെൺകുട്ടികളുടെ വിവാഹ പ്രായം 18-ൽ നിന്നും 21 ആക്കി ഉയർത്തുന്നതിനുള്ള ബില്ല് തയ്യാറാക്കുന്നത് നിയമ മന്ത്രാലയമാണ്. വനിതാ-ശിശു ക്ഷേമ മന്ത്രാലയവും ഇതിൽ പങ്കാളിയാവും. ബില്ലുകൾ സാധാരണ പാർലമെന്റിന്റെ ഏതു സഭയിലും ആ സഭയിലെ ഒരു അംഗത്തിന് അവതരിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ സാധാരണ മന്ത്രിയാണ് ബില്ല് അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്. ധനകാര്യ ബില്ലുകൾ ലോകസഭയിൽ മാത്രമേ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ലോകസഭ ധനകാര്യ ബില്ലുകൾ പാസ്സാക്കികഴിഞ്ഞാൽ രാജ്യസഭയിലേക്ക് അയക്കും.

ബില്ലിനെ കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളുടെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ നടക്കുന്നത് കമ്മറ്റികളിൽ വെച്ചാണ്. കമ്മറ്റി നൽകുന്ന ശുപാർശകൾ പിന്നീട് സഭകളിലേക്ക് അംഗീകാരത്തിനായി അയക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് കമ്മറ്റികളെ മാതൃക നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയുടെ രണ്ടാം ഘട്ടമാണിത്. മൂന്നാമത്തെയും അവസാനത്തെയും ഘട്ടത്തിലാണ് ബില്ല് പാസ്സാക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വോട്ടിനിടുന്നത്. ഒരു ധനേതര ബില്ല് ഒരു സഭ പാസ്സാക്കി കഴിഞ്ഞാൽ അത് അടുത്ത സഭയിലേക്ക് അയക്കുകയും അവിടെ ഇതേ നടപടി ക്രമങ്ങളിലൂടെ ഈ ബില്ല് കടന്നു പോവുകയും ചെയ്യും .

കാർട്ടൂൺ വായിക്കാം

ഈ രീതിയിലാണോ അവർ കളികളിലെ നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നത്.

ഒരു ബില്ല് നിയമമാകണമെങ്കിൽ രണ്ടു സഭകളും പാസ്സാക്കിയിരിക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ട ബില്ലിനെക്കുറിച്ച് പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാവുകയാണ് എങ്കിൽ ഇരു സഭകളുടെയും സംയുക്ത സമ്മേളനം വിളിച്ചു ചേർത്ത് അത് പരിഹരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. ഇങ്ങനെ ഇരു സഭകളുടെയും സംയുക്ത സമ്മേളനം വിളിച്ചു ചേർത്ത സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം തീരുമാനങ്ങൾ ലോകസഭക്കനുകൂലമായിട്ടാണ് വന്നത്.

ഒരു ധനബില്ലിന്റെ കാര്യത്തിൽ രാജ്യസഭയ്ക്ക് അത് അംഗീകിക്കുകയോ മാറ്റങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയോ ചെയ്യാം എന്നാൽ അത് തള്ളിക്കളയുവാൻ കഴിയില്ല. രാജ്യസഭ 14 ദിവസത്തിനകം ധനബില്ലിൽ നടപടി എടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ അത് രാജ്യസഭ പാസ്സാക്കിയതായി പരിഗണിക്കും. ധനബില്ലിൽ രാജ്യസഭ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഭേദഗതികൾ ലോകസഭയ്ക്ക് സ്വീകരിക്കുകയോ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യാം. ഒരു ബില്ല് ഇരു സഭകളും പാസ്സാക്കി കഴിഞ്ഞാൽ രാഷ്ട്രപതിയുടെ അംഗീകാരത്തിനായി അയച്ചുകൊടുക്കും. രാഷ്ട്രപതിയുടെ അനുമതി ലഭിക്കുന്നതോടെ ഒരു ബിൽ നിയമമായി മാറും.

എങ്ങനെയാണ് പാർലമെന്റ് കാര്യനിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്? (How does the parliament control the Executive)

അനുച്ഛേദം 109
ധനബില്ലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രത്യേക നടപടി ക്രമങ്ങൾ.- (1)
ഒരു ധന ബില്ല് രാജ്യ സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പാടില്ല.

പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

- നിയമ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയുടെ ചർച്ചയിൽ നിന്നും ഒരു ബില്ലിന്റെ വിശദമായ ചർച്ചക്കുവേണ്ടി പാർലമെന്റ് ആവശ്യമായ സമയം ചെലവഴിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുവോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ പോരായ്മ പരിഹരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി എന്തൊക്കെ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് നിങ്ങൾക്ക് മുന്നോട്ടു വയ്ക്കാനുള്ളത്?

ഒരു പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയിൽ ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള പാർട്ടിയോ മുന്നണിയോ ആണ് ഗവൺമെന്റ് രൂപീകരിക്കുന്നത്. ഇത് എക്സിക്യൂട്ടീവിന് ഭൂരിപക്ഷമുള്ള പാർട്ടിയുടെ പിന്തുണയോടെ ഏകപക്ഷീയവും അനിയന്ത്രിതവുമായ അധികാരം ഉപയോഗക്കുവാൻ അവസരം നൽകുന്നു. ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യം മന്ത്രിസഭയുടെ ഏകാധിപത്യത്തിലേക്ക് വഴുതി വീഴുകയും കാബിനറ്റ് നയിക്കുന്ന വഴിയെ സഭ സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാർലമെന്റ് ജാഗരൂകവും സജീവവും ആയി പ്രവർത്തിച്ചാൽ മാത്രമെ അവർക്ക് നിരന്തരവും കാര്യക്ഷമവുമായി എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പാർലമെന്റിന് പല

മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ സാധിക്കും. അതിനാൽ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനമായത് സഭയിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ജനപ്രതിനിധികളെന്ന നിലയിൽ ഫലപ്രദമായും നിർഭയമായും പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ആണ്. ഉദാഹരണത്തിന് സഭാംഗങ്ങൾക്ക് ഏതൊരു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും സഭ്യതയുടെ അതിർവരമ്പുകൾ ലംഘിക്കാതെ സഭയിൽ പറയുവാനുള്ള അധികാരമുണ്ട്. അതിന്റെ പേരിൽ സഭാംഗങ്ങൾക്കെതിരെ ഒരു നടപടിയും എടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇതിനെയാണ് പാർലമെന്റിന്റെ വിശേഷാനുകൂല്യം(parliamentary privilage) എന്നു വിളിക്കുന്നത്. സംഭാഗങ്ങൾ ഈ വിശേഷാനുകൂല്യം ലംഘിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം സഭാധ്യക്ഷനിലായിരിക്കും.

ജനങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതിനും എക്സിക്യൂട്ടീവിനു മേൽ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും വേണ്ടി സഭാംഗങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നതിനാണ് സഭാംഗങ്ങൾക്ക് വിശേഷാധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. എങ്ങനെയാണ് പാർലമെന്റ് ഇത്തരം നിയന്ത്രണങ്ങൾ നടത്തുന്നത്? ഇതിന് പാർലമെന്റിന്റെ കൈവശമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ അമിതാധികാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പാർലമെന്ററി നിയന്ത്രണങ്ങൾ പര്യാപ്തമാണോ ?

പാർലമെന്ററി നിയന്ത്രണത്തിനുള്ള ഉപാധികൾ (Instruments of Parlimentary control)

ഒരു പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ നിയമ നിർമ്മാണ സഭ എക്സിക്യൂട്ടീവിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പു വരുത്തേണ്ടത് പല ഘട്ടങ്ങളിലായിട്ടാണ്. നയരൂപീകരണഘട്ടം, നിയമം (നയം) നടപ്പിലാക്കുമ്പോഴും നടപ്പാക്കിയതിനു ശേഷവുമുള്ള ഘട്ടം എന്നിവയാണവ. നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾ ഇത് ചെയ്യുന്നത് പല മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കൊണ്ടാണ്.

- പര്യാലോചനകളും ചർച്ചകളും
- നിയമങ്ങൾ അംഗീകരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ തിരസ്ക്കരിക്കൽ
- സാമ്പത്തിക നിയന്ത്രണം
- അവിശ്വാസ പ്രമേയം

പര്യാലോചനകളും ചർച്ചകളും.

നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയുടെ അവസരത്തിൽ സഭാംഗങ്ങൾക്ക് എക സിക്യൂട്ടീവിന്റെ നയസമീപനം, അത് നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള രീതികൾ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച് വ്യക്തമായി ചർച്ച ചെയ്യാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നു. കൂടാതെ ഇത്തരം ചർച്ചാ വേളയിലല്ലാതെ സഭയിലെ പൊതു ചർച്ചാ വേളകളിലും എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ സഭാംഗങ്ങൾക്ക് അവസരം ലഭിക്കും. എല്ലാ ദിവസവും പാർലമെന്റിലെ ചോദ്യോത്തര വേളയിൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയാൻ മന്ത്രിമാർ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ശൂന്യവേളയിൽ (Zero Hour) സഭാംഗങ്ങൾക്ക് പ്രധാനമെന്ന് കരുതുന്ന ഏത് വിഷയവും ഉന്നയിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾക്ക് മറുപടി

ഒളി ക്യാമറ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന ഈ സാഹചര്യത്തിലും പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങൾക്ക് എന്തും എവിടെയുംപറയാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടോ?

നൽകാൻ മന്ത്രിമാർക്ക് ബാധ്യതയുണ്ടാവണമെന്നില്ല. പൊതു പ്രാധ്യാന്യമുള്ള വിഷയങ്ങളെ ബന്ധപ്പെടുത്തി പാർലമെന്റിൽ നടക്കുന്ന അരമണിക്കൂർ ചർച്ച അടിയന്തിര പ്രമേയം തുടങ്ങിയവ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളാണ്.

ഒരു പക്ഷേ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെയും സർക്കാറിന്റെ വിവിധ ഭരണവിഭാഗങ്ങളെയും ജാഗരൂകരാക്കാൻ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ ഉപാധിയാണ് ചോദ്യോത്തരവേള. പാർലമെന്റിലെ അംഗങ്ങൾ ചോദ്യോത്തരവേളയിൽ സഭയിൽ ഹാജരാകുവാൻ വലിയ താല്പര്യം കാണിക്കും. ഈ സമയത്താണ് പരമാവധി അംഗങ്ങൾ സഭയിൽ ഹാജരാകുന്നത് രാഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. വിലക്കയറ്റം, ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ ലഭ്യത, സമൂഹത്തിലെ പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്കെതിരായുള്ള അക്രമങ്ങൾ, കലാപങ്ങൾ, കരിഞ്ചന്ത തുടങ്ങിയ പൊതുതാല്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളിലുള്ള സർക്കാരിന്റെ നിലപാടുകൾ അറിയുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ചോദ്യോത്തരവേളയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ചോദ്യങ്ങളും ഉന്നയിക്കുന്നത്. തങ്ങളുടെ നിയോജക മണ്ഡലങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുവാനും ഗവൺമെന്റിനെ വിമർശിക്കുവാനും അംഗങ്ങൾ ചോദ്യോത്തര വേളയിലെ അവസരം വിനിയോഗിക്കുന്നു. ചോദ്യോത്തര വേള ചൂടേറിയ ചർച്ചകൾക്ക് വേദിയൊരുക്കുന്നു. അംഗങ്ങൾ ശബ്ദമുയർത്തുന്നതും സഭയുടെ നടുത്തളത്തിലിറങ്ങുന്നതും ഇറങ്ങി പോക്കു നടത്തുന്നതും ഈ അവസരത്തിൽ സാധാരണമാണ്. ഇത്തരം നടപടികൾ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ വിലപ്പെട്ട സമയം അപഹരിക്കുന്നതിന് കാരണമാകും. അതേ സമയം ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള രാഷ്ട്രീയ തന്ത്രങ്ങളാണെന്ന് നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഇത്തരം തന്ത്രങ്ങൾ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം നിർവഹിക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിക്കുന്നു.

ഒരു മന്ത്രിയായിരിക്കുന്നത് എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. എല്ലാ ദിവസവും പരീക്ഷ നൽകുന്നതു പോലെയായിരിക്കില്ലെ ഇത് ?

നിയമങ്ങൾഅംഗീകരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ തിരസ്ക്കരിക്കൽ

നിയമങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുവാനുള്ള അധികാരമുപയോഗിച്ചും പാർലമെന്റിന് എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കാം. പാർലമെന്റിന്റെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി മാത്രമെ ഒരു ബിൽ നിയമമായി മാറുകയുള്ളൂ. വ്യക്തമായ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഗവൺമെന്റിന് സഭയിൽ ബില്ലുകൾ നിഷ്പ്രയാസം പാസ്സാക്കിയെടുക്കുവാൻ സാധിക്കും. എന്നിരുന്നാലും ഇത് അത്രമേൽ പരിഗണിക്കേണ്ട കാര്യമല്ല. കാരണം ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടിയിലെ അംഗങ്ങൾക്കിടയിലോ, മുന്നണിയിലെ കക്ഷികൾ തമ്മിലോ ഗവൺമെന്റും പ്രതിപക്ഷവും തമ്മിലോ, ഉള്ള ശക്തമായ വിലപേശലുകൾക്കു ശേഷമായിരിക്കും ഇത്തരമൊരു അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്നത്. ലോകസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള ഗവൺമെന്റിന് രാജ്യസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമില്ലാത്ത സാഹചര്യവും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. 1977 -ലെ ജനതാപാർട്ടി ഗവൺമെന്റിനും 2000 – ത്തിലെ ദേശീയ ജനാധിപത്യസഖ്യ ഗവൺമെന്റിനും രാജ്യസഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇത്തരമൊരു സാഹചര്യത്തിൽ രണ്ടു സഭകളിലും ഒരു ബിൽ പാസ്സാക്കിയെടുക്കുന്നതിന് ഗവൺമെന്റിന് മറു പക്ഷത്തിന്

വലിയ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നൽകേണ്ടി വരും. ചിലപ്പോൾ ലോകസഭ പാസ്സാക്കിയ ബില്ല് രാജ്യസഭ നിരാകരിക്കാറുണ്ട്. ലോക്പാൽ ബിൽ, 2002 -ലെ ഭീകരവാദം തടയുന്നതിനുള്ള ബിൽ (POTA) തുടങ്ങിയവ ഇത്തരം ബില്ലുകൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ധനപരമായ നിയന്ത്രണം (Financial Control)

ഗവൺമെന്റിന്റെ പരിപാടികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള സാമ്പത്തിക വിഭവങ്ങൾ അഥവാ പണം അനുവദിക്കുന്നത് ബഡ്ജറ്റിലൂടെയാണ്. ബഡ്ജറ്റ് തയ്യാറാക്കുകയും അവ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിനായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഗവൺമെന്റിന്റെ ഭരണഘടനാപരമായ ബാധ്യതയാണ്. ഈ ബാധ്യത ഗവൺമെന്റിന്റെ ധനവിനിയോഗത്തിനുമേൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുന്നതിന് നിയമ നിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് അവസരം ഒരുക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റിന് വിഭവങ്ങൾ അനുവദിക്കുന്നത് നിയമ നിർമ്മണ സഭക്ക് നിരാകരിക്കാം. എന്നാൽ പാർലമെന്ററി വ്യവസ്ഥയിൽ ഭൂരിപക്ഷ പിന്തുണയോടെ ഭരിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റായതിനാൽ അപൂർവ്വമായേ ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കാറുള്ളൂ എന്നിരുന്നാലും ഗവൺമെന്റിനു പണം അനുവദിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അതിനുള്ള കാരണം ലോകസഭക്ക് ചർച്ച ചെയ്യാം. കംപ്ട്രോളർ ആന്റ് ഓഡിറ്റർ ജനറലിന്റെയും പബ്ലിക്ക് അക്കൗണ്ട് കമമ്മറ്റികളുടെയും റിപ്പോർട്ടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ലോകസഭയ്ക്ക് ഗവൺമെന്റിന്റെ ധന ദുർവിനിയോഗത്തിനെതിരെ അന്വേഷണം നടത്താം. ഗവൺമെന്റിന്റെ സാമ്പത്തികത്തിന്റെ യുക്തിഭദ്രമായ വിനിയോഗം മാത്രമല്ല സഭയുടെ നിയനന്ത്രണം കൊണ്ട് ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നത്. ബഡ്ജറ്റിലൂടെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണം ഇത് ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നു. സാമ്പത്തികനിയന്ത്രണത്തിലൂടെ നിയമനിർമ്മാണസഭ ഗവൺമെന്റിന്റെ നയങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

അവിശ്വാസ പ്രമേയം (No Confidence motion)

എക്സിക്യൂട്ടിവിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിന് പാർലമെന്റിനെ സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും ശക്തമായ ആയുധമാണ് അവിശ്വാസ പ്രമേയം. ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടിക്കോ അല്ലെങ്കിൽ മുന്നണിക്കോ സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ഉള്ളിടത്തോളം ഗവൺമെന്റിനെ പുറത്താക്കുക എന്നത് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലുപരി സങ്കല്പം മാത്രമാണ്. എന്നിരുന്നാലും 1989 നു ശേഷം സഭയിൽ വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ പേരിൽ പല ഗവൺമെന്റുകളും രാജി വെയ്ക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമായിട്ടുണ്ട്. മുന്നണിയിലെ ഘടകകക്ഷികളുടെ പിന്തുണ ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടതാണ് ഈ ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് സഭയുടെ വിശ്വസം നഷ്ടപ്പെടാൻ കാരണമായത്.

ഇങ്ങനെ പാർലമെന്റിന് എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ ഫലപ്രദമായി നിയന്ത്രിക്കുവാനും ഗവൺമെന്റിനെ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്ത ബോധമുള്ളതാക്കാനും സാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിന് സഭാകാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിന് വേണ്ടത്ര സമയം, സഭാംഗങ്ങളുടെ ചർച്ചയിലെ സജീവ പങ്കാളിത്തം, ഭരണപക്ഷവും പ്രതിപക്ഷവും തമ്മിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചാ മനോഭാവം

എന്നിവ അനിവാര്യമാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശാബ്ദങ്ങളായി ലോകസഭയുടെയും സംസ്ഥാന നിയമ സഭകളുടെയും സമ്മേളനങ്ങൾ ചർച്ചകൾക്കായി ചെലവഴിക്കുന്ന സമയവും ക്രമാനുഗതമായി കുറഞ്ഞ്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കൂടാതെ കാരം തികയാതെ പാർലമെന്റിന്റെ സഭകൾ നിർത്തിവെയ്ക്കേണ്ട സാഹചര്യം പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ സഭാ ബഹിഷ്ക്കരണം തുടങ്ങിയ സാഹചര്യങ്ങൾ മൂലം എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ ചർച്ചയിലൂടെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള സഭയുടെ അധികാരം എടുത്തുപയോഗിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു.

പാർലമെന്റ് കമ്മറ്റികൾ എന്തൊക്കെ ചെയ്യുന്നു? (What Do the Committees of Parlament Do)

പ്രവർത്തനങ്ങൾ

ദൂരദർശൻ സംപ്രേഷണം ചെയ്യുന്ന പാർലമെന്റ് സമ്മേളനങ്ങൾ തുടർച്ചയായി മൂന്ന് ദിവസം വീക്ഷിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ തുടർച്ചയായി മൂന്ന് ദിവസത്തെ പത്ര റിപ്പോർട്ടുകൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ചുമർപത്രം നിർമ്മിക്കുക. ചർച്ച ചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങൾ സഫീക്കറുടെ പങ്ക്, സഭയിൽ ഉന്നയിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ, പ്രതിനിധികളുടെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ, നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്ത്നിന്നുമുള്ള പ്രതിനിധികൾ, ചർച്ചചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ,സ്വഭാവം ദേശീയമാണോ പ്രാദേശികമാണോ എന്നീ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷണം നടത്തുക

നിയമ നിർമ്മാണാവശ്യങ്ങൾക്കായി അനേകം കമ്മറ്റികൾ നിയമിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. ഇത് നിയമ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയുടെ ഒരു മുഖ്യ സവിശേഷതയാണ്. സഭയുടെ ദൈനംദിന പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രമല്ല നിയമ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഈ കമ്മറ്റികൾ മുഖ്യ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. പാർലമെന്റ് സമ്മേളിക്കുന്നത് സമ്മേളന കാലയളവിൽ മാത്രമായതിനാൽ അതിന്റെ പ്രവർത്തന സമയം വളരെ പരിമിതമാണ്. എന്നാൽ നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തേണ്ട വിഷയത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള പഠനം അനിവാര്യമാണ്. ആയതിനാൽ ഇതിന് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും സമയവും ആവശ്യമാണ്. അതുപോലെ വിവിധ മന്ത്രാലയങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഗ്രാന്റിനെകുറിച്ചുള്ള പഠനം, ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുടെ ചെലവുകൾ പരിശോധിക്കൽ, അഴിമതി കേസുകളിൽ അന്വേഷണം നടത്തൽ തുടങ്ങിയ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നത് പാർലമെന്ററി കമ്മറ്റികളാണ്. 1983 മുതൽ പാർലമെന്ററിസ്റ്റാന്റിംഗ് കമ്മറ്റികൾക്ക് ഇന്ത്യ രൂപം കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. വിവിധ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അത്തരത്തിലുള്ള 20 ൽ പരം കമ്മറ്റികൾ ഇന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. വിവിധ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവയുടെ ബഡ്ജറ്റ്, ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് സഭയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചെലവുകൾ ബില്ലുകൾ എന്നിവയുടെ മേൽനോട്ടം ഇത്തരം സ്റ്റാന്റിംഗ് കമ്മറ്റികൾക്കാണ്.

സ്റ്റാന്റിംഗ് കമ്മറ്റികൾക്കു പുറമേ, സംയുക്ത പാർലമെന്ററി കമ്മറ്റികൾക്ക് (JPC) നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ശ്രേഷ്ഠമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഒരു പ്രത്യേക ബില്ലിനെ

കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനും സാമ്പത്തിക ക്രമക്കേടുകളെ കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമാണ് ഇത്തരം കമ്മറ്റികളെ നിയമിക്കുന്നത്. സംയുക്ത പാർലമെന്ററി കമ്മറ്റിയിലെ അംഗങ്ങളെ ഇരു സഭകളിൽ നിന്നുമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു.

കമ്മറ്റി സമ്പ്രദായം പാർലമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്നു. പല പ്രധാനപ്പെട്ട ബില്ലുകളും കമ്മറ്റിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് സമർപ്പിക്കാറുണ്ട്. കമ്മറ്റികൾ പൂർത്തീകരിച്ച പ്രവൃത്തികളെ ചുരുക്കം ചില ഭേദഗതികളോടെ പാർലമെന്റ് അംഗീകരിക്കുകയാണ് പതിവ്. നിയമപരമായി പറഞ്ഞാൽ തീർച്ചയായും പാർലമെന്റിന്റെ അംഗീകാരമില്ലാതെ ഒരു ബില്ലും നിയമമാവുകയോ ഒരു ബഡ്ജറ്റും പാസ്സാക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യില്ല. എന്നാൽ പാർലമെന്ററി കമ്മറ്റികൾ നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെ അപൂർവ്വമായേ പാർലമെന്റ് തിരസ്ക്കരിക്കാറുള്ളൂ.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

ഗവൺമെന്റിനെ എതിരെ പ്രതിപക്ഷം തുടർച്ചയായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് സഭാബഹിഷ്ക്കരണം എന്തിനും ഏതിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു ആയുധമാണോ സഭാ ബഹിഷ്ക്കരണം?

എങ്ങനെയാണ് പാർലമെന്റ് സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുന്നത് (How does the Parliment Regulate Itself)

നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ സ്വാഭാവം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ നടപടി ക്രമങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് നിയന്ത്രണങ്ങളുള്ളത്. എന്നാൽ സത്തയിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ അല്ലെങ്കിൽ പാർലമെന്റിന്റെ പരമാധികാരത്തിന് നിയന്ത്രണങ്ങളോ പരമിതികളോ ഇല്ല.

എൻ. വി. ഗാഡ്ഗിൽ CAD, Vol. XI, P.659, 1949 നവംബർ 18

മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ പാർലമെന്റ് ഒരു ചർച്ചാവേദിയാണ്. ചർച്ചകളിലൂടെയാണ് പാർലമെന്റ് പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നത്. അതിനാൽ ചർച്ചകളെല്ലാം അർത്ഥപൂർണ്ണവും ക്രമപ്രകാരവുമായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ സഭയുടെ അന്തസ്സിന് കളങ്കമേൽക്കാതെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സുഗമമായി നടത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സഭകളുടെ പ്രവർത്തനം സുഗമമായി നടത്തുന്നതിന് വേണ്ടി ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനയിൽതന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭാനടപടികൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള അന്തിമ അധികാരം സഭാധ്യക്ഷനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കും.

സഭാധ്യക്ഷൻമാർക്ക് സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം കൂടിയുണ്ട്. കൂറുമാറ്റ നിരോധന

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

"നമ്മൾ വാക്കൗട്ട് നടത്തുകയല്ല, നമ്മളോട് പുറത്തേക്ക് പോകുവാൻ കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണ്". പാർലമെന്റംഗങ്ങൾ പറഞ്ഞു. ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങൾ സഭയിൽ എല്ലായ്പോഴും സംഭവിക്കാറുണ്ടോ?

നിയമത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ? ഏതെങ്കിലുമൊരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ ടിക്കറ്റിൽ മത്സരിച്ച് വിജയിച്ചിട്ടാണ് മിക്കവാറും ആളുകൾ സഭാംഗങ്ങളാവുന്നത്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതിന് ശേഷം അവർ സ്വന്തം പാർട്ടിയിൽ നിന്നും വിട്ടുപോകാൻ തീരുമാനിച്ചാൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുക? സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുശേഷം വർഷങ്ങളോളം ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടാതെ നിലനിന്നിരുന്നു. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ ബാനറിൽ മത്സരിച്ച് വിജയിച്ച ഒരാൾ മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിലേക്ക് കൂറുമാറുന്നത് തടയുവാൻ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തമ്മിൽ ധാരണയായി. ഇതിനു വേണ്ടി 1985 ൽ കൊണ്ടുവന്ന 52-ാം

ഭരണഘടന ഭേദഗതിയാണ് കൂറുമാറ്റ നിരോധന നിയമം. 91-ാം ഭരണഘടനഭേദഗതി ഈ നിയമത്തിൽചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. കൂറുമാറ്റ നിരോധനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കേസുകളിൽ അന്തിമമായ തീരുമാനം എടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം സഭാധ്യക്ഷനായിരിക്കും. ഒരു അംഗം കൂറുമാറിയതായി പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന് സഭാംഗത്വം നഷ്ടപ്പെടും. കൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിപദം പോലെയുള്ള പദവികൾ വഹിക്കുവാനുള്ള യോഗ്യതയും ഇല്ലാതാവും.

എന്താണ് കൂറുമാറ്റം? ഒരംഗം കൂറുമാറിയതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. നേതൃത്വത്തിന്റെ നിർദ്ദേശം അവഗണിച്ച് സഭയിൽ ഹാജരാകാതിരിക്കുകയും പാർട്ടി നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കെതിരായി വോട്ടു ചെയ്യുകയും പാർട്ടി അംഗത്വം സ്വമേധയാ ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഒരംഗം കൂറുമാറിയതായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

നിയമനിർമാതാക്കൾ പോലും ചില നിയമത്തിന് വിധേയരാണ്.

കൂറുമാറ്റ നിരോധന ഭേദഗതി നിയമം നിലവിൽ വന്നെങ്കിലും അതിന് കൂറുമാറ്റത്തെ തടയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് കഴിഞ്ഞ 20 വർഷത്തെ അനുഭവങ്ങൾ വെളിവാക്കുന്നത്. എന്നാൽ പാർട്ടി നേതൃത്വത്തിനും സഭാധ്യക്ഷനും അംഗങ്ങളുടെ മേൽ കൂടുതൽ അധികാരം നൽകുന്നതിന് ഇത് കാരണമായി.

അവർ എന്തിനു വേണ്ടിയാണ് പാർട്ടി മാറുന്നതെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ വിട്ടുപോയ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളിലേക്ക് അവർ വീണ്ടും തിരിച്ചുവരികപോലും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ?

ഉപസംഹാരം

പാർലമെന്ററി നടപടി ക്രമങ്ങളുടെ തൽസമയ സംപ്രേക്ഷണം നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വർണ്ണാഭമായ വസ്ത്രങ്ങൾ അണിഞ്ഞ തികഞ്ഞ ഒരു മഴവില്ല് പോലെയാണ് ഇന്ത്യൻ പാർലമെന്റ് എന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അംഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത ഭാഷകളിലാണ് പാർലമെന്റ് നടപടിക്രമങ്ങളിൽ സംസാരിക്കുന്നത്. അവർ വ്യത്യസ്ത ജാതിയെയും മതങ്ങളെയും വിഭാഗങ്ങളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. അവർ പരസ്പരം ശക്തമായ എതിർപ്പുകൾ പുലർത്താറുണ്ട്. അവർ രാജ്യത്തിന്റെ പണവും സമയവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന് ഒരു ധ്വനി പലപ്പോഴും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതേ പാർലമെന്റിനു തന്നെ എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ കാര്യക്ഷമമായി

നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഈ പാഠഭാഗത്തു നിന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. സമൂഹത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത വിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ അവർക്ക് സംരക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റ് ഘടകങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഘടകമാണ് നിയമനിർമ്മ വിഭാഗം. വ്യത്യസ്ത സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് വരുന്ന പ്രതിനിധികളുള്ളതിനാൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവവും ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷക്കൊത്ത പ്രതികരണവും നടത്തുന്നു.ഒരു പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഘടകം എന്ന നിലക്ക് നിയമനിർമ്മാണ സഭക്ക് ഉന്നത അധികാരവും ഉത്തരവാദിത്വവുമുണ്ട്. ഇവിടെയാണ് പാർലമെന്റിന്റെ ജനാധിപത്യ ശക്തി കുടികൊള്ളുന്നത്.

അഭ്യാസം

1. ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമം ഉറപ്പു വരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി കാര്യക്ഷമമായ ഒരു ഗവൺമെന്റ് രാജ്യത്തിനാവശ്യമുണ്ടെന്ന് അലോക് കരുതുന്നു. നമ്മൾ പ്രധാനമന്ത്രിയെയും മന്ത്രിമാരെയും തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ഗവൺമെന്റിന്റെ ജോലി അവരെ ഏൽപ്പിക്കുകയു ചെയ്താൽ നമുക്ക് ഒരു നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ ആവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ ഈ ആശയത്തോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? കാരണം നൽകുക.
2. ദ്വിമണ്ഡല നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ മേന്മകളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിൽ, നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചർച്ചയിൽ താഴെ പറയുന്ന വാദഗതികൾ ഉയർന്നു വന്നു. ഈ വാദഗതികൾ വായിച്ച് ഇതിനോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുവോ അതോ വിയോജിക്കുന്നുവോ എന്ന് കാരണസഹിതം വിശദീകരിക്കുക
   - നേഹ പറഞ്ഞു, ദ്വിമണ്ഡല നിയമ നിർമ്മാണ സഭകൾ ഒരു ലക്ഷ്യവും പൂർത്തീകരിക്കുന്നില്ല
   - രണ്ടാമത്തെ മണ്ഡലത്തിലേക്ക് വിദഗ്ധരായവരെ നാമ നിർദ്ദേശം ചെയ്യണമെന്ന് ശ്യാമ വാദിച്ചു.
   - തൃദിബ് പറഞ്ഞു, ഒരു രാജ്യത്ത് ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥിതിയല്ല

നിലനിൽക്കുന്നതെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ മണ്ഡലത്തിന്റെ ആവശ്യകതയില്ല.

3. എന്തുകൊണ്ടാണ് ലോകസഭയ്ക്ക് രാജ്യസഭയേക്കാൾ കാര്യക്ഷമമായി എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത്.?

4. എക്സിക്യൂട്ടീവിനെ കാര്യക്ഷമമായി നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലുപരി ലോകസഭ ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷകളെയും അഭിലാഷങ്ങളെയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വേദിയാണ്. നിങ്ങൾ ഇതിനോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? കാരണം വ്യക്തമാക്കുക.

5. പാർലമെന്റിനെ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുവോ വിയോജിക്കുന്നുവോ എന്ന് കാരണ സഹിതം വ്യക്തമാക്കുക. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പരിണതഫലം എന്തായിരിക്കും?. വിശദീകരിക്കുക.
   - പാർലമെന്റ് കൂടുതൽ സമയം പ്രവർത്തിക്കണം.
   - പാർലമെന്റിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ഹാജർ നിർബന്ധമാക്കണം.
   - സഭാ നടപടികൾ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കാൻ സ്പീക്കർക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കണം.

6. പ്രധാനപ്പെട്ട ബില്ലുകളെല്ലാം മന്ത്രിമാർ നിർദ്ദേശിക്കുകയും സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള പാർട്ടിയുടെ മന്ത്രിമാർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഗവൺമെന്റ് ബില്ലുകളെല്ലാം പാസ്സാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ പാർലമെന്റിന് നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ എന്ത് പങ്കാണ് വഹിക്കുവാനുള്ളതെന്ന് ആരിഫ് അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് എന്ത് മറുപടിയാണ് നിങ്ങൾക്ക് നൽകുവാൻ സാധിക്കുക.

7. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഏതെല്ലാം പ്രസ്താവനകളോടാണ് നിങ്ങൾ കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നത്. കാരണം നൽകുക.
   - നിയമനിർമ്മാണ സമിതിയിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള പാർട്ടിയിൽ ചേരുവാൻ അവസരം നൽകണം.
   - കൂറുമാറ്റ നിരോധന നിയമം നിയമസഭാസമാജികർക്കു മേൽ പാർട്ടി നേതാക്കൾക്ക് ഒരു മേധാവിത്വം നൽകുന്നുണ്ട്.
   - കൂറുമാറ്റം എല്ലായ്പ്പോഴും സ്വന്തം താൽപര്യ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി നടത്തുന്നതാകയാൽ മറ്റു പാർട്ടിയിൽ

ചേർക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിയമസഭാ സാമാജികരെ അടുത്ത രണ്ടു വർഷത്തേക്ക് മന്ത്രിയാക്കുന്നതിൽ നിന്നും അയോഗ്യരാക്കണം.

8. അടുത്ത കാലത്തായുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ കാര്യക്ഷമതയെ കുറിച്ചും ഫലപ്രാപ്തിയെ കുറിച്ചുമാണ് ഡോളിയും സുധയും സംവാദം നടത്തുന്നത്. ചർച്ചകൾക്കും സംവാദങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ചെലവാകുന്ന പരമിതമായ സമയം സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വരുന്ന തടസ്സങ്ങൾ, സഭാ ബഹിഷ്ക്കരണം തുടങ്ങിയവ മൂലം പാർലമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പിന്നോട്ടടി നേരിടുന്നുണ്ടെന്ന് ഡോളി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ പല ഗവൺമെന്റുകളുടെയും ലോകസഭാതലത്തിലെ പരാജയം അതിന്റെ ചലനാത്മകതക്ക് തെളിവാണെന്ന് സുധ വാദിക്കുന്നു. ഡോളിയുടെയും സുധയുടെയും വാദങ്ങളെ എതിർത്തും അനുകൂലിച്ചും മറ്റ് എന്ത് വാദങ്ങളാണ് നൽകുവാൻ സാധിക്കുക?

9. ഒരു ബില്ല് നിയമമായി മാറുന്നതിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളാണ് താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. അവയെ ശരിയായി ക്രമപ്പെടുത്തുക.

- ഒരു ബില്ല് ചർച്ചക്കെടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കുന്നു.
- ബില്ല് രാഷ്ട്രപതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വിടുന്നു. രാഷ്ട്രപതി അതിനു അംഗീകാരം നൽകിയിട്ടില്ലങ്കിൽ പിന്നീട് അതിനു എന്ത് സംഭവിക്കുന്നു.
- ബില്ല് പാസ്സാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അടുത്ത സഭയിലേക്ക് അയക്കുന്നു.അത് പാസ്സാവുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ബിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട സഭയിൽ തന്നെ പാസ്സാക്കുന്നു.
- ബില്ലിന്റെ ഓരോ വകുപ്പുകളും വായിക്കുകയും അത് വോട്ടിനിടുകയും ചെയ്യുന്നു.
- ബില്ല് സബ്കമ്മറ്റിയുടെ പരിഗണനക്ക് വിടുന്നു. കമ്മറ്റി ആവശ്യമായ തിരുത്തലുകൾ വരുത്തി സഭയുടെ ചർച്ചക്കുവേണ്ടി അയക്കുന്നു.
- ബന്ധപ്പെട്ടമന്ത്രി ബില്ലിന്റെ ആവശ്യകതയെ കുറിച്ച് സഭയിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു.
- നിയമ മന്ത്രാലയം ബില്ലിന്റെ കരട് തയ്യാറാക്കുന്നു.

10. എങ്ങനെയാണ് പാർലമെന്ററി കമ്മറ്റി സംവിധാനം പാർലമെന്റിന്റെ നിയമനിർമ്മാണ മേൽനോട്ടത്തെയും വിലയിരുത്തലിനെയും ബാധിച്ചത്?

അധ്യായം 6

നീതി ന്യായ വിഭാഗം (JUDICIARY)

ആമുഖം (Introduction)

വ്യക്തികൾ തമ്മിലോ, സ്വകാര്യ സ്ഥാപനങ്ങൾ തമ്മിലോ ഉള്ള തർക്കങ്ങൾ തീർപ്പാക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥർ എന്ന നിലയിലാണ് പലപ്പോഴും കോടതികളെ കാണാറുള്ളത്. എന്നാൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന് ചില രാഷ്ട്രീയ ചുമതലകൾ കൂടിയുണ്ട്. നീതിന്യായ വിഭാഗം ഗവൺമെന്റിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും ശക്തമായ കോടതികളിലൊന്നാണ് ഇന്ത്യയുടെ സുപ്രീം കോടതി. ഭരണ ഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലും, അതിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും 1950 മുതൽ തന്നെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കാണ് നീതി ന്യായ വിഭാഗം വഹിച്ചുവരുന്നത്. നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്കിനെക്കുറിച്ചും പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചുമാണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ പഠിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് 'മൗലികാവകാശങ്ങൾ' എന്ന അധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ വായിച്ചതാണല്ലോ. താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ പഠനം നമ്മെ സഹായിക്കും.

* 'നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം.
* നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഇന്ത്യൻ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്ക്.
* ഭരണഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്ക്.
* ഇന്ത്യയിൽ പാർലമെന്റും നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം.

ഒരു സ്വതന്ത്ര നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെന്ത് - Why do we need an Independent Judiciary?)

ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും, വ്യക്തികൾതമ്മിലും, വ്യക്തികളും സംഘങ്ങളും (groups) തമ്മിലും, വ്യക്തികളും സംഘങ്ങളും ഗവൺമെന്റും തമ്മിലും തർക്കങ്ങളുണ്ടാവുക സ്വാഭാവികമാണ്. നിയമവാഴ്ച (Rule of Law) എന്ന തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സ്ഥാപനം ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ തർക്കങ്ങളും തീർപ്പാക്കുന്നതിന് ആവശ്യമാണ് എന്നതാണ് നിയമവാഴ്ച എന്നത് കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. എല്ലാ വ്യക്തികളും, സമ്പന്നരും ദരിദ്രരും, സ്ത്രീകളും, പുരുഷൻമാരും, മുന്നോക്കക്കാരും പിന്നോക്കക്കാരും ഒരേ നിയമത്തിന് വിധേയരാണ്. നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ മുഖ്യചുമതല നിയമവാഴ്ച സംരക്ഷിക്കുകയും നിയമത്തിന്റെ പരമാധികാരം ഉറപ്പുവരുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക, നിയമപരമായി തർക്കങ്ങൾ തീർപ്പാക്കുക, ജനാധിപത്യം ഒരു വ്യക്തിയുടെയോ സംഘത്തിന്റെയോ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്ക് വഴി മാറുന്നില്ല എന്നുറപ്പുവരുത്തുക എന്നിവയും നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ മറ്റ് ചുമതലകളാണ്. ഈ ചുമതലകൾ ഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കണമെങ്കിൽ നീതി ന്യായ വിഭാഗം, രാഷ്ട്രീയ സമ്മർദങ്ങളിൽ നിന്ന് പൂർണമായും സ്വതന്ത്രമാകേണ്ടതാണ്.

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണർത്ഥമാക്കുന്നത്? എങ്ങനെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പുവരുത്താം?

READ A CARTOON

R K Laxman in The Times of India.

'മുഷ്ടിയുദ്ധം വേണ്ട ഇത് നിയമവാഴ്ചയാണ്'

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം (Independence of Judiciary)

ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത്കൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്,

- ഗവൺമെന്റിന്റെ മറ്റ് ഘടകങ്ങളായ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയും (Legislature)

രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ച മാച്ചലിന്റെ കേസ് എനിക്കോർമ്മയുണ്ട്. അവർ പറയുന്നില്ലെ വൈകി ലഭിക്കുന്ന നീതി, നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന നീതിയാണന്ന് ഇക്കാര്യത്തിൽ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും (Executive) നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ (Judiciary) ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കുക:

- നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ തീരുമാനങ്ങളിൽ, ഗവൺമെന്റിന്റെ മറ്റ് രണ്ട് ഘടകങ്ങളായ നിയമനിർമ്മാണ സഭയും, കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും ഇടപെടാതിരിക്കുക.
- ഭയമോ പക്ഷഭേദമോ ഇല്ലാതെ, ന്യായാധിപൻമാർക്ക് തങ്ങളുടെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുക എന്നിവയാണ്.

അനിയന്ത്രിതമായ അധികാരമെന്നോ ഉത്തരവാദിത്വമില്ലായ്മ എന്നോ സ്വതന്ത്ര നീതിന്യായ വിഭാഗം എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നില്ല. രാജ്യത്തെ ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ് നീതിന്യായ വിഭാഗം. അതിനാൽ തന്നെ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന് രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടനയോടും ജനാധിപത്യ പാരമ്പര്യത്തോടും ജനങ്ങളോടും ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്.

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം എങ്ങിനെയാണ് സംരക്ഷിക്കുകയും ഉറപ്പു വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?

വിവിധ നടപടികളിലൂടെ ഭാരതത്തിന്റെ ഭരണഘടന നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ന്യായാധിപൻമാരുടെ നിയമന പ്രക്രിയയിൽ നിയമനിർമ്മാണ സഭ ഇടപെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇവരുടെ നിയമനത്തിൽ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന് കാര്യമായ പങ്കൊന്നുമില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരാൾ, ന്യായാധിപനായി നിയമിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ഒന്നുകിൽ ഒരു നിയമപണ്ഡിതനായിരിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അഭിഭാഷകനായി അനുഭവ പരിചയം ഉണ്ടാവണം. ഒരാളുടെ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായമോ, രാഷ്ട്രീയ വിധേയത്വമോ ന്യായാധിപനായി നിയമിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങളല്ല

ന്യായാധിപൻമാർക്ക് ഒരു നിശ്ചിതമായ ഔദ്യോഗിക കാലാവധിയുണ്ട്. അവർക്ക് വിരമിക്കൽ പ്രായം എത്തുന്നത് വരെ ജോലിയിൽ തുടരാവുന്നതാണ്. വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ അവരെ ജോലിയിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്യാറുള്ളൂ. അവരുടെ ജോലി സ്ഥിരത ഉറപ്പുവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭയമോ പക്ഷഭേദമോ ഇല്ലാതെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിന് അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത് ഈ തൊഴിൽ സുരക്ഷിതത്വമാണ്. ന്യായാധിപൻമാരെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിന് വളരെ പ്രയാസമേറിയ ഒരു നടപടിക്രമമാണ് ഭരണഘടന നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. (Impeachment) ന്യായാധിപൻമാരുടെ തൊഴിൽ സുരക്ഷിതത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ഭരണഘടന

നിർമ്മാതാക്കൾ ഇത്തരത്തിലൊരു നടപടി ക്രമം നിർദ്ദേശിച്ചത്.

സാമ്പത്തികമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്, നിയമ നിർമ്മാണ സഭയേയോ, കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തെയോ ആശ്രയിക്കേണ്ട തില്ല. ന്യായാധിപൻമാരുടെ ശമ്പളവും മറ്റാനുകൂല്യങ്ങളും നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ അംഗീകാരത്തിന് വിധേയമല്ല എന്ന് ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്തി രിക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ അവരുടെ തീരുമാനങ്ങൾക്കും നടപടികൾക്കും, വ്യക്തിപരമായ വിമർശനത്തിൽ നിന്നും സംരക്ഷണം നൽകിയിരിക്കുന്നു. അത്ത രത്തിൽ വിമർശിക്കുന്നവരെ കോടതിയലക്ഷ്യകുറ്റം (contempt of court) ചുമത്തി വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിന് കോടതിക്ക് അധികാരമുണ്ട്. നീതിയുക്തമല്ലാത്ത വിമർശനങ്ങളിൽ നിന്നും ന്യായാധിപൻമാരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് കോടതിയുടെ ഈ അധികാരം ഫലപ്രദമാണ്. ഒരു ന്യായാധിപനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാ ക്കുന്നതിനായി ഭരണഘടന നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളുടെ ഭാഗമായല്ലാതെ ന്യായാധിപരുടെ പെരുമാറ്റം സംബന്ധിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാൻ പാർലമെന്റിന് കഴി യുകയില്ല. വിമർശന വിധേയമാകും എന്ന ഭയം കൂടാതെ നീതി നിർവ്വഹണം നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇതുവഴി നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന് ലഭിക്കു ന്നു.

പഠനപ്രവർത്തനങ്ങൾ (Activity)

താഴെ പറയുന്ന വിഷയത്തിൽ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു സംവാദം സംഘടിപ്പിക്കുക.

താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ ഏതൊക്കെ ഘടകങ്ങളാണ് വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ ന്യാധിപൻമാർക്ക് നിയന്ത്ര ണങ്ങളാവുന്നത്? ഇത് നീതീകരിക്കത്തക്കതാണെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?

- ഭരണഘടന
- കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ
- മറ്റ് കോടതികളുടെ അഭിപ്രായം
- പൊതുജനാഭിപ്രായം
- നിയമത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം
- നിയമങ്ങൾ
- സമയത്തിന്റേയും ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെയും അപര്യാപ്തത
- പൊതുജന വിമർശനത്തോടുള്ള ഭയം
- കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഇടപെടലുണ്ടാകുമോ എന്ന ഭയം (Fear of action by Executive)

എനിക്ക് ഭയമുണ്ട്, ഞാൻ ആശങ്കാകുലനാണ് ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് പ്രധാനമന്ത്രിയേയോ, പ്രസിഡന്റിനെപ്പോലുമോ വിമർശിക്കാം പക്ഷെ ന്യായാധിപൻമാരെ വിമർശിക്കാനാവില്ല. എന്താണ് ഈ കോടതിയലക്ഷ്യം? ഈ കാര്യങ്ങളെ കുറിച് ഞാൻ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചാൽ അത് കോടതിയലക്ഷ്യമാവുമോ?

ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനത്തിൽ മന്ത്രി സഭക്ക് ഒരു പ്രധാന പങ്ക് ഉണ്ടായേക്കുമെന്ന് തന്നെയാണ് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം നിയമിക്കുന്ന ഒരു സമിതി ആണോ നീതിന്യായ വിഭാഗം?

ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനം

ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനം ഒരു കാലത്തും രാഷ്ട്രീയ വിവാദങ്ങളിൽ നിന്നും മുക്തമായിരുന്നില്ല. ഇത് രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയയുടെ ഭാഗമാണ്. ഭരണഘടന എങ്ങിനെയാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നത് സുപ്രീം കോടതിയിലും ഹൈക്കോടതിയിലും ജഡ്ജിമാരായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നവരെ ആശ്രയിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. ന്യായാധിപൻമാരുടെ രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രം, സജീവവും ദൃഢവുമായ നീതിന്യായ വിഭാഗം എന്നതിനെക്കുറിച്ചോ നിയന്ത്രിതവും പ്രതിബദ്ധവുമായ (Committed) നീതി ന്യായ വിഭാഗം എന്നതിനെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള അവരുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്നിവ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളുടെ വിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ശക്തമായി സ്വാധീനിക്കുന്നു. മന്ത്രിസഭ, ഗവർണർമാർ, മുഖ്യമന്ത്രിമാർ, സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് എന്നിവരെല്ലാം ന്യായാധിപൻമാരുടെ നിയമനപ്രക്രിയയെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്.

സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസിന്റെ നിയനമത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, വർഷങ്ങളായിട്ടുള്ള ഒരു കീഴ്വഴക്കം സുപ്രീം കോടതിയിലെ ഏറ്റവും മുതിർന്ന ജഡ്ജിയെ, ചീഫ് ജസ്റ്റിസായി നിയമിക്കുക എന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ഈ കീഴ്വഴക്കം രണ്ടു തവണ ലംഘിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സുപ്രീം കോടതിയിലെ മുതിർന്ന മൂന്നു ജഡ്ജിമാരെ മറികടന്നുകൊണ്ടാണ് 1973 ൽ ജസ്റ്റിസ് എ.എൻ. റെ (Justice A.N.Ray) ചീഫ് ജസ്റ്റിസായി നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. വീണ്ടും 1975 ൽ ജസ്റ്റിസ് എച്ച്. ആർ.ഖന്നയെ മറികടന്നുകൊണ്ട് ജസ്റ്റിസ് എം.എച്ച്. ബഗ് (Justice M.H. Beg) സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമായി കൂടിയാലോചിച്ച ശേഷമാണ് സുപ്രീം കോടതിയിലെ മറ്റ് ജഡ്ജിമാരെയും, ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരെയും പ്രസിഡന്റ് നിയമിക്കുന്നത്. ഫലത്തിൽ ഇതിനർത്ഥം ഇവരുടെ നിയമനത്തിൽ അന്തിമ തീരുമാനം എടുക്കാനുള്ള അധികാരം മന്ത്രിസഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്നതാണ്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമായുള്ള കൂടികാഴ്ചയുടെ പ്രസക്തി എന്താണ്?

ഈ കാര്യം സുപ്രീം കോടതിയുടെ മുമ്പാകെ 1982 മുതൽ 1998 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ നിരവധി തവണ വരുകയുണ്ടായി. ചീഫ് ജസ്റ്റിസിന്റെ പങ്ക് വിദഗ്ധാഭിപ്രായം നൽകുക എന്നതു മാത്രമാണെന്നാണ് തുടക്കത്തിൽ കോടതിക്ക് തോന്നിയത്. ചീഫ് ജസ്റ്റിസിന്റെ അഭിപ്രായം പ്രസിഡന്റ് സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പിന്നീട് കോടതി നിലപാടെടുത്തു. അവസാനം, കോടതി നൂതനമായ ഒരു നടപടി ക്രമം

നിർദ്ദേശിച്ചു. സുപ്രീം കോടതിയിലെ നാല് മുതിർന്ന ജഡ്ജിമാരുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് നിയമിക്കപ്പെടേണ്ടവരുടെ പേരുകൾ ചീഫ് ജസ്റ്റിസ് ശുപാർശ ചെയ്യുക. അങ്ങിനെ നിയമനത്തിനായി ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതിന് 'കൊളീജിയാലിറ്റി സമ്പ്രദായം' (Principle of Collegiality) സുപ്രീം കോടതി വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. അങ്ങിനെ, നിലവിൽ നിയമന കാര്യത്തിൽ സുപ്രീംകോടതിയിലെ മുതിർന്ന നാല് ജഡ്ജിമാരടങ്ങുന്ന സമിതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിനാണ് മുൻതൂക്കം. അങ്ങിനെ, നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിലെ നിയമനകാര്യത്തിൽ സുപ്രീം കോടതിയും, മന്ത്രി സഭയും പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കു വഹിക്കുന്നു.

ന്യായാധിപൻമാരെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കൽ (Removal of Judges)

സുപ്രീം കോടതിയിലെയും, ഹൈക്കോടതികളിലെയും ന്യായാധിപൻമാരെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നും നീക്കം ചെയ്യുക എന്നത് അത്യധികം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. തെളിയിക്കപ്പെട്ട പെരുമാറ്റ ദൂഷ്യത്തിന്റേയോ പ്രാപ്തിയില്ലായ്മയുടെയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ ഇവരെ നീക്കം ചെയ്യാനാവൂ. ജഡ്ജിക്കെതിരായി ഉന്നയിക്കുന്ന ആരോപണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രമേയം പാർലമെന്റിന്റെ രണ്ട് സഭകളും പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ (Special Majority) അംഗീകരിച്ചിരിക്കണം. പ്രത്യേകഭൂരിപക്ഷം എന്നാൽ എന്താണ് എന്ന് നിങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ? തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെകുറിച്ചുള്ള അദ്ധ്യായത്തിൽ നമ്മളത് പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ന്യായാധിപനെ തൽസ്ഥാനത്തു നിന്നും നീക്കം ചെയ്യാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്ന് ഈ നടപടിക്രമങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പൊതുവായ ഒരു സമവായമില്ലെങ്കിൽ ഒരു ന്യായാധിപനെ നീക്കം ചെയ്യാനാവില്ല. പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യം ന്യായാധിപൻമാരുടെ നിയമനത്തിൽ കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗത്തിനും, അവരെ തൽസ്ഥാനത്ത് നിന്നും നീക്കം ചെയ്യുന്നതിൽ നിയമ നിർമ്മാണ സഭക്കുമാണ് നിർണായക പങ്കുള്ളത്. ഇത് നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഒപ്പം ഘടകങ്ങൾക്കിടയിലെ അധികാരസംതുലനവും (Balance of power) ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതേവരെ ഒരു തവണമാത്രമാണ് സുപ്രീം കോടതിയിലെ ഒരു ന്യായാധിപനെ നീക്കം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു പ്രമേയം പാർലമെന്റിന്റെ പരിഗണനക്ക് വന്നിട്ടുള്ളത്. മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷം ആ പ്രമേയത്തിന് അനുകൂലമായി ലഭിച്ചുവെങ്കിലും സഭയുടെ ആകെ അംഗസംഖ്യയുടെ ഭൂരിപക്ഷം (absolute majority) ലഭിക്കാതെ പോയതിനാൽ ന്യായാധിപനെ തൽസ്ഥാനത്ത് നിന്നും നീക്കം ചെയ്യാനായില്ല.

ഒരു ന്യായാധിപനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനുള്ള വിഫല ശ്രമം (Unsuccessful Attempt to Remove a Judge)

ഒരു സുപ്രീം കോടതി ന്യായാധിപനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനുള്ള ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ പ്രമേയത്തിന് അനുകൂലമായി 1991 ൽ പാർലമെന്റിലെ 108 അംഗങ്ങൾ ഒപ്പു വച്ചു. പഞ്ചാബ് ഹൈക്കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റസായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാലയളവിൽ പൊതുധനം ദുരുപയോഗം ചെയ്തു എന്നതായിരുന്നു ജസ്റ്റിസ് രാമസ്വാ

മിക്കെതിരെയുള്ള ആക്ഷേപം. സ്ഥാന ഭ്രഷ്ടനാക്കൽ നടപടികൾ പാർലമെന്റിലാരംഭിച്ച് ഒരു വർഷത്തിന് ശേഷം 1992 ൽ സുപ്രീം കോടതി ജഡ്ജിമാരടങ്ങുന്ന ഒരു ഉന്നതതല അന്വേഷണ കമ്മീഷൻ ജസ്റ്റിസ് രാമസ്വാമി കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് കണ്ടെത്തി. ധാർമ്മികതയുടെ അധഃപതനം, ഔദ്യോഗിക പദവിയുടെ ബോധപൂർവ്വവും പ്രകടവുമായ വൻതോതിലുള്ള ദുരുപയോഗം, നിയമപരമായ ചട്ടങ്ങളുടെ ലംഘനം, സ്വകാര്യ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി പൊതുധനം ദുരുപയോഗം ചെയ്യൽ എന്നിവ പഞ്ചാബ് ഹരിയാന ചീഫ് ജസ്റ്റിസായിരിക്കെ ജസ്റ്റിസ് രാമസ്വാമി ചെയ്തതായി അന്വേഷണ കമ്മീഷൻ കണ്ടെത്തി. ഇത്ര ശക്തമായ കുറ്റപത്രം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും തനിക്കെതിരെയുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ പുറത്താക്കൽ പ്രമേയത്തെ ജസ്റ്റിസ് രാമസ്വാമി അതിജീവിച്ചു. സഭയിൽ ഹാജരായി വോട്ടുചെയ്ത അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷം പ്രമേയത്തിന് അനുകൂലമായി ലഭിച്ചുവെങ്കിലും, കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി സഭയിലെ വോട്ടെടുപ്പിൽ നിന്നും വിട്ടുനിന്നു. വോട്ടെടുപ്പിൽ നിന്നും കോൺഗ്രസ് പാർട്ടി വിട്ടുനിന്നതിനാൽ സഭയുടെ ആകെ അംഗസംഖ്യയുടെ പകുതി പേരുടെ പിന്തുണ പ്രമേയത്തിന് അനുകൂലമായി കിട്ടാതെ പോവുകയും പ്രമേയം പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ ഘടന (Structure of the Judiciary)

ഒരു ഏക സംയോജിത നീതി ന്യായ വ്യവസ്ഥയാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്, മറ്റ് പല ഫെഡറൽ രാജ്യങ്ങളിലുമുള്ളതുപോലെ ഇന്ത്യയിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായ നീതി ന്യായ സംവിധാനം ഇല്ല എന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ ഘടന ഒരു പിരമിഡിന്റെ ആകൃതിയിലാണ്. ഏറ്റവും മുകളിലായി സുപ്രീം കോടതി അതിന് താഴെയായി ഹൈക്കോടതികൾ, അതിനും താഴെയായി ജില്ലാ കോടതി, ഏറ്റവും അടിയിലായി കീഴ്ക്കോടതികളും (താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള

പഠന പുരോഗതി പരിശോധിക്കുക

- ജുഡീഷറിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തുകൊണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ടതാകുന്നു?
- കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗത്തിന് (Executive) ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കാനുള്ള അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ?
- ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടിക്രമങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിക്കാൻ നിങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ എന്തു മാറ്റങ്ങളാണ് നിങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുക?

ഡയഗ്രം നോക്കുക) കീഴ്ക്കോടതികൾ മേൽക്കോടതികളുടെ നേരിട്ടുള്ള മേൽനോട്ടത്തിലാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

സുപ്രീം കോടതിയുടെ അധികാരപരിധി (Jurisdiction of Supreme Court)

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും അധികാരമുള്ള കോടതികളിൽ ഒന്നാണ് ഇന്ത്യയുടെ സുപ്രീം കോടതി. എന്നിരുന്നാലും ഭരണഘടന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പരിധിക്കുള്ളിലാണ് അത് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. സുപ്രീംകോടതിയുടെ ചുമതലകളും ഉത്തവരവാദിത്വങ്ങളും ഭരണഘടന നിർവചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുപ്രീം കോടതിക്ക് കൃത്യമായ അധികാര പരിധിയുണ്ട്.

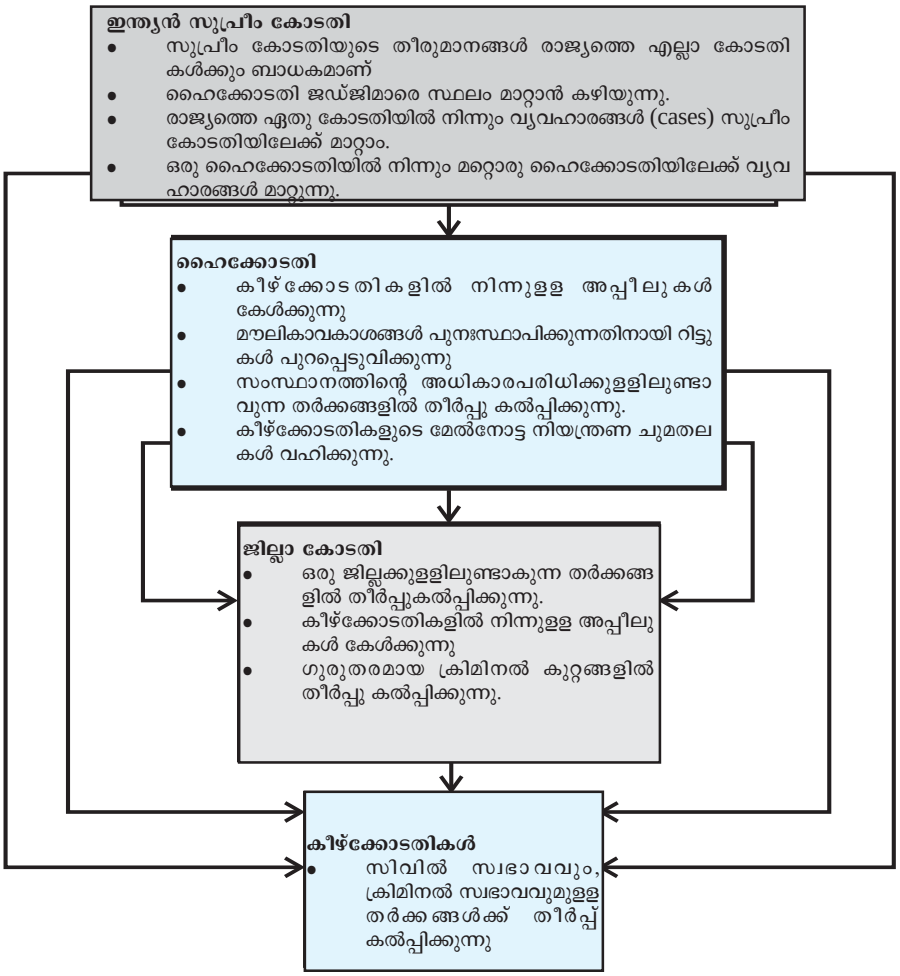

തനത് അധികാരങ്ങൾ (Original Jurisdiction)

ചില വ്യവഹാരങ്ങൾ കീഴ്ക്കോടതികളിലെത്താതെ തന്നെ നേരിട്ട് സുപ്രീം കോടതിയിൽ പരിഗണനക്കെടുക്കാവുന്നതാണ്. മുകളിൽ തന്നിരിക്കുന്ന ഡയഗ്രത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവും, കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ നേരിട്ട് സുപ്രീം കോടതിയുടെ പരിഗണനക്കാണ് വരിക. ഫെഡറൽ കാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തർക്കങ്ങളിൽ സുപ്രീം കോടതിയ്ക്ക് ഒരു മധ്യസ്ഥന്റെ പങ്ക് ഉറപ്പിക്കുന്നതാണ് തനത് അധികാരങ്ങൾ. ഫെഡറൽ സമ്പ്ര

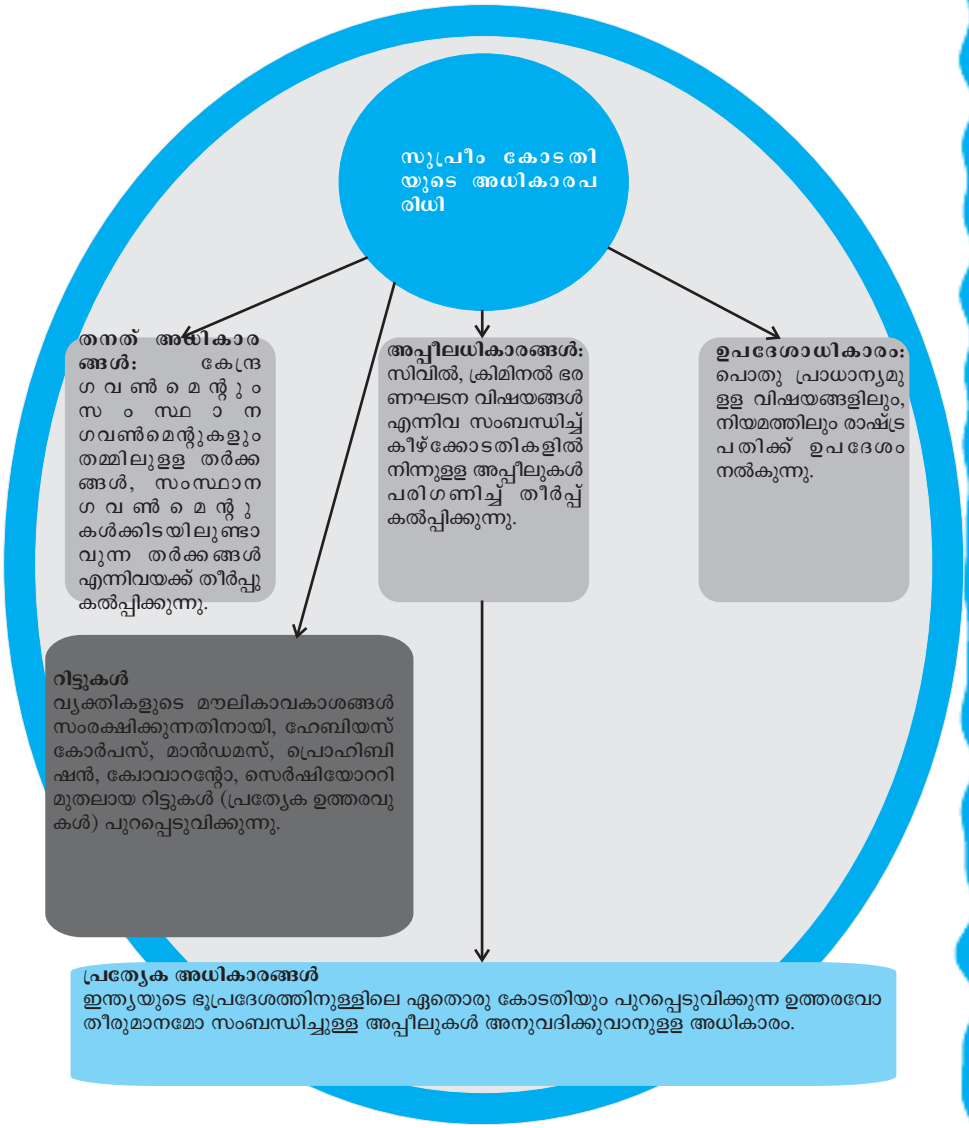

ദായത്തിൽ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളും തമ്മിലും വിവിധ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ തമ്മിലും നിയമപരമായ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടാകുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത് സുപ്രീം കോടതിയിലാണ്. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യവഹാരങ്ങൾ സുപ്രീംകോടതിയാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത്. സുപ്രീം കോടതിക്ക് മാത്രമുള്ള ഈ അധികാരത്തെയാണ് തനത് അധികാരങ്ങൾ (Original jurisdiction) എന്ന് പറയുന്നത്. ഇത്തരം വിഷയങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഹൈക്കോടതികൾക്കോ, മറ്റ് കീഴ്ക്കോടതികൾക്കോ ഇല്ല. ഈ അധികാരമുപയോഗിച്ച് സുപ്രീം കോടതി കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റേയും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും ഭരണഘടനാപരമായ അധികാരങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അവർക്കിടയിലുള്ള തർക്കങ്ങൾക്ക് തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള അധികാരം (Writ Jurisdiction)

മൗലികാവകാശങ്ങൾ എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചതുപോലെ, ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും, അയാളുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു മൗലികാവകാശം ലംഘിക്കപ്പെട്ടു എന്നു തോന്നിയാൽ, പരിഹാരത്തിനായി നേരിട്ട് സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കാവുന്നതാണ്. മൗലികാവകാശം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി റിട്ടുകളുടെ രൂപത്തിൽ സുപ്രീം കോടതിക്ക് പ്രത്യേക ഉത്തരവുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാവുന്നതാണ്. ഹൈക്കോടതികൾക്കും ഇത്തരത്തിൽ റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള അധികാരമുണ്ട്. മൗലികാവകാശ ലംഘനമുണ്ടാവുമ്പോൾ ഒരു വ്യക്തിക്ക് നേരിട്ട് സുപ്രീം കോടതിയേയോ അല്ലെങ്കിൽ ഹൈക്കോടതിയേയോ പരിഹാരത്തിനായി സമീപിക്കാവുന്നതാണ്. കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗം, ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനോ, പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുവാനോ വേണ്ടി റിട്ടുകളിലൂടെ കോടതികൾക്ക് ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ കഴിയും.

അപ്പീലധികാരം

ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന അപ്പീൽ കോടതിയാണ് സുപ്രീം കോടതി. ഹൈക്കോടതിയുടെ തീർപ്പുകൾക്കെതിരെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് സുപ്രീം കോടതിയിൽ അപ്പീൽ സമർപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിലവിലുള്ള നിയമത്തിന്റേയോ, ഭരണഘടനയുടെയോ ഗൗരവതരമായ വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യപ്പെടുന്നതും അപ്പീൽ നൽകാൻ യോഗ്യമാണെന്ന് ഹൈക്കോടതി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളാണ് സുപ്രീം കോടതിയുടെ പരിഗണനക്ക് വരുക. ഇത് കൂടാതെ ക്രിമിനൽ കുറ്റങ്ങളിൽ കീഴ്ക്കോടതി വധ ശിക്ഷ വിധിച്ച ഒരാൾക്ക് ഹൈക്കോടതിയേയോ, സുപ്രീം കോടതിയേയോ അപ്പീലുമായി സമീപിക്കാവുന്നതാണ്. അതേസമയം ഹൈക്കോടതി അപ്പീൽ അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വ്യവഹാരങ്ങളിലും സുപ്രീം കോടതിക്ക് സ്വമേധയാ അപ്പീൽ അനുവദിക്കാനും, ഹൈക്കോടതിയുടെ വിധി പുനഃപരിശോധിക്കാനും തീർച്ചയായും അധികാരമുണ്ട്. ഒരു വ്യവഹാരവും അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമ പ്രശ്നങ്ങളും പുനഃപരിശോധിക്കുക എന്നതാണ് അപ്പീലധികാരം എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. കീഴ്കോടതി മനസ്സിലാക്കിയതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി നിയമത്തിനോ ഭരണഘടനക്കോ മറ്റൊരു അർത്ഥതലമു

ണ്ടന്ന് സുപ്രീം കോടതി വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം കീഴ്ക്കോടതിയുടെ വിധിന്യായം തിരുത്തുകയും, ബന്ധപ്പെട്ട വകുപ്പുകൾക്ക് പുതിയ വ്യാഖ്യാനം നൽകുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

കീഴ്ക്കോടതികളുടെ വിധിന്യായങ്ങൾക്കെതിരെ ഹൈക്കോടതികൾക്കും അപ്പീലധികാരമുണ്ട്.

ഉപദേശാധികാരം

തനത് അധികാരം (Original Jurisdiction) അപ്പീലധികാരം എന്നിവയ്ക്ക് പുറമെ സുപ്രീ കോടതിയുടെ മറ്റൊരധികാരമാണ് ഉപദേശാധികാരം (Advisory Jurisdiction) പൊതു പ്രാധാന്യമുള്ളതോ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണ ഘടനാ വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമായതോ ആയ ഏതൊരു കാര്യത്തിലും പ്രസിഡന്റിന് സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഉപദേശം തേടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഉപദേശം നൽകാൻ സുപ്രീം കോടതിയോ, ഉപദേശം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രസിഡന്റോ ബാദ്ധ്യസ്ഥരല്ല.

അങ്ങിനെയെങ്കിൽ, സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഉപദേശാധികാരത്തിന്റെ ഉപയുക്തത (Utility) എന്താണ്? ഇതിന്റെ ഉപയുക്തത രണ്ട് തരത്തിലാണ്, ഒന്നാമതായി ഒരു നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നതിന് മുമ്പ്, ആ വിഷയത്തിൽ ഒരു നിയമോപദേശം തേടാൻ ഗവൺമെന്റിന് കഴിയുന്നു. പിന്നീടുണ്ടാകാവുന്ന വ്യവഹാരങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൻ ഇത് സഹായിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഉപദേശത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഗവൺമെന്റിന് അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും നിയമ നിർമ്മാണത്തിലും ആവശ്യമായ മാറ്റം വരുത്താൻ കഴിയുന്നു.

ഉപദേശം നൽകുന്നതും, അവ സ്വീകരിക്കുന്നതും ഐച്ഛികം (optional) ആണെന്നത് കൗതുകകരമാണ്. ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത് കോടതി നൽകുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ എല്ലാവരും ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. എന്നാണ്.

താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അനുച്ഛേദങ്ങൾ വായിക്കുക. ഇന്ത്യയിലെ നീതി ന്യായ വ്യവസ്ഥയുടെ ഏകീകൃത സ്വഭാവം, സുപ്രീം കോടതിയുടെ അധികാരങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ധാരണയുണ്ടാക്കാൻ ഇവ നമ്മളെ സഹായിക്കും. സുപ്രീം കോടതിയുടെ തീരുമാനങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ കോടതികൾക്കും ബാധകമാണ്. സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഉത്തരവുകൾ ഇന്ത്യയിൽ എല്ലായിടത്തും നടപ്പാക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. സുപ്രീം കോടതിക്ക് ഏതു സമയത്തും

അനുച്ഛേദം 137

..... സുപ്രീം കോടതിക്ക് അതിന്റെ തന്നെ ഉത്തരവുകളോ വിധിന്യായങ്ങളോ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരമുണ്ട്.

അനുച്ഛേദം 144

ഇന്ത്യൻ ഭൂപ്രദേശത്തിലെ സിവിലോ ജുഡീഷ്യലോ ആയ എല്ലാ അധികാരസ്ഥാപങ്ങളും സുപ്രീംകോടതിക്ക് സഹായകമായി പ്രവർത്തിക്കണം.

എന്തിനാണ് സുപ്രീം കോടതിയെ അതിന്റെ തന്നെ വിധി ന്യായങ്ങൾ തിരുത്താൻ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത്? കോടതികൾക്കും തെറ്റു പറ്റാം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണോ? ആദ്യം വിധി പുറപ്പെടുവിച്ച ബഞ്ചിൽ അംഗമായിരുന്ന ന്യായാധിപന് തന്നെ അതെ വിധി പരിഷ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ ആ ബഞ്ചിലും അംഗമാകാൻ കഴിയുമോ?

അതിന്റെ തന്നെ തീരുമാനങ്ങൾ പുനഃപരിശോധിക്കാം. കൂടാതെ സുപ്രീം കോടതി തന്നെയാണ് അതിനെതിരെയുള്ള കോടതിയലക്ഷ്യ കേസുകൾ പരിഗണിക്കുന്നത്.

ക്രിയാത്മക നീതിന്യായം

'ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം' 'പൊതുതാൽപര്യ ഹർജി' എന്നീ പദങ്ങൾ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

അടുത്ത കാലത്തായി, നീതി ന്യായ സംവിധാനത്തെകുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കാറുള്ള പദങ്ങളാണിവ. നീതിന്യായ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക.

ചേരും പടി ചേർക്കുക.

• ബീഹാർ സംസ്ഥാനവും കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റും തമ്മിലുള്ള തർക്കം ആരാണ് കേൾക്കുക	• ഹൈക്കോടതി
• ഹരിയാന ജില്ലാ കോടതിയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു അപ്പീൽ എങ്ങോട്ടാണ് പോവുക	• ഉപദേശാധികാരം
• ഏക സംയോജിത നീതി ന്യായ വിഭാഗം	• നീതി ന്യായ പുനഃപരിശോധന
• ഒരു നിയമത്തെ ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കൽ	• തനത് അധികാരം
	• സുപ്രീം കോടതി
	• ഏകഭരണഘടന

അതിനെ ജനകീയമാക്കിയ രണ്ട് കാര്യങ്ങളാണിവ എന്ന് പലരും കരുതുന്നു.

പൊതു താല്പര്യ ഹർജി, സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തന ഹർജി എന്നിവയിലൂടെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ ജുഡീഷ്യൽ ആക്ടിവിസം ശക്തിപ്പെട്ടത്. എന്താണ് പൊതുതാൽപര്യഹർജി (Public Interest Litigation) അല്ലെങ്കിൽ സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തന ഹർജി (Social Action Litigation) എങ്ങനെ എപ്പോഴാണ് അത് രൂപപ്പെട്ട് വന്നത്? സാധാരണ ഗതിയിൽ ഒരു വ്യക്തി കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നത് വ്യക്തിപരമായി അയാൾ കക്ഷിയാവുമ്പോഴോ അവകാശങ്ങൾ ആയാൾക്ക് നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോഴോ, തർക്കങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുമ്പോഴോ ആണ്. 1979 ൽ ഈ സങ്കൽപ്പത്തിന് മാറ്റം സംഭവിച്ചു. സാമ്പ്രാദായിക രീതി

READ A CARTOON

Irfan

ബന്ദ്, ഹർത്താൽ എന്നിവ നിയമ വിരുദ്ധമാണ് എന്ന സമീപകാലത്തെ വിധിന്യായങ്ങൾ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

യിൽ നിന്നും മാറി ഒരു പ്രത്യേക വ്യവഹാരം കേൾക്കുന്നതിന് 1979 ൽ കോടതി തീരുമാനിച്ചതോടെയാണ്, ആ പുതിയ രീതിക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. ആ വ്യവഹാരത്തിന്റെ പ്രത്യേകത, അത് കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചത് അതിന്റെ ഇരകളായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് അവർക്കുവേണ്ടി മറ്റുള്ളവരായിരുന്നു എന്നതാണ്. പൊതുതാൽപര്യമുള്ള ഒരു പ്രശ്നം അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന പരിഗണനയിൽ ആ വ്യവഹാരം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും അത്തരത്തിലുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ പിന്നീട് പൊതുതാൽപര്യ ഹർജികൾ എന്ന് അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഏതാണ്ടതേ സമയത്ത് തന്നെയാണ് ജയിൽ അന്തേവാസികളുടെ അവകാശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച വ്യവഹാരം സുപ്രീ കോടതി പരിഗണനക്കെടുത്തത്. നിലവിലുള്ള അവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണം, ദരിദ്രരുടെ ജീവിത സാഹചര്യം മെച്ചപ്പെടുത്തൽ, പരിസ്ഥിതിയുടെ സംരക്ഷണം തുടങ്ങിയ പൊതു താൽപര്യമുള്ള മറ്റു പല പ്രശ്നങ്ങളിലും നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ ഇടപെടൽ തേടികൊണ്ട് പൊതു ബോധമുള്ള പൗരൻമാർക്കും ജനകീയ സംഘടനകൾക്കും കോടതിയെ സമീപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം തുറന്നു കിട്ടുന്നതിന് അത് കാരണമായി. പൊതു താൽപര്യ ഹർജികൾ, ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റി

വിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപകരണമായി മാറി.

പരമ്പരാഗതമായി, തങ്ങൾക്ക് മുമ്പിലെത്തുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളിൽ തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുന്നതിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന നീതി ന്യായ വിഭാഗം, പത്ര വാർത്തകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും, തപാലിലൂടെ തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന പരാതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും വ്യവഹാരങ്ങൾ പരിഗണിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ആയതിനാൽ, നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള കൂടുതൽ ജനകീയമായ വിവരണമായി ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം മാറി.

ചില ആദ്യകാല പൊതു താൽപര്യ ഹർജികൾ

- വിചാരണതടവുകാരെകുറിച്ച് 1979 ൽ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ വാർത്തകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. നീണ്ട വർഷങ്ങൾ ജയിലിൽ ചെലവഴിച്ച നിരവധി തടവുകാർ ബീഹാറിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഏത് കുറ്റത്തിനാണോ അറസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടത്, ആ കുറ്റകൃത്യത്തിന് അവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാൽ പോലും, അവർക്ക് ലഭിക്കുമായിരുന്ന പരമാവധി ശിക്ഷാ കാലയളവിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കാലം ജയിലിൽ കഴിഞ്ഞവർ. ഈ വാർത്തയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു വക്കീൽ കോടതിയിൽ ഒരു പരാതി നൽകി. സുപ്രീം കോടതി ഈ കേസ് കേൾക്കുകയും, ആദ്യ കാല പൊതു താൽപര്യ ഹർജികളിലൊന്നായി ഇത് പ്രശസ്തമാവുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് ഹുസൈനാര ഖാത്തൂൺ vs ബീഹാർ കേസ് (Hussainara Khatoon vs Bihar).
- തടവുകാർക്കെതിരെയുള്ള ശാരീരിക പീഢനങ്ങൾ വിവരിച്ചു കൊണ്ട്, തീഹാർ ജയിലിലെ ഒരു തടവുകാരൻ കുത്തിക്കുറിച്ച ഒരു കഷണം കടലാസ്, സുപ്രീം കോടതി ജഡ്ജിയായിരുന്ന വി.ആർ. കൃഷ്ണയ്യർക്ക് 1980 ൽ അയച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ജഡ്ജി അതൊരു പരാതിയായി പരിഗണിക്കുകയായിരുന്നു. കത്തുകൾ പരാതിയായി സ്വീകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പീന്നീട് കോടതി ഉപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും ഈ വ്യവഹാരം സുനിൽ ബാത്ര vs ഡൽഹി ഭരണകൂടം (Sunil Batra vs Delhi Administration 1980) ആദ്യകാല പൊതു താൽപര്യ ഹർജികളിലൊന്നായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

PIL എന്നാൽ 'പ്രൈവറ്റ് ഇന്ററസ്റ്റ് ലിറ്റിഗേഷൻ' എന്ന് ആരോ പറയുന്നത് ഞാൻ കേട്ടു. അതെന്തു

പൊതു താൽപര്യ ഹർജികളിലൂടെ, അവകാശം എന്ന ആശയത്തെ കോടതി വിപുലമാക്കി. ശുദ്ധ വായു, മലിനമാകാത്ത ജലം, അന്തസായ ജീവിതം മുതലായവ പൊതു സമൂഹത്തിന്റെ അവകാശമാണ്. ആയതിനാൽ എവിടെയൊക്കെയാണോ അവ ലംഘിക്കപ്പെടുന്നത്, അവിടെയൊക്കെ, വ്യക്തികൾക്ക് സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലക്ക്, നീതിക്കായി ശ്രമിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടാവണമെന്ന തോന്നൽ കോടതികൾക്കുണ്ടായി.

ഞാൻ കരുതുന്നത്, ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം കൂടുതലായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, നിയമനിർമ്മാണ സഭയും, കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗവും എന്ത് ചെയ്യണം എന്നതുമായിട്ടാണ്. നിയമനിർമ്മാണ സഭയും, കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗവും നീതിനിർവഹണം എന്ന കാര്യം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയാൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുക?

രണ്ടാമതായി, കോടതികളെ എളുപ്പത്തിൽ സമീപിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്തവരായ സമൂഹത്തിലെ ദുർബല ജന വിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത, 1980 നു ശേഷം, പൊതു താൽപര്യ ഹർജികളിലൂടെയും, ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസത്തിലൂടെയും നീതിന്യായ വിഭാഗം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിനാണ്, നീതി നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവർക്കും, ആവശ്യക്കാർക്കും വേണ്ടി പരാതികൾ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന് പൊതു ബോധമുള്ള പൗരൻമാരെയും സാമൂഹ്യ സംഘടനകളെയും നീതിന്യായ വിഭാഗം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

> "ഇതുവരെ കോടതിയുടെ ശ്രദ്ധ നേടിയിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നും ഗുണപരമായി ഏത്രയോ വ്യത്യസ്തമാണ് ദരിദ്രരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്ന് ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആയതിനാൽ, വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നീതിന്യായ സമീപനം അവരുടെ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമാണ്. അവരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പ്രതിലോമകരമായ നടപടിക്രമങ്ങൾ നമ്മൾ അന്ധമായി പിൻതുടർന്നാൽ ആവർക്കൊരിക്കലും അവരുടെ മൗലികാവകാശങ്ങൾ സാധൂകരിച്ച് കിട്ടുവാനാവില്ല".
>
> (ഫ്രാൻസിസ് ഭഗവതി ബാദുവ മുക്തി മോർച്ച vs യൂണിയൻ ഇന്ത്യ 1984.)

പഠനപ്രവർത്തനം

ഏതെങ്കിലും ഒരു പൊതു താൽപര്യ ഹർജിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ ശേഖരിച്ച്, എങ്ങിനെയാണ് ഈ വ്യവഹാരം ഒരു പൊതു താൽപര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് സഹായകരമായത് എന്ന് പഠിക്കുക.

ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയിൽ നാനാവിധമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. വ്യക്തികൾക്കു മാത്രമല്ല, വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടങ്ങൾക്കും (groups) കോടതികളിലേക്ക് പ്രവേശനം അനുവദിക്കപ്പെട്ടതിലൂടെ അത് നീതിന്യായ വിഭാഗത്തെ കൂടുതൽ ജനാധിപത്യവത്ക്കരിച്ചു. കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെ ഇത് കൂടുതൽ നിർബന്ധിതമാക്കി. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമ്പ്രദായത്തെ കൂടുതൽ സ്വതന്ത്രവും നീതിയുക്തവുമാക്കുന്നതിന് അത് ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യക്തമായ ധാരണയോട്കൂടി ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയുന്നതിനായി സ്ഥാനാർത്ഥികൾ സമർപ്പിക്കുന്ന സത്യവാങ്മൂലത്തിൽ (affidavit) അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതകൾക്കൊപ്പം സാമ്പത്തിക

ആസ്തിയും വരുമാനവും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് കോടതി ആവശ്യപ്പെടുക യുണ്ടായി. വർദ്ധിച്ച തോതിലുള്ള പൊതു താൽപര്യ ഹർജികൾക്കും "സജീവ നീതിന്യായവിഭാഗം" എന്ന ആശയത്തിനും പ്രതികൂലമായ ഒരു വശം കൂടിയു ണ്ട്. ഒന്നാമതായി ഇത് കോടതികളുടെ ജോലിഭാരം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. രണ്ടാമതായി ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്കും കാര്യനിർവഹണ വിഭാ ഗത്തിനുമിടയിലുള്ള അതിർവരമ്പും, അതുപോലെ ഇവയ്ക്കും നീതിന്യായ വിഭാ ഗത്തിനുമിടയിലെ അതിർവരമ്പും ദുർഭലമാക്കി. കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗം അഭി സംബോധന ചേയ്യേണ്ട ചോദ്യങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാനായി കോടതിയുടെ ഇടപെടലുണ്ടായി. ഉദാഹരണത്തിന് വായു ശബ്ദ മലിനീകരണങ്ങൾ കുറക്കുക,

നിങ്ങളാണ് ന്യായാധിപൻ (You are the Judge)

ഒരു നഗരത്തിലെ ഏതാനും പൗരൻമാർ ഒരു പൊതു താൽപര്യ ഹർജിയുമായി കോടതിയെ സമീപിക്കു ന്നു. നഗരത്തിലേക്ക് നിക്ഷേപകരെ ആകർഷിക്കു ന്നതിനായി നഗരത്തിലുള്ള ചേരികൾ നീക്കം ചെയ്ത് നഗരം മോടിപിടിപ്പിക്കണമെന്ന്, മുൻസിപ്പൽ അധി കാരികൾക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകുന്ന ഉത്തരവ് പുറപ്പെ ടുവിക്കണം എന്നതാണവരുടെ ആവശ്യം. ഇതിൽ ഒരു പൊതു താൽപര്യമുണ്ട് എന്നാണവരുടെ വാദം. ജീവിക്കുവാനുള്ള തങ്ങളുടെ അവകാശത്തിൻ മേലു ള്ള കടന്നുകയറ്റമെന്നനിലയിലാണ് ചേരി നിവാസി കൾ ഇതിനോട് പ്രതികരിച്ചത്. ജീവിക്കാനുള്ള തങ്ങ ളുടെ അവകാശമാണ് യഥാർത്ഥപൊതുതാൽപ്പര്യ മെന്നും 'വൃത്തിയുള്ളനഗരം' എന്ന അവകാശത്തി ലുപരിയാണിതെന്നും അവർ വാദിച്ചു. നിങ്ങളാണ് ന്യായാധിപൻ എന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക.

ഇതിൽ ഒരു പൊതു താൽപര്യമുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിച്ച് ഒരു വിധിന്യായം തയ്യാറാക്കുക..

അഴിമതികേസുകൾ അന്വേഷിക്കുക, തെരഞ്ഞെടുപ്പു പരിഷ്ക്കാര ങ്ങൾ കൊണ്ട് വരിക എന്നിവയൊന്നും തന്നെ നീതിന്യായ വിഭാഗ ത്തിന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളല്ല. ഇവ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഭരണ വിഭാഗം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങ ളാണ്. ആയതിനാൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ മൂന്ന് ഘടകങ്ങൾക്കിടയിലെ അധികാര സംതുലനം (Balance of power) ജൂഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം ലോലമാക്കിയതായി ചിലർ കരുതുന്നു. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഓരോ ഘട കവും മറ്റ് ഘടകങ്ങളുടെ അധികാരങ്ങളും അധികാരപരിധിയും ബഹുമാനിക്കുക എന്നതാണ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ജൂഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം ഈ ജനാധിപത്യ തത്വത്തെ ദുർബല പ്പെടുത്തുന്നു.

ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്, ഒരു ന്യായാധിപനാകുന്നതാണ് ന ല്ല തെ ന്നാ ണ്. അ ങ്ങ ി നെ യെ ങ്ക ി ൽ എനിക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പി നെകുറിച്ചോ, പൊതുജന പിന്തു ണയെ ക്കു റിച്ചോ ആ ശ ങ്ക പ്പെ ടേ ണ്ട തില്ല. അതേ സമയം നിരവധി അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാവു കയും ചെയ്യും.

അവകാശങ്ങളും നീതിന്യായ വിഭാഗവും (Judiciary and Rights)

വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ഉത്തരവാദിത്വം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെതാണെന്ന് നമ്മൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞല്ലോ. അവകാശ ലംഘനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ സുപ്രീം കോടതിക്ക് രണ്ട് രീതിയിൽ പരിഹാരം കാണാമെന്ന് ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

- ഒന്നാമതായി, ഹേബിയസ് കോർപ്പസ്, മാൻഡമസ് പോലെയുള്ള (അനുച്ഛേദം 32) റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് സുപ്രീം കോടതിക്ക് മൗലികാവകാശങ്ങൾ പുനഃസ്ഥാപിക്കാം. ഹൈക്കോടതികൾക്കും ഇത്തരത്തിലുള്ള റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള അധികാരമുണ്ട്. (അനുച്ഛേദം 226).
- രണ്ടാമതായി സുപ്രീം കോടതിക്ക് ബന്ധപ്പെട്ട നിയമം ഭരണ ഘടനാ വിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ച് അതുവഴി പ്രസ്തുത നിയമം പ്രയോഗക്ഷമമല്ലാതാക്കാം. (അനുച്ഛേദം 13)

ഭരണഘടനയുടെ വ്യാഖ്യാനം, പൗരൻമാരുടെ അവകാശസംരക്ഷണം എന്നിവ സുപ്രീം കോടതിയുടെ അധികാരവും ഉത്തരവാദിത്വവുമാണന്ന് ഈ രണ്ട് ഭരണഘടനാ വകുപ്പുകൾ വ്യക്തമായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെതാണ് നീതി ന്യായ പുനഃപരിശോധന (Judicial Review) യുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഒരു പക്ഷേ സുപ്രീം കോടതിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട അധികാരമെന്നത് ഈ പുനഃപരിശോധനാധികാരം (Judicial Review) ആണ്. ഒരു നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാസാധുത പരിശോധിച്ച് ആ നിയമം ഭരണഘടനാതത്വങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമാണെങ്കിൽ, അതിനെ ഭരണഘടനാ വിരുദ്ധമെന്നും പ്രയോഗപരതയില്ലാത്തതെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുവാനുള്ള സുപ്രീം കോടതിയുടെ അല്ലെങ്കിൽ ഹൈക്കോടതികളുടെ അധികാരത്തെയാണ് നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധന (Judicial Review) എന്ന് പറയുന്നത്. ഭരണഘടനയിലൊരിടത്തും നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധന എന്ന പദം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എഴുതപ്പെട്ട ഭരണഘടനയുള്ള ഇന്ത്യയിൽ മൗലികാവകാശത്തിന് വിരുദ്ധമെങ്കിൽ ഏതൊരു നിയമവും റദ്ദ് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുപ്രീം കോടതിക്കുണ്ട്. ഇതിൽ നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധന (Judicial Review) എന്ന അധികാരം അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ട്.

കൂടാതെ ഫെഡറൽ തത്വങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും, ഭരണഘടന ആനുശാസിക്കുന്ന അധികാര വിഭജനത്തിന് വിരുദ്ധമെങ്കിൽ ഒരു നിയമം നീതി ന്യായ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുപ്രീം കോടതിക്കുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് നിർമ്മിച്ച ഒരു നിയമം സംസ്ഥാന വിഷയത്തിൽ (State List) ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്ന് ഏതെങ്കിലും സംസ്ഥാനത്തിന് തോന്നുന്ന പക്ഷം അവർക്ക് സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കാവുന്നതാണ്. അവരുടെ നിലപാട് ശരിയാണെന്ന് സുപ്രീം കോടതിക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ ആ നിയമം ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമായി സുപ്രീം കോടതി പ്രഖ്യാപിക്കും. ഈ അർത്ഥത്തിൽ

മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ലംഘനമാകുന്നതോ, ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിലെ അധികാരവിഭജനത്തിന് വിരുദ്ധമാകുന്നതോ ആയ നിയമങ്ങൾ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം സുപ്രീം കോടതിയുടെ നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധനാധികാരത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും പുനഃപരിശോധനാധികാരത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

റിട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധനാധികാരവും നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തെ വളരെ ശക്തമാക്കുന്നു. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ, പുനഃപരിശോധനാധികാരം എന്നതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്, രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമ നിർമ്മാണ സഭ നിർമ്മിക്കുന്ന നിയമങ്ങളും കോടതിക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയും എന്നതാണ്. ഭരണഘടനയെയും, പൗരൻമാരുടെ അവകാശങ്ങളെയും ഫലപ്രദമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഈ അധികാരം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തെ പ്രാപ്തമാക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് നിരവധിപേർ കരുതുന്നു. പൊതു താൽപര്യ ഹർജികളുടെ സ്വീകാര്യത, പൗരൻമാരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലുള്ള നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ അധികാരം വിപുലപ്പെടുത്തി.

അവകാശങ്ങളെകുറിച്ചുള്ള അദ്ധ്യായത്തിൽ ചൂഷണത്തിനെതിരെയുള്ള അവകാശത്തെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നത് നിങ്ങൾക്കോർമ്മയുണ്ടോ? നിർബന്ധിത

> പല രാജ്യങ്ങളിലും പൊതുതാൽപര്യ ഹർജി എന്ന സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സ്വീകാര്യത വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായി നിങ്ങൾക്കറിയുമോ? ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലുള്ള കോടതികളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് തെക്കെ ഏഷ്യ, ആഫ്രിക്ക എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലേതിന് സമാനമായ തരത്തിലുള്ള ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം നിലവിലുണ്ട്. ദക്ഷിണാഫ്രിക്കൻ ഭരണഘടന അവകാശങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ (Bill of rights) പൊതു താൽപര്യ ഹർജിയെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മറ്റൊരാളുടെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട അവകാശം പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ ഏതൊരാൾക്കും ഭരണഘടനാ കോടതിയെ സമീപിക്കാം. അവിടെ ഇതൊരു പൗരന്റെ മൗലികാവകാശമാണ്.

ജോലി, മനുഷ്യവ്യാപാരം, അപകടകരമായ സാഹചര്യത്തിൽ കുട്ടികളെ ജോലിയിലേർപ്പെടുത്തൽ എന്നിവയെ ഈ അവകാശം വിലക്കുന്നു. എന്നാൽ ചോദ്യമിതാണ്. അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ഇവർക്കെങ്ങനെ കോടതിയെ സമീപിക്കാനാവും? ഇത്തരത്തിലുള്ള അവകാശ ലംഘനങ്ങൾ പരിഗണിക്കുന്നതിന്, പൊതു താൽപര്യ ഹർജിയും, ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസവും കോടതികളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. ജയിൽ അന്തേവാസികളെ പോലീസ് അന്ധരാക്കി മാറ്റിയത്, കരിങ്കൽ ക്വാറികളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ മനുഷ്യത്വ രഹിതമായ തൊഴിൽ സാഹചര്യം, കുട്ടികളെ ലൈംഗിക ചൂഷണത്തിന് വിധേയമാക്കൽ മുതലായ ഒരു കൂട്ടം വ്യവഹാരങ്ങൾ ഇങ്ങനെ കോടതി പരിഗണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത് ദരിദ്രരുടെയും

അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും അവകാശങ്ങളെ അർത്ഥവത്താക്കി.

പാർലമെന്റും നീതിന്യായ വിഭാഗവും

അവകാശങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ ക്രിയാത്മകമായ ഒരു നിലപാട് സ്വീകരി

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

- എപ്പോഴാണ് കോടതി നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധനാധികാരം ഉപയോഗിക്കുന്നത്?
- നീതി ന്യായ പുനഃപരിശോധനയും റിട്ടുകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്ത്?

ക്കുന്നതിനൊപ്പം, പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിലൂടെ ഭരണഘടന അട്ടിമറിക്കപ്പെടുന്ന സാഹചര്യം തടയുന്നതിലും കോടതികൾ സജീവമാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രസിഡന്റിന്റെയും, ഗവർണറുടെയും അധികാരങ്ങൾ പോലെയുള്ള നീതിന്യായ പുനഃപരിശോധനയുടെ പരിധിക്ക് പുറത്തുവരുന്ന മേഖലകൾ കൂടി കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിക്കുള്ളിലേക്ക് കൊണ്ടുവരികയുണ്ടായി.

കാര്യ നിർവഹണ വിഭാഗത്തിന്റെ ഏജൻസികൾക്ക് നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകവഴി, നീതി നിർവഹണം കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിന്, സുപ്രീം കോടതി സ്വമേധയാ സജീവമായി ഇടപെട്ടതിന് നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ഹവാല കേസ്, നരസിംഹറാവു കേസ്, അനധികൃത പെട്രോൾ പമ്പ് അനുവദിക്കൽ കേസ് എന്നിവയിലൊക്കെ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കുമെതിരെ കേസെടുത്ത് അന്വേഷണം നടത്തണമെന്ന് സുപ്രീം കോടതി സി.ബി.ഐ യോട് നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ ചില വ്യവഹാരങ്ങളെപറ്റി നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ജുഡീഷ്യൽ ആക്ടിവിസത്തിന്റെ ഉത്പന്നമാണ് ഈ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ മിക്കതും.

പരിമിതമായ അധികാരവിഭജനം, നിയന്ത്രണവും സംതുലനവും (Checks and Balances) എന്നീ ലോലമായ തത്വങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അടിത്തറ. ഗവൺമെന്റിന്റെ ഓരോ ഘടകത്തിനും വ്യക്തമായ ഒരു പ്രവർത്തന മേഖലയുണ്ടെന്നാണ് ഇതു കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. നിയമം നിർമ്മിക്കുന്നതിലും, ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിലും, പാർലമെന്റിനാണ് പരമാധികാരം. എന്നാൽ കാര്യനിർവ്വഹണം, കാര്യ നിർവ്വഹണ സഭയുടെ (Executive) പരമാധികാരമാണ്. നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് ഭരണഘടനാ തത്വങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായിട്ടാണോ എന്ന് പരിശോധിക്കുകയും തർക്കങ്ങൾക്ക് തീർപ്പ് കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പരമാധികാരമാണ്. കൃത്യമായ അധികാര

വിഭജനം ഉണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും, പാർലമെന്റും നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലും, കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും, നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുമുള്ള സംഘർഷങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിരന്തരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സ്വത്തവകാശത്തെ സംബന്ധിച്ചും, ഭരണ ഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചും, നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനും പാർലമെന്റിനുമിടയിലുണ്ടായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. നമുക്കതൊന്ന് സംഗ്രഹിക്കാം.

ഭരണഘടന പ്രാബല്യത്തിൽ വന്ന ഉടനെതന്നെ സ്വത്തവകാശത്തിനുമേൽ (Right to property) നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരം സംബന്ധിച്ച് വിവാദം ഉയരുകയുണ്ടായി. ഭൂപരിഷ്ക്കരണം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനായി, സ്വത്ത് കൈവശം വെക്കാനുള്ള പൗരന്റെ അവകാശത്തിനുമേൽ ചില നിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്താൻ പാർലമെന്റ് ആഗ്രഹിച്ചു. മൗലികാവകാശങ്ങൾക്കുമേൽ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്താൻ പാർലമെന്റിന് അധികാരമില്ല എന്ന നിലപാടാണ് കോടതി സ്വീകരിച്ചത്. പിന്നീടാണ് ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശ്രമം പാർലമെന്റ് നടത്തിയത്. പക്ഷെ ഒരു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെപോലും മൗലികാവകാശത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുവാനോ, എടുത്തുകളയുവാനോ കഴിയില്ല എന്ന് കോടതി പ്രസ്താവിച്ചു.

പാർലമെന്റും, നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുണ്ടായ ഈ വിവാദത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ബിന്ദു താഴെ പറയുന്ന പ്രശ്നങ്ങളായിരുന്നു.

- സ്വത്തവകാശ (Right to property) നിയമത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എന്താണ്?
- മൗലികാവകാശങ്ങൾ പരിമിതപ്പെടുത്തുക, എടുത്ത് കളയുക, അസാധുവാക്കുക എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എന്താണ്?
- ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എന്താണ്?
- നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുമ്പോൾ മൗലികാവകാശം പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനോ എടുത്ത് കളയുന്നതിനോ അസാധുവാക്കുന്നതിനോ പാർലമെന്റിന് അധികാരമുണ്ടോ?

1967 മുതൽ 1973 വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ഈ വിവാദം കൂടുതൽ ഗൗരവമുള്ളതായി. ഭൂപരിഷ്കരണ നിയമങ്ങൾക്ക് പുറമെ, കരുതൽ തടങ്കൽ നടപ്പാക്കൽ നിയമങ്ങൾ, തൊഴിൽ സംവരണ നിയമങ്ങൾ, പൊതു ആവശ്യങ്ങൾക്കായി സ്വകാര്യ ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കൽ ക്രമീകരണങ്ങൾ, അങ്ങിനെ ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഭൂമിക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം പരിപാലിക്കപ്പെടണം എന്ന ആവശ്യത്തിൽ രണ്ടഭിപ്രായം ഉണ്ടാവാനിടയില്ലെങ്കിലും ഒരു പ്രധാന തത്വം കൂടി കണക്കിലെടുക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഒരു സൂപ്പർ ലജിസ്ലേച്ചർ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സൂപ്പർ എക്സിക്യൂട്ടീവ് എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന തരത്തിൽ, 'നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം' എന്നത് "ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു സിദ്ധാന്തം" എന്ന നിലയിലേക്ക് ഉയർത്താൻ പാടില്ല. ഭരണ ഘടന നിർവ്വചിക്കാനും, അവകാശങ്ങൾ നിയമപരമായി നടപ്പിലാക്കുവാനുമാണ് നീതിന്യായ വിഭാഗമുള്ളത്.

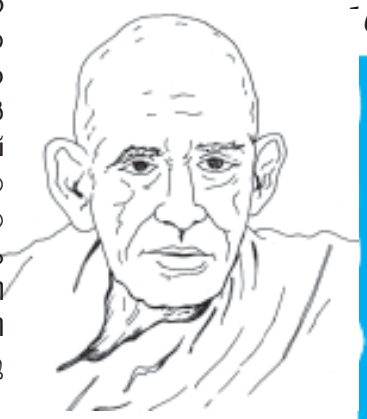

അല്ലാഡി കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ, CAD,Vol.XI,P.837, 23 നവംബർ 1949

നൽകാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന നിയമങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം നിയമ നിർമ്മാണ സഭയും നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷങ്ങൾക്ക് ചില ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

നിയമനിർമ്മാണ സഭയും, നീതി ന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്നതിൽ, 1973 ൽ സുപ്രീം കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു ഉത്തരവ് സുപ്രധാനമായി. കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസ് എന്ന വിഖ്യാതമായ കേസിലായിരുന്നു ഈ ഉത്തരവ്. ഭരണഘടനക്ക് ഒരു അടിസ്ഥാന ഘടന (Basic Structure) യുണ്ടെന്നും, ഒരാൾക്കും, പാർലമെന്റിനു പോലും ഈ അടിസ്ഥാന ഘടന ലംഘിക്കാനുള്ള അധികാരമില്ലെന്നും ഈ കേസിൽ സുപ്രീം കോടതി വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. കൂടാതെ കോടതി രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ കൂടി ചെയ്തു. ഒന്നാമതായി സ്വത്തവകാശം (തർക്ക വിഷയം) ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടന

നിങ്ങളുടെ പഠനപുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

നീതിന്യായ വിഭാഗവും, പാർലമെന്റും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണങ്ങൾ (പ്രശ്നങ്ങൾ) ഇവയാണ്.

- ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനം,
- ജഡ്ജിമാരുടെ ശമ്പളവും മറ്റാനുകൂല്യങ്ങളും,
- ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി
- നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള പർലമെന്റിന്റെ ഇടപെടൽ

യിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും ആയതിനാൽ യോജിച്ച രീതിയിൽ പരിമിതപ്പെടുത്താവുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു. രണ്ടാമതായി, ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനയിൽ വരുന്നതെന്തൊക്കെയാണന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം സുപ്രീം കോടതിയിൽ മാത്രം നിക്ഷിപ്തമാക്കി. ഭരണഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുള്ള തങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ, നീതിന്യായ വിഭാഗം സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് ഒരു പക്ഷെ കേശവാനന്ദഭാരതി കേസ്.

നിയമനിർമ്മാണ സഭക്കും, നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിനുമിടയിലുണ്ടായിരുന്ന തർക്കങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ഈ കോടതി വിധി മാറ്റി മറിച്ചു. നമ്മൾ നേരത്തേ പഠിച്ചതുപോലെ, 1979 ൽ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ നിന്നും സ്വത്തവകാശം (Rights to property) നീക്കം ചെയ്തു. അതും, ഗവൺമെന്റിന്റെ ഈ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾക്കിടയിലെ ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ സഹായിച്ചു. നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ഇടപെടാനും അതിനെ ക്രമീകരിക്കാനും നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന് കഴിയുമോ? ഇതു പോലെ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഈ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾക്കിടയിലെ തർക്ക വിഷയമാണ്. സ്വയം നയിക്കുന്നതിനും (നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും) അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ ക്രമീകരിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം, ഒരു പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായത്തിൽ നിയമ നിർമ്മാണ സഭയ്ക്കുണ്ട്. ഇപ്രകാരം നിയമനിർമ്മാണ സഭയുടെ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ (Privileges) ലംഘിച്ചു എന്ന കുറ്റത്തിന് ഒരു വ്യക്തിയെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ അതിന് കഴിയും. പാർലമെന്റിന്റെ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളുടെ (Privileges) ലംഘനം എന്ന കുറ്റം ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്ക് കോടതിയുടെ സംരക്ഷണം തേടാമോ? നിയമനിർമ്മാണ സഭ അച്ചടക്ക നടപടി സ്വീകരിച്ച ഒരു നിയമ സഭാംഗത്തിന് കോടതിയുടെ സംരക്ഷണം ലഭ്യമാകുമോ? ഇതുവരെ പരിഹരിക്കപ്പെടാത്തതും, ലജിസ്ലേച്ചറിനും എക്സിക്യൂട്ടിവിനുമിടയിൽ തർക്കങ്ങൾക്ക് പര്യാപ്തമായതുമായ പ്രബലമായ പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഇവ. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ജഡ്ജിമാരുടെ പെരുമാറ്റം (conduct) പാർലമെന്റിന് ചർച്ച ചെയ്യാനാവില്ല എന്ന ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥ. നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അധിക്ഷേപിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള നിരവധി സംഭവങ്ങൾ പാർലമെന്റിലും, നിയമനിർമ്മാണ സഭകളിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതു പോലെതന്നെ നീതി ന്യായ വിഭാഗവും, നിയമനിർമ്മാണ സഭകളെ വിമർശിക്കുകയും, നിയമ നിർമ്മാണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവർക്ക് നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'പാർലമെന്റിന്റെ പരമാധികാരം' (Parliamentary Sovereignty) എന്ന തത്വത്തിന്റെ ലംഘനമായാണ് നിയമനിർമ്മാണ സഭകൾ ഇതിനെ കാണുന്നത്.

ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയിൽ (Basic structure) എന്തൊക്കെ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾപ്പെടുന്നു എന്ന് ഒരിക്കലെങ്കിലും (ഒരൊറ്റ തവണ എല്ലാവർക്കുമായി) എന്തുകൊണ്ട് കോടതിക്ക് പറയാനാവുന്നില്ല?

ഗവൺമെന്റിന്റെ രണ്ട് ഘടകങ്ങൾക്കിടയിലെ സംതുലനം എത്ര ലോലമാ

കാർട്ടൂൺ വായിക്കാം

അവസാനം ഞാൻ കുറ്റ വിമുക്തനാക്കപ്പെട്ടു. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു ദുഃസ്വപ്നമായിരുന്നു. ഞാൻ ഇനി ഒരിക്കലും അഴിമതി ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് സത്യം ചെയ്യുന്നു.

ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം, ഈ മാന്യനെങ്കിലും നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിൽ സന്തോഷവാനായി കാണപ്പെടുന്നു.

ണെന്നും, ഒരു ജനാധിപത്യ വ്യവസ്ഥയിൽ, ഗവൺമെന്റിന്റെ ഓരോ ഘടകവും മറ്റ് ഘടകങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടത് എത്രമാത്രം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്നും ഈ വിഷയങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു

ഉപസംഹാരം (Conclusion)

നമ്മുടെ ജനാധിപത്യ ഘടനയിൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്കിനെകുറിച്ചാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ പഠിച്ചത്. കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും, നിയമനിർമ്മാണ വിഭാഗവും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും സംഘർഷങ്ങളുണ്ടാവാറുണ്ടെങ്കിലും നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതാപം കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ സമയം നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിലുള്ള പ്രതീക്ഷകളും വളരെയേറെയാണ്. എങ്ങിനെയാണ് ചിലയാളുകൾക്ക് വളരെ എളുപ്പത്തിൽ കുറ്റവിമുക്തരാവാൻ കഴിയുന്നതെന്നും എങ്ങിനെയാണ് സമ്പന്നർക്കും ശക്തന്മാർക്കും അനുകൂലമായി സാക്ഷികൾക്ക് മൊഴികൾ മാറ്റാൻ കഴിയുന്നതെന്നും സാധാരണ പൗരൻമാർ അത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. നമ്മുടെ നീതി ന്യായ വിഭാഗവും ആശങ്കപ്പെടുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങളാണിവ.

നീതിന്യായ വിഭാഗം ഇന്ത്യയിൽ വളരെ ശക്തമായ ഒരു സ്ഥാപനമാണെന്ന് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ അധികാരം ഈ സ്ഥാപനത്തിന് മേൽ അത്യധികം ആദരവും ഏറെ പ്രതീക്ഷകളും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ നീതി ന്യായ വിഭാഗം അതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ട് കൂടിയാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. നീതിന്യായ വിഭാഗം, വിവിധ വിധി ന്യായങ്ങളിലൂടെ പൗരൻമാരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയും, ഭരണഘടനക്ക് പുത്തൻ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിനും പാർലമെന്റിനുമിടയിലെ ലോലമായ അധികാര സംതുലനത്തി (Balance of power) ലാണ് തിരിയുന്നതെന്നു ഈ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളും ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥ ചെയ്തി

NATIONAL NETWORK

The Indian EXPRESS
www.expressindia.com

RAJYA SABHA ▮ Election of members from states they do not belong to challenged

SC to hear petition by month-end

EXPRESS NEWS SERVICE
NEW DELHI, FEBRUARY 2

IN listing a petition challenging a common practice in Rajya Sabha polls for hearing this month-end, Sabha member Fali Nariman informed the apex bench of the need for urgency in the matter since polls to the Upper House were slated to begin by February 28.

In fact, Nayyar's petition

Cash-for-query: Centre wants cases of MP

NEW DELHI: The Supreme
notices to the 11 expelled MPs, a
hould not be clubbed
e issued by a bench of
and Justice C K Tha
ngesh Secretary Parli

Manmohan Singh tops the list of such persons having been elected to the Upper House from Assam, the state he does not belong to. The Congress and BJP too have such members of the Upper
se. Bharatiya Janata
ders M Venkaiah
Rajagopal were

Judiciary a partner in development: Kalam

President inaugurates the golden jubilee celebrations of the Punjab and Haryana High Court

सुप्रीम कोर्ट को सांसदों के निष्क
मामले में दखल का हक नहीं

नियुक्तियों के मामले में न्यायपालिका
का कोई दखल नहीं: हाई कोर्ट

Supreme Court indicts Governor

ട്ടുള്ള പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്നുമാണ് ഈ അധ്യായത്തിലൂടെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

അഭ്യാസം (Exercises)

1. ഏതൊക്കെ വ്യത്യസ്ത രീതികളിലൂടെയാണ് നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പുവരുത്തിയിട്ടുള്ളത്? യോജിക്കാത്തത് കണ്ടെത്തുക.
   (i) സുപ്രീം കോടതി ചീഫ് ജസ്റ്റിസുമായുള്ള കൂടിയാലോചനക്കു ശേഷമാണ് സുപ്രീം കോടതിയിലെ മറ്റു ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുന്നത്.
   (ii) ജഡ്ജിമാരെ സാധാരണയായി അവരുടെ വിരമിക്കൽ പ്രായം എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് തൽസ്ഥാനത്ത് നിന്നും നീക്കം ചെയ്യാറില്ല
   (iii) ഒരു ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയെ മറ്റൊരു ഹൈക്കോടതിയിലേക്ക് സ്ഥലം മാറ്റാനാവില്ല.
   (iv) ജഡ്ജിമാരുടെ നിയമനത്തിൽ പാർലമെന്റിന് യാതൊരു അധികാരവുമില്ല.
2. നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന് അരോടും ഉത്തരവാദിത്വമില്ല എന്നതാണോ നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം (Independent of Judiciary) എന്നതു കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്? നൂറുവാക്കിൽ കവിയാതെ ഉത്തരമെഴുതുക.
3. നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥകൾ എന്തെല്ലാം?
4. ഇവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വാർത്താകുറിപ്പ് വായിച്ച് താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.
   √ ഈ വ്യവഹാരം (Case) എന്തുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്?
   √ ഈ വ്യവഹാരത്തിലെ ഗുണഭോക്താവ് (benefeciary) ആരായിരുന്നു.
   √ ഈ വ്യവഹാരത്തിലെ പരാതിക്കാരൻ ആരാണ്?
   √ കമ്പനി മുമ്പോട്ടുവച്ച വ്യത്യസ്തമായ വാദമുഖങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നിരിക്കും എന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക.
   √ കർഷകർ മുമ്പോട്ടു വച്ച വാദമുഖങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നിരിക്കും?

ദഹാനു കർഷകർക്ക് REL (Reliance Energy Limited) 300 കോടി രൂപ നൽകണമെന്ന് സുപ്രീം കോടതി ഉത്തരവിട്ടു.

കോർപ്പറേറ്റ് ബ്യൂറോ 24 മാർച്ച് 2005.

മുംബൈ: മുംബൈ നഗരത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശമായ ദഹാനു മേഖലയിൽ ചിക്കു പഴങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്ന കർഷകർക്ക് 300 കോടി രൂപ റിലയൻസ് എനർജി നൽകണമെന്ന് സുപ്രീം കോടതി ഉത്തരവിട്ടു. റിലയൻസ് തെർമൽ പവർ പ്ലാന്റ് ഉണ്ടാക്കിയ മലിനീകരണത്തിനെതിരെ ചിക്കു കർഷകർ കോടതിയിൽ നൽകിയ പരാതിയെ തുടർന്നാണ് ഉത്തരവ്.

മുംബൈ നഗരത്തിൽ നിന്നും 150 കിലോമീറ്റർ അകലെ മത്സ്യസമ്പത്തിനും, വനങ്ങൾക്കും പേരുകേട്ട സ്വയം പര്യാപ്തമായ കാർഷിക സമ്പദ്ഘടനയുള്ള ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു ഒരു ദശാബ്ദം മുമ്പ് വരെ, ദഹാനു. പക്ഷെ 1989 ൽ ഒരു തെർമൽ പവ്വർ പ്ലാന്റ് ഈ പ്രദേശത്ത് പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചതോടുകൂടി ഇവിടം തകർന്ന് തരിപ്പണമായി. തൊട്ട

ടുത്ത വർഷം ഈ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശം ആദ്യത്തെ 'വിളത്തകർച്ച' നേരിട്ടു. മഹാരാഷ്ട്രയുടെ പഴക്കുട (Fruit bowl) എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ പ്രദേശത്തെ 70 ശതമാനം വിളയും ഇന്ന് നശിച്ചിരിക്കുന്നു. മത്സ്യോത്പാദന കേന്ദ്രങ്ങൾ അടച്ചുപൂട്ടുകയും, വനസമ്പത്ത് ശുഷ്കമാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പവർ പ്ലാന്റിൽ നിന്നുള്ള ഫ്ളൈആഷ് (fly ash) ഭൂഗർഭ ജലത്തിൽ കലരുക വഴി മുഴുവൻ ജൈവ വ്യവസ്ഥയെയും അത് മലിനമാക്കുകയാണ് എന്ന് കർഷകരും, പരിസ്ഥിതി വാദികളും, അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കുള്ള സൾഫറിന്റെ പുറന്തള്ളൽ കുറക്കുന്നതിനായി ഒരു മലിനീകരണ നിയന്ത്രണ യൂണിറ്റ് തെർമൽ സ്റ്റേഷനിൽ ആരംഭിക്കണമെന്ന് ദഹാനു താലൂക്ക് പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണ അതോറിറ്റി ഉത്തരവിടുകയും ആ ഉത്തരവ് സുപ്രീം കോടതി ശരിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും 2002 വരെ മലിനീകരണ നിയന്ത്രണ യൂണിറ്റ് തെർമൽ പവർ പ്ലാന്റിൽ സ്ഥാപിച്ചില്ല. 2003 ൽ റിലയൻസ്, തെർമൽ പ്ലാന്റ് ഏറ്റെടുക്കുകയും, മലിനീകരണ നിയന്ത്രണ യൂണിറ്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള സമയക്രമം പുനഃക്രമീകരിച്ച് 2004 ൽ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മലിനീകരണ നിയന്ത്രണ യൂണിറ്റ് ഇനിയും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ, ദഹാനു താലൂക്ക് പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണ സമിതി, 300 കോടി രൂപ ബാങ്ക് ഗ്യാരണ്ടിയായി നൽകണമെന്ന് റിലയൻസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

5. താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വാർത്താകുറിപ്പ് വായിച്ച് ..... സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവ കണ്ടെത്തുക

- √ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളിലെ ഗവൺമെന്റിനെ കണ്ടെത്തുക
- √ സുപ്രീം കോടതിയുടെ പങ്ക് തിരിച്ചറിയുക.
- √ നീതി ന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെയും, കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗത്തിന്റെയും ഏതൊക്കെ ഘടകങ്ങളാണ് ഇതിലുള്ളത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുക.
- √ ഈ വിഷയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നയപ്രശ്നങ്ങൾ, നിയമനിർമ്മാണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ, നിയമത്തിന്റെ നടപ്പിൽ വരുത്തലും, വ്യാഖ്യാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ എന്നിവ കണ്ടെത്തുക.

കേന്ദ്രവും ഡൽഹിയും സി.എൻ.ജി വിഷയത്തിൽ കൈകോർക്കുന്നു.

സ്റ്റാഫ് റിപ്പോർട്ടർ, ദ ഹിന്ദു 23 സെപ്തംബർ 2001

ന്യൂ ഡൽഹി, സെപ്തംബർ 22/ സി.എൻ.ജി അല്ലാത്ത എല്ലാ വാണിജ്യ വാഹനങ്ങളും തലസ്ഥാനത്ത് നിന്നും പൂർണ്ണമായി ഒഴിവാക്കുന്നതിന് അടുത്തയാഴ്ച സംയുക്തമായി സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കാൻ കേന്ദ്രവും ഡൽഹി ഗവൺമെന്റും ധാരണയിലെത്തി. മുഴുവൻ ഗതാഗത സംവിധാനവും ഒരൊറ്റ ഇന്ധനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത് അപകടകരവും, ദുരന്ത കാരണവുമായേക്കാം എന്നതിനാൽ ഒരൊറ്റ ഇന്ധനത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നത് നിർത്തലാക്കി ഡൽഹി നഗരത്തിൽ ഒരു ഇരട്ട ഇന്ധനനയം സ്വീകരിക്കാനും തീരുമാനിച്ചു.

തലസ്ഥാനത്ത് സ്വകാര്യ വാഹന ഉടമകൾ സി.എൻ.ജി ഉപയോഗിക്കുന്നത് നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താനും തീരുമാനമായി. ഡൽഹി നഗരത്തിൽ 0.05 ശതമാനം താഴ്ന്ന

സൾഫർ ഡീസൽ ഉപയോഗിച്ച് ബസുകൾ ഓടിക്കുന്നതിന് അനുവാദത്തിനായി ഇരു ഗവൺമെന്റുകളും സമ്മർദം ചെലുത്തിയേക്കും. മാത്രവുമല്ല, യൂറോ 2 നിലവാരം പുലർത്തുന്ന വാണിജ്യ വാഹനങ്ങളെ മാത്രമേ നഗരത്തിലൂടെ ഓടാൻ അനുവദി ക്കാവൂ എന്നും കോടതിയിൽ വാദിച്ചേക്കാം. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സത്യവാങ്മൂലങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുമെങ്കിലും രണ്ടി ലും, ഒരേ വാദമുഖങ്ങളാണുണ്ടാവുക. സി.എൻ.ജി യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നത്തിൽ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് ഡൽഹി ഗവൺമെന്റിന്റെ നിലപാടിന് തുറന്ന പിന്തുണ നൽകി യേക്കും. ഡൽഹി മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീമതി. ഷീലാ ദീക്ഷിതും കേന്ദ്ര പെട്രോളിയം പ്രകൃ തിവാതക മന്ത്രി ശ്രീ. രാം നായിക്കും തമ്മിൽ നടന്ന കൂടക്കാഴ്ചയിലാണ് ഈ തീരു മാനങ്ങളെടുക്കുന്നത്.

രാജ്യത്ത് പൊതുവായി ഒരു വാഹന ഇന്ധന നയം (Auto fuel policy) നിർദ്ദേശി ക്കുന്നതിനായി ഡോ. ആർ.എ. മാശേൽക്കറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു ഉന്നതാധികാര സമിതി രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനാലും, നിർദ്ദിഷ്ട സമയത്തിനുള്ളിൽ പതിനായിര ത്തോളം ബസുകൾ സി.എൻ.ജി.യിലേക്ക് മാറ്റുക ബുദ്ധിമുട്ടായതിനാലും, സി.എൻ.ജി യിലേക്ക് മാറ്റുന്നതിനുള്ള സമയപരിധി നീട്ടികൊടുക്കുന്നത് ഉചിതമായിരിക്കുമെന്ന് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് സുപ്രീം കോടതിയോട് അപേക്ഷിക്കുമെന്ന് ശ്രീമതി. ഷീല ദീക്ഷിത് പറഞ്ഞു. മാഷേൽക്കർ കമ്മിറ്റി ആറു മാസത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പി ക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്.

കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് സമയം വേണമെന്ന് മുഖ്യ മന്ത്രി പറഞ്ഞു. കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങളും രീതികളും, ഡൽഹിയുടെ മൊത്തം സി.എൻ.ജി ഇന്ധനത്തിന്റെ ആവശ്യകത, സി.എൻ.ജി നിറക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളിലെ തിരക്ക് അവസാനിപ്പിക്കൽ, സി.എൻ.ജി യിൽ ഓടേണ്ട വാഹനങ്ങളുടെ എണ്ണം ഇങ്ങനെ എല്ലാ വിശദാംശങ്ങളും പരിഗണിക്കു മെന്ന് ഈ സംയുക്ത സമീപനത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീമതി. ദീക്ഷിത് പറ ഞ്ഞു.

നഗരത്തിലെ ബസുകൾ സി.എൻ.ജി ഉപയോഗിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശത്തിൽ ഇളവ് നൽകാൻ കോടതി വിസമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ടാക്സികളും ഓട്ടോറിക്ഷകളും സി.എൻ.ജി തന്നെ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല എന്നും കോടതി പറ ഞ്ഞു. മുഴുവൻ യാത്ര സംവിധാനങ്ങളും സി.എൻ.ജി യെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നത് ദുരന്തമായി മാറിയേക്കാം എന്നതിനാൽ ബസുകളിൽ ലോ സൾഫർ ഡീസൽ ഉപ യോഗിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് നായിക്ക് പറഞ്ഞു. തലസ്ഥാനത്ത് സി.എൻ.

ജി. വിതരണം പൈപ്പ് ലൈനിലൂടെ ആയതിനാൽ, ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള തടസ്സം വിതരണത്തിലുണ്ടായാൽ അത് പൊതു യാത്രാ സംവിധാനത്തെ മുഴുവൻ താറുമാറാക്കും.

6. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് ഇകഡോറിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവനയാണ്. ഈ ഉദാഹരണവും ഇന്ത്യൻ നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള എന്തൊക്കെ സാദൃശ്യങ്ങളും വ്യത്യാസങ്ങളുമാണ് നിങ്ങൾ കാണുന്നത്?

"ഒരു പൊതു നിയമമോ, നിയമപരമായ കീഴ്വഴക്കമോ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകന്റെ അവകാശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് അത് സഹായകരമാകുമായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ, ഇകഡോറിന്റെ കോടതി ആ രീതിയിലല്ല പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഉയർന്ന കോടതികൾ മുൻകാല വ്യവഹാരങ്ങളിൽ പുറപ്പെടുവിച്ച വിധി ന്യായങ്ങൾ ബഹുമാനിക്കാൻ ജഡ്ജിമാർ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ഈ വ്യത്യാസം എന്ന് വിശദീകരിക്കാതെ ഒരു സമാനമായ വ്യവഹാരത്തിൽ ഒരേ ന്യായാധിപൻ തന്നെ ഇന്ന് ഒരു തരത്തിലും, നാളെ ആദ്യത്തേതിന് വിരുദ്ധമായി മറ്റൊരു തരത്തിലും വിധി പുറപ്പെടുവിച്ചേക്കാം."

7. താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകൾ വായിക്കുക തനത് അധികാരം, അപ്പീലധികാരം, ഉപദേശാധികാരം എന്നിങ്ങനെ സുപ്രീം കോടതിയുടെ വിവിധ അധികാരങ്ങളുമായി അതിനെ ചേരുംപടി ചേർക്കുക.

√ ജമ്മു കാശ്മീരിൽ പാകിസ്ഥാൻ അധീന പ്രദേശത്ത് താമസിക്കുന്നവരുടെ പൗരത്വ പദവിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് ഗവൺമെന്റ് അറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

√ കാവേരി നദീജല തർക്കം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി തമിഴ്നാട് ഗവൺമെന്റ് കോടതിയെ സമീപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

√ അണകെട്ടിന്റെ സമീപ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ആളുകളെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനെതിരെ ജനങ്ങൾ നൽകിയ അപ്പീൽ കോടതി നിരാകരിച്ചു.

8. പൊതു താൽപ്പര്യ ഹർജികൾക്ക് ഏതൊക്കെ രീതിയിൽ ദരിദ്രരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും?

9. ജുഡീഷ്യൽ ആക്റ്റിവിസം, നീതിന്യായവിഭാഗവും കാര്യ നിർവ്വഹണ വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിലേക്ക് നയിക്കും എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്നുണ്ടോ? എന്തുകൊണ്ട്?

10. മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ സംരക്ഷണവുമായി, ജുഡീഷ്യ[illegible] എങ്ങിനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത് മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ വ്യ[illegible]ുന്നതിന് സഹായകരമായിട്ടുണ്ടോ?

അധ്യായം – 7

ഫെഡറലിസം (Fedaralism)

ആമുഖം

1947 ലെയും 2001 ലെയും രാഷ്ട്രീയ ഭൂപടങ്ങൾ നോക്കിയാൽ (അവ അടുത്ത രണ്ടു പേജുകളിലാക്കി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു) അവയിൽ വന്നിരിക്കുന്ന നാടകീയ മാറ്റങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയും. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ, പേരുകൾ, അവയുടെ എണ്ണം എന്നിവയിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യ ലബ്ധിയുടെ സമയത്ത് ബ്രട്ടീഷ്കാർ അവരുടെ ഭരണ സൗകര്യത്തിനനുസരിച്ച് രൂപീകരിച്ച നിരവധി പ്രവിശ്യകളായിരുന്നു ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇവയോടൊപ്പം നിരവധി നാട്ടു രാജ്യങ്ങളും ഇന്ത്യയിൽ ലയിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതാണ് നിങ്ങൾ ആദ്യത്തെ ഭൂപടത്തിൽ കാണുന്നത്. അതിനു ശേഷം നിരവധി തവണ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അതിർത്തികൾ പുനഃനിർണ്ണിയിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കാലയളവിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അതിർത്തി മാത്രമല്ല ജനകീയ അഭിലാഷത്തെ തുടർന്നു അവയുടെ പേരുകളും മാറുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ മൈസൂർ കർണ്ണാടകയായും മദ്രാസ് തമിഴ്നാടായും മാറി. അമ്പതുവർഷകാലയളവിലുണ്ടായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഭൂപടം പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇത് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തന ചരിത്രവും നമുക്ക് പറഞ്ഞ് തരും.

ഈ അദ്ധ്യായം പഠിക്കുന്നതിലൂടെ നിങ്ങൾക്ക് താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

- എന്താണ് ഫെഡറലിസം?
- ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടനയിലെ ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥകൾ.
- കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനവും തമ്മിലുള്ള തർക്ക വിഷയങ്ങൾ.
- സവിശേഷമായ ഘടനയും ചരിത്രപരമായ പ്രത്യേകതകളും കൊണ്ട് ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേക അധികാരങ്ങൾ

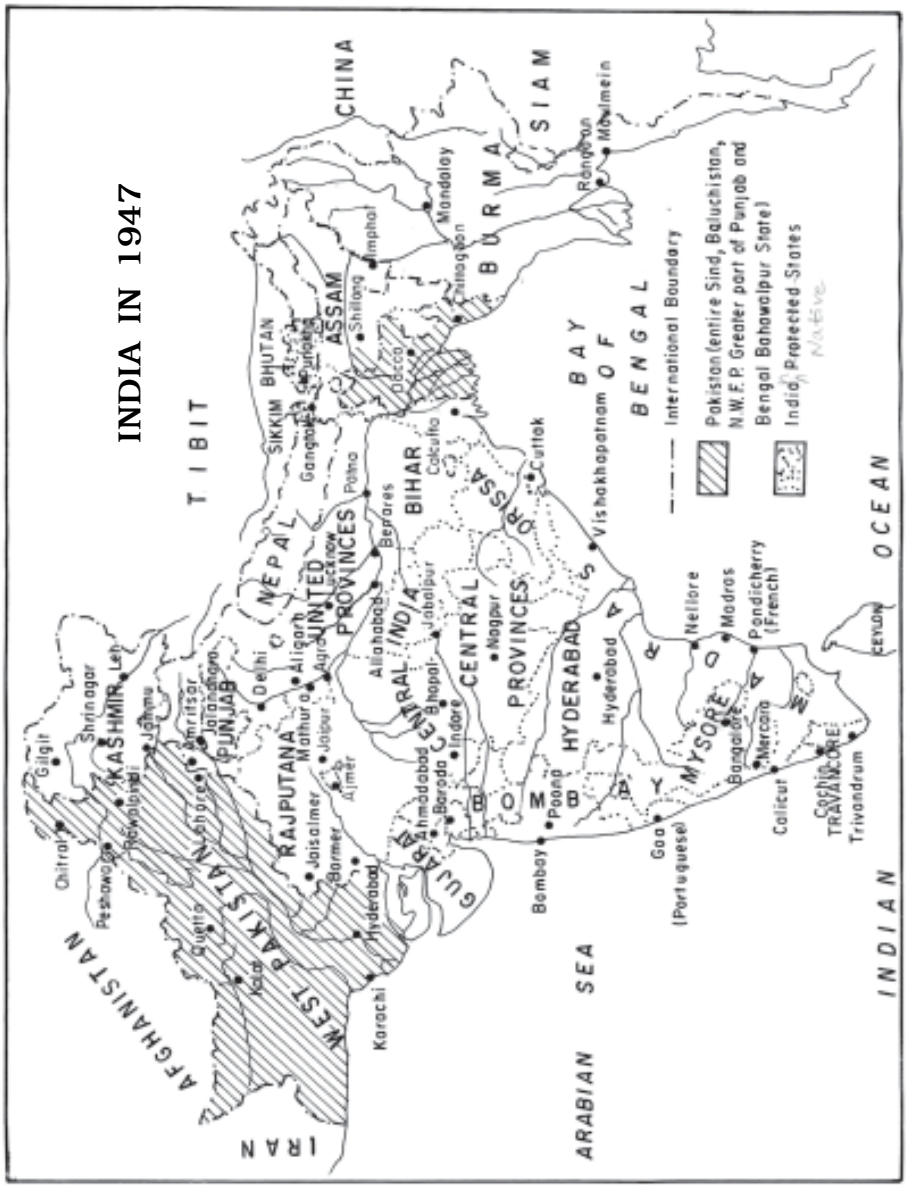
INDIA IN 1947
CHINA
TIBET
SIAM
BURMA
NEPAL
SIKKIM
BHUTAN
ASSAM
BENGAL
BAY OF
UNITED PROVINCES
BIHAR
ORISSA
CENTRAL PROVINCES
HYDERABAD
MADRAS
MYSORE
COORG
COCHIN
TRAVANCORE
CEYLON
BOMBAY
GUJARAT
RAJPUTANA
KASHMIR
PUNJAB
WEST PAKISTAN
AFGHANISTAN
IRAN
ARABIAN SEA
INDIAN OCEAN
Goa (Portuguese)
International Boundary
Pakistan (entire Sind, Baluchistan, N.W.F.P. Greater part of Punjab and Bengal Bahawalpur State)
India: Protected States
Native

INDIA
2001
68°E
72°
76°
80°
84°
88°
92°
96°E
36°N
32°
28°
24°
20°
16°
12°
8°N
PAKISTAN
JAMMU AND KASHMIR
Srinagar
HIMACHAL PRADESH
Shimla
PUNJAB
Chandigarh
UTTARANCHAL
Dehra Dun
HARYANA
DELHI
CHINA (TIBET)
NEPAL
SIKKIM
BHUTAN
Gangtok
Itanagar
ARUNACHAL PRADESH
UTTAR PRADESH
Jaipur
Lucknow
RAJASTHAN
BIHAR
ASSAM
Dispur
Shillong
NAGALAND
Kohima
Imphal
MANIPUR
Patna
BANGLADESH
Agartala
Aizawl
TRIPURA
MIZORAM
Tropic of Cancer
JHARKHAND
WEST BENGAL
Kolkata
Gandhinagar
GUJARAT
Bhopal
MADHYA PRADESH
Ranchi
DAMAN (D&D)
DADRA & NAGAR HAVELI
Silvassa
DIU (D&D)
Raipur
CHHATTISGARH
ORISSA
Bhubaneshwar
New Moore Is. (India)
MYANMAR
Mumbai
ARABIAN SEA
MAHARASHTRA
BAY OF BENGAL
Hyderabad
ANDHRA PRADESH
Yanam (PONDICHERRY)
Panaji GOA
KARNATAKA
Bangalore
Chennai
PONDICHERRY
Karaikal (PONDICHERRY)
Mahe (PONDICHERRY)
TAMIL NADU
KERALA
Kavaratti
LAKSHADWEEP (INDIA)
Port Blair
ANDAMAN & NICOBAR ISLANDS (INDIA)
Thiruvananthapuram
SRI LANKA
INDIAN OCEAN
International Boundary
State Boundary
0
200
400
600 km

എന്താണ് ഫെഡറലിസം? (What is Federalism)

ലോകത്തിലെ വൻ ശക്തികളിൽ ഒന്നായിരുന്നു സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ. പക്ഷേ 1989 നു ശേഷം അത് തകർന്ന് നിരവധി സ്വതന്ത്ര രാഷ്ട്രങ്ങളായി മാറി. അധികാര കേന്ദ്രീകരണവും സമഗ്രാധിപത്യവുമാണ് സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ തകർച്ചക്ക് വഴിതെളിച്ചത്. തനതായ ഭാഷയും സംസ്കാരവുമുള്ള മറ്റു പ്രദേശങ്ങളുടെ മേലുള്ള റഷ്യൻ ആധിപത്യവും തകർച്ചക്ക് ആക്കം കൂട്ടി. ഉദ: ഉസ്ബക്കിസ്ഥാൻ. അതുപോലെ തന്നെ ചെക്കൊസ്ലവാക്കിയ, യൂഗോസ്ലാവിയ പാകിസ്താൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളും വിഭജിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഫ്രഞ്ച് ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരും തമ്മിലുള്ള തർക്കം മൂലം കാനഡയും ഒരു വിഭജന ഭീഷണി നേരിടുന്നു. വിഭജനത്തിന്റെ വേദനാജനകമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ ഇന്ത്യ കഴിഞ്ഞ എഴുപത് വർഷമായി ഒരു ഒറ്റ രാഷ്ട്രമായി തുടരുന്നത് വലിയ നേട്ടമല്ലേ? എന്താണ് ഈ നേട്ടത്തിനു പിന്നിലെ കാരണങ്ങൾ. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലൂടെ നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുള്ള ഫെഡറൽ സംവിധാനമാണോ ഈ നേട്ടങ്ങൾക്ക് പിന്നിൽ? മുകളിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഫെഡറേഷനുകളായിരുന്നിട്ടും വിഭജനത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരു ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥ സ്വീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആ വ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവവും അതിന്റെ പ്രയോഗവും വളരെ പ്രധാനം തന്നെയാണ്.

വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസിലെ ഫെഡറലിസം (Federlism in West Indies)

വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ക്രിക്കറ്റ് ടീമിനെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. പക്ഷേ വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു രാഷ്ട്രമുണ്ടോ?

ഇന്ത്യയെ പോലെ വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസും ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് കോളനിയായിരുന്നു. 1958 ൽ വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ഒരു ഫെഡറേഷനായിമാറി. പ്രവിശ്യകൾക്ക് സാമ്പത്തിക സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ദുർബലമായ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റോടു കൂടിയ ഫെഡറേഷനായിരുന്നു അത്. ഈ പ്രത്യേകതകളും പ്രവിശ്യകൾ തമ്മിലുള്ള രാഷ്ട്രീയ മത്സരവും വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ഫെഡറേഷൻ 1962 ൽ ഔദ്യോഗികമായി പിരിച്ചുവിടുന്നതിനു കാരണമായി.

പിന്നീട് 1973 ലെ ചിഗുരമാസ് (Chiguaramas) ഉടമ്പടിയിലൂടെ ഒരു പൊതു നിയമസഭ, സുപ്രീംകോടതി, നാണയം, പൊതുകമ്പോളം എന്നിവയിലൂടെ സ്വതന്ത്ര ദ്വീപുകൾ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഏകീകരണത്തിനു ശ്രമിച്ചു. കരീബിയൻ സമൂഹത്തിനു പൊതുവായ ഒരു കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗമുണ്ട്. അംഗരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ തലവൻമാരെല്ലാം ഇതിൽ അംഗങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പ്രവിശ്യകൾക്ക് ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിൽ ഒരുമിച്ചു നില്ക്കാനോ വേർപിരിഞ്ഞ് സ്വതന്ത്രമായി നിൽക്കാനോ കഴിയാതെയായി.

ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിന് സമാനമായ വൈവിധ്യത്തോട് കൂടിയ വിശാലമായ ഭൂപ്രദേശമാണ് ഇന്ത്യ. ഇവിടെ 22-ഓളം പ്രധാന ഭാഷകളും നൂറുകണക്കിനു ചെറുഭാഷകളുമുണ്ട്. ചില പ്രധാനമതങ്ങളുടെ ഉത്ഭവ കേന്ദ്രവും ഇവിടെയാണ്. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി ദശലക്ഷക്കണക്കിനു തദ്ദേശീയരായ ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ വിധ വൈവിധ്യങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി സമുക്ക് ഒരു ഏകീകൃത ഭൂമി ശാസ്ത്രമാണുള്ളത്. ഒരു പൊതു ചരിത്രത്തിൽ നമുക്കെല്ലാം പങ്കാളിത്തം ഉണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യ സമര പോരാട്ടത്തിലൂടെ നമ്മളും ഒരു പൊതു ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി. ഈ ഘടകങ്ങൾ നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം എന്ന വീക്ഷണത്തിലുള്ള ഇന്ത്യയെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മുടെ ദേശീയ നേതാക്കളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇതിനെ വൈവിധ്യങ്ങളുടെ ഐക്യം എന്നും വിളിക്കാറുണ്ട്.

എനിക്ക് മനസ്സിലായി! ഇത് നമ്മുടെ സ്കൂളിനെപ്പോലെയാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്ന നിലക്ക് പതിനൊന്നാം ക്ലാസ്, പന്ത്രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് ഇങ്ങനെ വിവിധ സ്വത്വങ്ങൾ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് തന്നെ വിവിധ ഡിവിഷനുകൾക്കിടയിൽ മൽസരവും ഉണ്ടാകും. എന്നിരുന്നാലും നമ്മൾ സ്കൂളിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കുകയും അതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഫെഡറലിസം എന്നത് വ്യത്യസ്തമായ ചരിത്ര സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുപേക്ഷണീയമായ സുനിശ്ചിതമായ തത്വങ്ങളല്ല. മറിച്ച് വ്യത്യസ്തമായ സാഹചര്യങ്ങളിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന ഗവൺമെന്റിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന തത്വങ്ങളാണ്. ഒരു ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥ എന്ന നിലയിൽ ആദ്യം രൂപം കൊണ്ട അമേരിക്കൻ ഫെഡറലിസം മറ്റു ഫെഡറേഷനുകളായ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നും ജർമനിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. എങ്കിലും ഫെഡറലിസത്തിനു ചില അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങളും സങ്കൽപ്പനങ്ങളുമുണ്ട് (Concepts).

- രണ്ടു തരത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനമാണ് ഫെഡറലിസം - ഒന്ന് ദേശിയ തലത്തിലും മറ്റൊന്ന് പ്രാദേശിക തലത്തിലും. ഓരോ ഗവൺമെന്റും തങ്ങളുടെ മേഖലയിൽ സ്വയം ഭരണം ഉള്ളവരായിരിക്കും. ചില ഫെഡറേഷനുകളിൽ ദ്വിപൗരത്വ സമ്പ്രദായം തന്നെയുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഏക പൗരത്വമാണുള്ളത്.

- അതു പോലെതന്നെ ജനങ്ങൾക്ക് രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സ്വത്വങ്ങളും കൂറും ഉണ്ടായിരിക്കും - ഒന്നു പ്രാദേശികവും മറ്റൊന്നു ദേശിയവും. ഉദാഹരണമായി നമ്മൾ ഇന്ത്യക്കാരാണെന്നതുപോലെ തമിഴൻമാരോ, മലയാളികളോ, ഗുജറാത്തികളോ ആണ്. രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥകളുടെ ഓരോ തലത്തിലും വ്യത്യസ്തമായ അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും പ്രത്യേക ഗവൺമെന്റ് സംവിധാനവും ഉണ്ടായിരിക്കും.

- ഈ രണ്ടു തലത്തിലുമുള്ള ഗവൺമെന്റുകളുടെയും വിശദാംശങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു ഭരണ ഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈപരമാധികാര ഭരണഘടനയാണ് രണ്ടു ഗവൺമെന്റുകളുടെയും അധികാരത്തിന്റെ പ്രധാന ഉറവിടം. രാഷ്ട്രത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്ന ചില വിഷയങ്ങൾ ഉദാഹരണമായി നാണയങ്ങൾ, പ്രതിരോധം, എന്നിവ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് കേന്ദ്രഗവൺമെന്റായിരിക്കും. അതുപോലെ പ്രാദേശികമായ കാര്യങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കും.

- കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനു അവിടെ ഒരു സ്വതന്ത്ര നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കും അധികാര വിഭജനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനാണ്

യഥാർത്ഥ രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം പ്രത്യയശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നിവ ഒരു ഫെഡറേഷന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രവർത്തനത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. പരസ്പര വിശ്വാസം, സഹകരണം, ബഹുമാനം, നിയന്ത്രണം എന്നിവ ഒരു ഫെഡറേഷന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും ഒരു ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തന രീതിയെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു സംസ്ഥാനമോ, ഭാഷാവിഭാഗമോ, പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ മുഴുവൻ ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിലും തങ്ങളുടെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു മറ്റു വിഭാഗങ്ങളുടെ അമർഷത്തിനു കാരണമാകും. ഇത്തരം ഒരു സാഹചര്യം സംസ്ഥാനങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു പോകുന്നതിലേക്കോ ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിലേക്കോ നയിച്ചേക്കാം. നിരവധി രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇത്തരം വിഘടനവാദ ഭീക്ഷണികൾ നേരിടുന്നുണ്ട്.

നൈജീരിയയിലെ ഫെഡറലിസം (Federalism in Nigeria)

അതെ, ഒന്നാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ വായിച്ചതെന്തെന്ന് ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ആർക്കൊക്കെ എത്രത്തോളം അധികാരം ഉണ്ടെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നത് ഭരണഘടനയാണ്

UP gets Rs 19,000 cr, Yadav says satisfied

नए राज्यपाल की नियुक्ति राज्य सरकार की सहमति से हो: नीतीश

6 CENTRESTAGE

'For long governors have been in rows. We too want an independent person'

Governors being used to destabilise State Governments, says Mulayam Singh

SP is the Congress' most favourite target: politics of vendetta

പ്രവിശ്യകളും വിവിധ സമൂഹങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പര വിശ്വാസമില്ലങ്കിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതിൽ ഒരു ഫെഡറേഷൻ പരാജയപ്പെടാം എന്നുള്ളതിനു ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് നൈജീരിയ.

1914 വരെ ഉത്തര നൈജീരിയയും ദക്ഷിണ നൈജീരിയയും ബ്രിട്ടന്റെ രണ്ട് പ്രത്യേക കോളനികളായിരുന്നു. 1950 ലെ ഇബദാൻ (Ibadan) ഭരണഘടന സമ്മേളനത്തിൽ വച്ച് നൈജീരിയൻ നേതാക്കൾ ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണഘടന രൂപീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. നൈജീരിയയുടെ പടിഞ്ഞാറും കിഴക്കും വടക്കും പ്രദേശങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത് യഥാക്രമം യോറുബ (Yoruba), ഇബോ (Ibo), ഹൗസ-ഫുലാനി (Hausa - Fulani) എന്നീ മൂന്ന് വംശീയ വിഭാഗങ്ങളായിരന്നു. മറ്റ് പ്രദേശങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്താനുള്ള അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ സംഘർഷങ്ങൾക്ക് കാരണമായി. ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ നൈജീരിയയുടെ ഭരണം സൈന്യം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനു വഴിതെളിച്ചു. 1960 ലെ ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് കേന്ദ്രത്തിനും പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്കും നൈജീരിയൻ പോലിസിനു മേൽ കൂടിയ നിയന്ത്രണമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ സൈന്യത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട 1970-ലെ ഭരണഘടന ഒരു സംസ്ഥാന സിവിൽ പോലീസിനെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല.

1999 ൽ നൈജീരിയയിൽ ജനാധിപത്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും മതപരമായ ഭിന്നതകളും എണ്ണയുടെ വരുമാനത്തെ സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങളും നൈജീരീയൻ ഫെഡറേഷനു വലിയ ഭീഷണികൾ ഉയർത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക വംശീയ വിഭാഗങ്ങൾ എണ്ണയുടെ കേന്ദ്രീകൃത നിയന്ത്രണത്തെ പ്രതിരോധിച്ചു. പ്രവിശ്യകൾക്കിടയിലുള്ള മതപരവും, വംശീയവും, സാമ്പത്തികവുമായ വിഭാഗീയതകൾ കെട്ടുപിണഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന രാജ്യത്തിനുദാഹരണമാണ് നൈജീരിയ.

ഫെഡറലിസം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ (Federalism in

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

- ഒരു ഫെഡറേഷനിലെ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങൾ ആരാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്?
- ഒരു ഫെഡറേഷനിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കപ്പെടും

the Indian Constitution)

സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുംമുമ്പ് തന്നെ ഇന്ത്യയെപോലെ വളരെ ബൃഹത്തായ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണത്തിന് അധികാരങ്ങൾ കേന്ദ്ര – പ്രവിശ്യ ഗവൺമെന്റുകൾക്കിടയിൽ വിഭജിക്കപ്പെടണമെന്ന് നമ്മുടെ ദേശീയ നേതാക്കൾക്ക് വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഷാപരവും പ്രാദേശികവുമായ വൈവിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവർ ബോധവാൻമാരായിരുന്നു. ഈ വൈവിധ്യങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം ആവശ്യമായിരുന്നു. വിവിധ ഭാഷകൾ സംസാരിക്കുന്ന പ്രാദേശിക ജനതക്ക് ഭരണത്തിൽ പങ്കാളിത്തം ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നു. അതുപോലെ ഓരോ പ്രദേശത്തിന്റെയും ഭരണം അതാത് ജനതക്ക് തന്നെ ആയിരിക്കുകയും വേണം. ഒരു ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റ് എന്ന ആവിശ്യത്തിൻമേലുള്ള യുക്തി ഇതാണ്.

ഇവിടെ ഒരേ ഒരു ചോദ്യം പ്രാദേശിക ഗവൺമന്റുകൾക്ക് എത്രത്തോളം അധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതാണ്. വിഭജനത്തിനു മുമ്പേ മുസ്ലീങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യം എന്ന ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചു മുസ്ലീം ലീഗ് നടത്തിയ പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു സമവായം എന്ന നിലയിൽ പ്രവിശ്യകൾക്ക് കൂടുതൽ ഭരണം എന്നത് ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യ വിഭജനത്തിനുള്ള തീരുമാനമെടുത്തതിനു ശേഷം, ഭരണഘടന നിർമാണ സഭ കേന്ദ്രസംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിന്റെയും സഹകരണത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ഭരണ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കാനാണ് തീരുമാനിച്ചത്. അവിടെ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമായ അധികാരങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. സഹകരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ എന്നതായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന സ്വീകരിച്ച ഫെഡറലിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സവിശേഷത. അങ്ങനെ വൈവിധ്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഭരണഘടന ഐക്യത്തിനും ഊന്നൽ നൽകുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഫെഡറേഷൻ എന്ന വാക്ക് ഒരിടത്തും പരാമർശിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കാര്യം നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന സംസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഒത്തൊരുമയോടെ ജീവിക്കുക എന്നതിന്റെ ലക്ഷ്യം നമ്മൾ എല്ലാവരും സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ സന്തോഷം ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്.

അനുഛേദം 1 :

(1) ഇന്ത്യ അതായത് ഭാരതം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഒരു യൂണിയനായിരിക്കുന്നതാണ്.

(2) സംസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ ഭൂപ്രദേശങ്ങളും ഒന്നാം പട്ടികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവിധം ആയിരിക്കുന്നതാണ്.

എനിക്ക് തോന്നുന്നത് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായി വളരെ കുറച്ച് വരുമാനം മാത്രമാണുള്ളത്. എങ്ങനെ അവർ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റും? ചില കുടുംബങ്ങളിൽ പണം ഭർത്താവ് കൈവശം സൂക്ഷിക്കുകയും വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ഭാര്യ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവരുകയും ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയെയാണ് ഇത് ഓർമിപ്പിക്കുന്നത്.

അധികാര വിഭജനം (Division of Powers)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രണ്ടു തരത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നു - ഒന്നു രാഷ്ട്രത്തിനു മൊത്തത്തിലുള്ള ഒരു കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റും മറ്റൊന്നു പ്രാദേശികമായുള്ള സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളും. ഈ രണ്ടു ഗവൺമെന്റുകൾക്കും ഭരണഘടനാപദവിയും വ്യക്തമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കും. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെയും നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങൾ ഭരണഘടനാ ചട്ടങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നീതിന്യായ വിഭാഗം പരിഹരിക്കുന്നതായിരിക്കും. കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ കീഴിൽ വരുന്ന വിഷയങ്ങളെ ഭരണഘടന കൃത്യമായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. (അടുത്ത പേജിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചാർട്ട് പരിശോധിച്ചാൽ എങ്ങനെയാണ് കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്കിടയിൽ അധികാരം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമായി അറിയാൻ കഴിയും.) ഈ അധികാര വിഭജനത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷത ഭരണഘടനാപരമായി സാമ്പത്തിക - ധനകാര്യ അധികാരങ്ങളിൽ മേൽക്കൈ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനാണ് എന്നതാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ധാരാളം കടമകൾ നിർവഹിക്കാനുണ്ടെങ്കിലും പരിമിതമായ വരുമാന സ്രോതസ്സുകൾ മാത്രമാണുള്ളത്.

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

1. അവശിഷ്ടാധികാരങ്ങൾ പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെടണമെന്നു നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടോ?
2. അധികാര വിഭജനത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള അതൃപ്തിക്ക് കാരണമെന്താണ്?

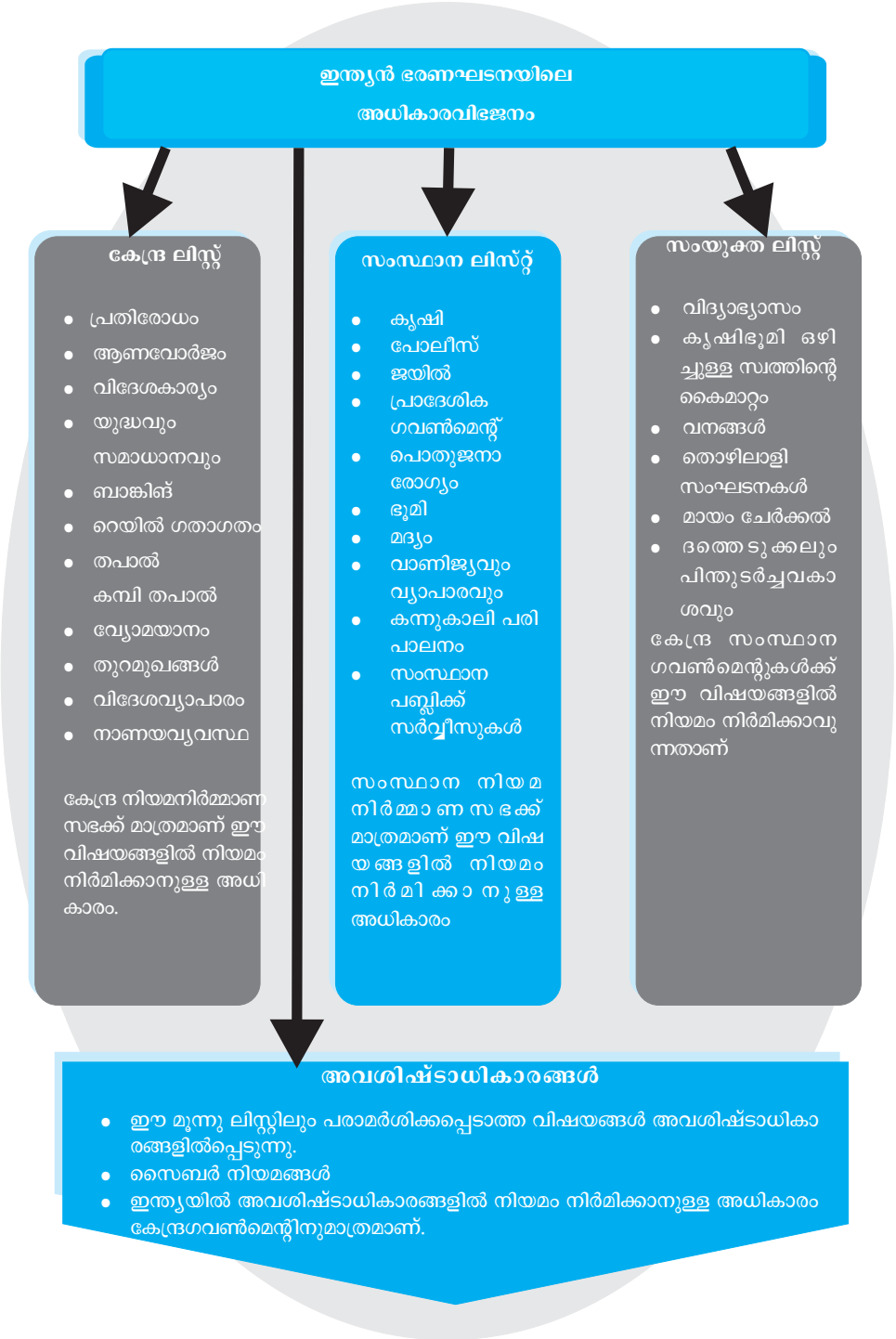
ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ
അധികാരവിഭജനം
കേന്ദ്ര ലിസ്റ്റ്
പ്രതിരോധം
ആണവോർജം
വിദേശകാര്യം
യുദ്ധവും സമാധാനവും
ബാങ്കിങ്
റെയിൽ ഗതാഗതം
തപാൽ കമ്പി തപാൽ
വ്യോമയാനം
തുറമുഖങ്ങൾ
വിദേശവ്യാപാരം
നാണയവ്യവസ്ഥ
കേന്ദ്ര നിയമനിർമ്മാണ സഭക്ക് മാത്രമാണ് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ നിയമം നിർമിക്കാനുള്ള അധികാരം.
സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റ്
കൃഷി
പോലീസ്
ജയിൽ
പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ്
പൊതുജനാരോഗ്യം
ഭൂമി
മദ്യം
വാണിജ്യവും വ്യാപാരവും
കന്നുകാലി പരിപാലനം
സംസ്ഥാന പബ്ലിക്ക് സർവ്വീസുകൾ
സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണ സഭക്ക് മാത്രമാണ് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ നിയമം നിർമിക്കാനുള്ള അധികാരം
സംയുക്ത ലിസ്റ്റ്
വിദ്യാഭ്യാസം
കൃഷിഭൂമി ഒഴിച്ചുള്ള സ്വത്തിന്റെ കൈമാറ്റം
വനങ്ങൾ
തൊഴിലാളി സംഘടനകൾ
മായം ചേർക്കൽ
ദത്തെടുക്കലും പിന്തുടർച്ചവകാശവും
കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ നിയമം നിർമിക്കാവുന്നതാണ്
അവശിഷ്ടാധികാരങ്ങൾ
ഈ മൂന്നു ലിസ്റ്റിലും പരാമർശിക്കപ്പെടാത്ത വിഷയങ്ങൾ അവശിഷ്ടാധികാരങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു.
സൈബർ നിയമങ്ങൾ
ഇന്ത്യയിൽ അവശിഷ്ടാധികാരങ്ങളിൽ നിയമം നിർമിക്കാനുള്ള അധികാരം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനുമാത്രമാണ്.

ശക്തമായ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റോടു കൂടിയ ഫെഡറലിസം (Federalism with a strong central Govt.)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ശക്തമായ ഒരു കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനു രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട വസ്തുതയാണ്. ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തിനു തുല്യമായ വൈവിധ്യങ്ങളും സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുമുള്ള രാഷ്ട്രമാണ് ഇന്ത്യ. ഈ വൈവിധ്യങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു ഫെഡറൽ സംവിധാനമാണ് നമുക്ക് ആവശ്യമെന്നു ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതേ സമയം തന്നെ ശിഥിലീകരണം തടയുന്നതിനും സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ഒരു ശക്തമായ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ പങ്കിനെക്കുറിച്ച് അവർ ബോധവാൻമാരായിരുന്നു. ഇന്ത്യ സ്വതന്ത്രമായ സമയത്ത് ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ രൂപീകരിച്ച പ്രവിശ്യകൾക്ക് പുറമേ ഭിന്നിച്ചു നിന്നിരുന്ന 500 ഓളം നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിൽ ലയിപ്പിക്കുന്നതിനും പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനും ശക്തമായ അധികാരങ്ങളുള്ള ഒരു കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് അനിവാര്യമായിരുന്നു.

"ഈ സഭയിലെ ബഹുമാന്യരായ അംഗങ്ങളെ ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ, ഒഴുക്ക് ..... എല്ലാ ഭരണഘടനയിലും കേന്ദ്രത്തിലേക്കാണ്. ..... പോലീസ് രാഷ്ട്രങ്ങൾ ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആധുനിക സാഹചര്യത്തിൽ യൂണിറ്ററിയായാലും ഫെഡറൽ ആയാലും രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക അഭിവൃദ്ധിയുടെ ആത്യന്തിക ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവനും കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനാണ്

ടി.ടി. കൃഷ്ണമാചാരി, *CAD, Vol.XI, p.955-956,25 നവംബർ 1949*

അഖണ്ഡതയെ കുറിച്ചുള്ള ഉത്കണ്ഠ മാത്രമല്ല, സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടെ സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനും ശക്തമായ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ആവശ്യമാണെന്നു ഭരണഘടനാനിർമാതാക്കൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദാരിദ്ര്യം, നിരക്ഷതര, സമ്പത്തിക അസമത്വം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ആസൂത്രണവും ഏകോപനവും ആവശ്യമാണ്. അങ്ങനെ അഖണ്ഡതയും വികസനവും ഉയർത്തിയ ഉത്കണ്ഠകളാണ് ശക്തമായ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് എന്ന ആശയത്തിലേക്ക് ഭരണഘടന നിർമാതാക്കളെ നയിച്ചത്.

ശക്തമായ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് രൂപികരണത്തിന് സഹായിച്ച പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥകൾ നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

- ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നിലനില്പ്പും അതിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അഖണ്ഡതയും പാർലമെന്റിന്റെ കൈകളിലാണ്. ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ വിഭജിച്ചോ അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം സംസ്ഥാനങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തോ പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാനുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിനുണ്ട്.
- ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ അടിയന്തരാധികാരങ്ങൾക്കുള്ള വ്യവസ്ഥകളുണ്ട്. അടിയന്തരാവസ്ഥാ പ്രഖ്യാപനത്തെ തുടർന്നു ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം ഒരു കേന്ദ്രീകൃത സംവിധാനത്തിലേക്ക് മാറുന്നതുകാണാം. അടിയന്തരാവസ്ഥയുടെ സമയത്ത് അധികാരങ്ങൾ നിയമ പരമായി തന്നെ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴിൽ വരുന്ന വിഷയങ്ങളിലും നിയമം നിർമ്മിക്കാൻ പാർലമെന്റിനു കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു.
- സാധാരണ നിലയിൽ തന്നെ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന് ഫലപ്രദമായ ധനകാര്യ അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമതായി വരുമാനത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട സ്രോതസ്സുകളെല്ലാം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങൾക്ക് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി ത്വരിതഗതിയിലുള്ള സാമ്പത്തിക പുരോഗതിക്കും വികസനത്തിനും ആസൂത്രണം എന്ന മാർഗമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം ഇന്ത്യ അവിഷ്കരിച്ചത് മാത്രമല്ല ആസൂത്രണം കേന്ദ്രീകൃതമായ സാമ്പത്തിക തീരുമാനമെടുക്കൽ പ്രക്രിയയിലേക്ക് നയിച്ചു. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് നിയമിക്കുന്ന ആസൂത്രണ കമ്മീഷനാണ് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിഭവ വിനിയോഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവും മേൽനോട്ടവും. കൂടാതെ സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് നൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന് അതിന്റെ വിവേചനാധികാരം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. സാമ്പത്തിക വിഭവങ്ങളുടെ ഇങ്ങനെയുള്ള വിതരണം പലപ്പോഴും പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികൾ ഭരിക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നു എന്ന ആരോപണത്തിനും ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.
- നിങ്ങൾ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ ഗവർണർക്ക് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനെയും നിയമസഭയേയും പിരിച്ചുവിടാൻ കേന്ദ്രത്തോട് ശുപാർശ ചെയ്യാവുന്നതാണ്. കൂടാതെ സാധാരണ സാഹചര്യങ്ങളിൽപ്പോലും സംസ്ഥാന നിയമസഭകൾ പാസ്സാക്കിയ ഒരു ബിൽ കൈവശം വെക്കുവാനോ രാഷ്ട്രപതിയുടെ പരിഗണനക്കായി സമർപ്പിക്കാനോ അദ്ദേഹത്തിന് അധികാരമുണ്ട്. ഇതുവഴി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നിയമ നിർമാണ പ്രക്രിയക്ക് കാലതാമസം വരുത്താനോ പ്രസ്തുത ബില്ലിനെ തന്നെ വീറ്റോ ചെയ്യാനോ ഉള്ള അവസരം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു ലഭിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ഭരണഘടന മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്നും കടമെടുക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തതെന്ന് ഞാൻ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇത് നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഫെഡറലിസത്തെ രൂപകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

- ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിൽപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിന്മേൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന് നിയമ നിർമാണം നടത്തേണ്ടിവരും. രാജ്യസഭയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള നിയമ നിർമാണം നടത്താവുന്നതാണ്. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങൾ സംസ്ഥാഗവൺമെന്റിന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് അധികാരങ്ങൾക്കും മുകളിലാണെന്ന് ഭരണഘടന വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ, ആവശ്യമെങ്കിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് നിർദ്ദേശങ്ങൾ നല്കാവുന്നതാണ്.

താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അനുഛേദം ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അനുഛേദം 257 (1):
ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും കാര്യനിർവഹണ അധികാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അത് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ കാര്യ നിർവഹണ അധികാരങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്ന രീതിയിലോ അതിനെക്കുറിച്ച് മുൻവിധിയോടെ സമീപിക്കുന്ന രീതിയിലോ ആകരുത്. അതുപോലെതന്നെ ആവശ്യമെങ്കിൽ ഒരു സംസ്ഥനത്തിനു നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കാൻതക്ക വ്യാപ്തിയുള്ളതാണ് കേന്ദ്രത്തിന്റെ കാര്യ നിർവഹണ അധികാരങ്ങൾ

കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് വളരെ ശക്തമാണെന്നാണ് ഞാൻ നസിലാക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനൾക്ക് അതിൽ പരാതി യൊന്നുമില്ലേ?

- നമ്മുടേത് ഏകീകൃത ഭരണ സംവിധാനമാണെന്നുള്ളത് നിങ്ങൾ എക്സിക്യൂട്ടീവ് എന്ന അധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അഖിലേന്ത്യ സർവ്വീസുകൾ ഇന്ത്യയുടെ മുഴുവൻ പ്രദശങ്ങളിലേക്കുള്ളതായതുകൊണ്ട് തന്നെ ഈ സർവ്വീസുകളിലേക്ക് തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സേവനം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കളക്റ്ററായി ചുമതലയുള്ള IAS ഉദ്യോഗസ്ഥനും പോലീസ് കമ്മീഷണറായിട്ടുള്ള IPS ഉദ്യോഗസ്ഥനും ആത്യന്തികമായി കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെമേൽ അച്ചടക്ക നടപടി സ്വീകരിക്കാനോ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചുവിടാനോ കഴിയില്ല.
- ഭരണഘടനയുടെ 33 ഉം, 34 ഉം അനുഛേദ പ്രകാരം കേന്ദ്രത്തിലോ സംസ്ഥാനത്തിലോ ജോലി നോക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന് അയാൾ പട്ടാള നിയമം നിലവിലിരിക്കുന്ന സമയത്ത് എടുത്ത നടപടികളിന്മേൽ പാർലമെന്റ് സംരക്ഷണം നൽകുന്നതായിരിക്കും. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ കേന്ദ്രത്തിന്റെ അധികാരങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രത്യേക സൈനികാധികാര നിയമങ്ങൾ (Armed Forces Special Powers Act) നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ നിയമം പലപ്പോഴും ജനങ്ങളും സൈന്യവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിനു കാരണമായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥയിലെ സംഘർഷങ്ങൾ (Conflicts in Indian Federalism)

ഈ പാഠഭാഗത്തിന്റെ മുൻഭാഗങ്ങളിൽ, ഭരണഘടന ശക്തമായ അധികാരങ്ങളാണ് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനു നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്നു നമ്മൾ കണ്ടല്ലോ. അതായത് ഭരണഘടന സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ തനതായ സ്വത്വം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ കൂടുതൽ അധികാരങ്ങൾ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വത്വം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട സാഹചര്യത്തിൽ സ്വാഭാവികമായും സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും രാജ്യത്തിന്റെയും ഭരണ നിർവ്വഹണത്തിൽ അവർ കൂടുതൽ പങ്കാളിത്തം പ്രതീക്ഷിക്കും. ഇത് സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിരവധി ആവശ്യങ്ങൾ മുന്നോട്ട് വക്കുന്നതിനു കാരണമായി. കാലക്രമേണ സംസ്ഥാനങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്വയംഭരണവും അധികാരങ്ങളും ആവശ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ കൂടുതൽ കലുഷിതമാക്കി. കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ തമ്മിലുള്ള നിയമപരമായ തർക്കങ്ങൾക്ക് കോടതി മുഖാന്തിരം പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയും. എന്നാൽ സ്വയം ഭരണ ആവശ്യങ്ങൾ പോലെയുള്ള കൂടുതൽ രാഷ്ട്രീയ സ്വഭാവമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ സമവായ ചർച്ചകളിലൂടെ മാത്രമേ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ (Centre - State relation)

1950 കളിലും 60 കളുടെ ആദ്യ പകുതിയിലും ഇന്ത്യൻ ഫെഡറലിസത്തിനു അടിത്തറയിട്ടത് ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനത്തിലും കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിയുടെ ആധിപത്യമായിരുന്നു. പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ രൂപീകരണം ഒഴിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ വളരെ സാധാരണ ഗതിയിലായിരുന്നു. കേന്ദ്രത്തിന്റെ ധനസഹായത്തോടെ തങ്ങൾക്ക് വികസനം കൈവരിക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നത്. മാത്രമല്ല, കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് രൂപം നൽകിയ സാമൂഹിക - സാമ്പത്തിക വികസന നയങ്ങളോട് തികഞ്ഞ ശുഭാപ്തി വിശ്വാസവും നിലനിന്നിരുന്നു.

1960 കളുടെ മധ്യത്തോടെ കേന്ദ്രത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിനു തിരിച്ചടി ഏൽക്കുകയും നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികൾ അധികാരത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. ഇത് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സ്വയം ഭരണവും അധികാരങ്ങളും നൽകണമെന്ന ആവശ്യത്തിനു ശക്തി പകർന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും അധികാരത്തിലെത്തിയതിന്റെ അനന്തരഫലമായാണ് ഇത്തരം ആവശ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവ

ന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ കേന്ദ്രം ഭരിച്ച കോൺഗ്രസ്സിന്റെ അനാവശ്യ ഇടപെടലുകളിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ പ്രതിഷേധിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോൺഗ്രസ്സിനെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികൾ നയിക്കുന്ന സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് അത്ര സുഖകരമായിരുന്നില്ല. ഈ സവിശേഷ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യം ഒരു 'ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥയിലെ സ്വയംഭരണം' എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾക്ക് വഴിയൊരുക്കി.

1990 കളോടെ കേന്ദ്രത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സ് ആധിപത്യം പൂർണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമാകുകയും നമ്മൾ മുന്നണി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു. സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വിവിധ പ്രാദേശിക - ദേശീയ പാർട്ടികൾ അധികാരത്തിൽ വന്നു. ഇത് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വാധീനം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വൈവിധ്യങ്ങളോട് ആദരവുള്ള പക്വമായ ഒരു ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥക്ക് തുടക്കം കുറിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഈ രണ്ടാം ഘട്ടത്തിൽ സ്വയംഭരണത്തിനുള്ള ആവശ്യം എന്ന പ്രശ്നം രാഷ്ട്രീയമായി കൂടുതൽ ശക്തി ആർജിക്കുന്നു.

ഇത് വളരെ രസമുള്ള കാര്യമാണ്. നിയമങ്ങളും ഭരണഘടനയും മാത്രമല്ല എല്ലാ കാര്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കുന്നത്. എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയമാണ് നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റിന്റെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.

സ്വയംഭരണത്തിനുള്ള അവകാശവാദങ്ങൾ (Demands for Autonomy)

നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും കാലാകാലങ്ങളിലായി കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും കൂടുതൽ സ്വയംഭരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും സ്വയം ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച് വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകളാണ് വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കും ഉള്ളത്.

ചിലരുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കനുകൂലമായി അധികാര വിഭജനത്തിൽ വേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി അതുവഴി കൂടുതൽ അധികാരങ്ങളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട അധികാരങ്ങളും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കണം. നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളും (തമിഴ്നാട്, പഞ്ചാബ്, പശ്ചിമബംഗാൾ) അനവധി രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും (DMK, Akalidal, CPI (M)) സമയാസമയങ്ങളിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വയംഭരണ ആവശ്യം മുന്നോട്ട് വച്ചിട്ടുണ്ട്.

- സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു വരുമാനത്തിന്റെ സ്വന്തമായ ഉറവിടങ്ങളും വിഭവങ്ങളുടെമേൽ കൂടുതൽ നിയന്ത്രണവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നതാണ് മാറ്റൊരാവശ്യം. ഇത് ധനകാര്യ സ്വയംഭരണം എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു (Financial Autonomy). 1977 ൽ പശ്ചിമ ബംഗാളിലെ ഇടതുപക്ഷ ഗവൺമെന്റ് ഇന്ത്യയിലെ കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള പ്രമാണം

പുറത്തിറക്കി. തമിഴ്നാടിന്റെയും പഞ്ചാബിന്റെയും സ്വയം ഭരണത്തിനുള്ള ആവശ്യത്തിലും ധനകാര്യ സ്വയം ഭരണം ഉൾപ്പെടും.

- മൂന്നാമതായി സ്വയം ഭരണത്തിനുള്ള ആവശ്യം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭരണപരമായ അധികാരങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന് സംസ്ഥാന ഭരണയന്ത്രത്തിൻ മേലുള്ള നിയന്ത്രണത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അമർഷമുണ്ട്.
- നാലമതായി, സ്വയംഭരണത്തിനുള്ള ആവശ്യം സാംസ്കാരികവും ഭാഷാപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഹിന്ദി ഭാഷയുടെ മേധാവിത്വത്തിനെതിരെ തമിഴ്നാട്ടിൽ നടന്ന പ്രക്ഷോഭങ്ങളും അതുപോലെ തന്നെ പഞ്ചാബി ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും വികസനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യങ്ങളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മറ്റ് പ്രദേശങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്ന ഭീതിയുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ 1960 കളിൽ ഹിന്ദി അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നതിനെതിരെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിരവധി പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ശരിയാണ് ഹിന്ദി ഇന്ത്യയുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയാണെന്നനിക്കറിയാം. പക്ഷേ. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്ന എന്റെ സഹപാഠികൾക്ക് ഹിന്ദി അറിയില്ല

രാഷ്ട്രപതിഭരണവും ഗവർണ്ണർമാരുടെ പങ്കും.

കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളിലെ എക്കാലത്തെയും വിവാദ വിഷയമാണ് ഗവർണ്ണറുടെ പങ്കിനെകുറിച്ചുള്ളത്. ഗവർണ്ണറെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. മിക്ക ഗവർണർമാരും വിരമിച്ച പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥരോ സിവിൽ സർവ്വീസുകാരോ തലമുതിർന്ന രാഷ്ട്രീയക്കാരോ ആയിരിക്കും. കൂടാതെ, ഇവരെ നിയമിക്കുന്നത് കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റായതുകൊണ്ട് തന്നെ ഗവർണ്ണറുടെ പ്രവർത്തനം കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ സംസ്ഥാന ഭരണത്തിലുള്ള കൈകടത്തലായിട്ടാണ് കരുതുന്നത്. കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനത്തിലും വ്യത്യസ്ത പാർട്ടികൾ ഭരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗവർണ്ണറുടെ നടപടികൾ കൂടുതൽ വിവാദമാകാറുണ്ട്.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ രാഷ്ട്രഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചർച്ചാവേളയിൽ മറ്റുള്ളവരോട് കൂടുതൽ സഹിഷ്ണുത കാട്ടാൻ ഹിന്ദി സംസാരിക്കുന്ന പ്രവിശ്യകളോട് നെഹ്റുവിന് അഭ്യർത്ഥിക്കേണ്ടിവന്നു.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

നെഹ്റു ഗവർണർമാരെ നിയമിച്ചപ്പോൾ മന്ത്രിക്കസേര വിട്ടൊഴിയാൻ ചിലർക്കു മടിയായിരുന്നു.

കേന്ദ്ര – സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കാൻ 1983 ൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് സർക്കാരിയ കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. 1988 ൽ ഈ കമ്മീഷൻ അതിന്റെ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ സർക്കാരിയകമ്മിഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചത് ഗവർണ്ണറുടെ നിയമനം കക്ഷി – രാഷ്ട്രീയത്തിനതീതമായിരിക്കണമെന്നാണ്.

ഗവർണ്ണറുടെ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ഇത്രയും വിവാദങ്ങളുള്ളതാകാൻ ഒരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ ഏറ്റവും വിവാദങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന അനുഛേദങ്ങളിലൊന്നാണ് അനുഛേദം 356. ഈ അനുഛേദമനുസരിച്ചാണ് സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രപതി ഭരണം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ഭരണഘടനാനുസൃതമായി ഭരണം നടത്തുന്നതിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് പരാജയപ്പെടുന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് ഈ വകുപ്പ് സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി സംസ്ഥാന ഭരണം കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുന്നു. രാഷ്ട്രപതിയുടെ പ്രഖ്യാപനത്തിനു പാർലമെന്റിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണ്. മൂന്നുവർഷം വരെ പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. സംസ്ഥാനത്തിലെ ഗവൺമെന്റിനെയും നിയമ സഭയേയും പിരിച്ചു വിടാൻ ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം ഗവർണ്ണർക്കുണ്ട്. ഇത് നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾക്കു കാരണമാകുന്നു. 1959 ൽ നിയമ സഭയിൽ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്ന കേരള ഗവൺമെന്റിനെ പിരിച്ചുവിട്ടതുപോലെയും 1967 നു ശേഷം ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗവൺമെന്റുകളെ അവരുടെ ഭൂരിപക്ഷം പരിശോധിക്കാതെ പിരിച്ചുവിട്ടതു പോലെയുമുള്ള സംഭവങ്ങൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ചില കേസുകൾ കോടതിയിലെത്തുകയും ആ കേസുകളുടെ വിധിന്യായത്തിൽ പ്രസിഡന്റ് ഭരണത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത പരിശോധിക്കാനുള്ള അധികാരം തങ്ങൾക്കാണെന്നു കോടതി വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

1967 വരെ 356-ാം വകുപ്പ് അപൂർവ്വമായേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. 1967 നു ശേഷം നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കോൺഗ്രസ്സിതര ഗവൺമെന്റുകൾ അധികാരത്തിലെത്തി. പക്ഷേ അപ്പോഴും കേന്ദ്രഭരണം കോൺഗ്രസ്സിനായിരുന്നു. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ഈ വകുപ്പുപയോഗിച്ച് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ പിരിച്ചുവിടുന്നത് പതിവായി. മാത്രമല്ല സംസ്ഥാന ഗവർണ്ണറെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട്, ഭൂരിപക്ഷം നേടിയ പാർട്ടിയോ മുന്നണിയോ അധികാരത്തിലെത്തുന്നതു തടയാനും അവർ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി 1980 കളിൽ ആന്ധ്രപ്രദേശിലേയും ജമ്മുകാശ്മീരിലേയും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഗവൺമെന്റുകളെ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് പിരിച്ചുവിട്ടിരുന്നു.

കാർട്ടുൺ വായിക്കുക

സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ മറിച്ചിടുന്ന ഈ കളി എല്ലാവരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

തീരുമാനിച്ചിരുന്നു.

അതായിരുന്നു ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാന രൂപീകരണം എന്ന ആവശ്യത്തിലേക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം നമ്മെ നയിച്ചത്. 1953 ഡിസംബറിൽ രൂപം കൊണ്ട സംസ്ഥാന പുനഃസംഘടനാ കമ്മീഷൻ പ്രധാന ഭാഷാ വിഭാഗങ്ങൾക്കെങ്കിലും സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കണമെന്ന് ശുപാർശ ചെയ്തു. 1956 ൽ സംസ്ഥാന പുനഃസംഘാടനത്തിലൂടെ ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിലിവിൽ വരുകയും ആ പ്രക്രിയ ഇപ്പോഴും തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 1960 ലാണ് ഗുജറാത്തും, മഹാരാഷ്ട്രയും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടത്. പഞ്ചാബും ഹരിയാ

പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കായുള്ള അവകാശവാദങ്ങൾ (Demands for New State)

പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യമായിരുന്നു ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിലെ സംഘർഷങ്ങളുടെ മറ്റൊരു തലം. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ഒരു പാൻ – ഇന്ത്യൻ സ്വത്വം (Pan - Indian) രൂപീകരിച്ചതോടൊപ്പം ഭാഷ, പ്രദേശം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയവയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള സവിശേഷ സ്വത്വങ്ങൾക്കും രൂപം നൽകി. നമ്മുടെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ജനാധിപത്യത്തിനു വേണ്ടിയും പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യസമര കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സംസ്ഥാന രൂപീകരണം സാധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ഭാഷകളുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണമെന്ന്

കാർട്ടുൺ വായിക്കുക

പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പെരുകികൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവകാശവാദങ്ങൾ

Copyright: Children's Book Trust. Shankar.

നയും 1966 ൽ നിലവിൽവന്നു. പിന്നീട് വടക്ക് കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളുടെ പുനഃസംഘടനയിലൂടെ മണിപ്പൂർ, ത്രിപുര, മേഘാലയ, മിസോറാം, അരുണാചൽ പ്രദേശ് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾ നിലവിൽ വന്നു.

രണ്ടായിരാമാണ്ടിൽ പ്രത്യേക സംസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അവകാശവാദത്തെയും ഭരണ കാര്യക്ഷമതക്കു വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യത്തെയും മുൻ നിർത്തി ചില വലിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾ വീണ്ടും വിഭജിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ മധ്യപ്രദേശ്, ഉത്തർപ്രദേശ്, ബീഹാർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾ വിഭജിച്ച് യഥാക്രമം ചത്തീസ്ഗഢ്, ഉത്തരാഖണ്ഡ്, ജാർഖണ്ഡ് എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും, ചില ഭാഷാവിഭാഗങ്ങളും പ്രദേശങ്ങളും പ്രത്യേക സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ തുടർന്നു കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. മഹാരാഷ്ട്രയിൽ വിദർഭ സംസ്ഥാനത്തിനായുള്ള അവകാശവാദം ഇതിനുദാഹരണമാണ്.

അന്തർ സംസ്ഥാന സംഘർഷങ്ങൾ (Inter state Conflicts)

സ്വയംഭരണത്തിനും വരുമാന സ്രോതസ്സുകൾക്കും വേണ്ടി സംസ്ഥാനങ്ങൾ

പ്രവർത്തനം

ഇന്ത്യയിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പട്ടിക തയാറാക്കി അവ ഓരോന്നും നിലവിൽ വന്ന വർഷം കണ്ടെത്തുക.

അതുകൊണ്ട്, ഫെഡറലിസം എന്നാൽ സംഘർഷങ്ങളാണോ. ആദ്യം നമ്മൾ കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തെക്കുറിച്ചും പിന്നീട് സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളതിനെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു. നമുക്ക് സമാധാനത്തോടെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലേ?

കേന്ദ്രവുമായി വിലപേശൽ നടത്തുന്നതുപോലെ സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലും നിരവധി സംഘർഷങ്ങളും തർക്കങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തർക്കങ്ങൾക്ക് നിയമപരമായ പരിഹാരം കാണാൻ നീതിന്യായവ്യവസ്ഥ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ തർക്കങ്ങളൊന്നും വെറും നിയമപരമല്ലന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയ മാനങ്ങൾ ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് തന്നെ ചർച്ചകളിലൂടെയും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിലൂടെയും മാത്രമേ അവ ഫലപ്രദമായി പരിഹരിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള തർക്കങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ഇവിടെയുണ്ടാകുന്നത്. അതിർത്തി തർക്കങ്ങളാണ് അവയിൽ ഒന്ന്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ അയൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിൽ അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നു. ഭാഷാടിസ്ഥാനത്തിലാണ് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അതിർത്തി നിർണ്ണയിച്ചതെങ്കിലും ഒന്നിലധികം ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർ മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും അതിർത്തി പ്രദേശങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഭാഷാ ഭൂരിപക്ഷം എന്ന മാനദണ്ഡത്തിലൂടെ എളുപ്പം പരിഹരിക്കാവുന്ന പ്രശ്നമല്ല ഇത്. മഹാരാഷ്ട്രയും കർണ്ണാടകയും തമ്മിൽ വള

രെക്കാലമായി ബൽഗാം നഗരത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന അതിർത്തി തർക്കം നില നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ മണിപ്പൂരും നാഗാലാന്റും തമ്മിൽ നീണ്ട നാളായി ഒരു അതിർത്തി തർക്കം നിലനില്ക്കുന്നു. പഞ്ചാബിൽ നിന്നും ഹരിയാന എന്ന സംസ്ഥാനത്തെ അടർത്തിമാറ്റിയത് രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അതിർത്തി തർക്കങ്ങൾക്ക് മാത്രമല്ല തലസ്ഥാനമായ ചണ്ഡീഗഢിനു വേണ്ടിപ്പോലും തർക്കങ്ങൾക്ക് കാരണമായിരിക്കുന്നു. ചണ്ഡീഗഢ് എന്ന ഈ പട്ടണം ഇപ്പോൾ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെയും തലസ്ഥാനമാണ്. 1985-ൽ അന്നത്തെ പ്രധാനമന്ത്രി രാജീവ് ഗാന്ധി പഞ്ചാബിന്റെ നേതൃത്വവുമായി ഒരു ധാരണയിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഈ ധാരണ പ്രകാരം ചണ്ഡീഗഢ് പഞ്ചാബിനു കൈമാറേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇതുവരെ ആ കൈമാറ്റം നടന്നിട്ടില്ല.

അതിർത്തി തർക്കങ്ങൾ വൈകാരികമാണെങ്കിൽ നദീജല തർക്കങ്ങൾ അതിലും രൂക്ഷമായ പ്രശ്നങ്ങളാണുണ്ടാക്കുന്നത്. കാരണം അതു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ കുടിവെള്ളവും കൃഷിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മേഖലകളെ നേരിട്ടു ബാധിക്കുന്നതാണ്. നിങ്ങൾ കാവേരി നദീജല തർക്കത്തെ കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. തമിഴ്നാടും കർണ്ണാടകയും തമ്മിലുള്ള ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നമാണിത്. ഈ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലും കർഷകർ കാവേരി നദീജലത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നവരാണ്. നദീജല തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന് ഒരു ട്രൈബ്യൂണൽ ഉണ്ടെങ്കിലും കാവേരി നദീജല തർക്കം സുപ്രീം കോടതിയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്. ഇതുപോലെതന്നെ മഹാരാഷ്ട്രയും ഗുജറാത്തും, മധ്യപ്രദേശും നർമ്മദ നദീജലത്തെ സംബന്ധിച്ചും സമാനമായ ഒരു തർക്കത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. നദീജലം ഒരു സുപ്രധാന വിഭാഗമായതുകൊണ്ട്തന്നെ അതിൻമേലുള്ള തർക്കം സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സഹിഷ്ണുതയേയും സഹകരണമനോഭാവത്തെയും പരീക്ഷണ വിധേയമാക്കുന്നു.

പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകൾ (Special Provisions)

ഇന്ത്യൻ ഫെഡറൽ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ അപൂർവ്വ സവിശേഷതയാണ് ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അത് നൽകുന്ന പ്രത്യേക പരിഗണന. ഇന്ത്യയിലെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വലിപ്പവും ജനസംഖ്യയും വ്യത്യസ്തമായതുകൊണ്ട് തന്നെ അവരുടെ പാർലമെന്റിലെ പ്രാതിനിധ്യവും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുമെന്ന് നിയമനിർമ്മാണ സഭ എന്ന അധ്യായത്തിലൂടെ നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചെറിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മിനിമം പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പുവരുത്തുമ്പോൾ തന്നെ വലിയ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യം ഈ സംവിധാനം വഴി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

അധികാര വിഭജനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും പൊതുവായ വ്യവസ്ഥകളാണ് എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഭരണഘടന നൽകിയിരിക്കുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികവും ചരിത്രപരവുമായ സവിശേഷ സഹാചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ചു കൊണ്ട് ഭരണഘടനയിൽ അവക്ക്

ശരിയാണ് ഗവർണർമാരുടെയും ഭാഷയുടെയും അതിർത്തിയുടെയും നദീ ജലത്തിന്റെയും പേരിൽ തർക്കങ്ങൾ. എന്നാലും ഒരുമിച്ചു കഴിയാൻ നമ്മൾ ശീലിച്ചും കഴിഞ്ഞു.

പ്രവർത്തനം

രണ്ടോ അതിലധികമോ സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു നദീജല തർക്കത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക.

പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

എന്തുകൊണ്ടാണ് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് സ്വയംഭരണം ആവശ്യമായി വരുന്നത്

സ്വയം ഭരണവും വിഘടനവാദവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്താണ്?

പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾ കൂടുതലും നൽകിയിരിക്കുന്നത് ജനസംഖ്യയിൽ ഗണ്യമായ വിഭാഗം ആദിമ ഗോത്ര വർഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന വടക്കു - കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലാണ് (ആസ്സാം, നാഗാലാന്റ്, അരുണാചൽ പ്രദേശ്, മിസോറം തുടങ്ങിയവ). ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് അവരുടെ സവിശേഷമായ സാംസ്കാരിക തനിമ നിലനിർത്താൻ ഇത് അവരെ സഹായിക്കുന്നു. (അനുഛേദം 371). എന്നിരുന്നാലും ഈ പ്രദേശങ്ങളിലെ അന്യവത്കരണത്തെയും ഭീകരവാദത്തെയും ചെറുക്കാൻ ഈ വകുപ്പ് പര്യാപ്തമല്ല. അതുപോലെ പർവ്വത പ്രദേശങ്ങളിലെ സംസ്ഥാനമായ ഹിമാചൽ പ്രദേശിനും മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളായ ആന്ധ്രപ്രദേശ്, ഗോവ, ഗുജറാത്ത്, മഹാരാഷ്ട്ര, സിക്കിം, തെലുങ്കാന തുടങ്ങിയവയ്ക്കും പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾ ഭരണഘടനയിലുണ്ട്.

ബുദ്ധിപരവും സന്തുലിതവുമായ രൂപകല്പന എന്ന് അവർ ഒന്നാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

ജമ്മു കാശ്മീർ (Jammu and Kashmir)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രത്യേക പദവി നൽകിയിട്ടുള്ള മറ്റൊരു സംസ്ഥാനമാണ് ജമ്മു കാശ്മീർ (അനുഛേദം 370). സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം ഇന്ത്യയിലോ പാകിസ്ഥാനിലോ ചേരാൻ അവസരവുണ്ടായിരുന്ന വലിയ നാട്ടു രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു ജമ്മു കാശ്മീർ. സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച് കുറച്ച് നാളുകൾക്കകം തന്നെ ഇന്ത്യയും പാകിസ്ഥാനും കാശ്മീരിന്റെ പേരിൽ ഒരു യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആ സാഹചര്യത്തിൽ കാശ്മീരിനെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിൽ ലയിപ്പിക്കാൻ കാശ്മീർ മഹാരാജാവ് തീരുമാനിച്ചു.

മിക്കവാറും എല്ലാ മുസ്ലീം ഭൂരിപക്ഷ നാട്ടു രാജ്യങ്ങളും പാകിസ്ഥാനിൽ ചേർന്നപ്പോൾ കാശ്മീർ മാത്രം ഒഴിഞ്ഞു നിന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് കാശ്മീരിന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ബൃഹത്തായ സ്വയംഭരണം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഭരണഘടനയുടെ 370-ാം അനുഛേദപ്രകാരം കേന്ദ്ര ലിസ്റ്റിലും സംയുക്ത ലിസ്റ്റിലും ഉൾപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിലുള്ള നിയമ നിർമ്മാണം കാശ്മീരിരിനു ബാധകമാകണമെങ്കിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണ്. മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു വ്യവ

സ്ഥയില്ല. അവിടെ മൂന്നു പട്ടികകളിലൂടെയുള്ള അധികാര വിഭജനം സ്വാഭാവിക മായി എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. പക്ഷേ ജമ്മു- കാശ്മീരിന്റെ കാര്യത്തിൽ കേന്ദ്രലിസ്റ്റിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിനു പരിമിതമായ അധികാരങ്ങളേയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല കേന്ദ്രലിസ്റ്റിലും സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കുന്നതിനു സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണ്. ഇത് ജമ്മൂകാശ്മീരിനു വലിയതോ തിൽ സ്വയംഭരണം നൽകുന്നു.

പക്ഷേ പ്രായോഗിക തലത്തിൽ കാശ്മീരിനു 370-ാം അനുഛേദത്തിൽ പറ ഞ്ഞിരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള സ്വയംഭരണം ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. പ്രസിഡന്റിന് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ കേന്ദ്ര-ലിസ്റ്റിലെ ഏതൊക്കെ ഭാഗങ്ങൾ ജമ്മു-കാശ്മീരിന് ബാധകമാക്കാമെന്ന് തിരുമാനിക്കാം എന്നൊരു ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. ജമ്മു കാശ്മീർ ഗവൺമെന്റിന്റെ അംഗീകാരത്തോടുകൂടി പുറത്തിറക്കിയ രണ്ട് പ്രസിഡൻഷ്യൽ ഉത്തരവ് വഴി കേന്ദ്ര ലിസ്റ്റിലെ ഭൂരിപക്ഷം വ്യവസ്ഥകളും ഇപ്പോൾ ജമ്മു കാശ്മീ രിനു കൂടി ബാധകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലമായി, ജമ്മു - കാശ്മീരിനു പ്രത്യേകം പതാകയും ഭരണഘടനയും ഉണ്ടെങ്കിൽ പോലും കേന്ദ്ര ലിസ്റ്റിൽ ഉൾപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിൽ കാശ്മീരിനുകൂടി ബാധകമായ നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാ നുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരം ഇപ്പോൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ആഭ്യന്തര കുഴപ്പങ്ങളുടെ പേരിൽ സംസ്ഥാനത്ത് അടിയന്തരാവസ്ഥ പ്രഖ്യാ പിക്കുന്നതിനു ജമ്മുകാശ്മീർ ഗവൺമെന്റിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണെന്നു ള്ളതാണ്, മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി ഇപ്പോൾ കാശ്മീരിനുള്ള വ്യത്യാസം. അതു പോലെ ജമ്മു കാശ്മീരിൽ സാമ്പത്തിക അടിയന്തരാവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്താൻ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനു കഴിയില്ല. നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങൾ കാശ്മീരിനു ബാധകമല്ല. അതു പോലെ തന്നെ 368-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചുള്ള ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ കാശ്മീ രിനു ബാധകമാകണമെങ്കിൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അംഗീകാരം ആവശ്യമാണ്.

ഒരു ഫെഡറൽ സംവിധാനത്തിൽ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും അധികാര വിഭജനത്തിൽ തുല്യത ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് നിരവധി ആളുകൾ വിശ്വസിക്കു ന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾക്കെതിരെ എല്ലായ്പ്പോഴും ശക്തമായ എതിർപ്പുകൾ ഉയർന്നുവരാറുമുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ അത്തരം പ്രത്യേക വകുപ്പുകൾ വിഘടനവാദത്തിനു കാരണമായേക്കുമെന്നുള്ള ആശങ്കക ളുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇത്തരം ഭരണഘടനാ വകുപ്പുകളെക്കുറിച്ചും നിരവധി വിവാദങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു.

സംഗ്രഹം

ഫെഡറലിസം ഒരു മഴവില്ലു പോലെയാണ്. വ്യത്യസ്ത നിറങ്ങൾ കൂടി ചേർന്നാണല്ലോ മനോഹരമായ ഒരു മഴവില്ലായി മാറുന്നത്. കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സന്തുലിതമായ ബന്ധം തുടർച്ചയായി നിലനിർത്തുക എന്ന പ്രയാസകരമായ ദൗത്യമാണ് ഫെഡറലിസത്തിനു നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. നിയമവ്യവസ്ഥകൾ കൊണ്ടോ സ്ഥാപനങ്ങൾകൊണ്ടോ മാത്രം ഒരു ഫെഡറൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനം ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയില്ല. ആത്യന്തികമായി ജനങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ പ്രക്രിയയും ചേർന്നു സഹിഷ്ണുതയുടേയും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിന്റെയും, സഹകരണത്തിന്റെയും ഒരു സംസ്കാരം വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഫെഡറേഷൻ ഒരേ സമയം ഐക്യത്തേയും വൈവിധ്യത്തേയും ആഘോഷിക്കുന്നു. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് നേടാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നല്ല, ദേശീയ ഐക്യം. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ കൈവരിക്കുന്ന അത്തരം ഐക്യം സാമൂഹ്യ സംഘർഷങ്ങൾക്കും അന്യവൽക്കരണത്തിനും കാരണമാകുകയും ആത്യന്തികമായി അത് ദേശീയ ഐക്യത്തെ തകർക്കുകയും ചെയ്യും. വൈവിധ്യത്തെയും സ്വയംഭരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യങ്ങളെയും അനുഭാവ പൂർവ്വം നോക്കിക്കാണുന്ന രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥക്കുമാത്രമേ ഒരു സഹകരണാത്മക ഫെഡറേഷന്റെ (Co-operative Federalism) അടിത്തറയായി വർത്തിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

അഭ്യാസം

1. താഴെകൊടുത്തിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഫെഡറലിസത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതു കണ്ടെത്തി കാരണം വ്യക്തമാക്കുക.

- കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ്, ചൊവ്വാഴ്ച GNLF നയിക്കുന്ന ഡാർജിലിംഗ് ഗൂർഖ ഹിൽ കൗൺസിലിനു ഭരണഘടനയുടെ 6-ാം പട്ടികയനുസരിച്ചുള്ള സ്വയം ഭരണം അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഉത്തരവിടുകയുണ്ടായി. കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ്, പശ്ചിമബംഗാൾ ഗവൺമെന്റ്, സുഭാഷ് ഘെയ്സിംഗ് നയിക്കുന്ന ഗൂർക്ക ദേശീയ വിമോചനമുന്നണി എന്നിവ ചേർന്നു രണ്ടു ദിവസം നീണ്ടു നിന്ന ചൂടേറിയ ചർച്ചകൾക്ക് ശേഷം ഒരു ത്രികക്ഷി ധാരണാപത്രത്തിൽ ഒപ്പു വയ്ക്കുകയായിരുന്നു.
- മഴക്കെടുതി ബാധിച്ച സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തന പദ്ധതി:

  മഴക്കെടുതിയിൽപ്പെട്ട സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള ദുരിതാശ്വാസ സഹായങ്ങൾ അതിവേഗം ലഭിക്കുന്നതിനു വിശദമായ പദ്ധതികൾ സമർപ്പിക്കാൻ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് പ്രസ്തുത സംസ്ഥാനങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

- ഡൽഹിക്ക് പുതിയ കമ്മീഷണർ

  തലസ്ഥാനത്തിനു ഒരു പുതിയ മുൻസിപ്പൽ കമ്മീഷണറെ ലഭിക്കുവാൻപോകുന്നു. ഇക്കാര്യം ശരിവച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ മുൻസിപ്പൽ കമ്മീഷണർ രാകേഷ് മേത്ത പറയുന്നത്, അദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥലം മാറ്റ ഉത്തരവ് ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ്. പകരം ഇപ്പോൾ അരുണാചൽ പ്രദേശ് ചീഫ്സെക്രട്ടറിയായിട്ടുള്ള അശോക് കുമാർ ഈ സ്ഥാന ത്തേക്കു എത്തുന്നതായിരിക്കും. 1975 ബാച്ചിലെ IAS ഓഫീസർ ആയ രാകേഷ്കമേത്ത മൂന്നരവർഷകാലത്തോളം ഡൽഹി മുൻസിപ്പൽ കോർപ്പറേഷനെ നയിക്കുകയുണ്ടായി.

- മണിപ്പൂർ സർവ്വകലാശാലക്ക് കേന്ദ്രസർവ്വകലാശാല പദവി:

  കഴിഞ്ഞ ബുധനാഴ്ച രാജ്യസഭ, മണിപ്പൂർ സർവ്വകലാശാലയെ കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാലയാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ബില്ലിനു അംഗീകാരം നൽകി. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളായ അരുണാചൽ പ്രദേശ്, ത്രിപുര, സിക്കിം എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും കേന്ദ്ര സർവ്വക ലാശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുമെന്ന് മാനവവിഭവശേഷി വികസന മന്ത്രി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി.

- തുക ലഭ്യമാക്കി: കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റ് അതിന്റെ ഗ്രാമീണ ജലവിതരണ പദ്ധതിയിൽ നിന്നും 553 ലക്ഷം രൂപ അരുണാചൽ പ്രദേശിന് നൽകി. ഇതിന്റെ ആദ്യഗഡു. 446.81 ലക്ഷം രൂപയായിരുന്നു.

- മുംബയിൽ എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്ന് ബീഹാറികളെ നമ്മൾ പഠിപ്പി ക്കും.

  നൂറോളം ശിവസേനക്കാർ J.J. അശുപത്രിയിലേക്ക് അതിക്രമിച്ചു കടന്നു. അതിന്റെ ദൈനംദിന പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്തംഭിപ്പിച്ചു. ഉച്ച ത്തിൽ മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴുക്കിയ അവർ, മഹാരാഷ്ട്രക്കാരല്ലാത്ത വിദ്യാർത്ഥികൾക്കെതിരെ നടപടി സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഈകാര്യം അവർ തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമെന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

- ഗവൺമെന്റിനെ പുറത്താക്കാനുള്ള ആവശ്യം.

  അടുത്തിടെ കോൺഗ്രസ്സ് നിയമസഭാകക്ഷി (CLP) ഗവർണ്ണർക്ക്

നൽകിയ നിവേദനത്തിൽ ഭരണകക്ഷിയായ 'നാഗാലാന്റ് ജനാധിപത്യ സഖ്യത്തെ (DNA) പിരിച്ചു വിടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു ഗവൺമെന്റിന്റെ ധനദുർവിനിയോഗവും പൊതുധനത്തിന്റെ ദുർവ്യയവും സംബന്ധിച്ച ആരോപണങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് കോൺഗ്രസ് ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചത്.

- നക്സലൈറ്റുകളോട് കീഴടങ്ങാൻ NDA ഗവൺമെന്റ് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

RJD യും അതിന്റെ സഖ്യകക്ഷികളായ കോൺഗ്രസ്സും CPI (M) ഉം നിയമസഭ ബഹിഷ്കരിച്ചതിനിടെ, ബീഹാർ ഗവൺമെന്റ്, നക്സലൈറ്റുകളോട് അക്രമണത്തിന്റെ പാത ഉപേക്ഷിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തൊഴിലില്ലായ്മ ഇല്ലാതാക്കി ബീഹാറിനെ വികസനത്തിന്റെ പുതുയുഗത്തിലേക്ക് നയിക്കുമെന്നും ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്താവിക്കുയുണ്ടായി.

2. താഴെ പറയുന്നവയിൽ ശരിയേതന്നു കണ്ടെത്തി കാരണം വ്യക്തമാക്കുക.

- മറ്റുള്ളവർ, അവരുടെ സംസ്കാരത്തെ തങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുമെന്ന ഭയമില്ലാതെ ജനങ്ങൾക്ക് സംവദിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഫെഡറലിസം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.
- വ്യത്യസ്ത വിഭവങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ട് പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സ്വതന്ത്രമായ സാമ്പത്തിക വിനിമയങ്ങളെ ഫെഡറേഷൻ തടസപ്പെടുത്തുന്നു.
- കേന്ദ്രത്തിന്റെ അധികാരങ്ങൾക്ക് പരിധി ഏർപ്പെടുത്താൻ ഫെഡറൽ സമ്പ്രാദയത്തിനു കഴിയുന്നു.

3. ബൽജിയം ഭരണഘടനയിലെ ആദ്യ ഏതാനും വകുപ്പുകൾ ചുവടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഫെഡറലിസത്തെ എങ്ങനെയാണ് ആ രാജ്യം വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്നു വിശദമാക്കുക. സമാനമായ വകുപ്പുകൾ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനക്ക് വേണ്ടി എഴുതി തയ്യാറാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.

ശീർഷകം:1 ബെൽജിയം ഫെഡറേഷനെയും അതിന്റെ ഘടകങ്ങളെയും ഭൂപ്രദേശത്തെയും സംബന്ധിച്ച്

അനുഛേദം 1: സമുദായങ്ങളും പ്രദേശങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നാണ് ബൽജിയം ഫെഡറേഷൻ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അനുഛേദം2: മൂന്നു സമുദായങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ബൽജിയം ഫെഡറേഷൻ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്: ഫ്രഞ്ച് സമുദായം, ഫ്ളെമിഷ് സമുദായം, ജർമ്മൻ സമുദായം.

അനുഛേദം 3: മൂന്നു പ്രദേശങ്ങൾ ചേർന്നതാണ് ബൽജിയം: വാലുൺ പ്രദേശം, ഫ്ളെമിഷ് പ്രദേശം, ബ്രസ്സൽസ്സ് പ്രദേശം.

അനുഛേദം 4: ബൽജിയത്തിനു 4 ഭാഷാ പ്രദേശങ്ങളാണുള്ളത്: ഫ്രഞ്ച് സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശം, ഡച്ചു സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശം, തലസ്ഥാനമായ ബ്രസ്സൽസ് ഉൾപ്പെടുന്ന ദ്വിഭാഷാ പ്രദേശം, ജർമ്മൻ സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശം.

രാജ്യത്തെ ഓരോ 'സമുദായവും' (commune) ഇതിലേതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷാ പ്രദേശത്ത് ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും.

അനുഛേദം 5: വാലൂൺ പ്രദേശം താഴെപ്പറയുന്ന പ്രവിശ്യകൾ ചേർത്താണ് രൂപികരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാലൂൺ ബ്രാബന്റ്, ഹെയ്നാൾട്ട്, ലിയേജ്, ലക്സംബർഗ്, നാമൂർ (walloon Barbant, Hainault, Liege, Luxembury and Namur) ഫ്ളെമിഷ് പ്രദേശം ചുവടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രവശ്യകൾ ചേർന്നതാണ്. ആന്റ്വെർപ്പ് (Antwerp) ഫ്ളെമിഷ് ബ്രാബന്റ് (Fleurish Brabant) വെസ്റ്റ് ഫ്ളാന്റേർസ് (West Flanders) ഈസ്റ്റ് ഫ്ളാന്റേർസ് (East Flanders) ലിംബർഗ് (Limburg) എന്നിവയാണവ.

4. നിങ്ങൾ ഫെഡറലിസത്തെ സംബന്ധിച്ച വകുപ്പുകൾ മാറ്റിയെഴുതുകയാണെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക. താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ 300 വാക്കുകളിൽ കുറയാത്ത ഒരു ഉപന്യാസമായി എഴുതുക.

   a. കേന്ദ്ര സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയിലെ അധികാര വിഭജനം

   b. ധനകാര്യ വിഭവങ്ങളുടെ വിതരണം

   c. അന്തർ സംസ്ഥാന തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ.

   d. ഗവർണ്ണറുടെ നിയമനം.

5. താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതായിരിക്കണം സംസ്ഥാന രൂപീകരണത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനം? കാരണം വ്യക്തമാക്കുക.

   a. പൊതുവായ ഭാഷ

   b. പൊതുവായ സാമ്പത്തിക താൽപര്യങ്ങൾ

   c. പൊതുമതം

   d. ഭരണസൗകര്യം

6. വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷം സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ (രാജസ്ഥാൻ, മധ്യപ്രദേശ്, ഉത്തരപ്രദേശ്, ബീഹാർ) ഹിന്ദിയാണ് സംസാര ഭാഷ. ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളെയെല്ലാം ചേർത്ത് ഒരു സംസ്ഥാനമാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു ഫെഡറലിസം എന്ന ആശയവുമായി ഒത്ത് പോകുമോ? നിങ്ങളുടെ വാദഗതികൾ നിരത്തുക.

7. സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളേക്കാൾ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനു അധികാരങ്ങൾ നൽകുന്ന ഭരണഘടനയുടെ നാല് സവിശേഷതകൾ എഴുതുക.

8. എന്തുകൊണ്ടാണ് നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഗവർണ്ണറുടെ പങ്കിനെകുറിച്ച് അസംതൃപ്തിയുള്ളത്?

9. ഭരണഘടന വ്യവസ്ഥകൾക്കനുസരിച്ചല്ല സംസ്ഥാന ഭരണം നടക്കുന്നതെങ്കിൽ പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. താഴെപറയുന്ന ഏത് സന്ദർഭങ്ങളിലൊക്കെയാണ് പ്രസിഡന്റ് ഭരണം ഏർപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നതെന്നു കണ്ടെത്തുക. അതിനുള്ള കാരണങ്ങളും വിശദമാക്കുക.

- പ്രധാന പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികളിലെ രണ്ടു നിയമസഭാംഗങ്ങളെ ക്രിമിനലുകൾ കൊലപ്പെടുത്തി. അതിനെ തുടർന്നു പ്രതിപക്ഷം സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിനെ പിരിച്ചുവിടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു.
- കുട്ടികളെ തട്ടികൊണ്ട്പോയി മോചനദ്രവ്യം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സ്ത്രീകൾക്കെതിരായ കുറ്റകൃത്യങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്.
- അടുത്തിടെ സംസ്ഥാന നിയമസഭയിലേക്ക് നടന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഒരു കക്ഷിക്കും ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടിയില്ല. പണത്തിനുവേണ്ടി ചില കക്ഷികളിലെ അംഗങ്ങൾ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയെ പിന്തുണക്കുമെന്നും ഭയപ്പെടുന്നു.
- കടുത്ത എതിരാളികളായ വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനത്തിലും അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നു.
- ഏകദേശം 2000 ത്തിലധികം ആളുകൾ വർഗ്ഗീയ കലാപങ്ങളിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

- രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള നദീജല തർക്കത്തിൻ മേലുള്ള സുപ്രീം കോടതി വിധിയെ അനുസരിക്കാൻ ഒരു സംസ്ഥാനം തയാറാകുന്നില്ല.

10. കൂടുതൽ സ്വയം ഭരണ അവകാശം മുന്നോട്ട്വെയ്ക്കുന്ന സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

11. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭരണം നടത്തേണ്ടത് പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണമോ? ഇത് മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രകോപിപ്പിക്കില്ലേ? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഐക്യത്തെ ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് ഇത് സഹായിക്കുമോ?

അദ്ധ്യായം 8

പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ്

(Local Government)

ആമുഖം

ഒരു ജനാധിപത്യ സമ്പ്രദായത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഗവൺമെന്റുകൾ കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും മാത്രം ഉള്ളത് അപര്യാപ്തമാണ്. പ്രാദേശികമായ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുന്നതിന് പ്രാദേശികതലത്തിൽ തന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്ത ഗവൺമെന്റുകൾ ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചാണ് നമ്മൾ ഈ പാഠത്തിൽ പഠിക്കുന്നത്. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിന്റെപ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ചും അവയുടെ സ്വതന്ത്ര അധികാരഘടനയെക്കുറിച്ചും ഇതിൽ പഠിക്കാം. ഈ പാഠം പഠിക്കുന്നതിലൂടെ നമ്മൾ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മനസിലാക്കുന്നു.

- പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം.
- 73 ഉം 74 ഉം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി കൂട്ടിച്ചേർത്ത വ്യവസ്ഥകൾ.
- പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ ചുമതലകളും ഉത്തരവാദിത്തവും.

എന്തുകൊണ്ട് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ? (Why local Governments?)

മധ്യപ്രദേശിലെ സെഹോർ ജില്ലയിലെ ജമോനിയ തലാബ് ഗ്രാമപഞ്ചായത്തംഗമാണ് ശ്രീമതി. ഗീത റാത്തോർ. 1995-ൽ ഒരു സംവരണ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അവർ അതുവരെ ആ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത സ്തുത്യർഹമായ സേവനത്തിന് പ്രതിഫലമെന്നോണം 2000-ൽ ഒരു പൊതു മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും ജനങ്ങൾ അവരെ വീണ്ടും തെരഞ്ഞെടുത്തു. കേവലം ഒരു വീട്ടമ്മയിൽ നിന്ന് രാഷ്ട്രീയ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെയുള്ള ഒരു നേതാവായി അവർ വളർന്നുവന്നു. പഞ്ചായത്തിലെ സംയോജിത വിഭവശേഷി ഉപയോഗിച്ച് ഗ്രാമീണ നവീകരണത്തിനായി നിരവധി പദ്ധതികൾക്ക് തുടക്കമിടാനും പൂർത്തീകരിക്കാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. സ്കൂൾ കെട്ടിട നിർമ്മാണം, ഗ്രാമത്തിലേക്കുള്ള റോഡ് നിർമ്മാണം. കുടിവെള്ള ടാങ്കുകളുടെ നിർമ്മാണം, സ്ത്രീകൾക്കുനേരെയുള്ള ഗാർഹിക പീഠനത്തിനെതിരായ ശക്തമായ നിലപാടുകൾ, പരിസ്ഥിതി ബോധവൽക്കരണം, വനവൽക്കരണം, ജല വിഭവ മാനേജ്മെന്റ് എന്നിവ അവയിൽ ചിലതു മാത്രമാണ് (പഞ്ചായത്തി രാജ് update Vol X1. No:3 ഫെബ്രു : 2004.)

ഇത് മറ്റൊരു വനിതയുടെ വിജയ ഗാഥയാണ്. തമിഴ്നാട്ടിലെ വെംഗൈവാസൽ ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റായിരുന്നു ഇവർ. 1997-ൽ തമിഴ്നാട് ഗവൺമെന്റ് 2 ഹെക്ടർ ഭൂമി 71 സർക്കാർ ജീവനക്കാർക്കായി അനുവദിച്ചു. ഈ ഭൂമി ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിന്റെ അധീനതയിലുള്ള പ്രദേശമായിരുന്നു. ഉന്നത ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ നിർദ്ദേശ പ്രകാരം കാഞ്ചീപുരം ജില്ലാ കളക്ടർ മുൻ നിശ്ചയിച്ചപ്രകാരമുള്ള പദ്ധതിക്ക് അനുവദിച്ച് ഒരു പ്രമേയം പാസാക്കുവാൻ ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഗ്രാമ പഞ്ചായത്തും പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റും കളക്ടറുടെ നിർദ്ദേശം നിരസിക്കുകയും അതിനാൽ കളക്ടർ ഭൂമി ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവ് ഇറക്കുകയും ചെയ്തു. കളക്ടറുടെ നടപടിക്കെതിരെ പഞ്ചായത്ത് മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു റിട്ട് ഹർജി സമർപ്പിച്ചു. ഹൈക്കോടതി സംഗിൾ ബെഞ്ച് കളക്ടളുടെ തീരുമാനം ശരിവെക്കുകയും ഭൂമി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് പഞ്ചായത്തിന്റെ അനുമതി ആവശ്യമില്ലന്ന് നിരീക്ഷക്കുകയും ചെയ്തു. സിംഗിൾ ബെഞ്ച് വിധിക്കെതിരെ പഞ്ചായത്ത് ഡിവിഷൻ ബെഞ്ചിനെ സമീപിച്ചു. സിംഗിൾ ബെഞ്ച് വിധി ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് റദ്ദാക്കി. പ്രസ്തുതവിധി പഞ്ചായത്ത് അധികാരത്തിന്മേലുള്ള കടന്നു കയറ്റവും പഞ്ചായത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ പദവിയിന്മേലുള്ള നഗ്നമായ ലംഘനവുമാണെന്ന് ഡിവിഷൻ ബെഞ്ച് പ്രസ്താവിച്ചു. പഞ്ചായത്തിരാജ് update. Vol - 12, Vol XII, June 2005.

ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിലെ സ്ത്രീ സർപാഞ്ചുമാരെ പുരുഷന്മാർ അപമാനിക്കുന്ന് സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? സ്ത്രീകൾ അധികാര സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നതിൽ പുരുഷന്മാർ അസന്തുഷ്ടരാണോ?

ഈ രണ്ട് കഥകളും ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളല്ല. പഞ്ചായത്തീ രാജ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഭരമഘടനാ പദവി നൽകിയ 1993 മുതൽ രാജ്യവ്യാപകമായി നടക്കുന്ന വലിയ പരിവർത്തനത്തിന്റെ രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങളാണിവ.

പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് എന്നുപറയുന്നത് ഗ്രാമതലത്തിലും ജില്ലാതലത്തിലുമുള്ള ഗവൺമെന്റാണ്. സാധാരണക്കാരനോട് ഏറ്റവും അടുത്തു നിൽക്കുന്നതാണ് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ സാധാരണക്കാരന്റെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലും അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളിലും ഇടപെടുന്നവയാണ്. തദ്ദേശ ജ്ഞാനവും താൽപര്യങ്ങളും പ്രാദേശിക ജനാധിപധ്യ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് എന്ന് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് (Local govt) വിശ്വസിക്കുന്നു. കാര്യക്ഷമവും ജനസൗഹൃദവുമായ ഭരണസംവിധാനത്തിന് ഇത് അത്യാവശ്യമാണ്. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനനേട്ടം ഇത് ജനങ്ങളോട് അടുത്തു നിൽക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ജനങ്ങൾക്ക് ആവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ വേഗത്തിലും കുറഞ്ഞ ചെലവിലും പരിഹരിക്കാനായി പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് കളെ സമീപിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഗീതാ റാത്തോറിന്റെ കഥയിൽ ജുമോനിയ തലാബ് ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിൽ വലിയ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞത് ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയിലുള്ള അവരുടെ പ്രവർത്തനം മൂലമാണ്. ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റിന്റേയും കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളുടെയും നിരന്തര പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായാണ് ആ ഭൂമിയിൻമേലുള്ള അവകാശം നിലനിർത്താൻ കഴിഞ്ഞതും ഭൂമി എന്തിനുപയോഗിക്കണമെന്നുള്ള തീരുമാനം എടുക്കാനുള്ള അവകാശം ലഭിച്ചതും. അതുകൊണ്ട് പ്രാദേശിക ജനതയുടെ താൽപര്യങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി പരിഹരിക്കുവാൻ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്കു കഴിയും.

ദേശീയതലത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് മാത്രമായുള്ള വ്യവസ്ഥ സാധ്യമാണോ? മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആശയങ്ങൾ ഈ ദിശയിലുള്ളതാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ അർത്ഥപൂർണ്ണമായപങ്കാളിത്തവും ഉത്തരവാദിത്വവുമാണ് ജനാധിപത്യം. ശക്തവും ഊർജ്ജസ്വലവുമായ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് ജനങ്ങളുടെ സജീവപങ്കാളിത്തവും സദുദ്ദേശപരമായ ഉത്തരവാദിത്വവും ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. ഗീതാറത്തോറിന്റെ കഥ ഇത്തരത്തിൽ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ജനപങ്കാളിത്തത്തിനുദാഹരണമാണ്. ഭൂമിയിന്മേലുള്ള അവകാശം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നതിനായി നടത്തിയ വെംഗൈ വാസൽ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിന്റെ വിശ്രമമില്ലാത്ത പോരാട്ടം അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്റെയും ആത്മാർത്ഥതയുടെയും ഉദാഹരണമാണ്. സാധാരണ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ജീവിതവും ആവശ്യങ്ങളും സർവ്വോപരി വികസനവും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ പങ്കാളികളാകാൻ കഴിയുന്നത് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് തലത്തിൽ മാത്രമാണ്.

പ്രാദേശികമായി ചെയ്യാൻ പറ്റുന്ന ജോലികൾ പ്രാദേശിക ജനതയും അവരുടെ പ്രതിനിധികളും ചേർന്ന് ചെയ്യുന്നത് ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയിൽ അനിവാര്യമാണ്. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് സംസ്ഥാന ദേശീയ ഗവൺമെന്റുകളേക്കൾ അവരുടെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളോടാണ് അടുപ്പം. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ എന്ത് ചെയ്യുന്നു എന്നതും അവരുടെ ചുമതലകൾ നിർവഹിക്കുന്നതിലുള്ള പരാജയവും ജനങ്ങളെ നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നതാ

യതിനാൽ അവയുടെ കാര്യത്തിൽ ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയെന്നത് ജനാധിപത്യ പ്രക്രിയയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് തുല്യമാണ്.

പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ വളർച്ച ഇന്ത്യയിൽ (Growth of Local Government in India)

ഇന്ത്യയിൽ എങ്ങനെയാണ് പ്രദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ വളർന്നതെന്നും നമ്മുടെ ഭരണഘടന എന്താണ് അതേക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നും നോക്കാം. സഭകൾ എന്ന പേരിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വയം ഭരണ ഗ്രാമീണ സമൂഹം വളരെക്കാലങ്ങൾക്ക് മുൻപ് തന്നെ ഇന്ത്യയിൽ നിലനിന്നിരുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. കാലക്രമേണ ഇത് പഞ്ചായത്തുകളായി (അഞ്ചുപേരുടെ സഭ) രൂപപ്പെടുകയും ഇവ ഗ്രാമ തലത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ അവയുടെ ചുമതലകൾക്കും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മാറ്റം സംഭവിച്ചു.

ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ 1882 നുശേഷമാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ രൂപപ്പെട്ടത്. അന്നത്തെ വൈസ്രോയി യായിരുന്ന റിപ്പൺ പ്രഭുവാണ് ഇതിന്റെ രൂപീകരണത്തിന് മുൻ കൈ എടുത്തത്. ഇവയെ പ്രാദേശിക ബോർഡുകൾ (Local boards) എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. വളരെ മന്ദഗതിയിൽ പുരോഗതി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തദ്ദേശ സ്ഥാപനങ്ങളെ കാര്യക്ഷമമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നടപടികളെടു ക്കുവാൻ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ് ഗവൺമെന്റിനോട് അവശ്യ പ്പെട്ടു 1919 ലെ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമപ്രകാരം ഇന്ത്യയിലെ ഏതാനും പ്രവിശ്യകളിൽ വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1935-ലെ ഗവൺമെന്റ് ഉത്തരവിനുശേഷവും ഈ പ്രവണത തുടർന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യ സമര കാലഘട്ടത്തിൽ സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ അധി കാരങ്ങളുടെ വികേന്ദ്രീകരണത്തിനു വേണ്ടി മഹാത്മാഗാന്ധി ശക്തമായി വാദിച്ചു. ഗ്രാമ പഞ്ചായത്തുകളെ ശക്തീകരിക്കുകയാണ് ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്ന് ഗാന്ധിജി വിശ്വസിച്ചു. എല്ലാ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും വിജയത്തിന് പ്രാദേശിക ഇടപെടലുകൾ

കഴിഞ്ഞ കാല ത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് അറിയില്ല, എങ്കിലും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടാത്ത ഒരു ഗ്രാമ പഞ്ചായത്തി ന്റെ ആധിപത്യം എല്ലായ്പ്പോഴും ഗ്രാമ മുഖ്യന്മാരുടേതും ധനിക രുടേതും ഉപരി വർഗ്ഗത്തി ന്റെ തുമായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

ആവശ്യമാണ്. അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെയും പങ്കാളിത്ത ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ഉപകരണമായിട്ടാണ് ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളെ കണ്ടത്. ഡൽഹി ആസ്ഥാനമായി ഭരണം നടത്തിയ ഗവർണർജനറലിൽ അത്യധികം അധികാരം കേന്ദ്രീകരിച്ചതിനെ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രസ്ഥാനം ആശങ്കയോടെയാണ് കണ്ടത്. അതിനാൽ നമ്മുടെ ദേശീയ നേതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നാൽ, നയരൂപികരണത്തിലും ഭരണ നിർവഹണത്തിലും അധികാരവികേന്ദ്രികരണം സാദ്ധ്യമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു.

> ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാൽ മുഴുവൻ ഇന്ത്യയുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. താഴെത്തട്ടിലാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം ആരംഭിക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ ഓരോ ഗ്രാമവും ഓരോ റിപ്പബ്ലിക്കാവുന്നു.. ഓരോ ഗ്രാമവും സ്വയം പര്യാപ്തവും അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ പ്രാപ്തരുമായിരിക്കും. അസംഖ്യം ഗ്രാമങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ ഈ ഘടന വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലയങ്ങൾപോലെയാണ്. ഇവിടെ ജീവിതം അടിത്തറയുടെ ബലത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഉപരിതലമുള്ള ഒരു പരിമിഡ് പോലെയാണ്- മഹാത്മാഗാന്ധി

ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ, പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കാണ് നൽകിയത്. ഇത് രാജ്യത്തിന്റെ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ ഗവൺമെന്റുകൾക്കും ബാധകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചതുപോലെ നിർദേശക തത്വങ്ങളുടെ ഭാഗമായതിനാൽ ഭരണഘടനയിലെ തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റുകൾ എന്ന വ്യവസ്ഥ കോടതി മുഖേന പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയാത്തതും ഉപദേശ സ്വഭാവം മാത്രമുള്ളതുമാണ്.

പഞ്ചായത്തുകൾ ഉൾപ്പടെയുള്ള പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കിയ സമയത്ത് മതിയായ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചില്ല. ഇത് എങ്ങനെ സംഭവിച്ചുവെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ചിലകാരണങ്ങൾ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കാം. ഒന്നാമതായി വിഭജനം സൃഷ്ടിച്ച പ്രശ്നങ്ങളാൽ ശക്തമായ ഒരു കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റാണ് ഭരണഘടന വിഭാഭവനം ചെയ്തത്. തീവ്രമായ തദ്ദേശിയ (Localism) വാദം ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യത്തിനും അഖണ്ഡതയ്ക്കും എതിരാണെന്നായിരുന്നു ജവഹർലാൽ നെഹ്രുവിന്റെ അഭിപ്രായം രണ്ടാമതായി, വിഭാഗീയതയിലും ജാതിവ്യവസ്ഥയിലും അധിഷ്ടിതമായ ഗ്രാമീണ സമൂഹം പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെമഹത്തായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുമെന്ന് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ നിർണ്ണായകമായ സാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്ന ഡോ. അംബേദ്കർ വാദിക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്നിരുന്നാലും വികസന ആസൂത്രണത്തിലെ പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ ആരും ഏതിർത്തില്ല. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സഭയിലെ നിരവധി അംഗങ്ങൾ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി കണ്ടുവെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളുടെ വിഭാഗീയതയിലും മറ്റ് പോരായ്മകളിലും അവർ ആശങ്കാകുലരായിരുന്നു. .

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിലെ സ്വയംഭരണ ഗവൺമെന്റുകൾ (Local Governments in Independent India)

ഭരണഘടനയുടെ 73 ഉം 74 ഉം ഭേദഗതികളോടെയാണ് നമ്മുടെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് വലിയ മുന്നേറ്റമുണ്ടായത്. എന്നാൽ അതിനുമുൻപുതന്നെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ രൂപികരണത്തിന് ചില ശ്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ദിശയിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ പ്രവർത്തനം 1952-ൽ ആരംഭിച്ച ഗ്രമീണവികസന പദ്ധതിയാണ് (Community Development Programme). ഇത് വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ

"..... ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഉത്തമ താൽപര്യം മുൻനിർത്തി ഗ്രാമങ്ങൾക്ക് സ്വയം ഭരണ കലയിൽ പ്രായോഗിക പരിശീലനം നൽകേണ്ടതാണ്. അതിലൂടെ സ്വയം പര്യാപ്തിയിലേക്കും നമ്മുടെ ഗ്രാമങ്ങളെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തുവാനും ജനാധിപത്യ മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ടിതമായ ഗവൺമെന്റുകൾ അവിടങ്ങളിൽ രൂപീകരിക്കുവാനും നമുക്ക് കഴിയണം.

അനന്തശയനം അയ്യങ്കാർ CA D Vol. VII .P 428 നവംബർ - 1948

ജനപങ്കാളിത്ത ഗ്രാമീണ വികസനത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഗ്രാമീണമേഖലകളിൽ ഒരു ത്രിതല പഞ്ചായത്ത് ഭരണ സമ്പ്രദായവും ശുപാർശ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. 1960-കളോടുകൂടി ഇന്ത്യയിലെ ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ (ഉദാ: ഗുജറാത്ത്, മഹാരാഷ്ട്ര) തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട തദ്ദേശ സമിതികൾ രൂപീകരിച്ചു. എന്നാൽ മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഈ സമിതികൾക്ക് പ്രദേശികമായ വികസനം സാധ്യമാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ അധികാരങ്ങളും ചുമതലകളും ഇല്ലായിരുന്നു. സാമ്പത്തിക സഹായത്തിനായി കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ ഇവർക്ക് ആശ്രയിക്കേണ്ടതായി വന്നു. പല സംസ്ഥാനങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രാദേശിക സമതികളുടെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രാദേശിക സമിതികളെ പിരിച്ചുവിട്ട് ഭരണം ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാർക്ക് കൈമാറിയ നിരവധി സംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കുറെ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക സമിതികളിലേക്ക് പരോക്ഷ തെരഞ്ഞെടുപ്പാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. നിരവധി സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക

എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയിലും സംഘടനയിലും എന്തിന് എന്റെ ക്ലാസിൽ പോലും വിമതന്മാരുള്ളപ്പോൾ ഗ്രാമതലത്തിലുള്ള വിമത പ്രവർത്തനങ്ങളെ ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നത് എന്തു കൊണ്ടാണ്? ഗ്രൂപ്പുകളും വിമത പ്രവർത്തനങ്ങളും എല്ലായ് പ്പോഴും ശരിയല്ലേ?

സമിതികളിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കാലാകാലങ്ങളായി മാറ്റി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരു പുനരവലോകനം 1987 ന് ശേഷം ഉണ്ടായി. പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടനാ പദവി നൽകണമെന്ന് 1989 - ലെ പി.കെ. തുംഗൻ കമ്മിറ്റി ശുപാർശ ചെയ്തു. പ്രാദേശിക ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്ക് കാലാകാലങ്ങളിലുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, ഉചിതമായ ചുമതലകളുടെ പട്ടികപ്പെടുത്തൽ, മതിയായ ഫണ്ട് എന്നിവ ഉറപ്പാക്കുന്നതിനായി ഒരു ഭരണഘടനാഭേദഗതിക്ക് കമ്മറ്റി ശുപാർശ ചെയ്തു..

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക.

നെഹ്റുവിനും ഡോ. അംബേദ്കർക്കും തദ്ദേശ ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ഊർജസ്വലരായിരുന്നില്ല. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെക്കുറിച്ച് രണ്ടു പേർക്കും ഒരേ തരത്തിലുള്ള എതിർപ്പാണോ ഉണ്ടായിരുന്നത്?

- 1992-ൽ മുൻപ് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണഘടനാപരമായ വ്യവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു?
- ഏതെല്ലാം സംസ്ഥാനങ്ങളാണ് 1960-1970 കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ സ്ഥാപിച്ചത്.

73 ഉം 74 ഉം ഭേദഗതികൾ (73rd and 74th Amendments)

1989-ൽ രണ്ടു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് കൊണ്ടുവന്നു. ഈ ഭേദഗതികൾ ലക്ഷ്യംവച്ചത് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും രാജ്യത്തുടനീളം ഇവയ്ക്ക് ഏകീകൃത ഘടനയും ചുമതലകളും നൽകുക എന്നുള്ളതുമാണ്.

ബ്രസീലിയൻ ഭരണഘടന ബ്രസീലിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഫെഡറൽ ജില്ലകളും മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിലുകളും രൂപികരിക്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കോരോന്നിനും സ്വതന്ത്ര അധികാരങ്ങളും അധികാരപരിധിയും നൽകിയിട്ടുമുണ്ട്. ബ്രസീലിയൻ റിപ്പബ്ലിക്ക് സ്റ്റേറ്റിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ പാടില്ല (ഭരണ ഘടന നിശ്ചയിക്കുന്നതൊഴിച്ചാൽ) എന്നതുപോലെ സ്റ്റേറ്റ് മുൻസിപ്പിൽ കൗൺസിലുകളുടെ കാര്യത്തിലും ഇടപെടാൻ പാടില്ലെന്ന് വ്യവസ്ഥയുണ്ട്. ഈ വകുപ്പുകൾ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാരം സംരക്ഷിക്കുന്നു.

1992- ന് ശേഷം 73 ഉം 74 ഉം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ പാർലമെന്റ് പാസാക്കി. 73-ാം ഭേദഗതി ഗ്രാമീണ തലത്തിലുള്ള പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെക്കുറിച്ചും (ഇവയെ പഞ്ചയത്തീരാജ് സ്ഥാപനങ്ങൾ (PRI) എന്നു വിളിക്കുന്നു) 74-ാം ഭേദഗതി നഗര പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെക്കുറിച്ചും (നഗരപാലിക) ഉള്ളതാണ്. 73 ഉം 74 ഉം ഭേദഗതികൾ 1993 - ൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണ് സംസ്ഥാന പട്ടികയിൽ നിന്നു മാത്രം വിഷയങ്ങൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്? എന്തു കൊണ്ട് കേന്ദ്രവട്ടി കയിൽ നിന്നും ഏതാനും വിഷയങ്ങൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യാത്തത്?

പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ സംസ്ഥാന പട്ടികയിൽപ്പെടുന്ന വിഷയമാണെന്ന് നമ്മൾ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അവരുടേതായ നിയമം രൂപീകരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട് എന്നാൽ ഒരിക്കൽ ഭരണഘടന ഭേദഗതിചെയ്താൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിയമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് അവരുടെ നിയമത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ ഒരു വർഷത്തെ സമയം നൽകി.

73-ാം ഭേദഗതി (73rd Amendment)

73-ാം ഭരണ ഘടനാഭേദഗതി പഞ്ചായത്തീരാജ് സ്ഥാപനങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെ മാറ്റങ്ങളാണ് വരുത്തിയതെന്ന് പരിശോധിക്കാം.

ത്രിതല ഘടന (Three Tier Structure)

ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ മൊത്തം ജനാധിപത്യ വേദിയാണോ ഗ്രാമസഭ? ഗ്രാമസഭകൾ സ്ഥിരമായി സമ്മേളിക്കാറുണ്ടോ?

എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഒരു ഏകീകൃത ത്രിതല പഞ്ചായത്തീരാജ് ഘടനയാണുള്ളത്. ഏറ്റവും അടിത്തട്ടിലുള്ളത് 'ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത്'. ഒരു ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് ഒരുഗ്രാമത്തെയോ ഒരുകൂട്ടം ഗ്രമങ്ങളെയോ പ്രതിനിധികരിക്കുന്നു. മധ്യസ്ഥാനത്തായി നിലകൊള്ളുന്നത് മണ്ഡൽ (ബ്ലോക്ക്, താലൂക്ക് എന്നീ പേരുകളിലും വിളിക്കും) ഈ സ്ഥാപനങ്ങളെ മണ്ഡൽ അല്ലങ്കിൽ താലൂക്ക് പഞ്ചായത്തുകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ചെറിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മധ്യ സമിതി രൂപീകരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധമില്ല. ഏറ്റവും മുകൾതട്ടിൽ ജില്ലാ പഞ്ചായത്ത് (Jilla Panchayat). ജില്ലയിലെ എല്ലാ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

എല്ലാ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളും നിർബന്ധമായും ഗ്രാമസഭകൾ രൂപികരിക്കണമെന്ന് 73-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു. പഞ്ചായത്ത് പ്രദേശത്തെ പ്രായപൂർത്തിയായ എല്ലാ വോട്ടർമാരും ഗ്രാമ സഭയിലെ അംഗങ്ങളാണ്. സംസ്ഥാന നിയമനിർമാണ സഭയാണ്

ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ചുമതലകളും തീരുമാനിക്കുന്നത്.

തെരഞ്ഞെടുപ്പ് (Elections)

പഞ്ചായത്തീരാജ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ മൂന്നുതലങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ നേരിട്ടാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ഓരോ പഞ്ചായത്ത് സമിതിയുടെയും കാലാവധി 5 വർഷമാണ്. അഞ്ചുവർഷകാലാവധി തീരുന്നതിനുമുൻപ് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് പഞ്ചായത്തിനെ പിരിച്ചുവിടുകയാണെങ്കിൽ ആറുമാസത്തിനുള്ളിൽ പുതിയ തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തേണ്ടതാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പഞ്ചായത്ത് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ നിലനിൽപ് ഈ വകുപ്പിലൂടെ (ചട്ടം) ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. 73-ാം ഭേദഗതിക്കു മുൻപ് പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ജില്ലാതല സമിതികളിലേക്ക് പരോക്ഷ തെരഞ്ഞെടുപ്പാണ് നടന്നിരുന്നത്. പിരിച്ചുവിട്ടതിനുശേഷം ഉടൻ തന്നെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുവാൻ ചട്ടമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ ദരിദ്രരാണ്. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും അവർ പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതായി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ വായിച്ചു. എങ്ങനെയാണ് അവയ്ക്ക് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിന് പണം നൽകുവാൻ കഴിയുക.

സംവരണം (Reservations)

എല്ലാ പഞ്ചായത്ത് സ്ഥാപനങ്ങളിലെയും $^1/_3$ സീറ്റുകൾ സ്ത്രീകൾക്കായി സംവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യാനുപാതികമായി പട്ടിക ജാതി - പട്ടകവർഗ്ഗ വിഭഗങ്ങൾക്കും മൂന്നു പ്രാദേശിക സമതികളിലുംസീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആവശ്യമാണെങ്കിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മറ്റ് പിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾ (OBC) ക്ക് സംവരണം ഏർപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

ഇവിടെ പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് സംവരണം സാധാരണ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല പഞ്ചായത്ത് ചെയർപേഴ്സന്റെയും (അധ്യക്ഷയുടെയും) സ്ഥാനത്തേക്കും ബാധകമാണ്. സ്ത്രീകൾക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന $^1/_3$ സംവരണം പൊതുവിഭാഗത്തിലെ സീറ്റുകൾക്കു മാത്രമല്ല പട്ടികക്കജാതി - പട്ടികവർഗ്ഗ മറ്റുപിന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങൾക്കും കൂടിയുള്ളതാണ്. ഒരു സീറ്റ് സ്ത്രീക്കായി സംവരണം ചെയ്യുമ്പോൾ അത് പട്ടിക ജാതി വിഭാഗത്തിലോ പട്ടികവർഗ്ഗ വിഭാഗത്തിലോ ഉള്ള ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കാകാമെന്നാണ് അതുകൊണ്ട് സർപാഞ്ച് തീർച്ചയായും ഒരു ദളിത് സ്ത്രീയോ അല്ലെങ്കിൽ ആദിവാസി സ്ത്രീയോ ആവുന്നതാണ്

243 G വകുപ്പ് - പഞ്ചായത്തുകളുടെ അധികാരങ്ങളും പദവിയും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും..... ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ നിയമ സഭയ്ക്ക് നിയമനിർമ്മാണത്തിലൂടെ പഞ്ചായത്തുകൾക്ക് ആവശ്യമായ അധികാരങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും..... പതിനൊന്നാം പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളെ ആധാരമാക്കികൊണ്ട്

പതിനൊന്നാം പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചിലവിഷയങ്ങൾ
(Some Subjects listed in the eleventh Schedule)

1. കൃഷി.
3. ചെറുകിട ജലസേചനം, ജലവിഭവ മാനേജ്മെന്റ്, നീർത്തട വികസനം.
8. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ, ഭക്ഷ്യ സംസ്ക്കരണ വ്യവസായങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ.
10. ഗ്രാമീണ ഭവന നിർമ്മാണം.
13. റോഡുകൾ, കലുങ്കുകൾ
14. ഗ്രാമീണ വൈദ്യുതീകരണം.
15. ദാരിദ്ര്യ നിർമ്മാർജ്ജന പരിപാടികൾ
17. വിദ്യാഭ്യാസം - പ്രൈമറിയും സെക്കണ്ടറിയും സ്കൂളുകൾ ഉൾപ്പെടെ.
18. സാങ്കേതിക പരിശീലനവും തൊഴിലധിഷ്ഠിത വിദ്യാഭ്യാസവും
19. വയോജന അനൗപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം.
20. ഗ്രന്ഥശാലകൾ
21. സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ
22. ചന്തകളും മേളകളും
23. ആരോഗ്യവും ശുചിതവും, ആശുപത്രികൾ, പ്രാഥമിക ആരോഗ്യകേന്ദ്രങ്ങൾ, ഡിസ്പൻസറികൾ ഉൾപ്പടെ.
24. കുടുംബക്ഷേമം.
25. സ്ത്രീകളുടെയും കുട്ടുകളുടെയും പുരോഗതി
26. സാമൂഹ്യക്ഷേമം
27. ദുർബല വിഭാഗങ്ങളുടെ ക്ഷേമം, പ്രത്യേകിച്ച് പട്ടികജാതി - പട്ടികവർഗ്ഗങ്ങളുടെ.
28. പൊതുവിതരണ സമ്പ്രദായം.

.....

എന്തുകൊണ്ടാണ് സംസ്ഥാന പട്ടികയിൽ നിന്നു മാത്രം വിഷയങ്ങൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട് കേന്ദ്ര പട്ടികയിൽ നിന്നും ഒരു വിഷയവും കൈമാറ്റം ചെയ്യാത്തത്?

ഇതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

വിഷയങ്ങളുടെ കൈമാറ്റം. (Transfer of Subjects)

സംസ്ഥാന പട്ടികയിൽ നിന്നും 29 വിഷയങ്ങളെ കണ്ടെത്തി ഭരണ ഘടനയുടെ 11-ാം പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം പഞ്ചായത്തീരാജ് സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ കൂടുതലും ക്ഷേമവും വികസനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തദ്ദേശ ഗവൺമെന്റിന്റെ ധർമ്മങ്ങളാണ്. ഈ ധർമ്മങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ കൈമാറ്റം സംസ്ഥാന നിയമ നിർമ്മാണത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. കൈമാറ്റം ചെയ്തിട്ടുള്ള 29 വിഷയങ്ങളിൽ ഏതൊക്കെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്ക് നൽകുമെന്ന് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് തീരുമാനിക്കാം.

സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകൾ ദരിദ്രരാണ്. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും അവർ പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നതായി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ നമ്മൾ വായിച്ചു. എങ്ങനെയാണ് അവയ്ക്ക് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിൽ പണം നൽകുവാൻ കഴിയുക.

ഇന്ത്യയിലെ പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ള ആദിവാസികളുടെ ആവാസ മേഖലകളിൽ 73-ാം ഭേദഗതി നടപടിക്രമങ്ങൾ ബാധകമാക്കിയിരുന്നില്ല. 1996-ൽ ഒരു പ്രത്യേകം നിയമം പാസാക്കി പഞ്ചായത്തീരാജ് വ്യവസ്ഥകൾ ഈ മേഖലയിൽകൂടി വ്യാപിപ്പിച്ചു. പല ആദിവാസിസമൂഹങ്ങളും അവരുടേതായ പരമ്പരാഗത ആചാരപ്രകാരം പൊതുവിഭവങ്ങളായ വനം, ചെറു ജലസംഭരണികൾ എന്നിവയെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ പുതിയ നിയമം വിഭവങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവരുടെ അവകാശത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഇതിനായി ഈ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഗ്രാമസഭകൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരം നൽകി. അവിടെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾക്ക് പല കാര്യങ്ങളിലും ഗ്രാമസഭകളുടെ അനുമതി തേടേണ്ടതായിവന്നു. ഈ നിയമത്തിന്റെ പിന്നിലെ ആശയം ആധുനിക തെരഞ്ഞെടുപ്പ് സമിതികൾ നടപ്പിൽവരുത്തുമ്പോൾ പരമ്പരാഗത - പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നതാണ്. ഇത് വികേന്ദ്രീകരണം, വൈവിധ്യം എന്നീ മൂല്യങ്ങളെ ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്നു.

സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണർമാർ (State Election Commissioners)

പഞ്ചായത്തീരാജ് സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതിനായി സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷനെ നിയമിക്കാൻ പുതിയ നിയമം സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ ഉത്തരവാദപ്പെടുത്തുന്നു. മുൻപ് ഈ പ്രവൃത്തി നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള സംസ്ഥാന ഭരണ സംവിധാനമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മിഷണർ ദേശീയ തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷണറെപ്പോലെ സ്വയം ഭരണാവകാശമുള്ളതാണ്. സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷണറുടേത് സ്വതന്ത്രമായ

ഒരു പദവിയാണ് കേന്ദ്ര തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷണറുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. മാത്രമല്ല, സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മിഷണർ കേന്ദ്രകമ്മീഷന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കമ്മീഷൻ (State Finance Commission)

ഓരോ 5 വർഷം കൂടുംതോറും ഒരു സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കമ്മീഷനെ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് നിയമിക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്ഥാനത്തെ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ധനസ്ഥിതിയും സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വിലയിരുത്തുന്നത് ഈ കമ്മീഷനാണ്. ഈ സമിതി ഒരു ഭാഗത്ത് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റും പ്രാദേശിക സ്വയം ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ തമ്മിലും മറുഭാഗത്ത് ഗ്രാമ - നഗര ഭരണകൂടങ്ങൾക്കിടയിലും നടക്കുന്ന ധനവിനിയോഗത്തെ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുന്നു. ഈ നൂതന ആശയം പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് തുക അനുവദിക്കുന്നതിലെ രാഷ്ട്രീയ പരിഗണന ഒഴിവാക്കുന്നത് ഉറപ്പാക്കി.

പ്രവർത്തനം

- *നിങ്ങളുടെ സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് പഞ്ചായത്തുകൾക്ക് വിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന (delegated) ചില അധികാരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക.*

ചേരിനിവാസികൾക്കായി മെച്ചപ്പെട്ട പാർപ്പിട സൗകര്യം നഗര പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾ ഒരുക്കുമെന്ന് എനിക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ? ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് അവർക്ക് ശുചിമുറി യെങ്കിലും നൽകുമോ?

74-ാം ഭേദഗതി

74-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നഗര തദ്ദേശ സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചോ നഗര പാലികയെ സംബന്ധിച്ചോ ആണെന്ന് മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നല്ലോ?

എന്താണ് ഒരു നഗരപ്രദേശം? വലിയനഗരങ്ങളായ മുംബെയേയോ കൽക്കത്തയേയോ തിരിച്ചറിയുന്നത് വളരെഎളുപ്പമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചെറിയ നഗരപ്രദേശങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് ഗ്രാമത്തിനും പട്ടണത്തിനും ഇടയിലുള്ളവയെ തിരിച്ചറിയുന്നത് പ്രയാസമായിരിക്കും. നഗര പ്രദേശങ്ങളെ ദേശീയ സെൻസസ് ഇപ്രകാരം നിർവ്വചിക്കുന്നു. (a) ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ജനസംഖ്യ 5000 (b) ജനസംഖ്യയിലെ കുറഞ്ഞത് 75% പുരുഷന്മാർ കാർഷികേതര മേഖലകളിൽ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരായിരിക്കണം (c) ജനസാന്ദ്രത സ്കയർ കി.മീറ്റർ പ്രദേശത്ത് കുറഞ്ഞത് 400 പേർ അധിവസിക്കുന്നതാകണം. ഇന്ത്യയിൽ 2011-ലെ സെൻസസ് പ്രകാരം ഏകദേശം 31% ജനങ്ങൾ

ഈ പതാക പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷയുടെ അടയാളമാണ്. ജനങ്ങൾ ഔപചാരിക നിയമത്തെ അല്ല ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. നിയമത്തിന്റെ ശരിയായ രീതിയിലുള്ള നടപ്പിലാക്കലാണ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഈ മുദ്രാവാക്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചുരുക്കെഴുത്ത് തയ്യാറാക്കുക'' ഈ ഗ്രാമത്തിലുള്ള ഗവൺമെന്റ് ഞങ്ങളാണ്?

നഗരവാസികളാണ്.

74-ാം ഭേദഗതി പലകാര്യങ്ങളിലും 73-ാം ഭേദഗതിയുടെ ആവർത്തനമാണ്. 74-ാം ഭേദഗതി നഗര പ്രദേശങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. 73-ാം ഭേദഗതിയിലെ വിഷയങ്ങളായ പ്രത്യക്ഷ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, സംവരണം, ഭരണ വിഷയങ്ങളുടെ കൈമാറ്റം, സംസ്ഥാന തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മീഷൻ, സംസ്ഥാന ധനകാര്യ കമ്മീഷൻ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം 74-ാം ഭേതഗതിയിയിലും നഗരപാലിക നിയമത്തിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നഗര തദ്ദേശസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് വിഷയകൈമാറ്റം നടത്തേണ്ടത് ഭരണഘടനാപരമായ ചുമതലയാണ്. ഈ ചുമതലകളെല്ലാം ഭരണഘടനയുടെ 11-ാം പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

73 ഉം 74 ഉം ഭേദഗതി നടപ്പിലാക്കൽ (Implementation of 73rd and 74th Amendments)

ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും 73ഉം 74 ഉം ഭേദഗതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായി നിയമ നിർമ്മാണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭേദഗതികൾ നിലവിൽ വന്ന് ഇരുപത് വർഷം പിന്നിട്ടപ്പോൾ (1994-2014) ഒട്ടുമിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നാലു തവണ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നിട്ടുണ്ട്. മധ്യപ്രദേശ് രാജസ്ഥാനിൽ, മറ്റു ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിൽ മൂന്നു തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ നടന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ന് ഏകദേശം 600 ജില്ലാ പഞ്ചായത്തുകളും, 6000 ബ്ലോക്ക് പഞ്ചായത്തുകളും 2,40,000 ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകളും, നഗരപ്രദേശത്ത് 100-ൽ അധികം നഗര കോർപ്പറേഷനുകളും 1400 മുൻസിപ്പാലിറ്റികളും 2000-ൽ അധികം നഗരപഞ്ചായത്തുകളും നിലനിൽക്കുമ്പോഴും ഓരോ 5 വർഷം കൂടുംതോറും 32 ലക്ഷത്തിലധികം അംഗങ്ങളെ വിവിധ സ്വയം ഭരണസ്ഥാപനങ്ങളിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഇതിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് 13 ലക്ഷത്തിൽ അധികം പേർ സ്ത്രീകൾ ആണ്. അതേ സമയം സംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലും പാർലമെന്റിലും കൂടി 5000 ത്തോളം തെരഞ്ഞെടുത്ത പ്രതിനിധികൾ മാത്രമാണുള്ളത്. പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളുടെ എണ്ണം ക്രമമായി വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്.

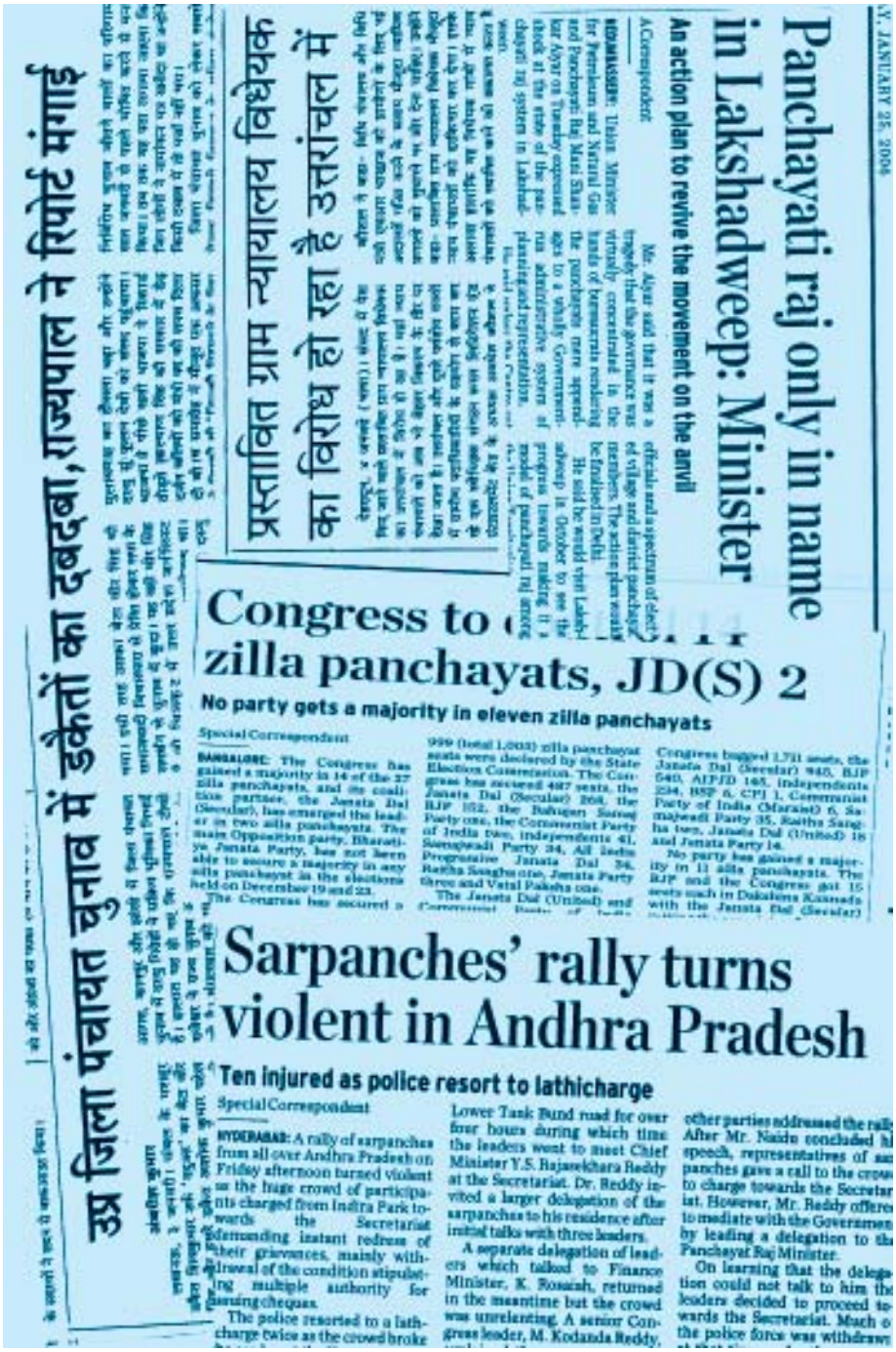

उप जिला पंचायत चुनाव में डकैतों का दबदबा, राज्यपाल ने रिपोर्ट मंगाई

प्रस्तावित ग्राम न्यायालय विधेयक का विरोध हो रहा है उत्तरांचल में

Panchayati raj only in name in Lakshadweep: Minister

An action plan to revive the movement on the anvil

Congress to ... zilla panchayats, JD(S) 2

No party gets a majority in eleven zilla panchayats

Sarpanches' rally turns violent in Andhra Pradesh

Ten injured as police resort to lathicharge

ഭരണഘടനയുടെ 73ഉം 74 ഉം ഭേദഗതി രാജ്യത്തെ പഞ്ചായത്തീരാജ് നഗരപാലിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഘടന രാജ്യത്താകമാനം ഏകീകരിക്കുകയും പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ജനപങ്കാളിത്തത്തോടുകൂടിയുള്ള ഭരണ സംവിധാനത്തിന് അവസരം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുവഴി പഞ്ചായത്തുകളിലും നഗര സഭകളിലും സ്ത്രീകൾക്കു നൽകിയ സംവരണം സ്ത്രീപ്രാതിനിധ്യം ഈ സഭകളിൽ ഉറപ്പുവരുത്തി.

ഈ സംവരണം അദ്യക്ഷപദവിയിലേക്കും സർപാഞ്ച് പദവിയിലേക്കും ബാധകമാക്കിയതിനാൽ ധാരാളം സ്ത്രീകൾ ഈ പദവികൾ വഹിക്കുന്നു. ഇന്ന് രാജ്യത്തെ 200 ൽ പരം ജില്ലാപഞ്ചായത്ത് അദ്ധ്യക്ഷപദവിയും 2000 ൽ പരം ബ്ലോക്ക് പഞ്ചായത്ത് അദ്ധക്ഷപദവിയും 80,000 ൽപ്പരം സർപഞ്ച് അദ്ധ്യക്ഷ പദ വിയും വഹിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്.

READ AN IMAGE

ഈ ചിത്രം നോക്കൂ. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിന്റെ യോഗം പുറത്ത് നടക്കുന്നു. മറ്റ് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേകതകൾ കാണുന്നുണ്ടോ?

നമുക്ക് ഇപ്പോൾ 30-ൽ അധികം കോർപ്പറേഷനുകളിലെ മേയർമാരും ടൗൺ മുനസിപ്പാലിറ്റിയിലെ 500 - ൽ അധികം അധ്യക്ഷമാരും 650 നഗര പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റുമാരും സ്ത്രീകളാണ്. വിഭവങ്ങളിൻമേലുള്ള നിയന്ത്രണം സ്ത്രീകൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരവും ആത്മവിശ്വാസവും നേടിക്കൊടുത്തു. ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളിലുള്ള അംഗത്വം നിരവധി സ്ത്രീകൾക്ക് രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാദേശിക

തലങ്ങളിലുള്ള ചർച്ചകളിൽ വലിയ തോതിൽ ഇടപെടുന്നതിന് സ്ത്രീകൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നിരവധി സന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രദേശിക ഭരണ സമിതികളിലുള്ള ചർച്ചകളും ഇടപെടലുകളും അവരിൽ പുതിയകാഴ്ചപ്പാടും ഉയർന്ന അഭിമുഖ്യവും ജനിപ്പിക്കുവാൻ അവസരമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൂടുതൽ സാഹചരങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അറിയിക്കുവാൻ കഴിയാതിരിക്കുകയോ കുടുംബത്തിലെ പുരുഷന്മാരുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായി തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മൽസരിക്കുകയോ ആണ് മുമ്പ് ചെയ്തിരുന്നത്.

ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി വഴി പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗ്ഗ സംവരണം ഉറപ്പാക്കിയപ്പോൾ ഭൂരിഭാഗം സംസ്ഥാനങ്ങളും മറ്റു പിന്നോക്ക ജാതിക്കാർക്കുവേണ്ടി സംവരണ ചട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ തയ്യാറായി. ഇന്ത്യൻ ജനസംഖ്യയിൽ 16.2 ശതമാനം പട്ടിക ജാതിക്കാരും 8.2 ശതമാനം പട്ടികവർഗ്ഗാക്കാരുമാണ്. ഏകദേശം നഗര ഗ്രാമ പ്രദേശങ്ങളിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംഗങ്ങളിൽ 6.6 ലക്ഷം പ്രതിനിധികൾ ഈ രണ്ടു സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്. ഇത് പ്രാദേശികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യഘടനയിൽ വലിയ മാറ്റമുണ്ടാക്കി. ഇവരുടെ സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ശരിയായ രീതിയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിന് അവസരമുണ്ടാക്കി, എന്നാൽ ഇത് സംഘർഷങ്ങൾക്കും വഴിയൊരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുൻപ് ഗ്രാമങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആധിപത്യവർഗ്ഗം അവരുടെ അധികാരം ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ തയ്യാറല്ല. ഇത് അധികാര വടംവലി തീവ്രമാക്കുന്നതിന് കാരണമായി. സംഘർഷങ്ങളും മത്സരങ്ങളും എല്ലായ്പ്പോഴും മോശമാണെന്ന് പരയാനാവില്ല. മുൻപ് അധികാരമില്ലാതിരുന്നവർക്ക് അധികാരം നൽകി ജനാധിപത്യത്തെ കൂടുതൽ അർത്ഥവത്താക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുമ്പോൾ സമൂഹത്തിൽ കുറെയൊക്കെ സംഘർഷങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും നിശ്ചയമാണ്, അത് ഒഴിവാക്കാനാവുന്നതുമല്ല.

ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിമൂലം സംസ്ഥാന ലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ട 29 വിഷയങ്ങളിൽ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നിയമനിർമ്മാണം നടത്താം. പ്രാദേശിക വികസനവും ക്ഷേമവുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതാണ് ഈ വിഷയങ്ങൾ. കഴിഞ്ഞ പതിറ്റാണ്ടുകളിലെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുടെ അനുഭവം വ്യക്തമാക്കുന്നത് പരിമിതമായ അധികാരങ്ങൾ മാത്രമാണ് അവയ്ക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നത് എന്നാണ്. പല സംസ്ഥാനങ്ങളും പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് അധികാര വികേന്ദ്രീകൃത വിഷയകൈമാറ്റം നടത്തിയിരുന്നില്ല. ശരിയായ രീതിയിൽ പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ നിരവധി പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് വെറും പ്രതീകാത്മകമായ ഒരു പ്രക്രിയയായി മാറുകയായിരുന്നു. പ്രാദേശിക സമിതികളുടെ രൂപീകരണം കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും തീരുമാനമെടുക്കുന്ന രീതിയിൽ മാറ്റമെന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലന്ന് ചിലർ

നിയമം നല്ലതാണ് എന്നാൽ അവ കടലാസിൽ മാത്രമാണ്. ഇതിനെയാണോ തത്വവും പ്രയോനവും തമ്മിലുള്ള വിടവ് എന്ന് പറയുന്നത്?

വിമർശിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലോ വിഭവ വിതരണത്തിലോ മതിയായ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നില്ല. പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം ഫണ്ട് വളരെക്കുറവാണ്. സാമ്പത്തിക സഹായത്തിനായി കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളെ ആശ്രയിക്കുന്നത് ഇവയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുന്നു. മൊത്തം റവന്യു വരുമാനത്തിന്റെ 0.24% മാത്രമാണ് പ്രാദേശിക സമിതികളുടെ പങ്കെങ്കിലും റവന്യുവരുമാനത്തിന്റെ 4% ഇവർ ചെലവഴിക്കുന്നു. അവരുടെ വരുമാനത്തിനേക്കാൾ കൂടുതൽ തുക അവർ ചെലവഴിക്കുന്നു. ഇത് ഫണ്ടു നൽകുന്നവരോടുള്ള വിധേയത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിലെ ജനാധിപത്യ വികേന്ദ്രീകൃതമാതൃകയായി ബൊളീവിയയെ മിക്കപ്പോഴും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാറുണ്ട്. 1994-ലെ ജനപങ്കാളിത്ത നിയമം പ്രാദേശിക തലത്തിൽ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം നടത്തുകയും, രാജ്യത്തെ നിരവധി മുൻസിപ്പാലിറ്റികളായി വിഭജിക്കുകയും മേയർമാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ജനകീയമാക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല മുൻസിപ്പാലിറ്റികൾക്ക് ധനകൈമാറ്റം സ്വമേധയാ നൽകുകയും ചെയ്തു. 314 മുൻസിപ്പാലിറ്റികളായി ബൊളീവിയെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ബൊളീവിയയിലെ ഈ ഗവൺമെന്റുകളിലെല്ലാം ജനകീയമായി തെരഞ്ഞെടുത്ത മേയർമാരും മുൻസിപ്പൽ കൗൺസിലുമാണ്. ഓരോ 5 വർഷം കൂടുംമ്പോഴും പ്രദേശിക തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ദേശവ്യാപകമായി നടത്തുന്നു. പ്രാദേശിക ആരോഗ്യവും വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യവും ഉറപ്പുവരുത്തുക, പശ്ചാത്തല സൗകര്യം ഒരുക്കുക തുടങ്ങിയവ ബോളീവിയൽ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റിന്റെ ചുമതലകളാണ്. ബൊളിവിയയിൽ ദേശീയ തലത്തിൽ പിരിച്ചെടുക്കുന്ന നികുതിയുടെ 20% മുൻസിപ്പാലിറ്റികൾക്ക് ആളോഹരി വിഹിതമായി നൽകുന്നു. ഈ മുൻസിപ്പാലിറ്റികൾക്ക് മോട്ടാർവാഹന നികുതി, നഗര ഭൂനികുതിയും വലിയ കൃഷിഭൂമിയിന്മേലുള്ള നികുതിയും പിരിക്കാം. വലിയ തോതിലുള്ള സാമ്പത്തിക കൈമാറ്റം ഇവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് വലിയ കരുത്തു നൽകുന്നു.

ഉപസംഹാരം

കേന്ദ്ര - സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ വികസന - ക്ഷേമ പദ്ധതികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനായുള്ള ഏജൻസികളായായി പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾ തുടർന്നും പ്രവർത്തിക്കുമെന്ന് ഈ അനുഭവങ്ങൾ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാദേശിക സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് നമ്മൾ കൂടുതൽ അധികാരം നല്കുക എന്നതിനർത്ഥം യഥാർത്ഥ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണത്തിന് നാം കൂടുതൽ തയ്യാറാകണം എന്നതാണ്. ആത്യന്തികമായി ജനാധിപത്യം എന്നുവച്ചാൽ ജനങ്ങൾ അധികാരം പങ്കു വയ്ക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഗ്രാമീണ ജനതക്കും നഗര ജനതക്കും അവർക്കാവശ്യമുള്ള നയപരിപാടികൾ തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരമുണ്ട്. മുൻപു പഠിച്ചതുപോലെ ജനാധിപത്യമെന്നാൽ അധികാര വികേന്ദ്രീകരണവും ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അധികാരം നൽകലുമാണ്. പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ ജനാധിപത്യ വൽക്കരണത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടിയാണ്. എന്നാൽ ചട്ടക്കൂടുണ്ടാക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശരിയായ പരീക്ഷണമെന്നത് കേവലം നിയമപരമായ വ്യവസ്ഥകൾ മാത്രമല്ല മറിച്ച് അവയെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിലാണ്

അഭ്യാസം

1. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പഞ്ചായത്തുകളെ സ്വയഭരണത്തിന്റെ ഒര് യുണിറ്റാണ്ടയിട്ടാണ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്.
   താഴെപ്പഫയുന്ന പ്രസ്താവനകളിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ വിലയിരുത്തി അവ ഒരു സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനം എന്ന നിലയിൽ പഞ്ചായത്തിന്റെ ശക്തിയാണോ ദൗർബല്യമാണോ എന്നു വിശദീകരിക്കുക.

a ഒരു സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് വലിയ ഒരു സ്റ്റീൽ പ്ലാന്റ് തുടങ്ങാൻ ഒരു കമ്പനിക്ക് അനുമതി നൽകി. നിരവധി ഗ്രാമങ്ങളെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കുന്നതാണ് സ്റ്റീൽ പ്ലാന്റ്. വലിയ വ്യവസായം തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് പ്രദേശവാസികളുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് അവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണണമെന്ന് പ്രശ്നബാധിത ഗ്രാമത്തിലെ ഗ്രാമസഭ പ്രമേയം പാസാക്കി.

b ഗവൺമെന്റിന്റെ 20% ചെലവുകൾ പഞ്ചായത്തുകൾ വഴി നടപ്പിലാക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

c. ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു സ്കൂൾ തുടങ്ങുന്നതിന് ഫണ്ട് അനുവദിക്കണമെന്ന് ഒരു ഗ്രാമ പഞ്ചായത്ത് ആവശ്യപ്പെടുകയും ഗവഃ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഫണ്ട് മറ്റ് പദ്ധതികൾക്ക് വേണ്ടി അനുവദിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അത് വഴിമാറി ചെലവഴിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലന്നും അറിയിച്ചു.

d ദുൻഗാർപൂർ ഗ്രാമത്തെ ഗവൺമെന്റ് ജമുന, സൊഹാന എന്നീ ഗ്രാമങ്ങളായി വിഭജിച്ചു. ഇപ്പോൾ ദുൻഗാർപൂർ വില്ലേജ് ഗവൺമെന്റ് രേഖകളിലില്ല.

e. ഒരു ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത് അവിടുത്തെ ജലസ്രോതസുകൾ വേഗം വറ്റിവരളുന്നതായികണ്ടെത്തി. ഗ്രാമീണയുവാക്കളെ സംഘടിപ്പിച്ച് ഗ്രാമത്തിലെ പഴയ കുളങ്ങളും കിണറുകളും പുനഃരുദ്ധരിക്കാൻ സ്വമേധയാ തീരുമാനിച്ചു.

2. ഒരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റ് പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുവാനുള്ള അവസരം താങ്കൾക്കുലഭിച്ചെന്നു കരുതുക. എന്തെല്ലാം അധികാരങ്ങളായിരിക്കും ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾക്ക് സ്വയം ഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളെന്ന രീതിയിൽ നൽകുക? ഏതെങ്കിലും അഞ്ച് അധികാരങ്ങളും അവയെ രണ്ടുവരിയിൽ കുറയാതെ സാധൂകരിക്കുകയും, എങ്ങനെയാണ് ഈ അധികാരം നൽകിയതെന്ന് വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3. സാമൂഹികമായി പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടനയുടെ 73-ാം ഭേദഗതി ഉറപ്പു നൽകുന്ന ചട്ടങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? ഗ്രാമീണ നേതൃ നിരയിൽ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളാണ് ഈ ചട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നത്?

4. 73-ാം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിക്കു മുൻപും ശേഷവും പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ വന്ന പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്തെല്ലാം?

5. താഴെ നൽകിയിരിക്കുന്ന സംഭാഷണം വായിക്കുക? 200 വാക്കിൽ കുറയാതെ ഈ ചർച്ചയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തുക.
   അലോക്: നമ്മുടെ ഭരണ ഘടന സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു. പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്കുനൽകിയിരിക്കുന്ന സംവരണം അവരുടെ അധികാരപങ്കാളിത്തം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നു.
   നേഹ: സ്ത്രീകൾക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന അധികാരം പര്യാപ്തമല്ല. പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ബസ്റൂട്ടിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേക പദവി നൽകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

ജയേഷ്: എനിക്ക് ഇത്തരം സംവരണത്തോട് താൽപര്യമില്ല/ ഇഷ്ടമല്ല. ഒരു പ്രാദേശിക സ്ഥാപനം ഗ്രാമത്തിലെ എല്ലാ ജനങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തുമ്പോൾ സ്വഭാവികമായും സ്ത്രീകളുടെ താൽപര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കും.

6. 73-ാം ഭേദഗതി ചട്ടങ്ങൾ വായിക്കുക. താഴെപ്പറയുന്ന എന്തൊക്കെ പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഈ ഭേദഗതി അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്.

a സ്ഥാനം നഷ്ടമാക്കുമെന്ന ഭീതി ജനപ്രതിനിധികൾ ജനങ്ങളോട് കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വം കാണിക്കുന്നതിന് കാരണമാകുന്നു.

b ഉന്നതജാതിക്കാരും ഫ്യൂഡൽ (ജന്മി) പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകളിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തുന്നു.

c ഗ്രാമീണ നിരക്ഷരത വളരെ കൂടുതലാണ്. (ഉയർന്നതോതിലാണ്) നിരക്ഷരായ ഗ്രാമീണർക്ക് വികസനകാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ കഴിയില്ല.

d ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾക്ക് വിഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

7. ചുവടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് പ്രാദേശിക ഗവൺമെന്റുകൾക്കനുകൂലമായ വാദങ്ങളാണ്. മുൻഗണാക്രമം അനുസരിച്ച് അവയെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമെന്ന് നിങ്ങൾ കരുതുന്ന വാദഗതി മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ എന്തുകൊണ്ട് പ്രസക്തമാണെന്ന് വിശദീകരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ താഴെപ്പറയുന്നവയിലെ ഏതു യുക്തിയനുസരിച്ചാണ് വെംഗൈ വാസൽ പഞ്ചായത്ത് തീരുമാനമെടുത്തത്? എന്തുകൊണ്ട്?

a പ്രാദേശിക സമൂഹത്തിന്റെ പങ്കാളിത്തത്തോടെ ഗവൺമെന്റിന് കുറഞ്ഞ ചെലവിൽ പദ്ധതികൾ പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയും.

b പ്രാദേശിക ജനത തയ്യാറാക്കുന്ന വികസന പദ്ധതികൾക്ക് സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥർ തയ്യാറാക്കുന്ന പദ്ധതികളേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യതയുണ്ടാകും.

c ജനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ പ്രദേശങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും മുൻഗണനകളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ ധാരണ ഉണ്ടായിരിക്കും. കൂട്ടായ പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ അവരുടെ ജീവിതം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ ചർച്ചയിലൂടെ തീരുമാനമെടുക്കുന്നു.

d സാധാരണ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവരുടെ സംസ്ഥാന നിയമസഭയിലെയോ, പാർലമെന്റിലെയോ പ്രതിനിധികളുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല.

8. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതാണ് അധികാരവികേന്ദ്രീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് മറ്റുള്ളവ വികേന്ദ്രീകരണവുമായി യോജിക്കാത്തത്?

a ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുക.

b തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന് അനുയോജ്യമായ നയങ്ങളും പരിപാടികളും എന്തെന്നത് ഗ്രാമീണർ തന്നെ തീരുമാനിക്കുക.

c. ഗ്രാമസഭായോഗം വിളിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം.

d. സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റ് ആരംഭിച്ച ഒരു പദ്ധതിയുടെ പുരോഗതി റിപ്പോർട്ട് ഗ്രാമ വികസന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഗ്രാമപഞ്ചായത്തിനു നൽകുന്നു.

9. ഡൽഹി സർവ്വകലാശാല വിദ്യാർത്ഥിയായ രാഘവേന്ദ്ര പർപണ്ണ പ്രാധമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ വികേന്ദ്രീകൃത തീരുമാനമെടുക്കലിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഗ്രാമവാസികളോട് അദ്ദേഹം ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു. ഈ

ചോദ്യങ്ങൾ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ ഗ്രാമവാസികളിലൊരാളാണെങ്കിൽ ഓരോ ചോദ്യത്തിനും എന്ത് ഉത്തരമാണ് നിങ്ങൾ നൽകുക?

ഗ്രാമസഭയുടെ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടി ഓരോകുട്ടിയെയും സ്കൂളിൽ എത്തിക്കുന്നതിന് എന്തൊക്കെ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാമെന്ന് ചർച്ച ചെയ്തു.

a. മീറ്റിംഗിന്റെ ഉചിതമായ തീയതി നിങ്ങൾ എങ്ങനെ തീരുമാനിക്കും? മീറ്റിംഗിൽ ആരൊക്കെ പങ്കെടുക്കും/പങ്കെടുക്കില്ല നിങ്ങളുടെ കാരണം എഴുതുക.
   i) ഗ്രാമ വികസന ഓഫീസറോ ജില്ലാ കളക്ടറോ നിശ്ചയിച്ച ദിവസം.
   ii) ഗ്രാമമുഖ്യൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത ദിവസം.
   iii) ഒരു ഞായറാഴ്ച.
   iv) നാഗപഞ്ചമി / സംക്രാന്തി.

b. മീറ്റിംഗിന് അനുയോജ്യമായ സ്ഥലം ഏതാണ്? എന്തുകൊണ്ട്?
   i) ജില്ലാ കളക്ടറുടെ സർക്കുലർ ഉത്തരവ് പ്രകാരം നിശ്ചയിച്ച സ്ഥലം.
   ii) ഗ്രാമത്തിലെ മത പ്രധാന്യ സ്ഥലം.
   iii) ദളിത് മഹല്ല / ദളിത് ഗ്രാമം
   iv) ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം.
   v) ഗ്രാമീണ വിദ്യാലയം.

c. ഗ്രാമസഭയുടെ യോഗത്തിൽ ആദ്യമായി ജില്ലാ കളക്ടർ അയച്ച ഉത്തരവ് / സർക്കുലർ വായിച്ചു ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ റാലി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ റൂട്ട് / ഗതി തീരുമാനിക്കുന്നതിനും എന്തെല്ലാം നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സ്കൂളിൽ ഇതുവരെയും വരാതിരിക്കുന്ന കുട്ടികളെക്കുറിച്ചോ പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചോ സ്കൂൾകെട്ടിടത്തിന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചോ സ്കൂൾ സമയ ക്രമത്തെക്കുറിച്ചോ മീറ്റിംഗ് ചർച്ച ചെയ്തില്ല. ഞായറാഴ്ചയായതിനാൽ ഒരു വനിത അദ്ധ്യാപകരും മീറ്റിംഗിൽ പങ്കെടുത്തില്ല.

d. നിങ്ങളുടെ ക്ലാസിനെ ഗ്രാമസഭയായി സങ്കല്പിക്കുക. അജണ്ട ചർച്ച ചെയ്ത് ലക്ഷ്യം നേടുന്നതിനുള്ള ഘട്ടങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുക?

അദ്ധ്യായം - 9

ഭരണഘടന ഒരു സജീവ പ്രമാണമെന്ന നിലയിൽ

(Constitution As A Living Document)

ആമുഖം

കഴിഞ്ഞ 68 വർഷമായി നമ്മുടെ ഭരണഘടന എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും ഇതേ ഭരണഘടനയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നമ്മുടെ രാജ്യം എങ്ങനെ ഭരിക്കപ്പെട്ടു എന്നും ഈ അധ്യായത്തിൽ നിന്നും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഈ അധ്യായം പഠിക്കുന്നതിലൂടെ നമുക്ക് കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന വസ്തുതകളാണ്.

- കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനക്ക് ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും.
- ധാരാളം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ കഴിഞ്ഞെങ്കിലും ഭരണഘടനയുടെ സത്തയും അടിസ്ഥാനഘടനയും ഇപ്പോഴും മാറാതെ നിൽക്കുന്നു.
- ഭരണഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും നീതിന്യായ വിഭാഗം പ്രധാന പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.
- മാറുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വികാസം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രമാണമാണ് ഭരണഘടന.

ഭരണഘടനകൾ നിശ്ചലമാണോ ?

മാറുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചോ,സമൂഹത്തിലെ ആശയങ്ങളുടെ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ചോ, രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങൾ മൂലമോ ഭരണഘടന തിരുത്തി എഴുതുക എന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അസാധാരണമായ ഒരു കാര്യമല്ല. സോവിയറ്റ് യൂണിയന് അതിന്റെ 74 വർഷത്തെ പ്രവർത്തന കാലയളവിൽ 4 ഭരണഘടനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (1918,1924,1936,1977). 1991 ൽ സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഭരണം അവസാനിച്ചതോടെ സോവിയറ്റ് ഫെഡറേഷൻ ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ടു. രാഷ്ട്രീയ വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം പുതുതായി രൂപം കൊണ്ട റഷ്യൻ ഫെഡറേഷൻ 1993-ൽ ഒരു പുതിയ ഭരണഘടന സ്വീകരിച്ചു.

എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കൂ. 1949 നവംബർ 26 ന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. 1950 ജനുവരി 26 ന് ഭരണഘടന ഔദ്യോഗികമായി നിലവിൽ വന്നു. അതിനുശേഷം 68 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രവർത്തനം നടത്തപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂടായി ഇതേ ഭരണഘടന ഇന്നും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാറ്റങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്തവിധം നമ്മുടെ ഭരണഘടന മികച്ചതാണെന്നാണോ ഇതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്? ഭാവിയിൽ വന്നേക്കാവുന്ന മാറ്റങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി കാണുവാൻ കഴിയുന്നത്ര ദീർഘവീക്ഷണമുള്ളവരും വിവേകികളുമായിരുന്നോ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ? ഈ രണ്ടു ഉത്തരങ്ങളും ഒരർത്ഥത്തിൽ ശരിയാണ്. വളരെ കരുത്തുറ്റ ഒരു ഭരണഘടനയാണ് നാം സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്നത് ഒരു സത്യമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ചട്ടക്കൂട് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് വളരെ യോജിച്ചതാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ വളരെ ദീർഘവീക്ഷണം ഉള്ളവരായിരുന്നുവെന്നതും ഭാവിയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി കണ്ട് അവർ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെന്നതും സത്യമാണ്. എന്നാൽ ഒരു ഭരണഘടനക്കും ഭാവിയിൽ നടക്കാൻ പോകു

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഫ്രാൻസിന് അനേകം ഭരണഘടനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിപ്ലവത്തിനു ശേഷവും നെപ്പോളിയന്റെ കാലഘട്ടത്തിലും ഫ്രാൻസ് ഒരു ഭരണഘടനക്കു വേണ്ടി നിരന്തര പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി. 1793 ലെ വിപ്ലവാനന്തരമുള്ള ഭരണഘടനയെ ആദ്യ ഫ്രഞ്ച് റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ കാലഘട്ടം എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. രണ്ടാമത്തെ ഫ്രഞ്ച് റിപ്പബ്ലിക്ക് 1848 ൽ ആരംഭിച്ചു. മൂന്നാമത്തെ ഫ്രഞ്ച് റിപ്പബ്ലിക്ക് 1875ൽ ഒരു പുതിയ ഭരണഘടനയോടെ രൂപം കൊണ്ടു. 1946ൽ പുതിയ ഒരു ഭരണഘടനയോടു കൂടി 4-ാം ഫ്രഞ്ച് റിപ്പബ്ലിക്ക് നിലവിൽ വന്നു. അവസാനമായി 1958 ൽ ഒരു പുതിയ ഭരണഘടനയോടു കൂടി 5-ാം ഫ്രഞ്ച് റിപ്പബ്ലിക്ക് നിലവിൽ വന്നു.

ഭരണഘടനാപരമായ മാറ്റങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ വികാസവുമായി വളരെ അടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്.

ന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളെയും മുൻകൂട്ടി കാണുവാൻ സാധ്യമല്ല. മാറ്റങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്തതായ ഒരു പ്രമാണവുമില്ല.

പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇതേ ഭരണഘടന ഇന്നും രാജ്യത്തെ സേവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്? സമൂഹത്തിന്റെ മാറുന്നആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പരിഷ്ക്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യകത നമ്മുടെ ഭരണഘടന അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഒരുത്തരം. രണ്ടാമതായി ഭരണഘടന പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പരമാവധി അയവുള്ളതായി കാണാം. ഭരണഘടന നടപ്പാക്കുന്നതിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളും നീതിന്യായ വിധികളും തികഞ്ഞ പക്വതയും അയവും കാണിക്കുന്നുണ്ട്.ഇത്തരം ഘടകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ അടഞ്ഞതും നിശ്ചലവുമായ ഒരു നിയമ പ്രമാണവുമാക്കാതെ അതിനെ ഒരു സജീവ പ്രമാണമാക്കി നിലനിർത്തുന്നു.

ഏതൊരു സമൂഹത്തിലും ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുന്നവർ പൊതുവായ ഒരു വെല്ലുവിളി അഭിമുഖീകരിക്കാറുണ്ട്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ സമൂഹം നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ തരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് അത്. അതേ സമയം ഭരണഘടന ഭാവിയിലെ ഗവൺമെന്റിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രമാണവുമായിരിക്കണം. അതു കൊണ്ട് ഭാവിയിലെ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാനുള്ള കഴിവ് ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ടാകണം. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഭരണഘടന ഒരേ സമയത്ത് സമകാലീനവും ഈടുനിൽക്കുന്നതുമായിരിക്കണം.

ഇരുന്നൂറിലേറെ വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് നിലവിൽ വന്ന അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന ഇതുവരെ 27 പ്രാവശ്യം മാത്രമാണ് ഭേദഗതി ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതൊരു ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട കാര്യമല്ലേ?

അതേ സമയം ഭരണഘടന ഒരിക്കലും നിശ്ചലവും മാറ്റം വരുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്തതുമായ പ്രമാണമല്ല. മനുഷ്യ നിർമ്മിതമായ ഒരു പ്രമാണം ആയതിനാൽ ഇതിന് പുതുക്കലും മാറ്റം വരുത്തലുകളും പുന:പരിശോധനയും ആവശ്യമാണ്. ഭരണഘടന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളെയും അഭിലാഷങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതാവണം എന്നത് വസ്തുതയാണ്. ഒരു ഭരണഘടന സമൂഹത്തിന്റെ ജനാധിപത്യ ഭരണക്രമത്തിനുള്ള ചട്ടക്കൂടുമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സമൂഹം അവർക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ഒരു ഉപാധിയായി ഭരണഘടനയെ കണക്കാക്കാം.

ഭരണഘടനയുടെ ഈ രണ്ടു ചുമതലകളും അതിന്റെ പദവിയെ സംബന്ധിച്ച് ചില ദുഷ്ക്കരമായ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തുന്നു. ഒരാൾക്കും ഒരു കാലത്തും മാറ്റാൻ പറ്റാത്ത തരത്തിൽ ഭരണഘടന പവിത്രമാണോ? നേരെ മറിച്ച് സാധാരണ നിയമങ്ങളെ പോലെ എളുപ്പത്തിൽ മാറ്റുവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു കേവല പ്രമാണമാണോ ഭരണഘടന?

ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാൻമാരായിരുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ഒരു സന്തുലിതാവസ്ഥ നില

നിർത്താനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അവർ ഭരണഘടനയെ സാധാരണ നിയമത്തിനു മുകളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും ഭാവി തലമുറ അതിനെ അനുസരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അതേ സമയം ഈ പ്രമാണം ഭാവിയിൽ തിരുത്തലുകൾക്ക് വിധേയമാകണമെന്ന് അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ നിർമ്മാണവേളയിൽ തന്നെ പലകാര്യങ്ങളിലും വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെന്ന് അവർക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എപ്പോഴെങ്കിലും സമൂഹം ഒരു പ്രത്യേക അഭിപ്രായത്തിലേക്ക് മാറുമ്പോൾ ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളിൽ മാറ്റം അനിവാര്യമാകും. ചുരുക്കത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച രണ്ടു സമീപനങ്ങളുടെയും ഒരു സമന്വയമായിരുന്നു. അതായത് ഒരേസമയം ഭരണഘടന പവിത്രമായ ഒരു പ്രമാണമാണ്, അതിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ മാറ്റങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടന നിശ്ചലമായ ഒരു പ്രമാണമോ എല്ലാറ്റിന്റെയും അവസാന വാക്കോ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തതോ ആയ ഒരു പ്രമാണമല്ല.

അനുഛേദം 368 പ്രകാരം

....ഈ ഭരണഘടനയിൽ എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും പാർലമെന്റിന് അതിന്റെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണാധികാരം പ്രയോഗിച്ച് ഈ അനുഛേദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള നടപടി ക്രമം അനുസരിച്ച് ഈ ഭരണഘടനയുടെ ഏതു വ്യവസ്ഥയും കൂട്ടിച്ചേർക്കലോ, വ്യത്യാസപ്പെടുത്തലോ റദ്ദാക്കലോ വഴി ഭേദഗതി ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഭരണഘടന എങ്ങനെ ഭേദഗതി ചെയ്യാം (How to Amend the Constitution)

ഭരണഘടനാ സന്തുലിതമാക്കുന്നതിന് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ശ്രമിച്ചതായി മുൻപ് നാം സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ? ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുക തന്നെ വേണം. എന്നാൽ അനാവശ്യവും നിരന്തരവുമായ ഭേദഗതികളിൽ നിന്ന് അതിനെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഒരേ സമയം ഭരണഘടന ദൃഢവും അയവുമുള്ളതാകണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. എളുപ്പത്തിൽ മാറ്റുവാനും ഭേദഗതി വരുത്തുവാനും കഴിയുന്ന ഭരണഘടനകളാണ് അയവുള്ള (flexible Constitution) ഭരണഘടനകൾ. എന്നാൽ ഭേദഗതികൾ വരുത്തുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഭരണഘടനകളാണ് ദൃഢമായ ഭരണഘടനകൾ (Rigid Constitution). രണ്ട് സവിശേഷതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന.

ഭരണഘടനയിൽ തെറ്റുകളൊ കുറവുകളൊ ഉണ്ടാകുവാനുള്ള സാധ്യതയെ കുറിച്ച് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ബോധവാൻമാരായിരുന്നു. ഭരണഘടന പൂർണ്ണമായും തെറ്റുകുറ്റങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തമല്ല എന്നവർ മനസ്സിലാക്കി. അത്തരത്തിലുള്ള പോരായ്മകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവ ഒഴിവാക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഭരണഘടന എളുപ്പത്തിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ കഴിയണമെന്ന് അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. താൽക്കാലികമായി ചില വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പുതിയ പാർലമെന്റ് അധികാരത്തിൽ വന്ന ശേഷം ഈ വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമോ എന്ന് അന്തിമമായി തീരുമാനിക്കാമെന്നും അവർ കരുതി. ഭരണഘടന ഒരു ഫെഡറൽ വ്യവസ്ഥിതിക്കാണ് രൂപം കൊടുത്തത്. എന്നതിനാൽ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും അവരുടെ സമ്മതമില്ലാതെ മാറ്റുവാൻ പാടില്ലെന്നും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ഭരണഘടനയുടെ ആത്മാവ് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ചില സവിശേഷതകൾ മാറ്റപ്പെടാതെ സംരക്ഷിക്കണമെന്ന് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ആഗ്രഹിച്ചു. അത്തരം വകുപ്പുകൾ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്തകൾ കർക്കശമാക്കുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ഇത്തരം പരിഗണനകളാണ് ഭരണ ഘടനയുടെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ഭേദഗതിക്ക് വഴിയൊരുക്കിയത്.

എങ്ങനെയാണ് ഒരു ഭരണഘടന അയവുള്ളതും ദൃഢവുമാകുന്നത് എന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയമാണോ ഒരു ഭരണഘടനയെ ദൃഢവും അയവുള്ളതുമാക്കുന്നത്.

ഭരണഘടനയുടെ ചില അനുഛേദങ്ങൾ സാധാരണ നിയമ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിലൂടെ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും. ഈ ഭേദഗതിക്ക് പ്രത്യേക നടപടിക്രമങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയും സാധാരണ നിയമനിർമ്മാണ പ്രക്രിയയും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഭരണഘടനയുടെ ഈ ഭാഗം വളരെ അയവുള്ളതാണ്. താഴെകൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചില ഭരണഘടനാ അനുഛേദങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുക.ഈ രണ്ടു അനുഛേദങ്ങളിലും 'നിയമം മൂലം' (by law) എന്നതു കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് പാർലമെന്റിന് ഭരണഘടനയുടെ 368-ാം അനുഛേദത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ പാലിക്കാതെ തന്നെ അവയെ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും എന്നതാണ്. ഇതുപോലെ, എളുപ്പത്തിൽ ഭേദഗതി ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന മറ്റു പല അനുഛേദങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലുണ്ട്. അനുഛേദം :2 – പാർലമെന്റിന് നിയമം മൂലം പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലേക്ക് ചേർക്കുവാൻ സാധിക്കും.

അനുഛേദം – 2:
പാർലമെന്റിന് നിയമംമൂലം പുതിയ സംസ്ഥാനങ്ങളെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലേക്ക് ചേർക്കുവാൻ സാധിക്കും.

അനുഛേദം – 3:
പാർലമെന്റിന് നിയമം മൂലം ഏതൊരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും വിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും

ഭരണഘടനയുടെ ശേഷിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ അനുഛേദം 368 ൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ അനുഛേദ പ്രകാരം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾക്ക് രണ്ട് വ്യത്യസ്ഥ രീതികളുണ്ട്. ഒരു മാർഗ്ഗമനുസരിച്ച് ചില അനുഛേദങ്ങൾ പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളുടെയും പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടികൂടി ഭേദഗതി വരുത്താവുന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം കുറച്ചു കൂടി പ്രയാസകരമാണ്. അതിന് പാർലമെന്റിന്റെ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തിനു പുറമെ പകുതി സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അംഗീകാരവും ആവശ്യമാണ്. ഏതൊരു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നടപടിക്രമങ്ങളും പാർലമെന്റിൽ മാത്രമെ ആരംഭിക്കുവാൻ (initiate) പാടുള്ളു എന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഭരണഘടനാഭേദഗതിക്ക് പാർലമെന്റിന്റെ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം കൂടാതെ മറ്റു ബാഹ്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ (ഭരണഘടനാ കമ്മീഷൻ അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക സമിതി) അംഗീകാരം ആവശ്യമില്ല.

അതുപോലെ പാർലമെന്റിൽ പാസ്സാക്കുകയും ചില സന്ദർഭത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അംഗീകാരവും ആവശ്യമുള്ള ഭേദഗതികൾക്ക് പിന്നീട് ജനഹിത പരിശോധന നടത്തി അംഗീകാരം നേടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മറ്റെല്ലാ ബില്ലുകളെയും പോലെ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ബില്ലുകളും രാഷ്ട്രപതിയുടെ അംഗീരകാരത്തിനായി സമർപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാഷ്ട്രപതിക്ക് അത് പുന:പരിശോധനക്കുവേണ്ടി തിരിച്ചയയ്ക്കുവാൻ അധികാരമില്ല. ഈ വിശദാംശങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി പ്രക്രിയ എത്രമാത്രം ദൃഢവും സങ്കീർണ്ണവും ആകുമായിരുന്നേനെ എന്നാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഇത്തരം സങ്കീർണ്ണതകളെ ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇത് ഭരണ

ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഒരു ഭരണഘടനാഭേദഗതി ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എന്ത് സംഭവിക്കും? അവർക്ക് ഒരു ഭേദഗതി നിർദേശിക്കുവാൻ പറ്റുമോ? സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കെതിരായി കേന്ദ്രത്തിനനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് മറ്റൊരു ഉദാഹരണമല്ലേ ഇത്?

ഘടനാ ഭേദഗതികളെ താരതമ്യേന ലളിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി പ്രക്രിയ ഒരു പ്രധാന തത്വത്തെ അടിവരയിടുന്നു. എന്തെന്നാൽ ജനങ്ങളാൽ തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കു മാത്രമെ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ പരിഗണിക്കുവാനും അന്തിമ തീരുമാനമെടുക്കുവാനും അധികാരമുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികളുടെ പരമാധികാരമാണ് (പാർലമെന്റിന്റെ പരാമധികാരം) ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നടപടി ക്രമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം.

പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം (Special Majority)

തെരെഞ്ഞെടുപ്പ്, കാര്യനിർവഹണവിഭാഗം, നീതിന്യായവിഭാഗം എന്നീ അധ്യായങ്ങളിൽ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി നാം പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്താണ് പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ന് ഒരിക്കൽ കൂടി പറയാം. സാധാരണയായി നിയമ നിർമ്മാണ സഭയിൽ ഒരു പ്രമേയമോ ബില്ലോ പാസ്സാക്കുന്നതിനു സഭയിൽ ആ സമയത്ത് ഹാജരായി വോട്ടു ചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ കേവല ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഒരു ബില്ലിന്റെ വോട്ടെടുപ്പ് സമയത്ത് ഒരു സഭയിൽ 247 അംഗങ്ങൾ ഹാജരാവുകയും എല്ലാവരും വോട്ടെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു വിചാരിക്കുക. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ബില്ലിന് അനുകൂലമായി 124 അംഗങ്ങൾ വോട്ടു ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമെ ബില്ല് പാസ്സാവുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഭരണഘടന ഭേദഗതി ബില്ലിന്റെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ബല്ലിന് രണ്ടു വ്യത്യസ്ഥ തരത്തിലുള്ള പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം ആവശ്യമാണ്. ഒന്നാമതായി സഭയുടെ മൊത്തം അംഗബലത്തിന്റെ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് പകുതി പേർ ആ ബില്ലിനെ അനുകൂലിച്ച് വോട്ടു ചെയ്തിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി സഭയിൽ ഹാജരായി വോട്ടു ചെയ്യുന്ന അംഗങ്ങളുടെ മുന്നിൽ രണ്ട് ഭാഗം (2/3) പേരുടെ പിന്തുണയും ബില്ലിനുണ്ടായിരിക്കണം. പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളിലും ഭേദഗതി ബിൽ ഇതേ രീതിയിൽ വെവ്വേറെ പാസ്സാക്കിയിരിക്കണം. (ഇതിനായി പാർലമെന്റിന്റെ സംയുക്ത സമ്മേളനത്തിന് വ്യവസ്ഥയില്ല.) ഓരോ ഭേദഗതി ബില്ലിനും ഈ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം ആവശ്യമാണ്.

ഈ ആവശ്യകതയുടെ പ്രാധാന്യം എന്താണ്? ലോകസഭയിൽ 545 അംഗങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഏത് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിക്കും 273 അംഗങ്ങളുടെ പിന്തുണ ഉണ്ടാകണം. ഭേദഗതി ബില്ലിന്റെ വോട്ടെടുപ്പ് സമയത്ത് 300 അംഗങ്ങൾ മാത്രമെ സഭയിൽ ഹാജരായിട്ടുള്ളൂവെങ്കിലും ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ബില്ലിന് 273 പേരുടെ പിന്തുണ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു ഭേദഗതി ബില്ലിന്റെ വോട്ടെടുപ്പിൽ പങ്കെടുത്തത് 400 അംഗങ്ങളാണെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുക. എങ്കിൽ ആ ബില്ല് പാസ്സാക്കുന്നതിന് എത്ര അംഗങ്ങളുടെ പിന്തുണ ലഭിച്ചിരിക്കണം?

കൂടാതെ പാർലമെന്റിന്റെ ഇരു സഭകളും ഭേദഗതി ബിൽ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ വെവ്വേറെ പാസ്സാക്കിയിരിക്കണം. നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഭേദഗതി ബില്ലിന് അനുകൂലമായി ഒരു അഭിപ്രായ ഐക്യം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ബിൽ പാസ്സാക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നതാണ് ഇതു കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഭരിക്കു

ന്ന പാർട്ടിക്ക് സഭയിൽ നേരിയ ഭൂരിപക്ഷമേയുള്ളൂ എങ്കിലും അവരുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് നിയമനിർമ്മാണം നടത്തുവാനും ബഡ്ജറ്റ് അംഗീകാരം നേടിയെടുക്കാനും പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ എതിർപ്പ് ഉണ്ടെങ്കിൽ പോലും സാധിക്കും. എന്നാൽ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിക്ക് ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഏതാനും പ്രതിപക്ഷപാർട്ടികളുടെയെങ്കിലും വിശ്വാസം നേടിയിരിക്കണം. ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നടപടിക്രമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന തത്വം എന്നു പറയുന്നത്. രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കിടയിലും പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങൾക്കിടയിലും വിശാലമായ യോജിപ്പുണ്ടായിക്കുക എന്നതാണ്.

മിക്ക ആധുനിക ഭരണഘടനകളിലും ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾക്കുള്ള വ്യത്യസ്ത നടപടിക്രമങ്ങളിൽ രണ്ടു തത്വങ്ങളാണ് ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

- പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷമാണ് അതിൽ ഒരു തത്വം. ഉദാഹരണണത്തിന് അമേരിക്ക (യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്) ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, റഷ്യ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളുടെ ഭരണ ഘടനയയിൽ ഈ തത്വമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയിൽ ഭേദഗതികൾക്ക് മൂന്നിൽ രണ്ടു (2/3) ഭൂരിപക്ഷവും എന്നാൽ ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, റഷ്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ചില ഭേദഗതികൾക്ക് നാലിൽ മൂന്ന് 3/4 ഭൂരിപക്ഷവും ആവശ്യമാണ്.
- മിക്ക ആധുനിക ഭരണഘടനകളിലും പ്രസിദ്ധമായ മറ്റൊരു തത്വമാണ് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിക്ക് മുൻകൈ എടുക്കുവാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ അധികാരം. ജനങ്ങൾ മുൻകൈ എടുക്കുകയോ ഭേദഗതികൾ അംഗീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന മറ്റ് രാജ്യങ്ങൾക്കുദാഹരണമാണ് ഇറ്റലിയും റഷ്യയും.

പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം എന്ന സമ്പ്രദായം എന്നെ മടുപ്പിക്കുന്നു അത് എല്ലാ സമയത്തും സങ്കീർണ്ണമായ കണക്കുകൂട്ടലുകൾക്ക് നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ഇത് യാഥാർത്ഥത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമാണോ അല്ലെങ്കിൽ ഗണിതമാണോ ?

സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അംഗീകാരം)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ ചില അനുഛേദങ്ങൾ ഭേദഗതി ചെയ്യുവാൻ പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം മാത്രം പോരാ. കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാര വിഭജനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഛേദങ്ങൾ, പ്രാതിനിധ്യവുമായി (representation) ബന്ധപ്പെട്ട അനുഛേദം തുടങ്ങിയവയുടെ ഭേദഗതിക്കായി സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായവും അനുമതിയും നേടേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ഫെഡറൽ സ്വഭാവത്തെ കുറിച്ച് നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫെഡറലിസം കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നത് സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ അധികാരങ്ങൾ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ ഔദാര്യമല്ല എന്നതാണ്. ഒരു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നിലവിൽ വരുന്നതിന് മുമ്പ് പകുതി സംസ്ഥാനങ്ങൾ ആ ഭേദഗതി ബിൽ പാസ്സാക്കിയിരിക്കണം എന്ന് നിഷ്കർഷിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് ഭരണഘടനാ ഈ നിബന്ധന ഉ

റപ്പുവരുത്തുന്നത്. ഫെഡറൽ ഘടനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥക്കു പുറമെ മൗലികാവകാശം സംബന്ധമായ വ്യവസ്ഥകളും ഇതുപോലെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ഗവൺമെന്റുകളുടെ വിശാലമായ ഐക്യം ആവശ്യമാണെന്ന് നമുക്ക് പറയുവാൻ കഴിയും. ഈ വ്യവസ്ഥ സംസ്ഥാനങ്ങളെ മാനിക്കുകയും അവർക്ക് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിൽ പങ്കാളിത്തം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേ സമയത്ത് ഈ നടപടിക്രമങ്ങൾ ദൃഢമാണെങ്കിലും പരമാവധി അയവുള്ളതാക്കാൻ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഭേദഗതികൾക്കായി പകുതി സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അനുമതി വേണമെങ്കിലും സംസ്ഥാന നിയമനിർമ്മാണ സഭകളിലെ കേവല ഭൂരിപക്ഷം മാത്രമാണ് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി അംഗീകാരത്തിന് ആവശ്യമുള്ളത്. ഇപ്രകാരം ഈ വ്യവസ്ഥ വളരെ കണിശമാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും അത് അപ്രായോഗികമല്ല എന്നുകാണാം.

വിശാലമായ അഭിപ്രായ ഐക്യത്തിലൂടെയും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പിരിമിതമായ പങ്കാളിത്തത്തോടെയും ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് സംഗ്രഹിക്കാം. എളുപ്പത്തിൽ വികലമാക്കുവാൻ പറ്റാത്ത രീതിയിലായിരിക്കണം നമ്മുടെ ഭരണഘടന എന്ന കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാതാക്കൾ ഏറെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഭരണഘടനയെ കാലാനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങൾക്കും ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് ഭേദഗതി വരുത്തുവാനും പരിഷ്കരിക്കുവാനുമുള്ള അവകാശം ഭാവി തലമുറയ്ക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ താഴെ നൽകിയിരിക്കുന്ന ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിനു ഏതെല്ലാം വ്യവസ്ഥകളാണ് പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടേണ്ടത്? അനുയോജ്യമായ സ്ഥലത്ത് ചാർട്ടിൽ ശരിമാർക്ക് ചെയ്യുക.

ഭേദഗതിയുടെ വിഷയം	പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷം	സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അംഗീകാരം
പൗരത്വവിഷയം		
മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശം		
യൂണിയൻ ലിസ്റ്റിൽ മാറ്റം വരുത്തൽ		
സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അതിർത്തി മാറ്റം വരുത്തൽ		
തെരഞ്ഞെടുപ്പു കമ്മീഷനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് വ്യവസ്ഥകൾ		

എന്തുകൊണ്ട് ഇത്രയധികം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ

2018 ജനുവരി 26-ന് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്ന് 68 വർഷം പൂർത്തീകരിച്ചു. ഈ 68 വർഷ കാലയളവിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന 101 തവണ ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി നടപടി ക്രമങ്ങൾ ബുദ്ധിമുട്ടേറിയതാണെങ്കിലും ഭേദഗതികളുടെ എണ്ണം വളരെ കൂടുതലാണെന്ന് കാണാം. എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയധികം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ നടന്നതെന്ന് നമുക്ക് കണ്ടെത്താം.

ഈ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളുടെ ഒരു ലഘു ചരിത്രം നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഗ്രാഫ് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പ രിശോധിക്കുക.

ഒരേ വിവരങ്ങൾ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാണ് ഇവിടെ കൊടു ത്തിരിക്കുന്നത്. ഓരോ 10 വർഷത്തിലും നടത്തിയ ഭരണഘടനാ ഭേ ദഗതികളെ കുറിച്ചാണ് ഒന്നാമത്തെ ഗ്രാഫിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ത്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ നടത്തിയ ഭേദഗതികളുടെ എണ്ണമാണ് ഗ്രാ ഫിന്റെ ബാർ അടയാളം കൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ പ ത്ത് ഭേദഗതികൾക്കും എടുക്കുന്ന കാലയളവാണ് രണ്ടാമത്തെ ഗ്രാ ഫിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ പത്ത് ഭേദഗതികൾക്കു വേ ണ്ടി എടുത്ത വർഷമാണ് രണ്ടാമത്തെ ഗ്രാഫിന്റെ ബാർ അടയാള ത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

1970 മുതൽ 1990 വരെയുള്ള രണ്ടു പതിറ്റാണ്ടുകളിലാണ് ധാരാ ളം ഭേദഗതികൾ നടന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. നേരെമറിച്ച് രണ്ടാമ ത്തെ ഗ്രാഫ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മറ്റൊരു വസ്തുതയാണ്. 1974 മുതൽ 1976 വരെയുള്ള 3 വർഷ കാലയളവിൽ 10 ഭേദഗതികൾ നടന്നതായി കാണാം. അതേ രീതിയിൽ 2001 മുതൽ 2003 വരെയുള്ള കേവലം 3 വർഷങ്ങളിൽ പത്ത് ഭേദഗതികൾ നടന്നതായി കാണാം. ഇന്ത്യയു ടെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിൽ ഈ രണ്ടു കാലഘട്ടങ്ങളും പ്രത്യേക സവിശേഷതയുള്ളതാണ്. കോൺഗ്രസ് മേധാവിത്വത്തിന്റെ കാലഘ ട്ടമായിരുന്നു ആദ്യത്തേത്. കോൺഗ്രസ്സ് പാർട്ടിക്ക് പാർലമെന്റിൽ ശ ക്തമായ ഭൂരിപക്ഷമുള്ള കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. (ലോകസഭയിൽ 352 സീറ്റും മിക്കവാറും സംസ്ഥാന നിയമ സഭകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും) നേരെ മറിച്ച് 2001 മുതൽ 2003 വരെ കൂട്ടുകക്ഷി രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത പാർട്ടി കളായിരുന്നു ഈ കാലത്ത് അധികാരത്തിലിരുന്നത്. കൂടാതെ ഭാര തീയ ജനതാ പാർട്ടിയും അവരുടെ എതിരാളികളും തമ്മിൽ കടുത്ത ശത്രുത നിലനിന്നിരുന്ന കാലം കൂടിയായിരുന്നു ഇത്. എന്നിട്ടും ഈ കാലയളവിൽ 3 വർഷത്തിനുള്ളിൽ പത്തോളം ഭേദഗതികൾ നടന്ന തായി കാണാം. ഭരിക്കുന്ന പാർട്ടികളുടെ ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സ്വഭാവ ത്തിനനുസരിച്ചാണ് ഭേദഗതികൾ സാധ്യമാവുക എന്നത് തെറ്റായ നിഗമനമാണെന്ന് ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

എന്ത്കൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ഭ രണഘടന നിരവധി തവണ ഭേദഗതി വരുത്തിയത്? തകരാ റ് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിനോ അ തോ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ് ക്കോ?

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയുടെ എണ്ണത്തെ സംബന്ധിച്ച് ധാരാളം വിമർശനം പലപ്പോഴും ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. 68 വർഷത്തിനിടക്ക് 101 തവണ ഭേദഗതി ഒരു ഭരണഘടനക്കുണ്ടാവുകയെന്നത് അസാധാരണമായി തോന്നാം. രാഷ്ട്രീയ പരിഗണനകൾക്ക് വിധേയമായിട്ടല്ല ഇത്രയധികം ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് മുകളിൽ കൊടുത്ത ഗ്രാഫുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യ പതിറ്റാണ്ട് ഒഴിച്ചുനിർത്തിയാൽ പിന്നീടുള്ള പതിറ്റാണ്ടുകളിൽ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയുടെ എണ്ണത്തിൽ സമാനമായ ഒരു വർദ്ധനവ് കണാവുന്നതാണ്. ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റ സ്വഭാവമോ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെ സ്വഭാവമോ പരിഗണിക്കാതെ ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാവേണ്ടത് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു എന്നതാണ്. ഒറിജിനൽ (മൂല) ഭരണ ഘടനയുടെ അപര്യാപ്തത മൂലമാണോ ഇത്രയും ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായത്? നമ്മുടെ ഭരണഘടന അത്രയ്ക്ക് അയവുള്ളതാണോ?

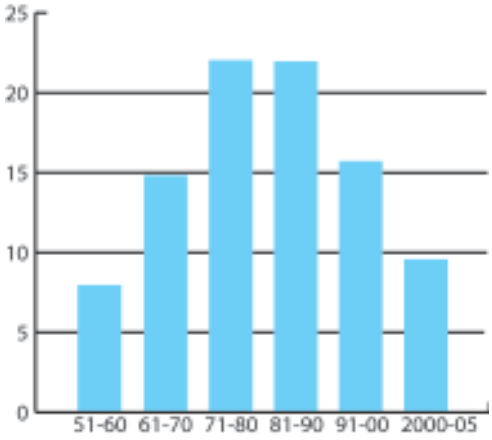

Graph 1
Amendments per decade

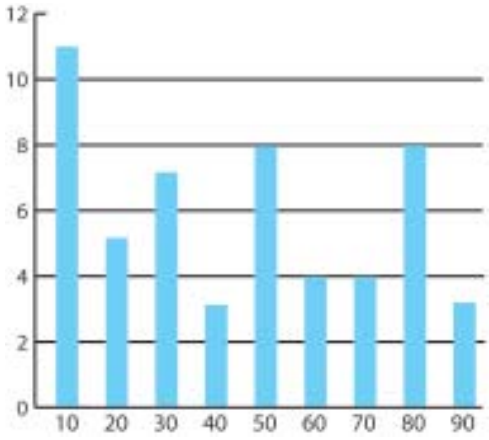

Graph 2
Years taken for every ten amendments

ഇതുവരെ നടന്ന ഭേദഗതികളുടെ ഉള്ളടക്കം (Contents of Amendments made so far)

ഇതുവരെ നടന്ന ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളെ മൂന്ന് വിഭാഗങ്ങളായി തരംതിരിക്കാം. ഒന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ സാങ്കേതികമോ ഭരണപരമോ ആയ ഭേദഗതികളാണ്. യഥാർത്ഥ വ്യവസ്ഥകളിൽ ചെറിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനോ, വിശദീകരണം നൽകാനോ, വ്യക്തമാക്കുന്നതിനോ വേണ്ടിയാണ് ഈ ഭേദഗതികൾ നടത്തുന്നത്. നിയമപരമായ അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമാണ് ഇവ ഭേദഗതികളാവുന്നത്. പക്ഷെ വസ്തുതാപരമായി ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് കാതലായ മാറ്റങ്ങൾ ഇവ വരുത്തുന്നില്ല.

ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിമാരുടെ വിരമിക്കൽ പ്രായം 60 ൽ നിന്നും 62 വയസ്സായി ഉയർത്തിയതും (15-ാം ഭേദഗതി,) സുപ്രീംകോടതിയിലേയും ഹൈക്കോടതിയിലേയും ജഡ്ജിമാരുടെ ശമ്പളം വർദ്ധിപ്പിച്ചതും (55-ാംഭേദഗതി) സാങ്കേതികമോ ഭരണപരമോ ആയ ഭേദഗതികൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്.

പട്ടികജാതി പട്ടികവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവർക്ക് നിയമനിർമ്മാണ സഭകളിൽ സീറ്റുകൾ സംവരണം ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥയുടെ ഒരു ഉദാഹരണം നമുക്കെടുക്കാം. ഒറിജിനൽ (മൂല) ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം (Original constitution) 10 വർഷത്തേക്കായിരുന്നു ഈ സംവരണം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ ഇത്തരം വിഭാഗക്കാർക്ക് നീതിപൂർവ്വമായ പ്രാതിനിധ്യം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി 10 വർഷത്തേക്ക് കൂടി ഈ സംവരണം നീട്ടേണ്ടത് ആവശ്യമായി വന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോ 10 വർഷത്തിന് ശേഷവും ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഈ സംവരണം നീട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇതേ രീതിയിൽ 6 ഭേദഗതികൾ ഇതുവരെ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഭേദഗതികളൊന്നും ഭരണഘടനയുടെ കാതലായ ഘടനയിൽ മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഇതൊരു സാങ്കേതികമായ ഭേദഗതി മാത്രമാണ്..

രാഷ്ട്രപതിയുടെ പങ്കിനെ കുറിച്ച് 4-ാം അധ്യായത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തിരുന്നത് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടാകുമല്ലോ? പാർലമെന്ററി സംവിധാനത്തിൽ സാധാരണയായി മന്ത്രിസഭയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചാണ് രാഷ്ട്രപതി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് എന്നാണ് നമ്മുടെ ഒറിജിനൽ (മൂല) ഭരണഘടനയിൽ (Original constitution) വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രി സഭയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രപതി ബാധ്യസ്ഥനാണെന്ന കാര്യം 74(1) അനുഛേദം പിന്നീട് ഭേദഗതി ചെയ്തു കൊണ്ട് ഒന്നുകൂടി അടിവരയിട്ട് വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. എന്നാൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും ഈ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരികയുണ്ടായില്ല. വാസ്തവത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു വിശദീകരണം നൽകുക മാത്രമാണ് ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെ ചെയ്തത്.

ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളുടെ എണ്ണത്തെയല്ല മറിച്ച് ഭേദഗതിയിലൂടെ വന്ന മാറ്റത്തെയാണ് നാം പരിഗണിക്കുന്നത്. ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിദ്യാർത്ഥി എന്ന നിലയിൽ നാം സ്വീകരിക്കേണ്ട സമീപനമാണിത്.

വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ (Differing interpretations)

നീതിന്യായ വിഭാഗവും അതാതു കാലത്തെ ഗവൺമെന്റുകളും ഭരണഘടനയെ വ്യത്യസ്തമായി വ്യഖ്യാനിച്ചതിന്റെ ഉൽപ്പന്നമായി രൂപം കൊണ്ട ഏതാനും ഭേദഗതികളുമുണ്ട്. ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പരസ്പരം ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ അതിലൊന്നിനെ ആധികാരികമാക്കി അത് ഭേദഗതിയായി കൊണ്ട് വന്ന് പാർലമെന്റ് അംഗീകരിക്കുന്നു. ഒരു ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രീയത്തിൽ വ്യത്യസ്ത സ്ഥാപനങ്ങൾ ഭരണഘടനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അവരവരുടെ അധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വ്യത്യസ്തമായി നിർവചിക്കുകയും ചെയ്യും. ജൂഡീഷ്യറിയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോട് പാർലമെന്റും പലപ്പോഴും യോജിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ജുഡീഷ്യറിയുടെ തീരുമാനങ്ങളെ മറിക്കടക്കുവാനായി പലപ്പോഴും ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരാൻ പാർലമെന്റ് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1970-75 ന് ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരം സാഹചര്യം ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

പാർലമെന്റും ജുഡീഷ്യറിയും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായഭിന്നതകളെ സംബന്ധിച്ച് നീതിന്യായവിഭാഗം എന്ന അധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്: മൗലീകാവകാശങ്ങളും നിർദ്ദേശകതത്വങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് ഒന്നാമതായി അഭിപ്രായ ഭിന്നതയുണ്ടായിരുന്നത്. സ്വകാര്യ സ്വത്തിന്റെ വ്യാപ്തി, ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുന്നതിനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി തുടങ്ങിയ മറ്റു രണ്ടു വിഷയങ്ങളിലും അഭിപ്രായഭിന്നതകളുണ്ടായിരുന്നു. 1970-75 കാലഘട്ടങ്ങളിൽ നീതിന്യായവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതികൂലമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ മറികടക്കുന്നതിനായി തുടർച്ചയായി ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ പാർലമെന്റിൽ നടത്തുകയുണ്ടായി.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ (1970-75) നിരവധി രാഷ്ട്രീയ സംഭവ വികാസങ്ങൾ അരങ്ങേറുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് ആ കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേഭരണഘടനാ വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണമായും അറിയുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അടുത്ത വർഷം സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തെ കുറിച്ച് പഠിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇതിനെ കുറിച്ച് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാം.

ഞാൻ ഇപ്പോഴും ആശയക്കുഴപ്പത്തിലാണ്. ഒരു എഴുതപ്പെട്ട ഭരണഘടന ആയിട്ടുപോലും അതിന് ഇത്രയധികം വ്യാഖ്യാനമോ? അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അവർക്കിഷ്ടപ്പെട്ട രീതിയിൽ ഭരണഘടനയെ വായിക്കുകയാണോ?

രാഷ്ട്രീയ സമവായത്തിലൂടെയുള്ള ഭേദഗതികൾ (Amendments through political consensus)

രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കിടയിലുണ്ടായ അഭിപ്രായ സമവായത്തിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടതാണ് മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്ന ഭേദഗതികൾ. നിലനിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രവും സമൂഹത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങളും പ്രതിഫലിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഭരണഘടനാ തത്വങ്ങളിൽ

മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന് വിശാലമായ തലത്തിൽ സമവായമുണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമായിരുന്നു. 1984 – നു ശേഷമുള്ള പല ഭേദഗതികളും ഇതിനുദാഹരണമാണ്. കൂട്ടുകക്ഷി ഗവൺമെന്റുകളുടെ ഭരണകാലഘട്ടത്തിലും നിരവധിഭരണഘടനാ ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായി എന്നത് ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മൾ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. പല പ്രശ്നങ്ങളിലും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾക്കിടയിൽ രൂപപ്പെട്ട് വരുന്ന സമവായമാണ് ഇത്തരം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതികളുടെ അടിസ്ഥാന കാരണം. കൂറുമാറ്റ നിരോധന ഭേദഗതിയിൽ തുടങ്ങി (52-ാം ഭേദഗതി) നിരവധി ഭേദഗതികൾ ഈ കലുഷിതമായ രാഷ്ട്രീയന്തരീക്ഷത്തിലും ഉണ്ടായതായി നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും.

കൂറുമാറ്റ നിരോധന ഭേദഗതികൾ (52,91 ഭേദഗതികൾ) കൂടാതെ വോട്ടിംഗ് പ്രായം 21 ൽ നിന്ന് 18 ആക്കി കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഭേദഗതി (61-ാം ഭേദഗതി) പഞ്ചായത്ത് രാജ് സംവിധാനം (73-ാം ഭേദഗതി) നഗരപാലിക സംവിധാനം (74-ാം ഭേദഗതി) തുടങ്ങിയവ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭേദഗതികൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്. ജോലിയിലുള്ള സംവരണം, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പ്രവേശന സംവരണം തുടങ്ങിയവയുടെ വ്യാപ്തി വ്യക്തത വരുത്തുന്നതിനും വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടാവുകയുണ്ടായി. 1992 – 93 നു ശേഷം ഇത്തരം വിഷങ്ങളിൽ രാജ്യത്താകമാനം ഒരു പൊതു സമവായം ഉയർന്നു വന്നതിനാൽ 77,81,82 ഭേദഗതികൾ വലിയ പ്രയാസം കൂടാതെ പാസ്സാക്കുവാൻ സാധിച്ചു..

രാഷ്ട്രീയക്കാർക്ക് ചില വിഷയങ്ങളിൽ യോജിപ്പുണ്ടെങ്കിലും അവർക്ക് യോജിപ്പുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവർ ഇന്നും തർക്കിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

വിവാദമായ ഭേദഗതികൾ (Controversial Amendments)

ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു കാലത്തും വിവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്ന് ഇതു വരെയുള്ള ചർച്ചകളിലൂടെ ഒരു ധാരണയുണ്ടാകുവാൻ പാടില്ല. 1970-80 കാലഘട്ടങ്ങളിലെ ഭേദഗതികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിരവധി രാഷ്ട്രീയവും നിയമപരവുമായ വിവാദങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുകയുണ്ടായി. ഭരണഘടനയെ അട്ടിമറിക്കുവാനുള്ള ഭരണകക്ഷിയുടെ ശ്രമങ്ങളായാണ് പ്രതിപക്ഷപാർട്ടികൾ ഈ ഭേദഗതികളിൽ പലതിനെയും കണ്ടത്. വിശേഷിച്ചും 38,39,42 ഭേദഗതികൾ ഇവയിൽ ഏറ്റവും വിവാദപരമായി കരുതപ്പെടുന്നു. 1975 ജൂൺ മുതൽ ഇന്ത്യയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ട ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഈ ഭേദഗതികളുണ്ടായത്. ഇവ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു.

ഭരണഘടനയുടെ വലിയൊരു ഭാഗത്തെ ബാധിക്കുന്ന തരത്തിൽ വിശാലമായിരുന്നു 42-ാം ഭേദഗതി. കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസിൽ സുപ്രീംകോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിയെ മറികടക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ശ്രമം കൂടിയായിരുന്നു ഇത്. ഈ ഭേദഗതി ലോക സഭ

യുടെ കാലാവധി 5 വർഷത്തിൽ നിന്നും 6 വർഷമായി മാറ്റുകപോലുമുണ്ടായി. അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അധ്യായത്തിൽ മൗലിക കടമകളെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾ പഠിച്ചുവല്ലോ? ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെയാണ് മൗലീകകടമകൾ ഭരണഘടനയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തത്. 42-ാം ഭേദഗതി നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പുന: പരിശോധനാധികാരത്തിൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൊണ്ടു വന്നു. ഒറിജിനൽ (മൂല) ഭരണഘടനയുടെ പല ഭാഗങ്ങളും മാറ്റി എഴുതപ്പെട്ടത് ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെയാണെന്ന് പറയാം. ഈ ഭേദഗതി ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിലും 7-ാം പട്ടികയിലും 53 അനുഛേദങ്ങളിലും മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഈ ഭേദഗതി പാരലമെന്റിൽ പാസ്സാക്കുന്ന വേളയിൽ പലപ്രതിപക്ഷാംഗങ്ങളും ജയിലിലടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 1977-ലെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നതും ഭരണകക്ഷി (കോൺഗ്രസ്സ്) പരാജയപ്പെട്ടതും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. തുടർന്ന് അധികാരത്തിൽ വന്ന പുതിയ ഗവൺമെന്റ് ഈ വിവാദപരമായ ഭേദഗതി പുന:പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി 43,44 ഭരണഘടനാഭേദഗതികൾ കൊണ്ട് വരികയും 38,39,42 ഭേദഗതികളിലൂടെ വരുത്തിയ പല വ്യവസ്ഥകളും റദ്ദ് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭേദഗതിയിലൂടെ ഭരണഘടനയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥ പുന: സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

അതു കൊണ്ട് ഇതെല്ലാം രാഷ്ട്രീയം തന്നെയാണ്. ഭരണഘടനയും അതിന്റെ ഭേദഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നിയമത്തിനുപരിയായി രാഷ്ട്രീയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് എനിക്ക് പറഞ്ഞുകൂടെ?

പ്രവർത്തനം

വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശത്തിനുള്ള ഭേദഗതി ഏതെന്ന് കണ്ടെത്തുക. ഈ ഭേദഗതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾ എന്താണ് കരുതുന്നത്?

ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനയും പരിണാമവും (Basic Structure and Evolution of the sonstitution)

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പരിണാമത്തിൽ ദീർഘകാലം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ ഒന്നാണ് ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനാ സിദ്ധാന്തം. പ്രസിദ്ധമായ കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസിലാണ് നീതിന്യായ വിഭാഗം ഈ സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടു വെച്ചത്. ഈ വിധി താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ ഭരണഘടനയുടെ പരിണാമത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

- ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുവാനുള്ള പാർലമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിന് വ്യക്തമായ പരിധി നിർണ്ണയിച്ചു.
- ഇതു പ്രകാരം ഒരു ഭേദഗതിക്കും ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയെ ലംഘിക്കുവാൻ കഴിയരുത്.
- ഈ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പാർലമെന്റിന് ഭരണഘടനയുടെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗങ്ങളോ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളോ ഭേദഗതി ചെയ്യുവാൻ അനുമതി നൽകി. ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടന എന്താണെന്നും ഒരു ഭേദഗതി അടിസ്ഥാനഘടനാ ലംഘനം നടത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നും തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള അന്തിമ അധികാരം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കി.

1973 – ലാണ് സുപ്രീം കോടതി കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസിൽ വിധി പ്രസ്താവിച്ചത്. കഴിഞ്ഞ 4 ദശകങ്ങളായി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ എല്ലാ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഈ വിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. കൂടാതെ ഇന്ത്യയിലെ എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും അടിസ്ഥാനഘടനാ സിദ്ധാന്തത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഈ സിദ്ധാന്തം ഭരണഘടന ഒരു സജീവ പ്രമാണമാണെന്നുള്ളതിന് തെളിവാണ്. ഭരണഘടനയിൽ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ കുറിച്ച് ഒരു പരാമർശവുമില്ല. നീതിന്യായ വ്യാഖ്യനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇത് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് വന്നത്. നീതിന്യായ വിഭാഗവും അതിന്റെ വ്യാഖ്യനങ്ങളും അങ്ങനെ ഔപചാരികമായ ഒരു ഭേദഗതി ഇല്ലാതെ തന്നെ ഭരണഘടനയെ പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ഭേദഗതി ചെയ്തു.

അപ്പോൾ, നീതിന്യായ വ്യവസ്ഥയാണ് അവസാനവാക്ക്! ഇതു ജുഡിഷ്യൽ ആക്ടിവിസം തന്നെയല്ലേ?

സംവാദങ്ങൾ, വാദഗതികൾ, മത്സരങ്ങൾ, പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയം എന്നിവയിലൂടെയാണ് ഇപ്രകാരം എല്ലാ സജീവ പ്രമാണങ്ങളും ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്നത്. 1973 മുതൽ പല കേസുകളിലും കോടതി അടിസ്ഥാനഘടനാ സിദ്ധാന്തം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും എന്തൊക്കെയാണ് അടിസ്ഥന ഘടനയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതെന്ന് വിശദമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ദൃഢ സ്വഭാവത്തിനും അയവുള്ള സ്വഭാവത്തിനും തമ്മിൽ സന്തുലനാവസ്ഥക്ക് കാരണമാക്കിയത് ഈ സിദ്ധന്തമാണ്. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ പാടില്ല എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് അത് ഭരണഘടനയുടെ ദൃഢ സ്വഭാവത്തിനും മറ്റ് ഭാഗങ്ങൾ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് ഭരണഘടനയുടെ അയവുള്ള സ്വഭാവത്തിനും ഈ സിദ്ധാന്തം വഴി തെളിയിച്ചു.

നീതി ന്യായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഭരണഘടനയെ സംബന്ധിച്ചു നമ്മുടെ ധാരണകളെ എങ്ങനെ മാറ്റി മറിച്ചു എന്നതിന് മറ്റു പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്. ജോലിയിലും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലുമുള്ള സംവരണം മൊത്തം സീറ്റിന്റെ 50% ത്തിൽ കൂടുതലാകുവാൻ

ഭരണഘടനയുടെ പുനരവലോകനം

1990 കളുടെ അവസാനത്തിൽ രണഘടനയെ പൂർണ്ണമായും പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളുണ്ടായി. 2000 ൽ ഇന്ത്യാ ഗവൺമെന്റ് രണഘടയുടെ പ്രവർത്തനം പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. സുപ്രീം കോടതിയിൽ നിന്നും ചീഫ് ജസ്റ്റിസായി വിരമിച്ച ജസ്റ്റിസ് വെങ്കിടാചല്ലയ്യ ആയിരുന്നു ഈ കമ്മീഷന്റെ ചെയർമാൻ. പ്രതിപക്ഷ പാർട്ടികളും മറ്റു പല സംഘടനകളും ഈ കമ്മീഷനെ ബഹിഷ്കരിച്ചു. ഒരുപാട് രാഷ്ട്രീയ വിവാദങ്ങൾ ഈ കമ്മീഷനെ ചുറ്റിപറ്റിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും രണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടന സിദ്ധാന്തത്തെ മുറുകെ പിടിച്ച കമ്മീഷൻ രണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയെ അപകടത്തിലാക്കുന്ന യാതൊരു നടപടിയും ശുപാർശ ചെയ്തില്ല. രണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതെല്ലാം തെറ്റാണ്. ഭേദഗതിക്ക് സമയം വേണമെന്ന് ആദ്യമവർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ജഡ്ജിമാർ ഭരണ ഘടനയുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള അർത്ഥം തന്നെ മാറ്റുന്നതായിട്ടാണ് നമ്മൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നത്.

പാടില്ലെന്ന് സുപ്രീംകോടതിയുടെ പല വിധികളിലൂടെയും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിപ്പോൾ പൊതുവെ സ്വീകാര്യമായ ഒരു തത്വമായിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ മറ്റു പിന്നോക്ക വിഭാഗക്കാരുടെ സംവരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സുപ്രീം കോടതി ക്രീമിലയർ എന്ന ആശയം കൊണ്ടു വരികയും ക്രീമിലയർ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവർക്ക് സംവരണത്തിന് അർഹതയില്ലെന്ന് തീർപ്പുകൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവകാശം, ജീവിക്കാനും വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുള്ള അവകാശം, ന്യൂനപക്ഷ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുവാനും നടത്തികൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊണ്ട് നീതി ന്യായവിഭാഗം ഭരണഘടനയിൽ അനൗപചാരികമായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കോടതിയുടെ വിധി പ്രസ്താവനകൾ ഭരണഘടനയുടെ വികാസത്തിന് എത്രത്തോളം സഹായകമാവും എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണിത്.

ഭരണ ഘടന ഒരു സജീവ പ്രമാണം എന്ന നിലയിൽ (Constitution as a Living Document)

നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഒരു സജീവ പ്രമാണമാണെന്ന് വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ? അതുകൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നതെന്താണ്?

ജീവനുള്ള വസ്തുക്കൾ മാറുന്ന സാഹചര്യങ്ങളോടും അവസ്ഥകളോടും പ്രതികരിക്കുന്നതു പോലെ ഈ പ്രമാണവും പ്രതികരിച്ചു

നിങ്ങളുടെ പഠന പുരോഗതി വിലയിരുത്തുക

താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾ ശരിയോ, തെറ്റോ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുക.

- അടിസ്ഥാന ഘടനാ വിധിക്കുശേഷം പാർലമെന്റിന് ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരമില്ല.
- ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്തവയുടെ ഒരു വ്യക്തമായ പട്ടിക സുപ്രീംകോടതി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.
- ഒരു ഭേദഗതി ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനയെ ലംഘിക്കുകമോ ഇല്ലയോ എന്ന് തീർപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനാണ്.
- കേശവാനന്ദ ഭേതഗതി കേസിന്റെ വിധി പാർലമെന്റിന്റെ ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തിന് വ്യക്തമായ പരിധി നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു.

കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവനുള്ള വസ്തുവിനെപോലെ ഭരണഘടന അനുഭവങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ സുസ്ഥിരതയെ സംബന്ധിച്ച് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ നാം സൂചിപ്പിച്ച അവ്യക്തതക്കുള്ള ഉത്തരവുമാണിത്. സമൂഹത്തിൽ പല മാറ്റങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടും ഭരണഘടന കാര്യക്ഷമതയോടെ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള കാരണം അതിന്റെ ചലനാത്മകമാകുവാനുള്ള കഴിവും, വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുള്ള തുറന്ന സമീപനവും മാറുന്ന സാഹചര്യങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കുവാനുള്ള കഴിവുമാണ്. ഒരു ജനാധിപത്യ ഭരണഘടനയുടെ മുഖമുദ്ര ഇതാണ്. ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ പ്രയോഗങ്ങളും ആശയങ്ങളും കാലാനുസൃതമായി മാറുകയും അതിനനുസരിച്ച് സമൂഹം പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ജനാധിപത്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും പുത്തൻ പ്രവണതകളെ വളരുവാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭരണഘടന സുസ്ഥിരവും ജനങ്ങളുടെ ആദരവ് പിടിച്ച് പറ്റുന്നതുമായിരിക്കും. സ്വയം സംരക്ഷിക്കുവാനും ജനാധിപത്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ഭരണഘടനയ്ക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നതാണ് പ്രധാന കാര്യം

കഴിഞ്ഞ 6 പതിറ്റാണ്ടുകളിൽ രാഷ്ട്രീയത്തിലും രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ വികാസത്തിലും വളരെ നിർണ്ണായകമായ ചില സാഹചര്യങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ അധ്യായത്തിൽ മുമ്പേ തന്നെ അത്തരം ചില സാഹചര്യങ്ങളെ കുറിച്ച് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാപരവും നിയമപരവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ 1950 മുതൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ഉയർന്നു വന്നത് പാർലമെന്റിന്റെ മേൽകോയ്മയെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നമാണ്. ഒരു പാർലമെന്ററി ജനാധിപത്യത്തിൽ പാർലമെന്റ് ജനങ്ങളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. ആയതിനാൽ കാര്യനിർവഹണ വിഭാഗത്തിനും നീ

തിനായ വിഭാഗത്തിനും ഉപരിയായി പാർലമെന്റിന് ഒരു മേൽകോയ്മ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. അതേസമയം ഗവൺമെന്റിന്റെ മറ്റ് ഘടകങ്ങൾക്കും ഭരണഘടന അധികാരങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് ഭരണ ഘടനയുടെ ചട്ടക്കൂടിനകത്തു നിന്നു കൊണ്ടുള്ള മേൽകോയ്മയെ പാർലമെന്റിനുണ്ടാകാവൂ. ജനാധിപത്യം എന്നത് വോട്ടും ജനപ്രാതിനിധ്യവും മാത്രമല്ല മറിച്ച് നിയമവാഴ്ച എന്ന തത്വംകൂടിയാണ്. ജനാധിപത്യം സ്ഥാപനങ്ങളുടെ (institutions) വികസനവും ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെയുള്ള പ്രവർത്തനവും കൂടിയാണ്. എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ സ്ഥാപനങ്ങളും ജനങ്ങളോട് ഉത്തരവാദമുള്ളതായിരിക്കുകയും അവ പരസ്പരം സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുകയും വേണം.

എനിക്കിത് മനസ്സിലായി ഇതൊരു സീസോ (see saw) പോലെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഇത് ഒരു വടംവലി മത്സരമോ ആണോ?

നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ സംഭാവന (Contribution of the Judiciary)

നീതിന്യായ വിഭാഗവും പാർലമെന്റും തമ്മിൽ വിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ, പാവപ്പെട്ടവർക്കും പിന്നോക്ക വിഭാഗക്കാർക്കും ആവശ്യക്കാർക്കും വേണ്ടി നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കാനും ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുവാനുമുള്ള അധികാരം പാർലമെന്റിനുണ്ടെന്നാണ് അതു കരുതുന്നത്. എന്നാൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭരണഘടനയുടെ ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ നിന്നു കൊണ്ടാണ് ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യേണ്ടത്. ജനോപകാരപ്രദമായ നടപടികൾ കൈകൊള്ളുന്നത് നടപടി ക്രമങ്ങളെ മറികടന്നുകൊണ്ടാവരുത്, കാരണം നിയമം മറികടക്കുന്നത് സദുദ്ദേശത്തോടു കൂടിയാണെങ്കിൽ പോലും അത് അധികാരികൾക്ക് അവരുടെ അധികാരം ഏകാധിപത്യപരമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഒഴിവുകഴിവാകും. ജനാധിപത്യം ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു. അധികാരത്തിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ ഉപയോഗത്തെ അത് നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

ഇത്തരം സംഘർഷങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിലാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തന വിജയം നിലക്കൊള്ളുന്നത്. പ്രസിദ്ധമായ കേശവാനന്ദ കേസിന്റെ വിധിയിലൂടെ നീതിന്യായ വിഭാഗം ഭരണഘടനാ മൂല്യങ്ങൾ ഉയർത്തിപിടിച്ചുകൊണ്ട് കേവലം വാക്കുകളിലൊതുങ്ങാതെ ഇത്തരം സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. നിങ്ങൾ ഭരണഘടന വായിക്കുമ്പോൾ, ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടനയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരിടത്തും സൂചന നിങ്ങൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കില്ല. അടിസ്ഥാനഘടന എന്ന തരത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഗങ്ങളെ ഭരണഘടന പ്രത്യേകമായി പരാമർശിക്കുന്നില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ അടിസ്ഥാനഘടന എന്നത് നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തമാണെന്ന് പറയാം.

എങ്ങനെയാണ് അത് ഇതുവരെയില്ലാത്ത ഒരു കാര്യം കണ്ടുപിടിച്ചത്? കഴിഞ്ഞ കുറെ ദശകങ്ങളായി എങ്ങനെയാണ് എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും ഇതിനെ അംഗീകരിച്ചത് ?

അവിടെയാണ് ഭരണഘടനയുടെ വാക്കിലും അന്ത:സത്തയിലും ഉള്ള വ്യത്യാസം നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒരു വാക്യമോ ഒരു പ്രമാണമോ വായിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പിന്നിലുള്ള ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെയാണ് നാം ബഹുമാനിക്കേണ്ടത് എന്നാണ് കോടതിയുടെ നിഗമനം. കേവലം ഒരു നിയമസംഹിതയേക്കാൾ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് അതുണ്ടാകുവാൻ കാരണമായ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും.ഈ അടിസ്ഥാനഘടനയില്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനയെ കുറിച്ച് സങ്കൽപ്പിക്കുവാൻ പോലും സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് കോടതി നിരീക്ഷിച്ചു. ഭരണഘടനയുടെ രൂപത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും അതിന്റെ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ഇതിനെ കാണാവുന്നതാണ്.

അവകാശങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളുമില്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടന അർത്ഥശൂന്യമാകും. ക്ഷേമമില്ലെങ്കിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പും അവകാശങ്ങളും അർത്ഥ ശൂന്യമാകും. തീർച്ചയായും ഈ വിധത്തിലാണ് ഭരണഘടനയുടെ ആത്മാവിനെ നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടത്.

രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിന്റെ പക്വത

മുകളിലത്തെ ഖണ്ഡികയിൽ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന്റെ പങ്കിനെ കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ ഒരു വസ്തുത കൂടി വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. 1967-1973 കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ കടുത്ത വിവാദങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സന്തുലിതവും ദീർഘവീക്ഷണത്തോടും കൂടിയുള്ള സമീപനം വേണമെന്ന് പാർലമെന്റും കാര്യനിർവഹണവിഭാഗവും തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കേശവാന്ദഭാരതി കേസിൽ സുപ്രീംകോടതി വിധി പ്രസ്താവിച്ചതിനു ശേഷം കോടതിയോട് ആ വിധി പുന:പരിശോധിപ്പിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുവാനുള്ള ശ്രമം നടന്നു. ആ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ 42-ാം ഭേദഗതി കൊണ്ടുവരികയും പാർലമെന്റിന്റെ മേൽകോയ്മ പുന:സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ 1980 ലെ മിനർവമിൽ കേസിൽ സുപ്രീം കോടതി അതിന്റെ മുൻ നിലപാട് വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു. അതുകൊണ്ട് കേശവാനന്ദ കേസിന്റെ വിധി പ്രസ്താവിച്ചതിനു നാല് പതിറ്റാണ്ടിനു ശേഷവും ഈ വിധിക്കാണ് ഭരണഘടനാവ്യാഖ്യാനത്തിൽ മുൻതൂക്കം. രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും, രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളും, ഗവൺമെന്റും പാർലമെന്റും അടിസ്ഥാന ഘടനയെന്ന അലംഘനീയമായ ആശയത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടന പുനരവലോകനത്തെകുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അതിൽ അടിസ്ഥാനഘടനാ സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടുവെച്ച പരിധി മറി കടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. .

രാഷ്ട്രീയ പക്വതയില്ലായ്മയുടെ നമുക്ക് അവഗണിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത നിരവധി സംഭവങ്ങളുണ്ട്. ഇതാർക്കെങ്കിലും ഒന്ന് പട്ടികപ്പെടുത്താൻ പറ്റുമോ?

ഭരണഘടനയ്ക്ക് രൂപം നൽകിയപ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളും നേതാക്കളും ഇന്ത്യയെകുറിച്ച് ഒരു പൊതു വീക്ഷണം പങ്കുവെച്ചിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യ സമയത്തെ നെഹ്റുവിന്റെ വിഖ്യാതമായ പ്രസംഗത്തിൽ ഈ വീക്ഷണത്തെ വിധിയുമായുള്ള കൂടികാഴ്ച്ച (tryst with destiny) എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഭരണഘടനാ നിർ

ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യങ്ങൾക്ക് യോജിച്ചതല്ല ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന യെന്ന് അഭിപ്രായമുള്ള ചില അംഗങ്ങൾ ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിക്കുള്ളിൽ തന്നെയുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

"എന്തൊക്കെ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണോ ഭരണഘട നയുടെ കരട് രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് അവക്ക് ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാ വുമായി പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള ഒരു ബന്ധമില്ലായിരുന്നു..... ഈ ഭര ണഘടന ഉചിതമല്ല എന്ന് തെളിയിക്കപ്പെടുകയും ഇത് നിലവിൽ വന്ന് വൈകാതെ തന്നെ തകരുകകയും ചെയ്യും"

ലക്ഷ്മി നാരായണൻ സാഹു, സി എ ഡി *Vol. XI, p. 613,* 1949 നവംബർ 17

മ്മാണ സഭയിലെ എല്ലാ നേതാക്കളും ഇതേ വീക്ഷണം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അതായത് വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സും സ്വാതന്ത്ര്യവും, സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക സമത്വം, ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമം, ദേശീയ അഖണ്ഡതയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഏകത്വം എന്നിവയായിരുന്നു അത്. ഈ വീക്ഷണം ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. ജനങ്ങളും നേതാക്കന്മാരും ഒരുപോലെ ഈ വീക്ഷണത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും അത് പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ വീക്ഷണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നമ്മുടെ ഭരണഘടന അരനൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷവും അധികാരത്തിന്റെയും അംഗീകാരത്തിന്റെയും പ്രതീകമായി നില കൊള്ളുന്നു. നമ്മുടെ പൊതു ഭാവനയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന മൂല്യങ്ങൾ ഇന്നും മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്നു.

ഉപസംഹാരം

അടിസ്ഥാനഘടനയിൽ എന്തെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളണം എന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇന്നും സംവാദങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നു. അത്തരം സംവാദങ്ങളിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ല. ജനാധിപത്യ സംവിധാനത്തിലെ രാഷ്ട്രീയം തീർച്ചയായും സംവാദങ്ങളും അഭിപ്രായ ഭിന്നതകളും ഉള്ളതാണെന്ന് നാം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത് വൈവിധ്യത്തിന്റെയും സജീവതയുടെയും സുതാര്യതയുടെയും ലക്ഷണങ്ങളാണ്. ജനാധിപത്യം സംവാദങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. അതേ സമയത്ത് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളും നേതാക്കന്മാരും ഈ സംവാദങ്ങൾക്ക് പരിമിതി കൽപ്പിക്കുന്നതിൽ പക്വത കാണിക്കുന്നു. കാരണം രാഷ്ട്രീയം എന്നത് അനുരജ്ഞനവും കൊടുക്കലും വാങ്ങലുകളും കൂടിയാണ്. തീവ്രമായ നിലപാടുകൾ സൈദ്ധാന്തികമായി വളരെ ശരിയും ആശയപരമായി ആകർഷകവുമാണെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയം ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഓരോരുത്തരും അവരുടെ തീവ്രനിലപാടുകളിലും ഒരു മിതത്വം ഉണ്ടാക്കാനും ഒരു പൊതു നിലപാടിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാനുമാണ്. അപ്പോൾ മാത്രമേ ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയക്കാരും ജനങ്ങളും ഇത്തരം നൈപുണികൾ മനസ്സിലാക്കുകയും നട

പ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇത് ജനാധിപത്യ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ തികച്ചും വിജയപ്രദമാക്കി. ഗവൺമെന്റിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമേറിയത് ഏതെന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു മത്സരം എല്ലായ് പോഴും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമം കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നതെന്താണെന്ന വിഷയത്തിലും അവ പരസ്പരം തർക്കിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അന്തിമമായി അധികാരം ജനങ്ങളിലാണ് കുടികൊള്ളുന്നത് . ജനങ്ങളും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവരുടെ ക്ഷേമവുമാണ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഉൽപന്നവുമാകുന്നത്.

അഭ്യാസം

1. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയിൽ നിന്നും ശരിയായ പ്രസ്താവന കണ്ടെത്തുക.
   സമയാസമയങ്ങളിൽ ഒരു ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഭേദഗതികൾ വരുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.
   - √ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറുമ്പോൾ ഭരണഘടനയിൽ അനുയോജ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ ആവശ്യമായി വരുന്നു.
   - √ ഒരു പ്രത്യേക സമയത്ത് എഴുതിയ ഒരു പ്രമാണം കുറച്ച് കാലം ചെല്ലുമ്പോൾ കാലഹരണപ്പെടും
   - √ ഓരോ തലമുറയ്ക്കും അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഒരു ഭരണഘടന ഉണ്ടായിരിക്കണം.
   - √ നിലവിലുള്ള ഗവൺമെന്റിന്റെ തത്വ ശാസ്ത്രത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം അത്.

2. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾക്കെതിരെ ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുക.
   a. രാഷ്ട്രപതിക്ക് ഒരു ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി ബിൽ പുന: പരിശോധനയ്ക്ക് വേണ്ടി പാർലമെന്റിലേക്ക് തിരിച്ചയക്കുവാൻ കഴിയില്ല.
   b തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കു മാത്രമേ ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ അധികാരമുള്ളു.
   c നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിന് ഭരണഘടനാ ഭേദഗതി പ്രക്രിയയ്ക്ക് മുൻകൈയ്യെടുക്കുവാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും ഭരണഘടനയെ വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊണ്ട് അതിനെ കാര്യക്ഷമമാക്കി മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും.
   d ഭരണഘടനയുടെ ഏത് ഭാഗവും പാർലമെന്റിന് ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കും..

3. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിൽ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയിൽ ആരൊക്കെയാണ് പങ്കാളികളാവുന്നത്? ഏത് രീതിയിലാണ് അവരുടെ

പങ്കാളിത്തം

a. വോട്ടർമാർ
b. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപതി
c. സംസ്ഥാന നിയമ സഭകൾ
d. പാർലമെന്റ്
e. ഗവർണ്ണർമാർ
f. ജുഡീഷ്യറി

4. ഇതു വരെയുള്ള ഭരണഘടനാഭേദഗതികളിൽ ഏറ്റവും വിവാദപരമായത് 42-ാം ഭരണഘടന ഭേദഗതിയാണെന്ന് ഈ അധ്യായത്തിൽ നിന്നും പഠിച്ചു. താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയിൽ ഈ വിവാദങ്ങൾക്ക് കാരണമായത് ഏതൊക്കെ?
   a. ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥ കാലത്താണ് ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടായത്. ദേശീയ അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ പ്രഖ്യാപനം തന്നെ വിവാദമായിരുന്നു.
   b. പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ പിന്തുണയില്ലാതെയാണ് ഈ ഭേദഗതി ഉണ്ടാക്കിയത്.
   c. സംസ്ഥാന നിയമ സഭകളുടെ അംഗീകാരമില്ലാതെയാണ് ഇത് ഉണ്ടാക്കിയത്.
   d. വിവാദപരമായി വ്യവസ്ഥകൾ ഈ ഭേദഗതിയിലുണ്ടായിരുന്നു.

5. വ്യത്യസ്ഥ ഭേദഗതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമനിർമ്മാണ സഭയും നീതിന്യായ വിഭാഗവും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങളിൽ താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയിൽ ഏതാണ് യുക്തിപരമായ ഒരു വിശദീകരണം അല്ലാത്തത്.
   a. ഭരണഘടനയ്ക്ക് വ്യത്യസ്ഥമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സാധ്യമാണ്.
   b. ഒരു ജനാധിപത്യത്തിൽ സംവാദങ്ങളും അഭിപ്രായ ഭിന്നതകളും സ്വാഭാവികമാണ്.
   c. ഭരണഘടന ചില നിയമങ്ങൾക്കും തത്വങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുകയും, പ്രത്യേക ഭൂരിപക്ഷത്തോടെയുള്ള ഭേദഗതി അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു.
   d. പൗരൻമാരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നിയമനിർമ്മാണ സഭയിൽ നിക്ഷിപ്തമാക്കാനാവില്ല.
   e. ഒരു നിയമത്തിന്റെ ഭരണഘടനാ സാധുത തീരുമാനിക്കാൻ മാത്രമേ നീതിന്യായ വിഭാഗത്തിനു സാധിക്കൂ. അല്ലാതെ അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള രാഷ്ട്രീയ സംവാദങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുവാൻ അതിന് കഴിയില്ല.
6. അടിസ്ഥാന ഘടനാ സിദ്ധാന്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശരിയായ പ്രസ്താവന കണ്ടെത്തുക. തെറ്റായ പ്രസ്ഥാവനയെ തിരുത്തി എഴുതുക.
   a. അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ ഭരണഘടന വ്യക്തമാക്കുന്നു.
   b. ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനഘടന ഒഴികെ മറ്റേതു ഭാഗങ്ങളും നിയമനിർമ്മാണ സഭയ്ക്ക് ഭേദഗതി വരുത്താം.

c. ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന ഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതും അല്ലാത്ത വയുമായ തത്വങ്ങൾ ജുഡീഷ്യറി വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

d. ഈ സിദ്ധാന്തം ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുവെച്ചത് കേശവാനന്ദ ഭാരതി കേസിലാണ്. തുടർന്നുള്ള വിധികളിലും ഇതിനെപറ്റി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

e. ഈ സിദ്ധാന്തം ജുഡീഷ്യറിയുടെ അധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വ്യത്യസ്ത രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളാലും ഗവൺമെന്റിനാലും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

7. 2000–2003 കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ വിവിധ ഭേദഗതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതിൽ നിന്നും താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഏത് നിഗമനത്തിലാണ് നിങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ സാധിക്കുക.

a. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായ ഭരണഘടനാഭേദഗതികളിൽ ജുഡീഷ്യറി ഇടപെട്ടിരുന്നില്ല.

b. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിക്ക് ശക്തമായ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു.

c. ചില ഭേദഗതികൾക്കു വേണ്ടി ജനങ്ങളിൽ നിന്നും ശക്തമായ സമ്മർദ്ദമുണ്ടായിരുന്നു.

d. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തമ്മിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

e. ഭേദഗതികൾ വിവാദരഹിതമായിരുന്നു. ഭേദഗതി വരുത്തേണ്ട വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

8. ഭരണഘടന ഭേദഗതി ചെയ്യുന്നതിന് പ്രത്യേകഭൂരിപക്ഷം അനിവാര്യമാക്കിയതിനുള്ള കാരണം വിശദീകരിക്കുക.

9. ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടനയിലെ പല ഭേദഗതികളും നീതിന്യായ വിഭാഗവും പാർലമെന്റും ഉയർത്തിപ്പടിച്ച വ്യത്യസ്തമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ ഫലമായിരുന്നു. ഉദാഹരണ സഹിതം വിശദീകരിക്കുക.

10. ഭരണഘടന ഭേദഗതി വരുത്തുവാനുള്ള അധികാരം തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കാണെങ്കിൽ, ഭേദഗതികളുടെ സാധുത തീരുമാനിക്കാനുള്ള അധികാരം ജൂഡീഷ്യറിക്കുണ്ടാകുകയില്ല? നിങ്ങളിതിനോട് യോജിക്കുന്നുണ്ടോ? 100 വാക്കിൽ നിങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുക.

അദ്ധ്യായം - 10

ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രം

(The Philosophy of the Constitution)

ആമുഖം

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ചില പ്രധാന വകുപ്പുകളെക്കുറിച്ചും, ആ വകുപ്പുകൾ കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെയായി എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിച്ചതെന്നുമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ നാം ഇതുവരെ പഠിച്ചത്. അതുപോലെതന്നെ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ രൂപീകരണത്തെക്കുറിച്ചും നാം പഠിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭരണത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാർ ഒരു ഭരണഘടന നമുക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് ചിന്തിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് അവർ അവരെത്തന്നെയും ഭാവിതലമുറയെയും ഒരു ഭരണഘടനയിലേക്ക് ചേർത്തുവച്ചത്? ഈ പുസ്തകത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളെകുറിച്ച് നിങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി. ഭരണഘടനയുടെ പഠനത്തോടൊപ്പം എപ്പോഴും ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളെകുറിച്ചും നാമെന്തിനാണ് ആഴത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്നത് എന്നതാണ് നാം ചോദിക്കേണ്ട മറ്റൊരുവസ്തുത. ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തുകയാണ് ഈ പാഠത്തിലൂടെ നാം ചെയ്യുന്നത്. രണ്ടാമതായി നാം ചോദിക്കണം ഏതു തരത്തിലുള്ള ഭരണഘടനയ്ക്കാണ് നാം നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന്? ഏതൊക്കെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് നാം ഈ ഭരണഘടനയിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും ധാർമികത ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്താണത്? എന്തൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ശക്തിയും ദൗർബല്യങ്ങളും? അതായത്, എന്തൊക്കെയാണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളും? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം കണ്ടെത്തുന്നതിലൂടെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെകുറിച്ച് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഈ പാഠത്തിലെ വായനക്ക് ശേഷം നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കും.

- ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രം പഠിക്കേണ്ടത് എന്തുകൊണ്ട് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു?
- ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ പ്രധാന സവിശേഷതകൾ എന്തെല്ലാമാണ്?
- ഈ ഭരണഘടനക്കെതിരെയുള്ള പ്രധാന വിമർശനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?
- ഈ ഭരണഘടനയുടെ പരിമിതികൾ എന്തെല്ലാമാണ്?

ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രം എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ത്?

ഭരണഘടനയിൽ നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണുള്ളതെന്നും, ഈ നിയമങ്ങൾ മൂല്യങ്ങളിൽ നിന്നും ധാർമ്മികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഭരണഘടനയോട് രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്ര സമീപനമല്ല മറിച്ച് ഒരു നിയമാധിഷ്ഠിത സമീപനം മാത്രമാണ് നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാനാകുക. എല്ലാ നിയമങ്ങൾക്കും ധാർമിക ഉള്ളടക്കം ഇല്ല എന്നതു സത്യമാണ്. എന്നാൽ ധാരാളം നിയമങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെയുള്ളിൽ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പല മൂല്യങ്ങളുമായി ബന്ധമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് മതത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും പേരിൽ വ്യക്തികളോട് വിവേചനമരുതെന്ന് ഒരു നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ആ നിയമം സമത്വം എന്ന ആശയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാം സമത്വത്തിന് മൂല്യം കൽപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയൊരു നിയമം നിലനിൽക്കുന്നതുതന്നെ. അതിനാൽതന്നെ നിയമങ്ങളും ധാർമികമൂല്യങ്ങളും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട്.

അതുകൊണ്ട് നാം ധാർമ്മിക വീക്ഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണം ഭരണഘടനയെ ഒരു പ്രമാണമായി നോക്കിക്കാണേണ്ടത്. ഭരണഘടനയോട് ഒരു രാഷ്ട്രീയതത്വശാസ്ത്ര സമീപന രീതി നാം സ്വീകരിക്കണം. എന്താണ് ഭരണഘടനയോടുള്ള രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്ര സമീപന രീതി? മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

- ഒന്നാമതായി, ഭരണഘടനയുടെ ആശയഘടന നാം മനസ്സിലാക്കണം എന്താണ് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്? ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന 'അവകാശങ്ങൾ, പൗരത്വം, ന്യൂനപക്ഷം, ജനാധിപത്യം തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ സാധ്യമായ അർത്ഥതലങ്ങളെ കണ്ടെത്തണം.
- അതിലുപരിയായി, ഭരണഘടനയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മുഖ്യ ആശയങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം സാമൂഹിക – രാഷ്ട്രീയ കാഴ്ചപാടുകൾ രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത്. ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ ആദർശങ്ങളെ കുറിച്ച് ശരിയായ അറിവ് നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം.
- നമ്മുടെ അവസാന വാദം എന്തെന്നാൽ ഭരണഘടന നിർമാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം ഭരണഘടനയെ വായിക്കേണ്ടത്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വായന, ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളുടെ നീതീകരണത്തെ നവീകരിക്കുകയും പുതിയ സൈദ്ധാന്തികതലത്തിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും ചെയ്യും. പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന മൂല്യത്തിന് വിശദമായ ന്യായീകരണമില്ലെങ്കിൽ ആ മൂല്യത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്ര സമീപനം അപൂർണ്ണമാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെയും രാഷ്ട്രത്തെയും ഒരു കൂട്ടം മൂല്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നയിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചെങ്കിൽ അതിനു തക്കതായ ഒരു കൂട്ടം കാരണങ്ങളുമുണ്ടാകും. കാരണങ്ങളിൽ പലതും വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവണമെന്നില്ല.

എല്ലാ ഭരണ ഘടനകൾക്കും, തത്വശാസ്ത്രമുണ്ട് എന്നാണോ അർത്ഥമാക്കേണ്ടുന്നത്? അതോ, ചില ഭരണഘടനകൾക്കുമാത്രമേ തത്വശാസ്ത്രമുള്ളു എന്നാണോ?

ഭരണഘടന പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ധാർമിക ഉള്ളടക്കം കണ്ടെത്തുന്നതിനും അതിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും മാത്രമല്ല ഭരണഘടനയുടെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്ര സമീപനം ആവശ്യമായി വരുന്നത്. മറിച്ച്, നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയ സമൂഹത്തിലെ പ്രധാന മൂല്യങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തമ്മിൽ സമവായം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും വേണ്ടികൂടിയാണ്. വിവിധ രാഷ്ട്രീയ വേദികൾ, നിയമസഭകൾ, പാർട്ടിയോഗങ്ങൾ, മാധ്യമങ്ങൾ, സ്കൂളുകൾ, സർവകലാശാലകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഭരണഘടനയിലെ വിവിധ ആദർശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വെല്ലുവിളികളും ചർച്ചകളും സംവാദങ്ങളും മത്സരങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നത് വസ്തുതയാണ്. ഈ ആദർശങ്ങൾ പലതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുകയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ചിലരുടെ താൽക്കലിക താൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബോധപൂർവ്വം പക്ഷപാതപരമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, ഭരണഘടനയിലെ ആദർശങ്ങളും ഈ ആദർശങ്ങളുടെ മറ്റു വ്യാഖ്യാനങ്ങളും തമ്മിൽ ഗൗരവതരമായ പൊരുത്തക്കേടുകൾ ഉണ്ടോയെന്ന് നാം പരിശോധിക്കണം. ചിലപ്പോൾ ഒരേ ആശയം തന്നെ പല സ്ഥാപനങ്ങൾ പലതരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ നാം താരതമ്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഭരണഘടന പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾക്ക് ഗണ്യമായ അംഗീകാരം ഉള്ളതുകൊണ്ട് മൂല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹങ്ങളുടെമേൽ തീർപ്പു കൽപിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ശരിയാണ്! തീർച്ചയായും ഭരണഘടനയുടെ വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ പ്രശ്നം ഞാനോർക്കുന്നു കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിലാണല്ലോ അത് നാം ചർച്ച ചെയ്തത്. ശരിയല്ലേ?

1947 ലെ ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടന 'സമാധാനത്തിന്റെ ഭരണഘടന' (Peace constitution) എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു: "നാം, ജാപ്പനീസ് ജനത എല്ലാക്കാലവും സമാധാനമാഗ്രഹിക്കുകയും മനുഷ്യ ബന്ധങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഉന്നത ആശയങ്ങൾ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." അതായത് ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രം സമാധാനമെന്ന ആശയം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്.

ജാപ്പനീസ് ഭരണഘടനയുടെ 9-ാം അനുച്ഛേദം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു –

1. നീതിയും നിയമവും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അന്തർദേശീയ സമാധാനത്തിന് എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ജാപ്പനീസ് ജനത, യുദ്ധത്തെ രാജ്യത്തിന്റെ പരമാധികാര അവകാശമായി കാണുന്നതല്ല, അന്താരാഷ്ട്ര തർക്കങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനായി ഭീഷണിയോ ബലപ്രയോഗമോ ഉപയോഗിക്കുന്നതും നിരാകരിക്കുന്നു.

2. മുൻ ഖണ്ഡികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യത്തിന്റെ പൂർത്തികരണത്തിനായി, കര, നാവിക, വ്യോമസേനകളെയോ മറ്റേതെങ്കിലും യുദ്ധ സംവിധാനങ്ങളെയോ ഒരിക്കലും നിലനിർത്തില്ല

ഭരണഘടന രൂപീകരണ വേളയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഭരണഘടനാ ശില്പികളുടെ ചിന്തയെ എത്രമാത്രം സ്വാധീനിക്കുമെന്നതാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഭരണഘടന ജനാധിപത്യ പരിവർത്തനത്തിനുള്ള മാർഗമെന്ന നിലയിൽ

ഭരണഘടന എന്ന സംജ്ഞയുടെ അർത്ഥവും ഒരു ഭരണഘടന വേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചും ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ചു. അധികാര വിനിയോഗത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയെന്നതാണ് ഭരണഘടന ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതിന്റെ ഒരു കാരണമായി പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങളെല്ലാം അമിതമായി അധികാരം കൈയ്യാളുന്നവയാണ് അവയ്ക്കെല്ലാം ബലപ്രയോഗത്തിനും കയ്യേറ്റത്തിനുമുള്ള കുത്തകാവകാശമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അധികാര ദുർവിനിയോഗം നടത്തുന്നവരുടെ കൈകളിൽ ഈ രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഭരണം ചെന്നുപെട്ടാൽ എന്തായിരിക്കും അവസ്ഥ? ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ നമ്മുടെ സുരക്ഷക്കും ക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽപ്പോലും അവയെ വളരെയെളുപ്പത്തിൽ നമുക്കെതിരെ തിരിച്ചേക്കാം. കൂറച്ചെങ്കിലും വ്യക്തികളുടെയും ഗ്രൂപ്പുകളുടെയും താൽപര്യങ്ങൾ ഹനിക്കുകയാണ് ഒട്ടുമിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളും ചെയ്യുന്നതെന്ന് ലോകമെമ്പാടുമുള്ള രാഷ്ട്രാധികാര അനുഭവം കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വഭാവത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് ചില നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കണം. ഇത്തരത്തിലുള്ള അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുക വഴി രാഷ്ട്രം സേച്ഛാധിപത്യത്തിലേക്ക് മാറുന്നതിനെ ഭരണഘടന തടയുന്നു.

സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമാധാനപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ മാർഗങ്ങളും ഭരണഘടന പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അതിലുപരിയായി, നാളിതുവരെ കോളനിവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന രാഷട്രീയ സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അതിനെ പ്രവർത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങളെയും നെഹ്റു നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവകാശവാദ പ്രകാരം ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയുടെ രൂപീകരണത്തിനായുള്ള ആവശ്യം സമ്പൂർണ്ണ സ്വയം നിർണയാവകാശത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള കൂട്ടായ ആവശ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ജനതതെരെഞ്ഞെടുത്ത ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിക്കു മാത്രമേ ബാഹ്യ ഇടപെടലുളില്ലാത്ത ഒരു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിർമിക്കുവാൻ അവകാശമുള്ളൂ. രണ്ടാമതായി, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി ഒരു പറ്റം ആളുകളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കൂട്ടം കഴിവുള്ള നിയമജ്ഞരുടേയോ ഒരു സമിതി മാത്രമല്ല മറിച്ച് അത് പഴയ രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹിക ഘടനയുടെ പുറന്തോട് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് സ്വയം രൂപപ്പെടുത്തിയ പുതുവസ്ത്രമണിഞ്ഞ 'ചലനാത്മകമായ ഒരു രാഷ്ട്ര'മാണെന്നും നെഹ്റു അവകാശപ്പെട്ടു. പരമ്പരാഗതമായ സാമൂഹ്യ ശ്രേണിയുടെ ചങ്ങലകൾ പൊട്ടിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും ഒരു പുതുയുഗപ്പിറവിക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടനയെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്.

അതുകൊണ്ട്, ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിനു വേണ്ടി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നെന്ന് നമുക്ക് പറയുവാൻ സാധിക്കുമോ? എന്നാൽ, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിൽ എല്ലാ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നെന്നും പറയുന്നു!

ഭരണഘടനക്ക് ജനാധിപത്യ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അപ്പാടെ മാറ്റി മറിക്കുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമീപന പ്രകാരം, അധികാരത്തിലുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കുക മാത്രമല്ല മറിച്ച് പരമ്പരാഗതമായി അധികാരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവരെ ശാക്തീകരിക്കുകകൂടിയാണ് ഭരണഘടന ചെയ്യുന്നത്. ദുർബല ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് കൂട്ടായ പുരോഗതി കൈവരിക്കുന്നതിനായുള്ള അധികാരം നല്കുവാൻ ഭരണഘടനകൾക്ക് സാധിക്കും.

ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിലേക്ക് നാമെന്തിന് തിരിച്ചു പോകണം?

ഭൂതകാലത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുകയും അവയുമായി നമ്മെ ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതെന്തിന്? നിയമ - രാഷ്ട്രീയ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം തേടി ചരിത്രത്തിലേക്കിറങ്ങുകയെന്നത് ഒരു നിയമ ചരിത്രകാരന്റെ ജോലിയാണ്. എന്നാലെന്തു കൊണ്ടാണ് രാഷ്ട്രീയ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഭരണഘടനാ ശില്പികളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉത്കണ്ഠകളും പഠിക്കുവാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്നത്? മാറിയ സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഭരണഘടനയുടെ നിയമപരമായ ധർമ്മങ്ങളെ പുനർനിർവചിക്കാൻ എന്തുകൊണ്ട് കഴിയില്ല?

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന പാദങ്ങളിൽ തയ്യാറാക്കിയ അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയിലെ മൂല്യങ്ങളും വകുപ്പുകളും 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിനും ബാധകമാകുമെന്നത് പരിഹാസ്യമാണ്. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയവരുടെ കാലഘട്ടവും ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടവും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിട്ടില്ല. മൂല്യങ്ങളുടെയും ആദർശങ്ങളുടെയും ധാരണകളുടെയും കാര്യത്തിൽ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന അതേ സാഹചര്യങ്ങളിൽ തന്നെയാണ് നാം ഇന്നും ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ചരിത്രവും വർത്തമാനകാല ചരിത്രവും ഒന്നുതന്നെയാണ്.

അതുമാത്രമല്ല, നമ്മുടെ നിയമ രാഷ്ട്രീയ കീഴ്വഴക്കങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെ നാം വിസ്മരിച്ചേക്കാം. കാരണം നാം അവയെല്ലാം എവിടെയോവച്ച് സ്വീകരിച്ചതാണ്. ഈ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിന്റെ പിന്നാമ്പുറങ്ങളിലേക്ക് മാറ്റപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും അവ നമ്മുടെ വർത്തമാനകാല പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംഘടനാതത്വങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി നടക്കുന്ന പക്ഷം ഈ മറവി ദോഷകരമല്ല. എന്നാൽ, വർത്തമാനകാല പ്രവർത്തനങ്ങൾ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെടുകയോ ഭീഷണിക്കു വിധേയമാക്കുകയേ, ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നത് ദോഷകരമായേക്കാം. ചുരുക്കത്തിൽ ഭരണഘടനാ പരമായി സമകാലിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും അവയുടെ അർത്ഥവും മൂല്യവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനും, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളിലേക്കും ഒരു പക്ഷേ അതിനും പിന്നിൽ കോളനിവാഴ്ചയുടെ കാലത്തേക്കും പോവുകയല്ലാതെ മറ്റ് മാർഗമില്ല. ആയതിനാൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ അടിസ്ഥാന രാഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രം നാം ഓർക്കേണ്ടതും അതിലേക്ക് പുനർസന്ദർശനം നടത്തേണ്ടതുമാണ്.

പ്രവർത്തനം

താഴെ കൊടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ തന്നിരിക്കുന്ന, ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങളുടെ (CAD) ഉദ്ധരണികൾ വീണ്ടും വായിക്കുക. ആ ഉദ്ധരണികളിലെ വാദങ്ങൾക്ക് ഇന്നും പ്രസക്തിയുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നുവോ? എന്തുകൊണ്ട്?

1 ഉദ്ധരണികൾ അദ്ധ്യായം 2
2 ഉദ്ധരണികൾ അദ്ധ്യായം 7

എന്താണ് നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ രഷ്ട്രീയ തത്വശാസ്ത്രം?

ഈ തത്വശാസ്ത്രത്തെ ഒറ്റവാക്കിൽ വിവരിക്കുക പ്രയാസമാണ്. ഉദാരവാദം, ജനാധിപത്യം, സമത്വവാദം, മതേതരത്വം, ഫെഡറലിസം സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങളോടുള്ള തുറന്ന മനസ്സ്, ഭാഷാപരവും മതപരവുമായ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളോടുള്ള അനുഭാവം, ചരിത്രപരമായി അവശതയനുഭവിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം, പൊതുവായ ദേശീയ സ്വത്വം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിലുള്ള പ്രതിബദ്ധത എന്നിവയെല്ലാം ഈ ഭരണ ഘടനയുടെ സ്വഭാവമായതുകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക മേൽവിലാസത്തിൽ ഇതിനെയൊതുക്കുക സാധ്യമല്ല. ചുരുക്കത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാമൂഹ്യനീതി, ഒരു തരത്തിലുള്ള ദേശീയ ഐക്യം എന്നിവയോടെല്ലാം ഭരണഘടന പ്രതിബദ്ധത പുലർത്തുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം ഉപരി ഈ തത്വശാസ്ത്രത്തെ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ സമാധാനപരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ മാർഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നതിൽ ഊന്നൽ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇത് കഠിനമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രമെന്നാൽ എന്താണെന്ന് ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ പോരെ? ഇങ്ങനെ ഒളിച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ട രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ സാധാരണ പൗരൻമാർ എങ്ങനെയാണ് ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്?

വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം

നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ സംബന്ധിച്ച് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ഒന്നാമത്തെ, വസ്തുത അതിന്റെ വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയാണ്. ഒരു മേശയ്ക്ക് ചുറ്റുമിരുന്ന് നടത്തിയ ശാന്തമായ ചർച്ചകളുടെ ഫലമായി അത്ഭുതകരമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതല്ല ഈ പ്രതിബദ്ധത. പകരം ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലേറെ തുടർന്ന മൗലീകവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമാണിത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ, പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം വെട്ടിക്കുറച്ച ബ്രിട്ടീഷ് കോളനി ഭരണത്തിനെതിരെ റാം മോഹൻ റോയി പ്രതിഷേധിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യക്തികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട രാഷ്ട്രം തീർച്ചയായും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെ അറിയിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളും പ്രദാനം ചെയ്യണമെന്ന് റോയ് വാദിച്ചു. അതുകൊണ്ട് തടസ്സങ്ങളി

Copyright: Children's Book Trust.

കാർട്ടൂൺ വായിക്കുക

Shankar. 26 January 1950

എല്ലാത്തരം ആശയങ്ങളും, പോരാടുന്ന ഈ കളിക്കളത്തിൽ കളി 'നിയന്ത്രിക്കുന്നത്' (Umpire) ജനാധിപത്യമാണ്.

ല്ലാത്ത പ്രസിദ്ധീകരണ സ്വാതന്ത്ര്യം രാഷ്ട്രം അനുവദിക്കണം. അത്തരത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലഘട്ടത്തിലുടനീളം ഇന്ത്യൻ മാധ്യമ സ്വതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി ആവശ്യമുന്നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആവിഷ്കാര സ്വാതന്ത്ര്യം ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അങ്ങനെതന്നെയാണ് അന്യായമായ അറസ്റ്റിൽനിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും. ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം ഏറെ എതിർത്ത റൗലറ്റ് നിയമത്തിൽ ഈ അടിസ്ഥാന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിഷേധം പ്രകടമായിരുന്നു. അന്യായമായ അറസ്റ്റിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും പോലുള്ള ഒട്ടനവധി വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ ഉദാര ആശയവാദത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്ക് വളരെ ബൃഹത്തായ ഉദാര സ്വഭാവമുണ്ടെന്ന് (Liberal Character) പറയുവാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും. മൗലികാവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ധ്യായത്തിൽ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് നമ്മുടെ ഭരണഘടന എത്രയധികം മൂല്യം കൽപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞതാണ്. ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടന നിലവിൽ വരുന്നതിനും 40 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ, ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ഓരോ പ്രമേയങ്ങളിലും, പദ്ധതികളിലും, ബില്ലുകളിലും, റിപ്പോർട്ടുകളിലും ഒഴിവാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത മൂല്യമായിതന്നെ വ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നത് നാം ഓർക്കണം.

സാമൂഹ്യനീതി

നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉദാരവാദത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്ന് നാം പറയുമ്പോൾ അത് ക്ലാസിക്കൽ പാശ്ചാത്യ രീതിയിലുള്ള ഉദാരവാദമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കരുത്. രാഷ്ടീയ സിദ്ധാന്തം (Political Theory) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഉദാരവാദം എന്ന ആശയത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ കൂടുതൽ പഠിക്കും. സാമൂഹ്യനീതി, സാമുദായിക മൂല്യങ്ങൾ (Community values) എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ആവശ്യത്തേക്കാൾ വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ക്ലാസിക്കൽ ഉദാരവാദം മുൻതൂക്കം നൽകുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ ഉദാരവാദം ക്ലാസിക്കൽ ഉദാരവാദത്തിൽ നിന്നും രണ്ട് തരത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന ഉദാരവാദം എല്ലായ്പ്പഴും സാമൂഹ്യ നീതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പട്ടികജാതി - പട്ടിക വർഗങ്ങൾക്ക് (Scheduled castes and Scheduled Tribes) സംവരണമുറപ്പു വരുത്തുന്നതിനുള്ള ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിലെ അനുഛേദങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. കാലാകാലങ്ങളായി ഈ ജനവിഭാഗം അനുഭവിക്കുന്ന അനീതികളെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാനും അവർക്കു നൽകിയ വോട്ടവകാശത്തിന് ശരിയായ അർത്ഥമുണ്ടാകുവാനും സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം നല്കുന്നതിലൂടെ മാത്രം കഴിയില്ലെന്ന് ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ ഉന്നമനത്തിനും താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേക ഭരണഘടനാ വ്യവസ്ഥകളാവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട്, പട്ടികജാതി - പട്ടികവർഗങ്ങളുടെ താത്പര്യങ്ങൾ സംരഷിക്കുന്നതിലേക്കായി നിയമ നിർമ്മാണ സഭകളിലെ സീറ്റുകളിലേക്കുള്ള സംവരണം ഉൾപ്പെടെ ഒട്ടനവധി വ്യവസ്ഥകൾ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ ഭരണഘടനയിലുൾപ്പെടുത്തി. പൊതു മേഖലാ ജോലികളിൽ ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന, ഗവൺമെന്റ് വഴി സംവരണവും ഉറപ്പുവരുത്തി.

വൈവിധ്യങ്ങളെയും ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളെയും ബഹുമാനിക്കൽ

വിവിധ സമൂദായങ്ങൾക്കിടയിൽ തുല്യ ബഹുമാനത്തെ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് എളുപ്പമല്ല, ഇതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കാരണം സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ സമത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരു ബന്ധം എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല, മറിച്ച് ശ്രേണിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ (Hierarchical) ബന്ധമാണുള്ളത്. (ജാതി സമ്പ്രദായത്തിലെന്നപോലെ). രണ്ടാമത്തെ കാരണം, ഈ സമുദായങ്ങൾ പരസ്പരം തുല്യത അംഗീകരിക്കുമ്പോൾതന്നെ, പരസ്പരം ശത്രുതയിലുമാകുന്നു (മതസമുദായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിനെ പോലെ) നിലനിൽക്കുന്ന ശ്രേണിയിലധിഷ്ടിതമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, അല്ലെങ്കിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ശത്രുതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സമുദായങ്ങളുടെ സമീപ നങ്ങൾ ഉദാരമാകുന്നതും അവർക്കിടയിൽ പരസ്പരമുള്ള തുല്യബഹുമാനവുമെന്ന ചിന്ത

വളർത്തിയെടുക്കുന്നതും എങ്ങനെയെന്നത് ഭരണഘടനാ ശില്പികളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു.

ചില പാശ്ചാചാത്യ ഉദാര ഭരണഘടനകൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, സമുദായങ്ങളെ തന്നെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നത്തെ പരിഹരിക്കുകയെളുപ്പമാണ്. എന്നാലിത് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് അപ്രായോഗികവും അനഭിലഷണീയവുമാണ്. ഇന്ത്യൻ ജനത, സമുദായങ്ങളോട് കൂടുതൽ അടുപ്പം കാണിക്കുന്നതല്ല, ഇതിനു കാരണം ലോകത്തെല്ലായിടത്തുമുള്ള വ്യക്തികൾ ഏതെങ്കിലുമൊരു സാംസ്കാരിക സമുദായത്തിന്റെ ഭാഗമായിരിക്കും. ഇത്തരം സമുദായങ്ങൾക്ക് അതിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം പങ്കുവയ്ക്കുന്ന മൂല്യങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ, ഭാഷ എന്നിവയുണ്ടായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ഫ്രാൻസിലെയും ജർമ്മനിയിലെയും ആളുകൾ ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷാ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗവും അവർ അതുമായി ഇഴുകി ചേർന്നുമിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത് നാം സാമൂഹിക മൂല്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അതിലും പ്രധാനമായി, ബഹു സംസ്കാരിക സമുദായങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു പ്രദേശമാണ് ഇന്ത്യ. ജർമനിയിൽ നിന്നും ഫ്രാൻസിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ധാരാളം ഭാഷാപരവും മതപരവുമായ സമൂഹങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്. ഇത്തരമൊരവസ്ഥയിൽ ഒരു സമൂദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല എന്നുറപ്പുവരുത്തേണ്ടത് പ്രധാനമാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണ് സാമുദായിക അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയെന്നത് നമ്മുടെ ഭരണഘടന നിർബന്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

> ഇന്ത്യൻ ഉദാരവാദത്തിന് രണ്ടു മുഖ്യധാരകൾ ഉണ്ട്. ആദ്യധാര ആരംഭിക്കുന്നത് റാം മോഹൻ റോയിയിൽ നിന്നാണ്. അദ്ദേഹം വ്യക്തികളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നല്കി. കെ.സി. സെൻ, ജസ്റ്റിസ് റാണഡെ, സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ തുടങ്ങിയവരാണ് ഇന്ത്യൻ ഉദാരവാദത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ധാരയിലുള്ളത്. സാമൂഹ്യ നീതിയുടെ ആത്മാവിനെ യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുത്വത്തിനുള്ളിൽ അവർ പരിചയപ്പെടുത്തി വിവേകാനന്ദന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഉദാര തത്വങ്ങളുടെ അഭാവത്തിൽ, ഹിന്ദു സമൂഹത്തെ നവീകരിക്കുകയെന്നത് അസാധ്യമാണ് – കെ.എം. പണിക്കർ, ഇൻ ഡിഫൻസ്, ഓഫ് ലിബറലിസം, ബോംബേ, ഏഷ്യാ പബ്ളിഷിംഗ് ഹൗസ്, 1962.

സാമൂഹ്യ നീതിയെക്കുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യുമ്പോൾ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളെ നമുക്ക് മറക്കാതിരിക്കാം.

മതസമുദായങ്ങൾക്ക് സ്വന്തമായി വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു അവകാശമാണ്. അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ധനസഹായം സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. മതത്തെ വ്യക്തിയുടെ സ്വകാര്യ വിഷയമായല്ല ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന കാണുന്നതെന്നാണ് ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഞാനാരാണെന്ന് ഞാനെപ്പോഴും അത്ഭുതപ്പെടുന്നു എനിക്ക് ധാരാളം വ്യക്തിത്വങ്ങളുണ്ട്. എന്റെ മതപരമായ വ്യക്തിത്വം, എന്റെ ഭാഷാപരമായ വ്യക്തിത്വം, എനിക്ക് എന്റെ മാതൃപട്ടണവുമായി ബന്ധമുണ്ട്, സർവ്വോപരി, ഞാനൊരു വിദ്യാർത്ഥിയുമാണ്.

മതേതരത്വം (Secularism)

മതത്തെ ഒരു സ്വകാര്യ വിഷയമായിട്ടാണ് മതേതര രാഷ്ട്രങ്ങൾ കരുതുന്നത്. അതായത് മതത്തിന് പൊതുവായോ ഔദ്യോഗികമായോ അംഗീകാരം നൽകാൻ ഈ രാഷ്ട്രങ്ങൾ കൂട്ടാക്കാറില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന മതേതരമല്ലെന്നാണോ ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല.. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ആദ്യം 'മതേതരം' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എല്ലായ്പ്പോഴും മതേതരമായിരുന്നു. വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യം, വ്യക്തിയുടെ പൗരത്വാവകാശങ്ങൾ എന്നീ മൂല്യങ്ങളുടെ പരിരക്ഷണത്തിനായി മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബഹിഷ്കരണം എന്നതാണ് മുഖ്യധാര മതേതരത്വം അഥവാ പാശ്ചാത്യ മതേതരത്വം അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച്, നിങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തത്തിൽ കൂടുതലായി പഠിക്കും. ഇതാണ് 'പരസ്പരം ബഹിഷ്കരണം' (Mutual Exclusion) എന്ന പദം അർത്ഥമാക്കുന്നത് രാഷ്ട്രവും മതവും ഒന്ന് മറ്റൊന്നിന്റെ ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതെ മാറിനിൽക്കണം. മതത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ രാഷ്ട്രം ഇടപെടരുത്, അതുപോലെതന്നെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലോ നയരൂപീകരണത്തിലോ മതം ഒരു പ്രേരകശക്തിയാകരുത്. മറ്റുവാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ പരസ്പര ബഹിഷ്കരണം എന്നാൽ മതവും രാഷ്ട്രവും നിർബന്ധമായും വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നാണ്.

എന്താണ് ഈ കർശന വിഭജനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം? വ്യക്തികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണിത്. സംഘടിത മതങ്ങൾക്ക് സഹായം നൽകുക വഴി രാഷ്ട്രങ്ങൾ അവ നേരത്തെയുള്ളതിനേക്കാൾ ശക്തിയാർജിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്നു. വ്യക്തികളുടെ മതപരമായ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ മത സംഘടനകളാരംഭിക്കുമ്പോൾ, അവർക്ക് ദൈവവുമായി ഏതുതരത്തിലുള്ള ബന്ധമാണ് വേണ്ടതെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ എങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ആധുനിക രാഷ്ട്രത്തെ സമീപിക്കുവാൻ വ്യക്തികൾക്ക് സാധിക്കും. ആയതിനാൽ, വ്യക്തികളുടെ മതസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ, രാഷ്ട്രം മതസ്ഥാപനങ്ങളെ സഹാ

ഇവർ ഞങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തം പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയോ?

യിക്കരുത്. അതേ സമയം തന്നെ മതകാര്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്ന് രാഷ്ട്രം നിർദ്ദേശിക്കുവാനും പാടില്ല. അത്തരം കാര്യങ്ങൾക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും. ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു രാഷ്ട്രം മതസ്ഥാപനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയോ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യരുത്. പകരം അവർ പരസ്പരമൊരു കയ്യകലം പാലിച്ചു നിൽക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇതാണ് നിലനിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ മതേതര സങ്കൽപ്പം.

- **മത വിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ**

  ഒന്നാമതായി, മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, വ്യക്തികളുടെ ഇടയിൽ സമത്വം എത്രത്തോളം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം തന്നെ സാമുദായിക സമത്വവും ആവശ്യമാണെന്ന് നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾ അംഗീകരിച്ചു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ആത്മാഭിമാനവും അയാളുടെ സമുദായത്തിന്റെ അന്തസ്സിനെ നേരിട്ടാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണിതിന്റെ കാരണം. ഒരു സമുദായം മറ്റൊരു സമുദായത്തിന്റെ കീഴിലാവുമ്പോൾ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കും താരതമ്യേന സ്വാതന്ത്ര്യം കുറവായിരിക്കും. മറിച്ച് എല്ലാ സമുദായങ്ങളും തുല്യമെങ്കിൽ, അവർക്കിടയിൽ ആധിപത്യമില്ലെങ്കിൽ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം പദവിയും ആത്മാഭിമാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എല്ലാ മതസമുദായങ്ങൾക്കും സ്വന്തമായി വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാനപനങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതിനും നടത്തിക്കൊണ്ടു പോവുന്നതിനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ മതസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്, വ്യക്തികളുടെയും സമുദായങ്ങളുടെയും മതസ്വാന്ത്ര്യമെന്നാണ്.

- **രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇടപെടുവാനുള്ള അധികാരം**

  രണ്ടാമതായി, ഇന്ത്യയിൽ മതവും ഭരണകൂടവും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിവ് എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പരസ്പര ബഹിഷ്കരണമെന്നല്ല. എന്തുകൊണ്ടാണിങ്ങനെ? കാരണം മതത്തിന്റെ അംഗീകാരമുള്ള അയിത്തം പോലുള്ള ആചാരങ്ങൾ വ്യക്തിയുടെ അന്തസ്സിനും അത്മാഭിമാനത്തിനും ക്ഷത മേൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയതും എല്ലായിടത്തും വ്യാപിച്ചുകിടന്നിരുന്നതുമായ ഇത്തരം ആചാരങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ക്രിയാത്മക ഇടപെടലുകൾ കൂടിയേ തീരു. മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടണം. ഇത്തരം ഇടപെടലുകൾ എല്ലായ്പ്പോഴും നിഷേധാത്മകമല്ല. മതസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ധനസഹായം നൽകി രാഷ്ട്രം ഈ മതസമുദായങ്ങളെ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ, മതങ്ങളുടെ ഏതു തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തങ്ങളാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം തുടങ്ങിയ മൂല്യങ്ങളെ പരിപോക്ഷിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കി, അതിന്റെയടിസ്ഥാനത്തിൽ മത സമുദായങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കുവാനോ തടയുവാനോ രാഷ്ട്ര

ത്തിന് കഴിയും. ഇന്ത്യയിൽ, മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള വിഭജനം എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പരസ്പരം ബഹിഷ്കരണമെന്നല്ല മറിച്ച് രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള 'തത്വാധിഷ്ഠിതമായ അകൽച്ച' (Principled distance) യെന്നാണ് അതിലുപരിയായി ഈ വിഭജനം ഒരു സങ്കീർണ്ണമായ ആശയമാണ്. എല്ലാ മതങ്ങളിൽ നിന്നും അകലം പാലിക്കുവാനോ മറിച്ച് മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാനോ രാഷ്ട്രത്തെ ഇതനുവദിക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടു തന്നെ മതത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നതാണോ ഇടപെടാതിരിക്കുന്നതാണോ സ്വാതന്ത്ര്യം സമത്വം സാമൂഹ്യനീതി എന്നിവയെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹായകരമെന്ന് നോക്കി ഇടപെടാനോ ഇടപെടാതിരിക്കുവാനോ ആ രാഷ്ട്രത്തിന് സാധിക്കും.

നാം ഇതുവരെ നമ്മുടെ ഭരണ ഘടനയുടെ മൂന്ന് മുഖ്യസവിശേഷതകളാണ് പരിശോധിച്ചത്. ഇവയെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളായും നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും.

- ഒന്നാമതായി, നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉദാര വ്യക്തിവാദത്തിന്റെ രൂപങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും പുനർ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതൊരു പ്രധാന നേട്ടം തന്നെയാണ്, കാരണം സാമൂദായിക മൂല്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും വ്യക്തിയുടെ സ്വയം ഭരണാവകാശത്തോട് നിസംഗതയോ ശത്രുതയോ കാണിക്കുന്ന സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഭരണഘടന ഇത് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.
- രണ്ടാമതായി വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് യാതൊരു കോട്ടവും വരാതെ സാമൂഹ്യ നീതി എന്ന തത്വം നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. ജാതി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള അനുകൂലാത്മക നടപടി പദ്ധതികളോടുള്ള നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രതിബദ്ധത കാണിക്കുന്നത് സാമൂഹ്യ നീതി ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിൽ മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളേക്കാൾ ഇന്ത്യ ഏറെ മുമ്പിലാണെന്നാണ്. അമേരിക്കയിൽ അനുകൂലാത്മക നടപടി പദ്ധതികൾ 1964 ലെ പൗരവാകാശ പ്രസ്ഥാനത്തോടൊപ്പം, അതായത് ഇത്തരം പദ്ധതികൾ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനു ശേഷം ഏകദേശം രണ്ടു ദശകങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ്, ആരംഭിക്കുന്നത് എന്നുള്ള വസ്തുത ആർക്കെങ്കിലും വിസ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?

മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിനു കഴിയുമോ ഇല്ലയോ എന്ന് എനിക്കറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അല്ലാത്ത പക്ഷം യാതൊരു മതപരിഷ്കരണവും ഉണ്ടാവുകയില്ല

- മൂന്നാമതായി, ആന്തരിക – വർഗീയ സംഘർഷങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഗ്രൂപ്പവകാശങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത ഭരണഘടന ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. നാലു ദശാബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷം ബഹു സാംസ്കാരികത എന്നറിയപ്പെടുന്ന വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

സാർവത്രിക വോട്ടവകാശം

ഭരണഘടനയുടെ മറ്റു രണ്ട് മുഖ്യ സവിശേഷതകൾ കൂടി അതിന്റെ നേട്ടമായി പരിഗണിക്കാം. ഒന്നാമതായി, സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ പ്രതിബന്ധത ഒരു ചെറിയ നേട്ടമല്ല. പ്രത്യേകിച്ച് ശക്തമായ

ജനാധിപത്യം നിലനിന്നിരുന്ന പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും വളരെയടുത്ത കാലത്താണ് സ്ത്രീകൾക്കും തൊഴിലാളികൾക്കും വോട്ടവകാശം നല്കിയതെന്നിരിക്കെ, ആഴത്തിലുറച്ചതും നീക്കം ചെയ്യുക അസാധ്യമെന്നു പരക്കെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതുമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ നില നിന്നിരുന്ന ഇന്ത്യയിൽ സാർവത്രിക വോട്ടവകാശം മുമ്പെ നടപ്പാക്കിയെന്നത് ഭരണഘടനയുടെ വലിയ നേട്ടം തന്നെയാണ്.

ഒരു രാഷ്ട്രമെന്ന ആശയം രാജ്യത്തെ പ്രമാണിമാരുടെ (Elite) ഇടയിൽ വേരൂന്നിയപ്പോൾതന്നെ ജനാധിപത്യ ഭരണകൂടമെന്ന ആശയവും അതിനെ പിന്തുടർന്നുവന്നു. അങ്ങനെ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളുടെയും ഇച്ഛയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയെ ഇന്ത്യൻ ദേശീയത എല്ലായ്പ്പോഴും വിഭാവനം ചെയ്തുപോന്നു. സാർവത്രിക വോട്ടവാകാശമെന്ന ആശയം ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയുടെ മുഖ്യ ഘടകമായി എല്ലായ്പ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കൊരു ഭരണഘടന തയ്യാറാകുവാനുള്ള ആദ്യ അനൗദ്യോഗിക ശ്രമമായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാ ബിൽ (1895). ഏതൊരു പൗരനും, അതായത് ഇന്ത്യയിൽ ജനിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുവാനും സർക്കാർ പദവികൾ വഹിക്കുന്നതിനുമുള്ള അവകാശമുണ്ടെന്ന് ഈ ബില്ലിന്റെ സൃഷ്ടാവ് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1928-ലെ മോത്തിലാൽ നെഹ്റു റിപ്പോർട്ടും പൗരത്വത്തിന്റെ ഈ ധാരണയെ ആവർത്തിച്ചു സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. 21 വയസ്സു പൂർത്തിയായ സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും പ്രതിനിധി സഭകളിലേക്ക് അല്ലെങ്കിൽ പാർലമെന്റിലേക്ക് വോട്ടവകാശത്തിന് അർഹതയുണ്ടന്ന് ഈ റിപ്പോർട്ട് ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെ, സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഇച്ഛയെ ശരിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും നിയമാനുസൃതവുമായ മാർഗമായി വളരെ നേരത്തെ മുതൽ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

'ഒരു മനുഷ്യൻ, ഒരു വോട്ട് എന്ന തത്വം തർക്കങ്ങളില്ലാതെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന വസ്തുത അഭിമാനാർഹമായ ഒരു കാര്യമാണ്. മറ്റു പല രാജ്യങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ വോട്ടവകാശത്തിനു വേണ്ടി പോരാടേണ്ടിവന്നു എന്നത് സത്യമല്ലേ?

ഫെഡറലിസം (Federalism)

രണ്ടാമതായി, ജമ്മുകാശ്മീർ (അനുച്ഛേദം 370) വടക്കു കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങൾ (അനുച്ഛേദം 371) എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച അനുച്ഛേദങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ ഭാഗിക ഫെഡറലിസം (Assymmetric Fedralism) എന്ന വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരാശയമാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒരു ശക്തമായ കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിനെ ഭരണഘടന സൃഷ്ടിച്ചുണ്ടെന്ന് ഫെഡറലിസം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടു. എന്നാൽ, ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഈ ഏകായത്ത പക്ഷപാതം (Unitary Bias) ഉണ്ടായിട്ടും ഒരേ ഫെഡറേഷനിലെ വ്യത്യസ്ത സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിയമപരമായ പദവിയിലും സവിശേഷാധികാരങ്ങളിലും ഭരണഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർത്ത

സാധാരണക്കാരിലുള്ള വലിയ വിശ്വാസം, ജനാധിപത്യ ഭരണത്തിന്റെ ആത്യന്തിക വിജയം, പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ജനാധിപത്യ ഗവൺമെന്റിന്റെ രൂപീകരണം, അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കുമെന്ന പൂർണ്ണ വിശ്വാസം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശമെന്ന തത്വത്തെ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി സ്വീകരിച്ചത്.

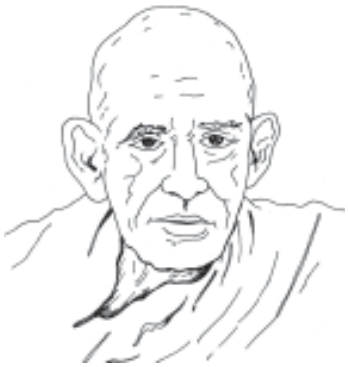

അല്ലടി കൃഷ്ണസ്വാമി അയ്യർ, CAD, Vol XI P. 835, 23 Nov. 1949.

വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. അമേരിക്കൻ ഫെഡറലിസത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് ഇന്ത്യൻ ഫെഡറലിസം. ഇന്ത്യൻ ഫെഡറേഷനിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുന്നതിലേക്കായി ആ പ്രദേശങ്ങളുമായി ഒരു വിശിഷ്ട ബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക പദവി നല്കുവാൻ ആദ്യമേ തന്നെ ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതി തീരുമാനിച്ചു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഭരണഘടനയുടെ 370 അനുഛേദ പ്രകാരം സ്വയം ഭരണാവകാശം സംരക്ഷിക്കാമെന്ന ഉറപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ജമ്മുകാശ്മീരിന്റെ ഇന്ത്യൻ യൂണിയനിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം. സ്വന്തം ഭരണഘടനയാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഏക സംസ്ഥാനമാണിത്. അതുപോലെ 371 A അനുഛേദ പ്രകാരം വടക്കുകിഴക്കൻ സംസ്ഥാനമായ നാഗാലാന്റിനും പ്രത്യേക പദവി ലഭിച്ചു. നാഗാലാന്റിൽ മുമ്പ് നിലനിന്നിരുന്ന നിയമങ്ങൾക്ക് അംഗീകാരം നൽകുമെന്നും കുടിയേറ്റം നിയന്ത്രിച്ച് ആ ജനതയുടെ തദ്ദേശിയ വ്യക്തിത്വം സംരക്ഷിക്കുമെന്നും ഉറപ്പു നൽകുന്നു. മറ്റു പല സംസ്ഥാനങ്ങളും ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളുടെ ഗുണഭോക്താക്കളാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന പ്രകാരം ഇത്തരം വ്യത്യസ്ത പരിഗണനകൾ നല്കുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല.

ഭരണഘടനയിൽ എഴുതി വച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇന്ത്യ ഇന്നൊരു ബഹുഭാഷാ ഫെഡറേഷനാണ്. പ്രധാന ഭാഷാ ഗ്രൂപ്പുകളെയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയമായി അംഗീകരിക്കുകയും എല്ലാവരെയും തുല്യമായി കണക്കാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ഇന്ത്യയുടെ ജനാധിപത്യ – ഭാഷാ ഫെഡറലിസം ഐക്യവാദങ്ങളെയും സംസ്കാരിക വൈവിധ്യങ്ങളുടെ അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വാദങ്ങളെയും സമന്വയിപ്പിച്ചു. പരസ്പര പൂരകങ്ങളായ വിവിധ സ്വത്വങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ അനുവദിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പോർക്കളം നിലവിലുണ്ട്.

ദേശീയ സ്വത്വം (National Identity)

എനിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു! നമ്മുടെ ഭരണഘടന അനുകരണമാണെന്ന് ആരാണ് പറഞ്ഞത്? എല്ലാ 'കടമെടുത്ത' ദർശനങ്ങളിലും നാം നമ്മുടെ സ്വന്തമായ ഒരു മുദ്ര പതിപ്പിച്ചുട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെ ഭരണഘടന ഒരു പൊതു ദേശീയ സ്വത്വത്തെ നിരന്തരമായി ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ദേശീയ സ്വത്വത്തോടൊപ്പം. പ്രാദേശിക സ്വത്വങ്ങളെയും നിലനിർത്തുവാൻ എങ്ങനെയാണ് ഇന്ത്യ ശ്രമിക്കുന്നതെന്ന് ഫെഡറലിസം എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പൊതുവായ ദേശീയ സ്വത്വം വിവിധ ഭാഷാ സ്വത്വങ്ങളോടും മത സ്വത്വങ്ങളോടും ചേർച്ചയില്ലാത്തതല്ല എന്ന് മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഈ വ്യത്യസ്ത സ്വത്വങ്ങളെ സന്തുലിതമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും, ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ പൊതു സ്വത്വത്തിന് ഭരണഘടന മുൻഗണന നൽകുന്നു. ഭരണഘടന നിരാകരിച്ച മതാധിഷ്ഠിത പ്രത്യേക നിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ എന്ന സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങളിൽ ഇത് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. വ്യത്യസ്ത മത സമുദായങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്പർദ്ധ വളരുമെന്നതുകൊണ്ടോ അതല്ലെങ്കിൽ ദേശീയ ഐക്യത്തെ താറുമാറാക്കുമെന്നതുകൊണ്ടോ അല്ല മതാധിഷ്ഠിത പ്രത്യേക നിയോജക മണ്ഡലങ്ങൾ എന്ന സമ്പ്രദായം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടത്. മറിച്ച് അത് ആരോഗ്യപരമായ ദേശീയ ജീവിതത്തെ അപകടപ്പെടുത്തുമെന്നതിനാലാണ്. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുപകരം ഡോ. അംബേദ്കറുടെ ഹൃദയലക്ഷ്യമായിരുന്ന സാഹോദര്യമെന്ന ആശയത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനായാണ് നമ്മുടെ ഭരമഘടന ശ്രമിച്ചത്. സർദാർ പട്ടേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, 'ഏകസമൂഹ' രൂപീകരണമായിരുന്നു ഭരണഘടനയുടെ ലക്ഷ്യം.

പ്രവർത്തന സംബന്ധമായ നേട്ടങ്ങൾ (Procedural Achievments)

ഈ അഞ്ചു പ്രധാന സവിശേഷതകൾ ഒരു പ്രമാണമെന്ന നിലയിലുള്ള ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനു പുറമെ പ്രവർത്തന സംബന്ധമായ ചില നേട്ടങ്ങൾകൂടി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ട്.

- ഒന്നാമതായി ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന രാഷ്ട്രീയ ചർച്ചകളിലുള്ള വിശ്വാസം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിൽ പല ഗ്രൂപ്പുകൾക്കും താല്പര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്ര പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചില്ല എന്നത് നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ, ഭരണഘടനാശില്പികൾ കഴിയുന്നത്ര കാര്യങ്ങൾ അവരുടെ സമീപനങ്ങളിൽ ഉൾച്ചേർക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു എന്നാണ് ഭരണഘടന നിർമ്മാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. നിലവിലുള്ള മുൻഗണനകളെ വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ പുതുക്കുവാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നതാണ് ഈ തുറന്ന സമീപനം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ, വ്യക്തിതാല്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മറിച്ച് ചില വ്യക്തമായ കാരണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടതെന്ന് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിയോജിപ്പുകളിലെയും

എന്നാൽ ഭാവിയിൽ, ഭൂരിപക്ഷം, ന്യൂനപക്ഷം, എന്നിങ്ങനെ ഈ രാജ്യത്തുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ എല്ലാവരും മറക്കുവാനും അതായത് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ഒറ്റ സമൂഹം....

സർദാർ പട്ടേൽ, CAD, Vol. VIII, P. 272, 25 May 1949.

എതിരഭിപ്രായങ്ങളിലെയും ക്രിയാത്മക മൂല്യങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുവാനുള്ള മനസ്സ് ഭരണഘടനാ ശില്പികൾക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

- രണ്ടാമതായി, ഭരണഘടന വീട്ടുവീഴ്ചയുടെയും ഉൾക്കൊള്ളലിന്റെയും അത്മാവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. വിട്ടുവീഴ്ച, ഉൾക്കൊള്ളൽ എന്നീ വാക്കുകൾ എപ്പോഴും വിസമ്മതത്തിന്റെ ഭാഗമായി കാണരുത്. എല്ലാ വിട്ടുവീഴ്ചകളും മോശമായതല്ല. മുല്യമുള്ള എന്തിനെയെങ്കിലും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബലികഴിച്ചെങ്കിൽ, സ്വഭാവികമായി നമ്മൾ തെറ്റായതരത്തിൽ വീട്ടുവീഴ്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ മൂല്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മറ്റൊരു മൂല്യത്തെ ഭാഗികമായി ബലികഴിക്കേണ്ടതിനെ, പ്രത്യേകിച്ച് സമൻമാരായവരുടെ തുറന്ന ചർച്ചയിലുടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്ന വിട്ടുവീഴ്ചയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതിനെ, എതിർക്കുവാനാകില്ല. എല്ലാ മൂല്യങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ ഭരണഘടനാശില്പികൾക്കായില്ല എന്നു നമുക്ക് വിലപിക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ എല്ലാ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങളുടെയും കുറെയെങ്കിലും വശങ്ങൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിന് ഭരണഘടനാശില്പികൾ ധാർമ്മിക അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു. കൂടാതെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച തീരുമാനമെടുക്കാൻ വോട്ടെടുപ്പിനു പകരം സമവായം എന്ന ആശയത്തോടുള്ള ഭരണഘടനാശില്പികളുടെ പ്രതിബദ്ധത ധാർമികമായി അഭിനന്ദനം അർഹിക്കുന്നു.

വിമർശനങ്ങൾ

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ധാരാളം വിമർശനങ്ങൾക്കു വിധേയമാണെങ്കിലും അതിലെ മൂന്നെണ്ണം ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കാം. ഒന്നാമതായി അത് ഒതുക്കമില്ലാത്തതാണ്, രണ്ടാമതായി അത് പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണ് മൂന്ന്, അത് നമ്മുടെ സാഹചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നതല്ല.

ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥാപനരൂപരേഖയിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചകളെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു, എന്നാൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ തത്വങ്ങളെ എങ്ങനെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ കഴിയും?

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭരണഘടനയും ഒതുങ്ങിയ ഒറ്റ പ്രമാണത്തിനുള്ളിലായിരിക്കുണമെന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളതാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന ഒതുക്കമില്ലാതാണെന്ന വിമർശനം. എന്നാൽ, അമേരിക്കപ്പോലുള്ള ഒതുങ്ങിയ ഭരണഘടനയുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽപ്പോലും ഇത് സത്യമല്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണഘടന തിരിച്ചറിയപ്പെടേണ്ടത് ഒരു ഒതുക്കമുള്ള പ്രമാണവും ഭരണഘടനാ പദവിയുള്ള മറ്റ് എഴുതപ്പെട്ട പ്രമാണങ്ങളും ചേർന്നാണ്. അതായത്, ഒതുക്കമുള്ള ഒറ്റ പ്രമാണത്തിനു വെളിയിലായി പ്രധാനപ്പെട്ട ഭരണഘടനാ പ്രസ്താവനകളും പ്രയോഗങ്ങളും കാണുവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ ഇന്ത്യയുടെ കാര്യത്തിൽ, ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ, പ്രയോഗങ്ങൾ പ്രസ്താവനകൾ എന്നിവ ഒരു പ്രമാണത്തിൽ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന കുറച്ചധികം വലുപ്പമുള്ളതായി തീർന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, തെരഞ്ഞെടുപ്പ് കമ്മിഷൻ, സിവിൽ സർവ്വീസ് കമ്മീഷൻ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച വകുപ്പുകൾ പലരാജ്യങ്ങളിലും ഭരണഘടന എന്ന പ്രമാണത്തിനുള്ളിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ ഇന്ത്യയിൽ ഈ വക കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭരണഘടനാ പ്രമാണത്താൽ തന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഭരണഘടനയെ സംബന്ധിച്ച രണ്ടാമത്തെ വിമർശനം അത് പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണെന്നാണ്. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി എങ്ങനെയാണ് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? അക്കാലത്ത് പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഭൂരിപക്ഷ അംഗങ്ങളും സമൂഹത്തിലെ മുന്നോക്ക വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ കാര്യം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തത് ആക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇവിടെ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളെ നാം വേർതിരിക്കണം – ഒന്ന് 'സ്വര' (voice) മെന്നും മറ്റേത് 'അഭിപ്രായമെന്നും വിളിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ 'സ്വര' മെന്ന ഘടകം പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടത് അവരുടെ പ്രമാണിമാരുടെ ഭാഷയിലല്ല മറിച്ച് അവരുടെ സ്വന്തം ഭാഷയിലും അഥവാ സ്വരത്തിലുമാണ്. ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം ഭരണഘടനയെ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ഭരണഘടന പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാണ്. കാരണം, ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലേക്ക് അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തത് സാർവത്രിക വോട്ടവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മറിച്ച് നിയന്ത്രിത വോട്ടവകാശത്തിലൂടെയാണ്. എന്നാൽ പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഘടകം നാം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഭരണഘടനയ്ക്ക് പ്രാതിനിധ്യമില്ലായ്മ കാണുവാൻ സാധിക്കില്ല. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിൽ എല്ലാകോണുകളിൽ നിന്നുമുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള അവകാശവാദം അതിശയോക്തിയാണെങ്കിലും ഈ അവകാശവാദം ഭാഗികമായെങ്കിലും ശരിയാണ്. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിൽ നടന്ന സംവാദങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാം വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ വിശാലമായ അഭിപ്രായങ്ങളും വിഷയങ്ങളും

അതിൽ നമുക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലെ അംഗങ്ങൾ ഉയർത്തിയ വിഷയങ്ങൾ അവരുടെ വ്യക്തിപരമായ സാമൂഹിക ഉത്കണ്ഠകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല മറിച്ച് വിവിധ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങളും ആശങ്കകളും അടിസ്ഥാനമാക്കി കൂടിയായിരുന്നു.

ഏതൊരു ചെറിയ പട്ടണത്തിന്റെയും കേന്ദ്രഭാഗത്ത് ഭരണഘടനയുടെ പകർപ്പ് കൈയിലേന്തി നിൽക്കുന്ന ഡോ. അംബേദ്കറുടെ പ്രതിമ കാണാമെന്നത് യാദൃശ്ചികമാണോ? അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ശ്രദ്ധാഞ്ജലിക്കപ്പുറം ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, ഭരണഘടന ദളിത് ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ പല അഭിലാഷങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു എന്ന ആ ജനവിഭാഗത്തിന്റെ തോന്നലിനെയാണ്.

പാശ്ചാത്യ ഭരണഘടനകളിൽ നിന്ന് അനുഛേദങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി കടമെടുത്ത, ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ സംസ്കാരിക ധാർമ്മികതയുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത, തീർത്തും വൈദേശികമായ ഒരു പ്രമാണമാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന എന്നതാണ് അവസാന വിമർശനം. ഈ ആരോപണം പല ആളുകളും പലപ്പോഴും ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിൽപ്പോലും ഈ ഉത്കണ്ഠയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഈ ആരോപണം എത്രമാത്രം സത്യമാണ്?

ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടന ആധുനികവും ഭാഗികമായി പാശ്ചാത്യവുമാണെന്നുള്ളത് സത്യമാണ്. ഒന്നാം അധ്യായത്തിൽ നാം പട്ടികപ്പെടുത്തിയ നമ്മുടെ ഭരണ ഘടന 'കടമെടുത്ത' ഉറവിടങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നാൽ ഇതൊരു അന്ധമായ കടമെടുക്കൽ അല്ലായിരുന്നെന്നും അതേ അദ്ധ്യായത്തിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടു. ഇത് നൂതനമായ കടമെടുക്കലായിരുന്നു. കൂടാതെ, ഈ കടമെടുപ്പ് ഒരിക്കലും ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയെ പൂർണ്ണമായും വൈദേശിക സ്വഭാവമുള്ളതാക്കയില്ല എന്ന കാര്യം നാം കാണുവാൻ പോകുകയാണ്.

ഒന്നാമതായി, പല ഇന്ത്യക്കാരും ആധുനിക ചിന്താരീതികളെ സ്വീകരിക്കുകമാത്രമല്ല ചെയ്തത് മറിച്ച് അവയെ അവരുടെ സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തിലെ പുഴുക്കുത്തുകൾക്കെതിരെയുള്ള എതിർപ്പിന്റെ ഒരു രൂപമെന്ന നിലയിലാണ് പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തെ അവർ കണ്ടത്. റാം മോഹൻ റോയി ആരംഭിച്ച ഈ പ്രവണത ദളിതർ ഇന്നും തുടരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ 1841 ൽ തന്നെ, വടക്കെ ഇന്ത്യയിലെ ദളിതർ പുതിയതായി ഉണ്ടായ നിയമ വ്യവസ്ഥയെ ഭയംകൂടാതെ ഉപയോഗിക്കുകയും അവരുടെ ജന്മിമാർക്കെതിരെ വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു എന്നു കാണാം. അതിനാൽ, തങ്ങളുടെ അഭിമാനത്തെയും നീതിയെയും സംബന്ധിച്ച ചോദ്യങ്ങളെ നേരിടുവാനായി ഭരണഘടനയെന്ന ആധുനിക നിയമത്തിന്റെ പുതിയ രേഖയെ ജനങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി ഏറ്റെടുത്തു എന്ന് പറയാം.

രണ്ടാമതായി, പാശ്ചാത്യ അധുനികത, തദ്ദേശിയ സംസ്കാരങ്ങളുമായി ഇടപഴകി തുടങ്ങിയപ്പോൾ ക്രിയാത്മക അനുരൂപീകരണത്തിലൂടെ സങ്കരസംസ്കാരം പോലെ എന്തോ ഒന്ന് ആവിർഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ പുതിയ സങ്കര സംസ്കാരം പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയിൽ നിന്നും തദ്ദേശിയ സംസ്കാര

തീർച്ചയായും! ഇതല്ലേ നാം ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ പഠിച്ചത്? സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും ഭരണഘടനയുമായി ചേർന്നു പോകുവാൻ തക്ക സാധുവായ ഒരു കാരണം ഉണ്ടെന്നത്?

ങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയെയും തദ്ദേശിയ പാരമ്പര്യ സംസ്കാരങ്ങളെയും പുറന്തള്ളിയ ഈ പുതിയ പ്രതിഭാസത്തിന് മറ്റൊരുതരം ബദൽ ആധിനുകതയുടെ സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം ഭൂതകാല ആചാരങ്ങളിൽ നിന്ന് കെട്ടുപൊട്ടിച്ച് പുറത്തു ചാടുന്നതിനുവേണ്ടിയും അതു പോലെ തന്നെ അവരുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകതരം പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയിൽ നിന്ന് മോചനം നേടുന്നതിനുവേണ്ടിയും പാശ്ചാത്യേതര സമൂഹങ്ങൾ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ഇത്തരം സമൂഹങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത ആധുനികതകൾ ഉയർന്ന് വന്നു. ഇത്തരത്തിൽ, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെ എഴുതി തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ, പാശ്ചാത്യ മൂല്യങ്ങളെയും പരമ്പരാഗത ഇന്ത്യൻ മൂല്യങ്ങളെയും സമന്വയിപ്പിക്കുവാനാണ് ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയത്. ഇതൊരു കടമെടുപ്പായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് തികച്ചും സൂക്ഷിച്ചുള്ള അനുരൂപീകരണ പ്രക്രിയ ആയിരുന്നു.

പരിമിതികൾ

> 'നമുക്ക് വീണയുടെയോ സിത്താറിന്റെയോ സംഗീതമായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നതെങ്കിലും നമുക്കിവിടെ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വാദ്യമാണ്. അതിനുകാരണം നമ്മുടെ ഭരണഘടനാ ശില്പികൾ അങ്ങനെയാണ് പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്..... നിസ്സംശയമായും ഈ രീതിയിലുള്ള ഒരു ഭരണഘടന തന്നെയാണ് മഹാത്മാഗാന്ധി ആഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതും ആലോചിക്കാതിരുന്നതും"
> കെ. ഹനുമന്തയ്യാ, CAD, Vol. XI, pp 616 - 617, 17 നവംബർ 1949.

ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന തികഞ്ഞതും കുറ്റമറ്റതുമായ ഒരു പ്രമാണമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞത്. നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളുടെ നടുവിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ ധാരാളം വിവാദ വിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയെന്നത് സ്വഭാവികമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പല മേഖലകളിലും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ പുനരാലോചന ആവശ്യമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ പല സവിശേഷതകളും രൂപപ്പെട്ടത് ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടിയന്തര ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഈ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ധാരാളം പരിമിതികളുണ്ടെന്ന കാര്യം നാം അംഗീകരിക്കണം. ഭരണഘടനയുടെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കാം.

- ഒന്നാമതായി, ദേശീയ ഐക്യമെന്ന ഒരു കേന്ദ്രീകൃത ആശയം നമ്മുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കുണ്ട്.
- രണ്ടാമതായി, ലിംഗനീതി പോലുള്ള, പ്രത്യേകിച്ച് കുടുംബത്തിനകത്തുള്ള ചില പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളെ ഭരണഘടന നിരാകരിച്ചതായി കാണുന്നു.

- മൂന്നാമതായി, ഒരു ദരിദ്ര വികസ്വര രാജ്യത്തിൽ, ചില അടിസ്ഥാന സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക അവകാശങ്ങൾ നമ്മുടെ മൗലിക അവകാശങ്ങളുടെ ഭാഗമക്കാതെ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളിൽ മാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി തരം താഴ്ത്തിയത് എന്തുകൊണ്ടെന്ന് വ്യക്തമല്ല.

ഈ പരിമിതികൾക്ക് ഉത്തരം നല്കുക, ഇതെങ്ങെന സംഭവിച്ചു എന്ന് വിശദീകരിക്കുക, ഈ പരിമിതികൾ മറികടക്കുന്നതിനുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുക എന്നിവയെല്ലാം സാധ്യമാണ്. എന്നാൽ അതല്ല നമ്മുടെ ഉന്നം. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ അപകടത്തിലാക്കുവാൻ തക്ക ഗൗരവതരമല്ല ഈ പരിമിതികളൊന്നും എന്നാണ് നാം വാദിക്കുന്നത്.

ഒരു പ്രമാണവും തികഞ്ഞതായിരിക്കില്ല. ഒരു ആദർശവും പൂർണ്ണമായി കൈവരിക്കാനാവില്ല. എന്നുവച്ച് നമുക്ക് ആദർശങ്ങളോ ദർശനങ്ങളോ ഉണ്ടാവരുതെന്നാണോ ഇതിനർത്ഥം? ഞാൻ പറഞ്ഞത് ശരിയല്ലേ?

ഉപസംഹാരം

മുൻ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഭരണഘടനയെ ഒരു ജീവനുള്ള പ്രമാണമായി നാം വിവരിച്ചു. ഈ അധ്യായത്തിൽ നാം പഠിച്ച ഭരണഘടനയുടെ ഈ പ്രധാന സവിശേഷതകളാണ് ഇതിന് ഒരു ജീവനുള്ള പ്രമാണമെന്ന സ്ഥാനം നൽകുന്നത്. നിയമവ്യവസ്ഥകളും സ്ഥാപനപരമായ സംവിധാനങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയും സമൂഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വ ശാസ്ത്രത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ തത്വ ശാസ്ത്രത്തിന് മുഖം നൽകുന്നത് ഭരണഘടനയാണ്. മർമ്മ പ്രധാനമായതും പൊതുവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ദർശനം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലൂടനീളം നാം പഠിച്ച ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥാപന സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടങ്ങളിലൂടെ ചരിത്രപരമായി ഉയർന്നുവന്നതാണ് ആ ദർശനം. ഈ ദർശനം അവതരിക്കപ്പെട്ടതും, പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതും നിയമസ്ഥാപനരൂപത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതും ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയെന്ന വേദിയിലാണ്. അങ്ങനെ, ഭരണഘടന ഈ ദർശനത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമായിത്തീരുന്നു. ഈ ദർശനത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സംക്ഷിപ്തരൂപത്തെ അഥവാ ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിൽ കാണുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ധാരാളം ആളുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിച്ചുവോ? അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ കൂടാതെ, ഒരു വിനീതമായ അവകാശവാദം ആമുഖം ഉന്നയിക്കുന്നു! ഒരു കൂട്ടം മഹത് വ്യക്തികളുടെ സംഭാവനയല്ല ഭരണഘടനയെന്നും മറിച്ച് അത് തയ്യാറാക്കിയതും, സ്വീകരിച്ചതും ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങളായ 'നാം' ആണ്. അങ്ങനെ, ജനങ്ങൾ തന്നെയാണ് അവരുടെ സ്വന്തം തലയിലെഴുത്തിന്റെ വിധി (ഭാഗധേയം) നിർമ്മാതാക്കൾ. അതുപോലെതന്നെ ജനാധിപത്യമെന്ന മാദ്ധ്യമത്തെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ വർത്തമാനത്തെയും ഭാവിയെയും രൂപകല്പന ചെയ്യു

വാനായി ഉപയോഗിച്ചു. ഭരണഘടന രൂപ കൽപന ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ട് ആറു പതിറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ, നമ്മൾ പല വിഷയങ്ങളിൻ മേലും പോരാടുകയും പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൻമേലും കോടതികളും ഗവൺമെന്റുകളും വിയോജിച്ചതായും നമ്മൾ കണ്ടു; കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിൽ പല അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്; അതുപോലെതന്നെ, രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികൾ തമ്മിൽ കടുത്ത പോരാട്ടങ്ങൾ നടന്നു. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയമെന്നത്, മുഴുവൻ പ്രശ്നങ്ങളുടെയും പോരായ്മകളുടേതുമാണെന്ന് നിങ്ങൾ അടുത്ത വർഷം പഠിക്കും. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, നമ്മുടെ ഭരണഘടനയെപറ്റി ഒരു രാഷ്ട്രീയ നേതാവിനോടോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സാധാരണ പൗരനോടോ അഭിപ്രായമാരാഞ്ഞാൽ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന ദർശനത്തെക്കുറിച്ചായിരിക്കും അവർക്ക് പരയാനുണ്ടാവുക എന്ന് നിങ്ങൾ കാണും. സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ തത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കുകയും ഒരുമിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും വേണമെന്നതാണ് ആ ദർശനം. ദർശനത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനയുടെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ പങ്കുവയ്ക്കൽ ഭരണഘടനയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മൂല്യവത്തായ അനന്തരഫലമാണ്. 1950 ൽ ഈ ഭരണഘടന നിർമ്മിച്ചത് ഒരു വലിയ നേട്ടമായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ ഭരണഘടനയുടെ തത്വ ശാസ്ത്ര ദർശനത്തെ ജീവസുറ്റതായി നിലനിർത്തുന്നത് നമ്മുടെ പ്രധാന നേട്ടമായിരിക്കാം.

അഭ്യാസം

1. താഴെ പറയുന്നവ ചില നിയമങ്ങളാണ്. അവ ഏതെങ്കിലും മൂല്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയാണോ? ആണെങ്കിൽ, അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന മൂല്യമേതാണ്? കാരണങ്ങൾ നൽകുക.
   a. കുടുംബസ്വത്തിൽ പെൺമക്കൾക്കും ആൺമക്കൾക്കും പങ്കുണ്ടായിരിക്കും.
   b. ഉപഭോഗ വസ്തുക്കളുടെ നികുതി നിരക്കുകൾ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും.
   c. ഒരു സർക്കാർ സ്കൂളിലും മതപഠനം നൽകുവാൻ പാടില്ല.
   d. അടിമപ്പണിയോ അഥവാ നിർബന്ധിത ജോലിയോ പാടില്ല.
2. താഴെ തന്നിരിക്കുന്നവയിൽ ഏതു തെരഞ്ഞെടുത്താലാണ് തന്നിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവന പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയാത്തത്?
   ജനാധിപത്യ രാജ്യങ്ങൾക്ക് ഭരണഘടന ആവശ്യമാകുന്നത്.....
   i. ഗവൺമെന്റിന്റെ അധികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്.
   ii. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽ നിന്ന് സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്.
   iii. കോളനി ഭരണത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിന്.

iv. നൈമിഷിക താൽപര്യങ്ങൾക്കായി ദീർഘകാല ദർശനങ്ങൾ ബലികഴിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ.

v. സമാധാന പരമായ രീതിയിൽ സാമൂഹ്യമാറ്റം കൊണ്ടുവരുവാൻ.

3. 'ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങൾ' (CAD) വായിക്കുന്നതിനെയും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനെയും സംബന്ധിച്ച വ്യത്യസ്ത നിലപാടുകളാണ് താഴെ തന്നിരിക്കുന്നത്.

i. ഇതിൽ ഏതൊക്കെ പ്രസ്താവനകളാണ് ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണ സമിതി സംവാദങ്ങൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിലും പ്രസക്തമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത്? ഏത് പ്രസ്താവനയാണ് പ്രസക്തമല്ലെന്ന് പറയുന്നത്?

ii. ഇതിൽ ഏതൊക്കെ നിലപാടുകളാണ് നിങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നത്? എന്തുകൊണ്ട്?

a. ഉപജീവന മാർഗം കണ്ടെത്തുന്നതിനും ജീവിതത്തിലെ വ്യത്യസ്ത പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനും വേണ്ടി സാധാരണക്കാർ വളരെ തിരക്കിലാണ്. അവർക്ക് ഈ സംവാദങ്ങളുടെ നിയമഭാഷ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയില്ല.

b. നിലവിലെ സാഹചര്യങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും ഭരണഘടനാ നിർമാണ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഭരണഘടനാ ശില്പികളുടെ ആശയങ്ങൾ വായിക്കുന്നതും നമ്മുടെ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ഭൂതകാല സാഹചര്യങ്ങളെ വർത്തമാന കാലത്തേയ്ക്ക് കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള ശ്രമമാണ്.

c. ലോകത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ രീതികളും വർത്തമാനകാല വെല്ലുവിളികളും പൂർണ്ണമായും മാറിയിട്ടില്ല. ഭരണഘടനാ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലത്ത് ചില കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് പ്രധാന്യമർഹിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതിയിലെ സംവാദങ്ങൾ നമുക്ക് നല്കും. ഈ കാരണങ്ങളെ നാം അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഭരണഘടനാ കീഴ്വഴക്കങ്ങൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടും.

4. താഴെ തന്നിരിക്കുന്നവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയും പാശ്ചാത്യ ആശയങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക.

a. മതേതരത്വം മനസിലാക്കൽ
b. 370, 371 വകുപ്പുകൾ
c. അനുകൂലാത്മക നടപടികൾ
d. സാർവത്രിക പ്രായപൂർത്തി വോട്ടവകാശം

5. താഴെ തന്നിരിക്കുന്നവയിൽ മതേതരത്വവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതൊക്കെ തത്വങ്ങളാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണ ഘടന സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്?

a. രാഷ്ട്രത്തിനു മതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് യതൊന്നും ചെയ്യുവാനില്ല.
b. രാഷ്ട്രത്തിന് മതവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ട്.
c. രാഷ്ട്രത്തിന് മതങ്ങൾക്കിടയിൽ വിവേചനം നടത്തുവാൻ കഴിയും
d. മതവിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ രാഷ്ട്രം അംഗീകരിക്കും.

e. മതകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുവാൻ രാഷ്ട്രത്തിന് നിയന്ത്രിതമായ അധികാരങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ.

6. ചേരും പടി ചേർക്കുക.

a. വിധവകളോടുള്ള സമീപനത്തെ വിമർശിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം	i. പ്രമാണ പരമായ നേട്ടം
b. സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല മറിച്ച് യ്ക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഭരണഘടനാ നിർമാണ സമിതി തീരുമാനങ്ങളെടുത്തത്	ii. പ്രവർത്തന സംബന്ധമായ നേട്ടം
c. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ സമുദായത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ അംഗീകരിക്കൽ	iii. ലിംഗ നീതി നിഷേധം
d. 370, 371 വകുപ്പുകൾ	iv. ഉദാര വ്യക്തിവാദം
e. കുടുംബസ്വത്ത്, കുട്ടികൾ എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് തുല്യ അവകാശമില്ലായ്മ	v. ഒരു പ്രത്യേക പ്രദേശത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളിലുള്ള ശ്രദ്ധ

7. ക്ലാസിൽ ഉടലെടുത്ത ഒരു ചർച്ചയാണിത് വിവിധ വാദഗതികൾ വായിച്ച് ഏതൊക്കെ നിങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുന്നെന്നും എന്തുകൊണ്ടാണെന്നും പ്രസ്താവിക്കുക.

ജയേഷ്: നമ്മുടെ ഭരണഘടന ഒരു കടം കൊണ്ട പ്രമാണം മാത്രമാണെന്ന് ഞാനിപ്പോഴും കരുതുന്നു.

സാബ: ഇന്ത്യയുടേതായി യാതൊന്നും ഇതിലില്ല എന്നാണോ നീ അർത്ഥമാക്കുന്നത്? ആശയങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യനെന്നും പാശ്ചാത്യമെന്നും എന്നുള്ള ഒന്നുണ്ടോ? സ്ത്രീയും പുരുഷനും തമ്മിലുള്ള സമത്വത്തിന്റെ കാര്യമെടുക്കാം. അതിൽ പാശ്ചാത്യമായി എന്താണുള്ളത്? ഇനി അത് പാശ്ചാത്യമാണെങ്കിൽ തന്നെ, അതിനെ അക്കാരണം കൊണ്ട് നാം നിരാകരിക്കണമോ?

ജയേഷ്: ബ്രിട്ടീഷുകാരോട് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടിയതിനു ശേഷം അവരിൽ നിന്ന് പാർലമെന്ററി സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചില്ലേയെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്?

നേഹ: ബ്രിട്ടഷുകാരുമായി പോരാടിയപ്പോൾ, ബ്രിട്ടിഷുകാരെയല്ല മറിച്ച് കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെയാണ് നാം എതിർത്തതെന്ന കാര്യം നീ മറന്നുപോയി. നമുക്കനുയോജ്യമായ ഒരു ഗവൺമെന്റ് സമ്പ്രദായം എവിടെ നിന്നു സ്വീകരിച്ചു എന്നത് പ്രസക്തമല്ല.

8. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ പ്രാതിനിധ്യമില്ലെന്ന് പറയുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? അത് ഭരണഘടനയെ പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതാക്കുന്നുണ്ടോ? നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തിന് കാരണങ്ങൾ സമർത്ഥിക്കുക.
9. ലിംഗനീതിയെ വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ഒരു പോരായ്മ. ഈ ആരോപണത്തെ സമർത്ഥിക്കുവാൻ എന്തു തെളിവുകളാണ് നിങ്ങൾക്കു നൽകുവാൻ സാധിക്കുക? നിങ്ങളിന്ന് ഭരണഘടന തയ്യാറാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പോരായ്മ പരിഹരിക്കുവാനായി ഏതെല്ലാം വകുപ്പുകളാണ് നിർദ്ദേശിക്കുക?
10. "ഒരു ദരിദ്ര വികസ്വര രാജ്യത്തിൽ, ചില അടിസ്ഥാന സാമൂഹിക - സാമ്പത്തിക അവകാശങ്ങൾ മൗലിക അവകാശങ്ങളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാക്കാതെ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുമാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തി തരം താഴ്ത്തിയതെന്തുകൊണ്ട്?" ഈ പ്രസ്താവനയോട് നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നുവോ? നിങ്ങളുടെ ഉത്തരത്തിന് കാരണങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുക. സാമൂഹിക - സാമ്പത്തിക അവകാശങ്ങൾ നിർദ്ദേശക തത്വങ്ങളുടെ ഭാഗമാക്കിയതിന്റെ കാരണങ്ങളായി നിങ്ങൾ കരുതുന്നതെന്തെല്ലാമാണ്?